NAMINA FORNA

YOUNG

SUFLETE NECRUȚĂTOARE

Continuarea romanului Sânge auriu,
bestseller New York Times

Vor spune că suntem războinice...
sau monștri?

TREI

NAMINA FORNA

YOUNG

SUFLETE NECRUȚĂTOARE

Continuarea Romanului Sânge auriu, bestseller New York Times

Vor spune că suntem războinice, sau monștri?

TRei

FICTION CONNECTION

* .v

NAMINA FORNA

YOUNG

SUFLETE NECRUȚĂTOARE

Continuarea Romanului Sânge auriu, bestseller New York Times

Vor spune că suntem războinice, sau monștri?

TRei

FICTION CONNECTION

* .v

CON,™

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Namina Forna

Suflete necruţătoare

Traducere din limba engleză de Anca Bărbulescu

A

TRei

Editori:

Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Domnica Drumea

Design copertă: ©2022 by Tarajosu

Foto copertă: MilicaStankovic/iStock/Getty Images

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Dan Crăciun

Corectură:

Irina Muşătoiu

Titlul original: The Merciless Ones Autor: Namina Forna

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372

25 20 20 e-mail:

comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-

1683-6 ISBN (EPUB): 978-

606-40-1873-1

Pentru toţi copiii care se simt
nelalocul lor
sau nedoriţi.
Cartea aceasta e pentru voi.

Provinciile de la miazănoapte
Nagrabil
Provinciile de la răsărit
Gar Melanis
Sembugard
Gar Suma
Gar Nasim
Gar Sinkarie
Provinciile de la miazăzi
Provinciile de la apus
Gar Shekou
N
W
E
S
Gar Fatu
Deșertul Nibari
OTERA
Tărâmurile Necunoscute

1

Sunt patru.

Cadavrele. Toate de fete tinere – de vârsta mea sau nici măcar.

Sunt ridicate în ţepe la marginea junglei şi umbrele serii întind tentacule de cerneală pe pielea lor de culoarea cenuşii şi pe pântecele proeminente, umflate. Arată aproape ca nişte păpuşi… numai că păpuşile n-au feţele ascunse după măşti ca nişte glugi funerare şi în niciun caz nu miros a carne putredă, ca hoiturile de animale lăsate prea mult în soare. Duhoarea putrefacţiei trece pe lângă mine şi îmi întoarce stomacul pe dos. Nu-mi place mirosul de carne nici în împrejurări obişnuite, dar asta – miasma trupurilor expuse la vedere în încâlceala de rădăcini şi ferigi… Transpiraţia îmi face palmele lipicioase şi în muşchi mi se trezeşte o furnicătură discretă. Mă concentrez pe colierul ascuns sub armură, piatra mea călăuză în astfel de momente. Mi l-au dat mamele acum câteva luni, în locul celui pe care l-am moştenit de la mama mea de sânge, Umu.

Când trag de el cu mintea, mă străbate o vibraţie ca răspuns – o confirmare din partea mamelor: sunt aici, cu mine. Oricât de grele ar ajunge să fie lucrurile, zeiţele sunt mereu acolo, mă sprijină tăcute.

— Ce zici, Deka, riscăm să le dăm jos?

Vocea Brittei sună ciudat de stăpânită, răzbătând prin vârtejul gândurilor mele.

Nu mai departe de anul trecut, ar fi izbucnit în lacrimi. Pe atunci era o fată de ţărani de la miazănoapte ca oricare alta – blondă, rumenă în obraji şi rotunjoară. Acum muşchii îi sunt la fel de impresionanţi cum îi sunt şi curbele feminine, pielea îi e aurie de la soarele deşertului şi inima i s-a întărit la astfel de privelişti. Toată postura ei exprimă vizibil furie, dar rămâne

calmă, cu ochii la cadavre.

La fel fac şi eu, ignorând cu hotărâre bătaia ciudată a unei inimi în tufişurile aflate la câteva lungimi de braţ de mine. Omul căreia îi aparţine stă acolo de o bucată bună de timp, dar e atât de zgomotos şi se agită atât de tare, că evident nu e jatu (gărzile fostului împărat, duşmanii noştri de moarte) şi nici vreo ameninţare pentru noi.

Poate e rudă cu unul dintre cadavre. Nu ar fi prima oară când dau peste membri îndureraţi ai familiei într-un loc ca acesta. în ziua de azi, e un spectacol des întâlnit în Otera, un avertisment pentru femei: ieşiţi din rând fie şi cu un deget şi asta o să păţiţi. Fiecare ne aminteşte dureros că fiecare zi cu care întârziem să-i eliminăm pe preoţi şi pe jatu e o zi de suferinţă pentru femeile din Otera, iar pentru prietenii noştri rămaşi în Hemaira...

îmi alung gândul, privind abdomenele umflate ale cadavrelor.

— Nu, răspund în cele din urmă. Au stat prea mult.

De obicei coborâm din ţepe cadavrele de fete şi femei, dar acestea sunt umflate de căldură, deci dacă le atingem, riscă să explodeze.

Mă întorc spre celelalte tovarăşe ale mele – Belcalis, Asha, Adwapa şi Katya. Printre trunchiurile impunătoare ale copacilor, sunt aproape de neobservat în armura lor neagră de piele, cea pe care o purtăm toate în raiduri, şi noi, şi grifii – felinele de deşert înaripate şi vărgate pe care călărim. Imaginea îmi e atât de familiară încât aproape că mă aştept să apară din junglă, la pas alene, Keita şi ceilalţi uruni, partenerii şi fraţii noştri de arme, ca să ni se alăture. Dar ei sunt în Hemaira, pun umărul la asediul împotriva capitalei, care nici acum nu a căzut, după şase luni de atacuri neobosite.

— De aici mergem pe jos, spun eu. O să fie capcane.

Transformă-te, Ixa, adaug în gând, către însoţitorul meu cu multe forme.

Deka, aprobă el de sub mine, micşorându-se deja. De obicei, Ixa arată ca o pisică uriaşă cu solzi albaştri şi coarne care-i ies din

cap ca o coroană, dar

pentru misiuni ca aceasta preferă să ia forma unei păsări mici și albastre – un zburător-de-noapte.

Când mă dau jos de pe el, deja îi cresc aripile.

în timp ce Ixa ţâşneşte iute printre crengile aurii ale unui amarul cu frunze late, în poiană răsună un strigăt:

— Ucigaşelor!

Privitorul nostru misterios iese greoi din umbre, cu faţa acoperită de o mască simplă, albă – culoarea doliului. Spre mirarea mea, e o femeie de la miazănoapte: are pielea de un roz-palid şi părul atât de alb, încât aproape că luceşte în semiîntunericul serii. Fiecare pas al ei, ajutat de un toiag greu de lemn cioplit, e greu, chinuit; se vede că are o vârstă înaintată, poate chiar vreo şaizeci de ani. Asta, şi silueta ei plinuţă, compactă, o fac să semene leit cu o mulţime de femei din Irfut, satul meu natal.

— Voi aţi făcut asta, spune ea, scuturând furioasă din toiag spre mine. E vina ta, Nuru!

— Ştii cine sunt?

Mă surprinde atât de tare că mă recunoaşte drept Nuru – singura fiică de sânge curat creată de mame ca să le elibereze pe urlătoarele-morţii şi alaki de sub tirania bărbaţilor jatu – încât îmi uit celelalte griji.

Nimeni nu-mi ghiceşte vreodată identitatea când sunt în forma de luptă, transformarea pe care o adoptă corpul meu când sunt gata de bătălie. Mai înainte, mi se schimba numai faţa: mi se păta pielea, mi se ascuţeau pomeţii, iar ochii mi se înnegreau în întregime. Acum tot trupul îmi devine osos şi scheletic, iar unghiile mi se ascut până se fac gheare. Aproape că m-ai lua drept urlătoare-a-morţii, numai că urlătoarele-morţii sunt uriaşe cu corpuri sfrijite, vag umane, dar de trei ori cât un om obişnuit, asta fără a pune la socoteală ghearele, adevărate cuţite de

măcelar, câte una la fiecare deget.

— Toată lumea ştie! răbufneşte femeia. Deka din Irfut. Cea care arată ca urlătorii-morţii când intră în luptă, dar e cât un om. Fiica blestemată a zeiţelor

blestemate.

Scrâşnesc din dinţi.

— Nu vorbi urât de mamele mele.

Despre mine poate să spună ce vrea, dar Auritele au îndurat deja destulă defăimare cât să le ajungă pentru câteva vieţi.

în Irfut, preoţii ne spuneau că zeiţele fuseseră de fapt demoni din vechime care făcuseră prăpăd în Otera, măcelărind oraşe întregi şi mâncând copii. Noi, alaki, eram impure pentru că eram fiicele lor: aveam sângele lor auriu, puterea şi viteza lor şi o parte din longevitatea lor. Ni se spusese că singura cale de a dobândi puritatea, de a deveni oameni, era să ajutăm imperiul să lupte împotriva urlătorilor-morţii, vietăţi monstruoase atrase de sângele nostru.

Nimeni nu ne-a spus, bineînţeles, că urlătorii-morţii erau de fapt alaki, readuse la viaţă de Aurite după ce mureau, în arătări înfiorătoare, ca să putem lupta împotriva trupelor umane, conduse de jatu, care voiau să şteargă de pe faţa pământului neamul zeiţelor.

— Atunci cine e de vină pentru asta, pentru ce a păţit fata mea...

Femeia arată către cadavrul din stânga şi măruntaiele mi se răsucesc de greaţă.

Corpul moartei e vizibil mai bogat în curbe decât celelalte, iar părul are o textură mai moale. în bărbie are o gropiţă minusculă. într-o altă viaţă, aş fi putut fi eu. Nu demult, buclele îmi erau mai mari şi ochii mai deschişi la culoare, ba aveam şi gropiţă în bărbie. Apoi am ajuns să trăiesc în provinciile de miazăzi şi m-am lepădat de trăsăturile moştenite de la bărbatul pe care odinioară îl numeam tată – ochii cenuşii, părul ondulat, bărbia. Acum am ochii negri, părul foarte creţ, iar bărbia prin nimic neobişnuită. Din fata care era Deka din Irfut nu a rămas decât statura scundă şi accentul de miazănoapte, deşi acum şi acela e marcat de o notă tipică celor de la miazăzi.

Asta înseamnă să fii Num, singura fiică de sânge curat a zeiţelor:
pot fi

oricine aleg să fiu.

Femeia se zguduie de durere, iar lacrimile îi şiroiesc pe obraji.

— Biata mea fată. N-a făcut nimic rău, o dată măcar nu s-a abătut de la înţelepciuni. Pe urmă aţi venit voi, cu minciunile voastre despre libertate şi o altfel de viaţă pentru femei. N-a făcut altceva decât să-ţi rostească numele, să vorbească puţin despre Aurite, şi au venit preoţii după ea. Au luat-o. Nici măcar nu era alaki; deja i se dovedise puritatea în Ritual. Dar au zis că se abătuse de la calea cea dreaptă. Că i-ar fi dus şi pe alţii la pierzanie. Aşa că au luat-o, au încercat să mă ia şi pe mine...

Arată din nou către cadavrul buhăit care zace în vântul slab al serii.

— Asta e libertatea pe care ne-aţi promis-o? Unde sunt zeiţele despre care aţi spus că o să apere femeile din Otera? Unde sunt?

Durerea îi e atât de mare, încât simt că rămân fără nicio explicaţie.

— Dorm, îşi adună puterile, dar odată ce...

— Ce importanţă are ce fac ele?

Femeia se repede în faţă, suferinţa ei alungându-i teama.

— înainte aveam reguli. Ştiam cum să trăim. Cum să supravieţuim. Acum nu mai există nimic. Nu mai am nimic din cauza ta. Nu mai sunt nimic din cauza ta.

Cade la pământ la picioarele fiicei ei, suspinând nestăpânit.

— Fata mea, of, fata mea iubită.

Lângă mine, Nimita, o urlătoare-a-morţii albă impunătoare trimisă să însoţească grupul nostru, oftează exasperată. Azi sunt cu noi cinci urlătoare-ale-morţii, iar una dintre ele este, fireşte, Katya, fosta mea soră de sânge, a cărei siluetă cu ţepi roşii se distinge printre celelalte, pe care nu le cunosc aşa de bine – nu că m-aş strădui. în ultimele câteva luni au murit atâţia oameni, încât uneori pare zadarnic să încerc să leg prietenii mai strânse.

— Nu avem timp de asta, cinstită Nuru, spune Nimita, cu o voce ca un tremur profund.

Ca toţi urlătorii-morţii, vorbeşte cu mârâieli şi şuierături, dar eu o înţeleg la fel de bine ca pe un om care ar vorbi oterana. Alt avantaj al faptului că sunt Nuru: îi înţeleg pe toţi descendenţii Auritelor, ba chiar îi pot obliga să se supună poruncilor mele, dacă vreau.

înclin din cap spre ea.

— Şi ce propui să facem, s-o imobilizăm şi s-o lăsăm aici,

printre fiare?

— N-ar fi exclus.

Precum cele mai multe Prime născute, alaki venite pe lume în vremea zeiţelor, Nimita e o fiinţă hotărâtă. Moartea şi învierea ca urlătoare-a-morţii n-au schimbat-o în privinţa aceasta.

— Eu n-o las aici.

Când le-am eliberat pe Aurite din închisoarea lor din munţi, am promis să lupt pentru femeile din Otera – toate femeile, nu doar alaki. Privesc din nou către bătrână.

— Acasă nu poţi să te întorci, iar aici e periculos. Dacă vrei, pot să trimit pe cineva cu tine la Abeya, oraşul zeiţelor. Acolo vei fi în siguranţă.

— „Siguranţă”, şuieră femeia. De-acum nu mai e siguranţă nicăieri. De-o parte voi, de-o parte seniorul Kadiri — scuipă când rosteşte numele marelui preot de la miazăzi care adună acum armatele jatu din toată Otera –, nicio femeie nu mai are unde să se ascundă.

— Atunci ce-ar fi să fii liberă?

Cuvintele par s-o ia pe neaşteptate, aşa că mă grăbesc să explic, inspirându-mă din discursul pe care mi l-a ţinut fosta mea

profesoară, Mâini-Albe, acum mai bine de un an şi jumătate.

— La Abeya poţi să faci orice vrei, poţi să fii oricine alegi să fii. Nu trebuie

— decât să ajungi acolo.

îi dau câteva clipe să se hotărască.

— Aşadar, vrei să mergi? Sau rămâi aici, să te mănânce

animalele?

Femeia îşi împinge bărbia înainte. Dar apoi dă din cap, cedând. Da,

merge.

— Foarte bine.

Mă întorc spre Chae-Yeong, o urlătoare-a-morţii mică şi zveltă, cu un ciot unde ar trebui să-i fie palma dreaptă. A pierdut-o înainte să i se aurească sângele, iar rana a urmărit-o dincolo de moarte, chiar şi în forma aceasta.

— Du-te cu ea înapoi la Abeya. Noi mergem mai departe.

— Dar, cinstită Num... începe ea, aruncând o privire spre Nimita în căutare de îndrumare.

Când urlătoarea-morţii mai în vârstă clatină din cap, trebuie să depun un mare efort să nu-mi încleştez pumnii. Oi fi eu Num, oi fi eu cea care le-a eliberat pe mame şi a deschis calea către o nouă eră în Unicul Regat, dar pentru Primele născute, voi fi mereu o fată de numai şaptesprezece ani – o clipită pentru ele, care au văzut nenumărate milenii. Dacă punem la socoteală şi mulţimea de urlătoare-ale-morţii pe care le-am omorât înainte să aflu ce sunt, ele şi multe altele din neamul lor nu mă vor ierta niciodată. Nu vor avea niciodată încredere în mine cu adevărat.

Aşadar, trebuie să-mi dovedesc de fiecare dată valoarea. Şi

dominaţia.

Fac un pas înainte.

— Acum, insist eu, fără măcar să mă uit la Nimita.

— Da, Num.

Chae-Yeong pune genunchiul la pământ, făcând plecăciunea uşoară şi iute cu care m-am obişnuit atât de tare, apoi se apropie de bătrână.

— Vino, femeie de om, mârâie ea, deşi ştie că femeia nu o înţelege.

De obicei, urlătoarele-morţii au foarte puţină răbdare cu oamenii, dar nu le învinuiesc: e greu să ai răbdare cu cei care-ţi vor mereu moartea.

— Du-te cu ea, îi spun eu femeii. N-o să păţeşti nimic. îţi jur.

— Nu.

Femeia se trage repede înapoi. Când oftez, simţind enervarea cum creşte în mine, adaugă aproape cu timiditate:

— Mai întâi să le văd îngropate. N-am... n-am putere să le dau jos singură.

Mă opresc, copleşită de ruşine. Cum am putut să uit o nevoie omenească atât de simplă? Mult m-am mai împietrit în ultimele câteva luni, dacă nu sunt în stare nici măcar să observ nevoia unei mame de a-şi îngropa copilul cum se cuvine.

Mă întorc din nou spre Chae-Yeong.

— Mai întâi, îngropaţi-le, îi spun cu blândeţe. Apoi, du-o la

Abeya.

— Da, Num, răspunde Chae-Yeong, cu încă o plecăciune.

Femeia dă din cap spre mine în semn de mulţumire, dar eu sunt deja în mişcare, cu atenţia întoarsă spre celelalte. Timpul e scurt şi nu-mi permit să mai întârzii aici.

— înainte, comand, arătând spre turlele templului roşu-sângeriu care se înalţă peste ceţurile junglei. Către Oyomosin.

2

Ne ia trei ceasuri să urcăm până pe vârful stâncii pe care se află Oyomosin, templul numit în cinstea lui Oyomo, zeul închipuit pe care îl veneram şi eu pe vremuri. E o călătorie neplăcută, pentru că stânca se află pe un vulcan adormit, iar căldura urcă prin roci şi ne lipeşte părul de piele şi armura de corp. îmi ignor disconfortul amintindu-mi tot ce mi-a spus bătrâna despre viaţa femeilor din Otera din ziua de azi. Fiecare cuvânt al ei îmi aduce aminte dureros de toate lucrurile în privinţa cărora am dat greş de când le-am eliberat pe mame: ce-i drept, am învins acea primă armată de jatu care le atacau muntele, dar deja apar alte armate, cu zecile. în cele şase luni care au trecut de când le-am trezit pe mame, jatu au adunat aproape toţi bărbaţii apţi de luptă din Otera şi i-au cuprins în oastea lor. Nu sunt în siguranţă nici măcar băieţii care de-abia dacă au un fir de păr pe piept.

Situaţia n-ar fi aşa de îngrijorătoare dacă am fi cucerit deja Hemaira, centrul puterii trupelor jatu, dar ei controlează în continuare capitala şi porţile sale ne sunt în continuare ferecate.

Iar acum, aruncă în fiecare săptămână câte o soră de sânge de pe ziduri.

în viaţa mea nu mi-am imaginat o asemenea oroare, ţipetele atâtor fete nevinovate care se prăbuşesc în moarte. Jatu le aleg la întâmplare de pe terenurile de antrenament din toată Hemaira. în fiecare zi, sunt sigură că următoarea va fi dintre cele pe care le cunosc, dar nu am nicio putere să opresc crimele – cel puţin deocamdată. Zidurile Hemairei chiar sunt impenetrabile, dar nu din motivele despre care învăţaserăm noi. Trăieşte ceva în ele, o forţă care respinge orice invadatori cu dogoarea a o mie de focuri. Se numeşte n’goma şi e un talisman al puterii, făurit pe vremea când mamele stăpâneau Otera, care conţine rămăşiţe ale forţelor lor odinioară uriaşe. Prin Otera mai sunt presărate câteva astfel de talismane, dar n’goma e cel mai puternic. Revarsă jeturi înfiorătoare de căldură care-ţi jupoaie carnea de pe

oase de cum îndrăzneşti să te apropii de ziduri. Am încercat de câteva ori, dar n'goma era prea puternic.

N-am putut decât să stau acolo neajutorată şi să privesc trupurile fetelor cum se descărnau iar şi iar, în timp ce jatu priveau în jos, neclintiţi de ţipetele lor. Cel mai rău e că Auritele, care au ridicat cu mâinile lor zidurile Hemairei, nu pot face nimic: mileniile de prizonierat le-au răpit veneraţia care le alimenta puterea odinioară. Nu pot dărâma zidurile, nu pot nici măcar să abată o ploaie de foc peste jatu, ca în tinereţea lor. Acum dorm întruna şi se hrănesc din rugăciuni.

Singura cale este să negociem cu jatu sau să găsim o metodă de a le ajuta pe zeiţe să-şi recapete puterea mai repede, ca să ne salvăm surorile. Asta mă aduce şi pe mine aici, să urc pe stânca asta imposibil de urcat.

Oyomosin se înalţă semeţ deasupra mea, un templu sever, cioplit în piatră, cu colţuri aspre, intimidante, conturate în lumina lunii. De obicei are o singură intrare, podul basculant şi scârţâitor de lemn care se află puţin mai jos de noi, dar preoţii îl ridică întotdeauna noaptea, ca să împiedice orice atacatori să intre.

Când eu şi Belcalis ne tragem peste buza stâncii şi ne îndreptăm spre peticul de iarbă care marchează graniţa terenului din jurul templului, ajunge la noi odată cu vântul vocea enervată a Brittei.

— Da' ştiţi, pufneşte ea, săltându-se în spatele nostru, nu e frumos să-ţi laşi camaradele în urmă cân' eşti în raid.

— Sau, răspunde Belcalis, a cărei siluetă zveltă, cu pielea arămie, se furişează deja pe lângă pâlcul de copaci pipernicţi care înconjoară templul, camarada cu pricina ar putea să se străduiască şi ea mai tare, precum celelalte.

Arată cu bărbia spre Asha şi Adwapa, care tocmai intră iute în incinta templului împreună cu urlătoarele-morţii, umbre tăcute în întuneric.

Asha şi Adwapa sunt gemene, amândouă cu pielea neagră cum e cerul la miezul nopţii şi cu muşchi atât de graţioşi, încât parcă sunt nişte panglici pe fundalul întunecat. Nu le deosebeşte decât părul – de fapt, lipsa lui: Adwapa

e perfect rasă şi pielea capului îi reflectă razele lunii, dar părul negru al surorii ei luceşte cu reflexe verzi, stranii. Cercetaşele care ne-au pregătit calea pentru misiunea aceasta au împletit harta templului Oyomosin în părul Ashei, folosind ferigi lunare luminoase, ca s-o vedem cu uşurinţă în timp ce ne căţărăm în întuneric. Ar fi împletit-o într-al meu, dar tocmai l-am tăiat din nou, să savurez libertatea tunsorii scurte.

Britta se întoarce spre Belcalis şi îşi trage nasul.

— îs la ciclu, doar ştii.

— La fel şi gemenele, dar uite că ele nu se plâng, răspunde

Belcalis.

într-adevăr, Asha şi Adwapa tocmai se îndreaptă către fereastra mare pe care urmează să intrăm în templu.

Haideţi mai repede, ne semnalizează Adwapa în limba de luptă – ca să ne amintească. De aici, înaintăm în linişte.

Aprob din cap şi mă apropii iute de fereastră. înăuntru e un întuneric straniu, nici măcar o lumânare aprinsă ca să vezi pe unde mergi, şi la fel se vede şi prin toate celelalte ferestre, deşi ştiu că Oyomosin e plin. Zumzetul slab al rugăciunilor creşte şi tot creşte în aer de când am ajuns, iar acum îl mai însoţeşte un sunet, unul mai tulburător: ţipete. Răsună din adâncurile templului, purtate de valurile de fum încărcate de izul inconfundabil al cărnii arse.

Muşchii încep să-mi tremure. Pivniţa... Aurul care curge pe podea în râuleţe. Preoţii care mă târăsc până pe un câmp îndepărtat. Rugul, cu lemne adunate deja morman în jurul lui. Carnea care plesneşte, care arde. Durerea... atâta durere!

O mână caldă mă apasă pe umăr.

— Să intru eu prima, Deka? Să cercetez?

Arunc o privire în sus şi o văd pe Britta cum mă fixează cu ochii albaştri plini de grijă.

— Da, şoptesc, iar ruşinea îmi cuprinde pântecul, incandescentă

A trecut peste un an şi jumătate de când eram în pivniţă. Un an şi jumătate în care mi-am descoperit natura de Nuru, am devenit războinică, am înfrânt nenumăraţi jatu... Spre deosebire de surorile mele alaki, sunt cu adevărat nemuritoare. Nu am o moarte finală şi mă pot recupera după orice rană, oricât de gravă.

Şi atunci, de ce continuă să mă afecteze slăbiciunea asta omenească?

Depind atâtea lucruri de mine. Surorile mele rămase în Hemaira, surorile mele de sânge şi de luptă, toate aşteaptă să fie salvate. Toate femeile din Otera, pedepsite pentru faptele mele... Nu mă pot complace în sentimentele acestea; trebuie să fiu puternică. Trebuie să dovedesc că sunt vrednică de sarcina care mi s-a dat, vrednică să fiu singura fiică aleasă de mame să le poarte întreaga moştenire divină.

înalţ umerii, încercând să arăt valoarea aceasta prin postură, dar când mă strecor în Oyomosin, am o senzaţie bruscă şi tulburătoare: furnicătura sângelui care-mi goneşte pe sub piele, ca răspuns la prezenţa sângelui divin. Cineva mă urmăreşte.

Mă răsucesc, încercând să-l descopăr, dar coridorul e complet pustiu, cu excepţia camaradelor mele. Nu mai e nimeni cu noi. Şi totuşi, furnicăturii i se adaugă altă senzaţie, una mai îngrijorătoare: o greutate zdrobitoare, ca şi cum mi s-ar fi lăsat pe umeri povara privirii acelui cineva. Oricine ar fi, nu ne e prieten – atâta lucru ştiu sigur.

Trebuie să fie un jatu. Ei sunt singurii cu sânge divin din Otera în afară de alaki şi urlătoarele-morţii. Dacă ar mai fi fost urlătoare-ale morţii sau alaki aici, s-ar fi arătat deja, constrânse, ca întotdeauna, de puterea subtilă care se răspândeşte în valuri din corpul meu.

Trag cu ochiul înapoi spre fereastră, încercând să surprind ceva din armura roşie tipică pe care o poartă întotdeauna jatu. Vedeţi pe cineva? le întreb pe celelalte în limba de luptă.

Prietenele mele se răspândesc pe loc pe coridor, în alertă. Dar nu mişcă

nimic.

Nu, semnalizează Adwapa. Nu e nimic aici.

Mă încrunt şi privesc din nou în jur. Poate a fost doar imaginaţia mea. N-ar fi prima oară când simţurile îmi joacă feste. Mintea mi se agaţă întruna de lucruri neimportante ca să se ferească de amintirile dureroase. Totuşi, rămân vigilentă în timp ce înaintez pe coridor. Nu e complet exclus să mă înşel.

Cu cât merg mai departe, cu atât mai întunecos şi mai apăsător devine templul. Torţele tremurătoare aruncă umbre stranii pe piatră, pasaje ascunse se curbează către necunoscut, iar sculpturile geometrice de pe pereţi dau naştere unor forme ameţitoare care se topesc una într-alta. Oyomo e venerat în Otera cu precădere ca zeu al Soarelui, dar e şi zeul matematicii, ceea ce înseamnă că toate templele lui sunt construite pe baza geometriei sacre. Oyomosin nu face excepţie. Fiecare piatră şi grindă din jurul nostru e o rugăciune, la fel ca acelea pe care le rostesc acum preoţii din el.

Vin, semnalizează Katya când sunetul paşilor lor se apropie.

Mă lipesc repede de perete şi rămân atât de nemişcată, încât îmi încetineşte până şi inima. E singura măsură de precauţie pe care mi-o iau, singura de care e nevoie, având în vedere că preoţii din Oyomosin sunt orbi. îşi smulg ochii şi-i închină ca ofrandă lui Oyomo când intră în preoţie. De aceea templul e cufundat în beznă şi tot de aceea preoţii poartă pe feţe măşti din aur bătut cu ciocanul şi necizelat, cu orificiile pentru ochi închise.

Din fericire, nu par să ne observe în înaintarea lor pe coridor, în timp ce intonează un imn spre slava lui Oyomo şi a luminii pe care o revarsă el asupra lumii.

După ce dispar, le fac semn celorlalte. Acum hai repede, semnalizează mâinile mele.

Mă urmează toate şi ne grăbim mai departe pe coridoarele

întunecate şi nesfârşite din Oyomosin, îndrumate de harta Ashei.
în cele din urmă, ne

oprim în faţa unei uşi masive, chiar în inima templului. Ţipetele vin de dincolo de ea şi răsună pe coridoare, o simfonie de durere şi furie. Mă întorc spre celelalte, iar ele aprobă din cap – nu au nevoie nici măcar să le spun ceva.

Acolo, chiar de partea cealaltă a uşii. Acolo e prizonieră.

Melanis. Lumina între Alaki.

3

Chiar şi în timp ce e arsă de vie, Melanis rămâne strălucitoare.

O privesc pe furiş prin crăpătura dintre canaturile uşii grele de lemn, îi văd părul de un negru-lucios printre flăcări, trupul subţire şi graţios, deşi contorsionat într-un rictus de durere. Odinioară, Melanis era cunoscută drept cea mai frumoasă alaki din toată Otera. Era una dintre cele patru regine războinice, prima dintre Primele născute ale Auritelor şi dintre cei mai puternici generali ai lor. Aripile albe cu vârfuri aurii, ca ale Mamei Beda, o purtau către ceruri, iar lumina divină parcă-i scânteia din adâncul corpului, de sub piele. Lumea îi cânta numele, îi arunca flori la picioare. O numea Lumina între Alaki.

Asta pe vremuri.

Acum, ochii lui Melanis, descrişi odinioară drept lacuri limpezi, sunt găuri arse şi umplute cu întunecime. Buzele, lăudate odată pentru luciul lor trandafiriu, s-au sfărâmat până au ajuns dâre de cărbune, iar pielea brun-cafenie i se scorojeşte şi cade în fâşii. Nici urmă de aripi sau de strălucirea celestă: au pierit ca toate darurile divine pe care li le-au încredinţat mamele copiilor lor, au dispărut în neant. Din acea alaki pe care o întruchipa odinioară Melanis Lumina nu a mai rămas decât un boţ de carne care arde şi ţipă pe altarul de piatră scobită construit direct deasupra ceaunului de magmă de dedesubt, întins până la rupere peste flăcări de lanţurile de aur celest, la fel cum stă de o mie de ani, în timp ce lumina lunii străluceşte asupra ei prin bolta de sticlă din tavanul încăperii.

Preoţii cu măşti de aur din inima templului intonează rugăciuni în timp ce-i dau ocol în cercuri lente, neîncetate. Nici măcar nu par să observe căldura înăbuşitoare dinăuntru în timp ce aruncă ulei sfinţit în groapă, ca să aţâţe şi mai tare flăcările din ea. Mirosul de ars se înteţeşte, iar muşchii mi se încleştează din nou. închid ochii şi mă concentrez iarăşi pe colierul pe care

mi l-au dat mamele. Mi se întinde de la bărbie la piept ca o pavăză pentru gât, din fire delicate de aur celest împletite în chip de sute de flori minuscule în formă de stea, care servesc şi ca o reţea de zale foarte uşoară, aproape imponderabilă, pe sub armură.

Auritele şi-au folosit propriul sânge ca s-o creeze – un simbol etern al iubirii lor. La fel ca ele, frumuseţea lui nu poate fi pătată sau frântă de săbiile oamenilor. La fel ca ele, vibrează mereu de putere divină, o prezenţă constantă şi alinătoare. Acum, însă, mi-e greu să simt alinarea aceea. Izul de carne arsă e prea greu, prea copleşitor. Se încolăceşte în vălătuci siniştri prin crăpătura uşii. Mi se strânge pieptul; mi-e greu să respir. încerc să mă concentrez din nou pe colier, să mă împotrivesc întunericului care urcă, până când...

O gură la urechea mea, cuvinte care se revarsă blând.

— Suntem aici, Deka.

Belcalis.

*

Nu-i place să-i atingă pe cei din jur, dar m-a înconjurat cu braţele şi mă ţine strâns. îmi dă din puterea ei. E singura din grupul nostru care a trăit aceleaşi orori ca mine, aşa că ştie cum e să te copleşească amintirile, să te ţină prizonieră propria minte. Mă strânge mai tare şi răsuflarea mi se linişteşte. Sunt în siguranţă. întotdeauna sunt în siguranţă cu surorile mele de sânge alături.

Odată ce respiraţia îmi revine la normal, mă trag din braţele ei, apoi le arunc celorlalte o privire. Gata? semnalizez în limba de luptă.

Toate îmi răspund aprobând din cap. Gata, spun feţele lor.

Deschid uşa cu o lovitură de picior.

Marele preot, un bărbat înalt, cu pielea întunecată, care poartă un toiag împodobit în vârf cu simbolul Soarelui lui Oyomo, kuru, se răsuceşte iute spre noi, cu capul înclinat ca să ne asculte atent sunetul paşilor. De cum îi aude, mârâie un singur cuvânt:

— Alaki.

Preoţii încep să bată în podea cu toiegele. Când sunetul vibrează prin mine, trag aer în piept cu un şuierat. Ştiu ce vor. La fel fac şi păsările-maimuţă când bat în copaci în căutare de insecte în trunchiuri.

— Ne localizează! strig eu. Răspândiţi-vă!

Celelalte se supun exact la timp. Preoţii atacă toţi odată, învârtind toiegele în volte ameninţătoare, când nu bat cu ele în podea ca să-şi dea seama unde suntem. Fiecare arată fioros şi puternic – toţi sunt mult mai înalţi şi mai mari decât mine, poate aleşi înadins ca s-o păzească pe Melanis. Chiar şi aşa, nu mi-e frică – nu ca pe vremuri.

Cu doar un an în urmă, vederea bărbaţilor mânuind arme m-ar fi îngrozit. Pe atunci, tremuram la simplul gând că un bărbat ar deveni violent. Acum nu văd altceva decât lipsa de organizare a preoţilor; neîndemânarea cu care ţin toiegele, de parcă nu le-au folosit niciodată în luptă adevărată. Nu sunt războinici căliţi după ani de instrucţie. Sunt oameni obişnuiţi, oameni care şi-au închinat vieţile lui Oyomo, păstrării şi impunerii acelei ordini înscăunate.

Dar nu fac greşeala prostească de a-i subestima. Tot oameni obişnuiţi erau şi cei care m-au torturat în pivniţa din satul meu, tot oameni obişnuiţi erau şi cei care m-au omorât iar şi iar până a venit Mâini-Albe şi m-a salvat din ghearele lor. Nu există lucru mai rău pe lume decât oamenii obişnuiţi.

Continui să mă concentrez pe Melanis în timp ce săbiile mele lungi şi plate taie şi înjunghie, aruncând sângele în aer ca o ceaţă. De-acum mai am doar cu puţin mai mult de o palmă până la ea, iar

corpul îi arde în continuare în flăcări. De fiecare dată când o văd acolo, zbătându-se în strânsoarea lanţurilor, fierbe furia în mine… şi la fel şi amintirile de când eram pe rug.

Atâta agonie, durerea nesfârşită...

Arderea a fost una dintre multele metode prin care au încercat seniorul Durkas şi ceilalţi bătrâni ai satului să mă omoare după ce au descoperit că sunt alaki şi m-au închis în pivniţa templului. Au încercat de nouă ori înainte să se recunoască învinşi – mai multe otrăviri, decapitări, înecări, dezmembrări. Şi în tot acest timp, tatăl meu uman, bărbatul pe care-l credeam de-o carne şi de un sânge cu mine, a stat deoparte şi nu a făcut nimic. Asta, bineînţeles, când nu mă decapita cu mâna lui.

într-o străfulgerare, îi văd faţa, cenuşie şi suptă, şi pielea mi se răceşte. Mă forţez să înaintez, cu dinţii strânşi, în timp ce zăngănitul metalului îneacă orice alt sunet.

Iar şi iar, fente şi parări, fandări cu sabia. Iar şi iar, preoţii cad de jur împrejurul meu. încet dar sigur, bucuria luptei – starea aceea intensă de concentrare în care minutele se comprimă până devin secunde şi orele dispar cât ai clipi – iese la suprafaţă în mine. Acum nu-mi mai văd decât săbiile şi trupurile care cad sub ele. Euforia creşte în mine şi corpul îmi devine tăişul armei, cum m-a învăţat karmoko Huon, prima mea maestră de lupte. Minutele se topesc unul într-altul, timpul devine un iureş de sudoare, sânge şi cadavre.

Apoi ajung în faţa ei.

— Melanis...

E nemişcată, trupul îi atârnă moale deasupra gropii deschise. Acum că preoţii nu înteţesc flăcările din caldera de dedesubt, focul s-a potolit numai cât să n-o pârjolească întocmai ca înainte. E atât de slab încât observ ceva ce înainte îmi scăpase: tot corpul lui Melanie străluceşte, un alb slab, scânteietor, diferit de al flăcărilor. Rămân cu gura căscată. N-am mai văzut niciodată aşa ceva, nici măcar când intru în starea profundă de luptă şi văd esenţele albe şi tremurătoare din toate fiinţele vii.

Şi mai ciudat e faptul că nu cade în somnul aurit – nici urmă de stratul de aur care le acoperă pe alaki când trec printr-o moarte care nu e cea finală. Pe de altă parte, însă, Melanis e o Primă

născută. E mult mai greu de ucis decât alaki devenite de curând aşa.

Nu e de mirare că preoţii o ţin pe foc de o mie de ani.

încă un val de furie se sparge peste mine la gândul acesta.

Dau din cap, şi Katya şi Britta se reped înainte ca s-o ridice cu grijă pe Melanis de pe flăcări, iar lanţurile scot clinchete în timp ce se mişcă odată cu ea. Ţipă în clipa în care o trag de pe altar, tot corpul i se smuceşte de durere, dar nu se opune, nici măcar nu pare să ne observe cu adevărat. E pierdută în lumea ei, aşa cum a trăit probabil din ziua în care a fost legată în templul acesta de coşmar.

Asta îţi face tortura.

Katya înfăşoară cu grijă o pânză în jurul Primei născute, să înăbuşe ce a mai rămas din flăcări. Când se sting şi acelea, mirosul de ars se înteţeşte şi corpul meu se încordează ca reacţie. încep repede să număr – încă o metodă de a mă linişti în astfel de momente. Unu, doi, trei, unu, doi, trei. Eu am controlul, nu corpul meu.

Eu am controlul... Strâng pumnii atât de tare încât aproape că mi se despică pielea. Asta reuşeşte, cu greu, să mă aducă iar cu picioarele pe pământ.

Odată ce nu mai tremur, îngenunchez în faţa lui Melanis, cu grijă să mă mişc încet, şi îmi fac o tăietură superficială în palmă. Din ea iese o dungă subţire de aur, pe care-l întind pe lanţurile ei. De cum se ating cele două, verigile lanţului sâsâie şi scot scântei, topindu-se pe loc. Aurul celest e făcut din ichor, sângele divin, iar sângele meu e singurul lucru care îl poate distruge. E unul dintre scopurile pentru care am fost creată: să sparg închisoarea de ichor care le-a ţinut prizoniere pe Aurite timp de mii de ani în templul în care şi-au făcut acum casa.

Sângele meu e un antidot la ichor: topeşte sângele divin peste tot unde l-au pus jatu, cum fac de obicei când le iau prizoniere pe cele din neamul nostru.

Dar Melanis nu observă că o eliberăm, nu pare conştientă de nimic în timp ce se cuibăreşte mai strâns în manta. Ceva

dinăuntrul meu se încordează. îmi amintesc cum era să fiu aşa, să fiu atât de fixată pe propria nefericire încât de-abia mai observam ce se întâmpla în jurul meu.

Mă dau mai aproape, până sunt la o lungime de braţ de ea.

— Cinstită Regină Războinică Melanis, spun eu, încercând să-i atrag atenţia. Sunt Deka, Nuru născută din zeiţe şi sora dumitale mai tânără. M-au trimis mamele noastre, Auritele. Am venit să te iau acasă.

Trec câteva clipe până când cuvintele mele străbat prin ceaţa din mintea ei. Melanis clipeşte greoi şi se întoarce spre mine, cu pungi de lichid apos, albicios, unde i-au fost odată ochii.

— Eşti o nălucă? hârâie ea cu limba băşicată şi umflată.

Clatin din cap.

— Sunt aici.

Vin mai aproape şi pun mâna chiar în dreptul obrazului ei fierbinte ca focul, ca să nu rănesc pielea care încă se cojeşte de pe el.

Dedesubt începe deja să crească piele proaspătă. Piele vindecată. Nu mai sângerează; nu mai are răni deschise. Asta e puterea unei Prime născute. Puterea pe care alaki mai noi, cu sângele divin diluat de ani de împerechere cu oamenii, nu pot decât să spere că o vor simţi vreodată.

— Sunt adevărată, şoptesc, trăgându-mă mai aproape ca să-mi simtă prezenţa.

Biata Melanis. Cât a suferit! Mă doare inima pentru ea. Cine şi-ar fi închipuit că asta îi va fi soarta?

A doua dintre Primele născute, venită pe lume aproape imediat după Mâini-Albe, Melanis e una dintre cele mai iubite alaki care au trăit vreodată. E singura căreia mamele i-au dăruit aripi, ca recunoaştere a spiritului ei bun şi a firii ei care-i inspira pe cei din jur. Secole de-a rândul, strălucirea ei aurie a fost farul călăuzitor al altor alaki pe câmpul de luptă, lumina care vestea slava mamelor. Doar o dată dacă o zăreau, armate întregi erau convinse să-şi arunce armele la pământ şi să treacă de partea

Auritelor.

Acum că zeiţele sunt slăbite, Melanis e şi mai însemnată. Este simbolul viu al

neamului alaki – simpla ei vedere va atrage noi membri de partea cauzei noastre, la fel ca acum multe secole. Iar mai mulţi credincioşi înseamnă mai multe rugăciuni pentru mame, mai multă hrană care să le întărească să revină la puterea lor deplină.

Melanis, fireşte, nu ştie nimic din toate astea, dar îşi lasă faţa în palma mea şi lacrimile i se amestecă acum cu sângele.

— Eşti aici, Num. Chiar ai venit, aşa cum au spus mamele, rosteşte ea, suspinând în timp ce lacrimile i se rostogolesc pe obraji.

Una dintre ele cade, o picătură atât de mică încât nu o observ decât fiindcă înăuntrul ei e suspendat un strop minuscul de aur din sângele ei. Apoi lacrima, ca un bob de rouă sclipitor, îmi atinge pielea. Mă străbate un fulger şi corpul mi se scutură, venele mi se electrizează şi înţepenesc.

Cât ai clipi, sunt în altă parte.

4

Sunt într-o încăpere de un alb nesfârşit, care nu seamănă cu nicio alta din câte am văzut.

Podeaua de cristal se întinde atât de departe încât devine un orizont îndepărtat, cu suprafaţa atât de netedă încât aş putea luneca pe ea cu uşurinţă, cum făceam pe lac în toiul iernii din Irfut. De jur împrejur sunt coloane înalte, boltite, care susţin un tavan ce sfidează imaginaţia. în loc de plăcile sau vopseaua obişnuite, în centrul lui sclipeşte un apus uluitor, în nuanţe avântate de roşu şi purpuriu urmărite de nori moi, unduitori. Putere divină sau măiestrie de meşteşugar, nu sunt întru totul sigură, dar pare ciudat de cunoscut... ca şi bărbatul care stă în genunchi nu departe de mine, cu ochii îndureraţi.

Ochii aceia... sunt neobişnuiţi: negru pe negru, de-abia se vede o urmă de alb. în rest nu se remarcă prin nimic. Scund, subţire, cu piele bronzată şi părul lung şi negru care-i cade pe spate. Faţă blândă, moale, delicată, aproape feminină, cu pudră de aur scânteindu-i pe pleoape şi obraji. Dar hainele – hainele sunt cu totul neobişnuite. Niciun bărbat din Otera nu ar purta o tunică atât de scurtă. Tunicile, la fel ca robele, trebuie să arate vederii demnitatea, nu genunchii – aşa îi avertiza întotdeauna seniorul Durkas pe băieţi, pe vremea când trăiam în Irfut. Oricine ar fi bărbatul acesta, e clar că n-a auzit niciodată zicala, pentru că tunica lui cu negru şi auriu îi ajunge de-abia până la jumătatea coapselor. Cine e? De ce mi se pare atât de familiar? Şi locul acesta – unde sunt, de fapt?

Cine sunt, de fapt?

întrebarea îmi trece prin minte ca o rafală de vânt şi dintr-odată nu mă mai pot gândi la altceva. Cine sunt? Cine sunt? Cine sunt? Nu ştiu de ce, dar habar n-am. Nu-mi simt corpul ca de obicei. Am ceva ciudat pe spate. Ceva greu şi plin de pene.

Ce sunt astea, aripi?

— Deka? se aude o voce din depărtare.

Vocea Brittei. O recunosc cu greu.

— Deka, strigă din nou Britta când nu primeşte niciun răspuns, se apropie! Mişcă-te!

Apăsarea mâinilor de pe umerii mei e suficientă ca să mă trezească brusc la realitate. Dintr-odată, sunt din nou în încăperea din inima templului Oyomosin, unde celelalte îşi coboară iarăşi corpurile în postura de luptă. Ce s-a întâmplat? Unde am plecat? Mă răsucesc pe călcâie, derutată, apoi mă întorc spre Britta, care continuă să mă scuture.

— Ai văzut? Eram într-o cameră albă. Şi tavanul, tavanul era un cer.

— Tavanul? mă îngână Britta, năucită, făcând un pas înapoi. Deka, ce tot... nu contează. Aproape or ajuns.

— Cine aproape a...

întrebarea îmi moare pe buze când le simt: furnicăturile acelea care-mi străbat braţele şi picioarele.

*

Vine cineva. Un întreg grup, de fapt. Şi toţi sunt jatu. Mai precis, jatu adevăraţi, puţinii bărbaţi care se trag din Aurite. Fraţii noştri. Mă cuprinde încordarea şi rămân cu ochii pe uşă, aşteptându-le sosirea. Jatu adevăraţi sunt mai rapizi şi mai puternici decât alaki, deşi mor la fel de uşor ca oamenii. Mai rău, au o alianţă blestemată cu preoţii şi sunt înarmaţi cu tot felul de talismane ale puterii, ciudate şi puse în slujba răului. în ultimele luni ne-am ciocnit cu cel puţin douăsprezece grupuri de jatu adevăraţi care foloseau

diferite talismane, fiecare diabolic şi pervers în felul lui.

Prezenţa lor să fie motivul pentru ceea ce tocmai am trăit – visul acela ciudat cu ochii deschişi? Jatu încearcă să mă captureze de când le-am eliberat pe mame. Să fi recurs la talismane ale puterii ca să-mi atace mintea, drept nouă tactică de luptă?

Lângă mine, Melanis a înclinat capul şi ascultă cum s-au schimbat sunetele din încăpere. E şocant – deja stă în picioare fără ajutor, cu corpul încovoiat şi scuturat de spasme, iar albul ochilor i se rotunjeşte şi din scalp îi creşte păr negru, lung şi drept. Toate celelalte alaki pe care le-am salvat au avut nevoie de timp să se vindece (săptămâni, dacă nu chiar luni), dar pielea lui Melanis deja s-a înnoit, iar părul îi atârnă pe spate. Pe de altă parte, n-ar trebui să mă mire. Ca a doua între Primele născute, Melanis e una dintre cele mai apropiate de mame ca putere. Bineînţeles că se vindecă aşa.

Deka, mârâie Ixa slab, zburlind ţepii. A revenit la forma lui adevărată, masivă, şi nu-i place ce se întâmplă cu Melanis.

La drept vorbind, nu-i place mai nimic în ultima vreme. De la lupta cu fostul împărat în sala zeiţelor, Ixa e neîncrezător, bănuitor faţă de orice ne-ar putea face rău mie sau lui.

Nu am timp să mă gândesc mai mult la asta acum, aşa că îmi oblig ochii să se întoarcă de la el la uşa sanctuarului interior, dincolo de care zăngănitul armurii de jatu tocmai s-a oprit. îngustez ochii.

— Arătaţi-vă, le comand, încercând să vorbesc cu glas ferm.

Uşa e împinsă imediat şi puterea divină radiază ca o căldură dinspre grupul de bărbaţi din partea cealaltă. Aşa cum bănuiam, toţi sunt jatu adevăraţi – până la unul.

Mi-a trebuit ceva timp să înţeleg că jatu adevăraţi compun doar un mic număr din gărzile împăratului, deşi toate se numesc jatu – o confuzie intenţionată, pe care fraţii noştri au încurajat-o de-a lungul secolelor, ca locuitorii Oterei să le uite treptat existenţa şi puterile. Acum, când se luptă jatu adevăraţi şi alaki, oamenii

cred că cei dintâi sunt doar oameni obişnuiţi, binecuvântaţi cu forţă

şi viteză extraordinare. în ochii oteranilor de rând, jatu adevăraţi sunt campioni aleşi special de Oyomo ca să apere Unicul Regat.

Nimeni nu bănuieşte vreodată că şi ei, şi alaki se trag din acelaşi loc şi nu e surprinzător: jatu adevăraţi au ascuns cu grijă istoria noastră comună. De fapt, nici măcar nu ştiam că există până când fostul împărat, Gezo, nu s-a luptat cu mine folosind o forţă supraomenească. Acum sunt mereu în alertă în faţa lor.

Pe ei să-i fi simţit mai devreme cum mă supravegheau când am intrat pe fereastra templului? îi privesc printre pleoape îngustate cum înaintează în încăpere.

Fiecare dintre bărbaţii care se apropie poartă un costum închis la culoare, ca de piele, cum n-am mai văzut, deşi jatu sunt cunoscuţi de obicei pentru armura roşie. Nici măcar nu e asta partea ciudată, ci simbolul de aur în oterana veche de pe platoşele lor. Se compune din linii curbe, unite între ele, şi înăuntrul fiecăreia sunt linii mai mici – numai vederea lor îmi face capul să zvâcnească. E aproape ca şi cum ar fi ceva acolo, o întunecime care radiază de sub cercuri. Vibrează ori de câte ori încerc s-o privesc direct şi mişcarea îmi dă o asemenea ameţeală încât închid ochii până când se lasă peste mine calmul, tăcut şi minunat. Respir în el şi încerc să mă liniştesc.

Apoi creierul mi se despică în două.

Dintr-odată, parcă mi se înfig în craniu pumnale incandescente, care ard totul în cale. Corpul îmi e în flăcări, fiecare nerv e aprins de durere. Gâfâi disperat, trăgând aerul în piept şi aruncându-l afară, şi strâng de garda săbiilor atika ca să-mi ancorez corpul în prezent.

Respiră, respiră... Dar nimic nu funcţionează.

Durerea continuă să se răspândească, creierul îmi pulsează şi mai violent. Strâng din dinţi ca să rezist. Trebuie să fie cine ştie ce atac jatu, dar n-am să-l las să mă doboare. Eu sunt Nuru; corpul mi se va vindeca. Durerea asta, indiferent ce e, nu e

permanentă.

— Deka? Ţi-e bine?

Şoapta îngrijorată a Brittei vine exact la timp – ca să-mi amintească: nu pot lăsa să se vadă niciun semn de slăbiciune, oricât de groaznic m-aş simţi.

Nu aici, înconjurată de atâţia jatu.

îmi forţez ochii să se deschidă şi mă clatin puţin când stomacul mi se întoarce pe dos de la efort. După cum mă aşteptam, durerea deja începe să se potolească, trupul mi se vindecă, aşa cum mă gândisem. Aşa că fac un pas chinuitor după altul până când, în cele din urmă, ajung în fruntea camaradelor mele, care îmi aşteaptă ordinul.

— Nuru, murmură Nimita îngrijorată.

Probabil m-a văzut şi ea cum mă luptam.

— N-am nimic, spun eu repede. Aveţi grijă s-o apăraţi pe

Melanis.

în fond, ea e adevărata ţintă a trupelor jatu. Prezenţa mea aici e doar un accident fericit pentru ei, o adăugire neaşteptată, dar bine-venită.

încuviinţând din cap, Nimita şi celelalte formează imediat un cerc protector în jurul Primei născute şi mă lasă pe mine în frunte. Nu-mi fac griji pentru mine – indiferent cu ce ar ataca jatu, nu mai sunt fata slabă şi demnă de milă care eram la Irfut. Acum fiecare centimetru din corpul meu e o armă şi am de gând să-l folosesc.

Arunc o privire la conducătorul jatu, un uriaş bărbos în armură cu o suliţă cu mai multe vârfuri – unul mortal în mijloc, înconjurat de încă patru, petalele de metal ale unei flori ucigătoare. La fel sunt şi armele celorlalţi jatu, deşi nu la fel de mari sau de impresionante – lucru pe care nu pot să-l interpretez altfel decât ca pe o declaraţie a conducătorului: Cu cât sunt mai puternic decât ceilalţi, cu cât sunt mai de temut. Aproape mă amuză imaginea. După ce am stat atâta timp printre urlătoarele-

morţii, bărbatul mi se pare aproape penibil în comparaţie.

Totuşi, îmi concentrez privirea pe suliţă ca să nu-mi fugă ochii la simbol.

— Seară bună. Sunt Deka, Nuru a zeiţelor, spun eu formal, împletindu-mi

— putere în glas. Daţi-mi numele voastre.

Spre uimirea mea, niciunul dintre jatu nu-mi răspunde.

Sunt confuză. Jatu adevăraţi nu pot rezista când le vorbesc, cum nu pot nici alaki sau urlătoarele-morţii – nimeni care se trage din Aurite. Toţi se supun undelor subtile de comandă întipărite în vocea mea, care sunt mereu prezente, chiar şi când nu le doresc. De aceea alaki şi urlătoarele-morţii mă evită pe cât pot, iar prietenele mele au mereu pe ele armură sau bijuterii amestecate cu sângele meu – e suficient să vorbesc ca să le poruncesc, dacă nu le poartă. Jatu adevăraţi nu au asemenea măsuri de protecţie. Nu au cum să fie imuni la mine.

Adun mai multă putere.

— Am spus să-mi daţi numele voastre.

Aerul tremură de forţa comenzii mele.

La fel ca înainte, jatu nu mă bagă în seamă.

Când conducătorul se întoarce spre ceilalţi şi începe să li se adreseze într-o limbă ciudată, mă holbez la el cu ochii mari de neîncredere. Parcă vocea mea a lunecat pur şi simplu de pe el. Mai precis, a lunecat de pe simboluri...
Acum le văd cu coada ochiului cum vibrează de pe fiecare platoşă jatu. De câte ori vorbesc, vibrează – ca şi cum m-ar bloca. Ca şi cum mi-ar bloca puterile...

Ce sunt de fapt?

Ochii Brittei sunt mari când îmi aruncă o privire.

— Nu ţi s-or supus la un ordin direct, Deka.

— E de la simbolul pe care-l poartă, spun eu, punând repede lucrurile cap la cap. îmi blochează comenzile.

De fapt, acum că mă gândesc, când au intrat în încăpere, jatu au făcut-o pentru că aşa au vrut ei, nu pentru că le-am poruncit eu.

Oricum, refuz să-i las

pe jatu aceştia, oricine ar fi, să ne domine.

Chiar când gândesc asta, îl văd pe conducător cum ridică suliţa.

— Rupeţi rândurile! strig şi mă las imediat în postura de

luptă.

Lumea din jurul meu se întunecă brusc, instinctele mi se ascut, simţurile mi se întăresc. Până să şuiere suliţa pe lângă mine, totul în jur s-a aplatizat sub forma unor umbre albe tremurătoare: esenţele fiinţelor lor. Vocea mea îi sperie pe cei mai mulţi, dar asta – puterea de a reduce orice e viu în jurul meu la esenţa sa cea mai pură, de a observa orice vulnerabilitate şi putere aşa cum observă alţii culorile – e aptitudinea mea cea mai înfiorătoare.

Fac privirea roată şi îmi evaluez oponenţii cum m-a învăţat Mâini-Albe: uite, un genunchi slab. O inimă prea muncită. Un braţ care ţine suliţa afectat de o boală din copilărie. Toate, slăbiciuni pe care le pot exploata.

Cu un rânjet sălbatic, mă reped înainte, tăind braţe şi picioare cu o precizie sumbră. Alături de mine, Ixa face şi el la fel, sfârtecând cu fălcile puternice carnea şi armura jatu. Dar nu e suficient cât să schimbe balanţa bătăliei. îmi dau seama de asta în câteva momente de la începutul atacului. Spre deosebire de preoţi, jatu aceştia sunt organizaţi, antrenaţi. Şi sunt mult mai puternici decât noi.

Când Asha zboară prin aer, aruncată de unul dintre soldaţii care sunt cel mai aproape de mine, întind mâna şi încerc pentru ultima dată să-mi folosesc comenzile.

— Staţi pe loc! strig.

Dar jatu continuă să vină, iar simbolurile acelea vibrează mai departe. întind din nou mâna în faţă.

— STAŢI PE LOC!

— Nu merge, Deka! strigă Britta, trântindu-şi ciocanul de război în capul unui jatu care venea spre ea. Tu du-o pe Melanis la loc sigur!

Mârâind de frustrare, renunţ să mai încerc şi dau fuga la Melanis, dar în timp

ce mă apropii de Prima născută, ochii mei văd ceva groaznic: Melanis e prăbuşită la podea, iar din corpul ei se ridică un trosnet oribil.

— Melanis! strig din fugă.

în aer e o rezonanţă ciudată, o vibraţie nepământeană care reverberează în jurul meu. Nu ştiu ce anume e, dar cumva îmi dau seama că vine de la ea, că e un fel de putere divină. N-am mai simţit aşa ceva, atâta energie pură care se extinde şi creşte.

Mă grăbesc să mă apropii, îngrijorată.

— Melanis, ce se întâm...

O explozie de alb pur mă aruncă în perete.

Rămân întinsă acolo, ameţită, sub ploaia de sticlă din bolta care se prăbuşeşte. Ce Nesfârşitul s-a întâmplat? Căderea lui Melanis, explozia... Craniul îmi vibrează, urechile îmi ţiuie zgomotos. Prin aer răzbat gemete – toată lumea din jurul meu încearcă să se adune, să se ridice. încerc şi eu, dar picioarele îmi cedează repede. Acum sunt moi ca gelatina. Nu că aş avea de gând să las asta să mă ţină pe loc. Am un exemplu de dat. în fond, eu sunt Nuru.

Scrâşnind din dinţi, mă forţez să mă ridic, apoi privesc în jur.

Atunci o văd pe Melanis.

Prima născută pluteşte cu mult deasupra noastră, cu capul retezat al conducătorului jatu atârnându-i neglijent de degete. De-abia am timp să înţeleg imaginea înainte să observ altceva: aripi. Aripi de un alb orbitor, cu aur la vârful fiecărei pene. De la ele venea trosnetul pe care l-am auzit mai devreme dinspre Melanis. îmi dau seama de ceva: am mai văzut aripile astea – le-am mai simţit. A lor era greutatea pe care o aveam pe spate când eram în sala albă.

Timpul petrecut acolo să fi fost o amintire?

Aproape că-mi scosesem din minte experienţa din sala albă drept

un fel de vis

cu ochii deschişi, poate chiar memoria care-mi juca feste din nou, dar acum că mă uit la Melanis cum bate din aripi deasupra noastră, sunt aproape sigură că a fost adevărat. Lui Melanis i-au revenit aripile, un dar divin ascuns sub piele. De ce n-ar fi fost şi visul acela tot un dar divin, o nouă binecuvântare de la mame?

Sunt cufundată într-o asemenea admiraţie încât e nevoie să mă strige Adwapa ca să mă scuture din năuceală.

— Deka, dă-te la o parte! strigă ea.

Mă smucesc înapoi în timp ce Melanis plonjează abrupt dinspre tavan.

Când ajunge la podea, îndoaie penele drept spre în afară în ultima clipă şi capul unui jatu zboară de pe umeri, lăsând un arc de sânge roşu prin aer. Privesc cu gura căscată, şocată. Aripile lui Melanis sunt ca o sabie albă de pene, care spintecă pe oricine în jur.

Până să apuc să înţeleg asta, Melanis săgetează din nou prin încăpere, decapitând tot mai mulţi jatu cu pale puternice de vânt. Jatu ţipă, cheamă la retragere, dar nu se pot compara cu viteza lui Melanis. Tot corpul ei e o lamă care îi sfâşie pe jatu înainte să apuce să se mişte. Mă uit cu gura deschisă şi de-abia dacă le observ pe Britta şi celelalte cum se adună pe lângă mine.

Britta e şi ea uluită.

— Cine-o mai văzut aşa ceva...

— în viaţa mea n-am văzut ceva mai frumos.

îi arunc o privire scurtă Adwapei, tulburată, când îşi şterge o lacrimă imaginară de aprobare faţă de masacrul orchestrat de Melanis sub ochii noştri. Nelinişţea mi se strecoară în inimă. Adwapa dintotdeauna a avut un umor negru, dar acum pur şi simplu a mers prea departe.

Nu sunt singura neliniştită.

— Asta a fost sinistru, Adwapa, chiar şi din partea ta,

spune dezaprobator Belcalis.

Adwapa ţâţâie gânditor din buze.

— Crezi că ei nu s-ar bucura dacă am fi noi cele masacrate aşa? întreabă ea.

Observaţia e îndreptăţită, numai că ştiu că vorbele ei nu au nimic de-a face cu jatu din faţa noastră. Probabil se gândeşte din nou la Mehrut. Adwapa şi alaki cea rotunjoară de la miazăzi se iubeau pe când eram la terenul nostru de antrenament, Warthu Bera – o relaţie fără prea multe complicaţii, credeam noi toate. Dar Mehrut a rămas la Warthu Bera când am plecat în campanie şi e de presupus că a fost ţinută prizonieră acolo când jatu au luat în stăpânire cetatea. De când au început să arunce fete de pe zidurile Hemairei, Adwapa are coşmaruri – vise lungi şi înspăimântătoare, în care o strigă pe Mehrut pe nume.

Trebuie să răzbatem peste zidurile Hemairei, trebuie să le salvăm pe surorile noastre de la Warthu Bera, mai ales pe Mehrut, şi singura cale e ca mamele să-şi recapete mai mult din putere. Ceea ce înseamnă că trebuie să-i terminăm pe jatu din încăpere şi s-o scoatem pe Melanis de aici.

Cu gândul acesta în minte, mă reped spre jatu, dar de-abia mai sunt câţiva, care fug pe coridoarele templului cât îi ţin picioarele. Se pare că asaltul lui Melanis i-a zguduit.

— Laşi! rânjeşte Adwapa, amuzată.

— Veniţi înapoi să daţi piept cu noi, javrelor! adaugă sora ei.

Oftând, înclin din cap spre Nimita şi celelalte urlătoare-ale-morţii, făcându-le semn să mă urmeze, apoi mă întorc spre Melanis, care se îndreaptă spre mine în timp ce sângele dispare în penele ei, absorbit ca apa.

Priveliştea e atât de tulburătoare încât aproape că fac un pas înapoi. Niciodată n-am mai văzut aşa ceva. Prima născută înaripată nu pare să observe asta în timp ce se apropie de mine cu un zâmbet extaziat pe faţă.

— Aşa deci, cinstită Nuru, spune ea, părând absolut în

largul ei, mergem? Doresc să privesc din nou chipurile divinelor noastre mame.

— Da, răspund eu, îndreptându-mă repede spre Ixa.

De-abia aştept să las în urmă încăperea asta apăsătoare şi toate ororile pe care le-am văzut aici.

Dar când mă opresc să iau cu mine o platoşă cu simbolul pe ea, ca s-o examinez mai târziu, îmi atrage atenţia un zgomot ciudat, ca un târşâit. E foarte slab, aproape o şoaptă, dar ceva din el îmi îngheaţă inima. Mă iau după sunet către mormanul de cadavre de jatu risipite pe podea, apoi las aerul să-mi iasă din plămâni când nu văd nimic ciudat. Mă întorc spre Ixa, uşurată... până când ochii îmi cad pe o scânteiere aurie. E o mână mare de bărbat, tăiată de la încheietură, care-şi croieşte drum, încetul cu încetul, prin grămezile de sânge şi măruntaie.

încremenesc.

Năpădită de un fel de oroare îndepărtată, privesc cum mâna înaintează către o adunătură de alte părţi ale unui corp masculin, care se prind una de alta încet dar sigur, cu muşchii şi carnea întinzându-se şi viermuind ca nişte râme aurii.

Chipul Ashei e cuprins de groază; scoate un şuierat.

— E un...

Nu răspund. Nu e nevoie, când două picioare aurii tocmai se leagă din nou de un trunchi de bărbat foarte mare, foarte familiar. Se aude un gâlgâit prelung, apoi cadavrul se trezeşte la viaţă cu un icnet, când somnul aurit i se retrage din corp aproape la fel de repede cum l-a cuprins.

Conducătorul jatu se întoarce spre noi şi îşi încreţeşte buzele într-o grimasă – o expresie plină de răutate şi ură care-mi va bântui coşmarurile de-a pururi.

— E întocmai cum au spus, proclamă el, cu ochii aprinşi de un fanatism păgân. Idugu ne-a ales pe noi să ne ridicăm, să izbăvim Otera de abjecţia în care s-a prefăcut. Să nimicim ticăloşia voastră de pe faţa Unicului Regat. Mi-e milă de voi, credincioase închipuite ale unor zei închipuiţi. Ştiţi voi ce vine? Aveţi habar măcar? Se trezesc zeii adevăraţi. Idugu Şi-a trimis

— ... binecuvântările asupra fiilor Săi, iar acum şi noi suntem nemu...

Scânteierea ghearelor e singurul avertisment de care am parte înainte să i se desprindă capul de corp. Sângele ţâşneşte în aer. Sânge auriu. Exact ca al unei alaki.

Silueta roşie mătăhăloasă a Katyei tremură în timp ce tovarăşa mea priveşte în jos la sângele care-i curge de pe gheare, apoi din nou în sus la mine.

— Cum e posibil, Deka? spune ea cu respiraţia tăiată, fixându-l pe bărbatul pe care tocmai l-a omorât. Cum e posibil?

Exact asta vreau să ştiu şi eu.

5

De când sunt Num, ştiu două adevăruri: întâi, că pot să poruncesc oricărui urmaş al Auritelor; şi doi, că jatu adevăraţi, odată omorâţi, nu învie. Azi s-au năruit amândouă. Gândul îmi dă târcoale în timp ce ne îndepărtăm în zbor de Oyomosin, din care n-a mai rămas decât o cochilie care arde mocnit pe vârful stâncii roşii. De obicei, punem stăpânire pe orice loc pe care îl cucerim în numele Auritelor, dar de data asta am ars templul până la temelii. Nu am avut de ales, de vreme ce jatu a revenit la viaţă aşa. Am decapitat şi toate cadavrele de jatu pe care le-am găsit – tot ca măsură de precauţie. Cele mai multe alaki mor de unul din trei feluri de moarte, ardere, decapitare sau otrăvire, dar pentru jatu aceştia, orice ar fi ei, sperăm să ajungă două din trei.

— Ce s-o întâmplat colo, Deka? întreabă Britta, cum întrebăm toate de o oră încoace.

Călăreşte pe Ixa în spatele meu, fiindcă Melanis s-a făcut stăpână pe griful Brittei, Praxis, pentru restul călătoriei.

Atâta măcel a obosit-o pe Prima născută, deşi nu pare. Mână felina albă înaripată cu o viteză turbată, nerăbdătoare să se întoarcă în Munţii N'Oyo pentru prima dată de un mileniu.

— Nu ştiu, răspund eu. Ai fost şi tu acolo. Ai văzut ce am văzut şi eu.

— Am văzut un jatu că a murit şi a înviat mai repede decât ai clipi. Comentariul vine de la Belcalis, care zboară pe griful din spatele nostru.

— Nici măcar noi nu putem să facem aşa ceva. Cum e posibil?

Exact acelaşi lucru mă întreb şi eu. Jatu adevăraţi sunt ei mai puternici şi mai rapizi decât noi, surorile lor alaki, dar au o singură moarte. Nu au parte de

somnul aurit. Nu se întorc la viaţă ca urlători-ai-morţii. Şi în niciun caz nu-mi ignoră ordinele.

— A spus că e de la Idugu.

Katya, pe alt grif, pare în continuare tulburată.

— A spus că binecuvântările lui i-au făcut aşa.
Muşchii mi se strâng şi mai tare, ca nişte funii. Idugu e înfăţişarea actuală a lui Oyomo – o încarnare războinică, născută să le distrugă pe Aurite şi toate fiicele lor. Am tot auzit zvonuri despre el de la prima noastră victorie împotriva jatu. Spre deosebire de toate celelalte înfăţişări ale lui Oyomo (Oyo, zeul Soarelui care hrăneşte recoltele şi pe credincioşi; Omo, zeul înţelept care ne învaţă despre fractali, ecuaţiile ascunse din spatele tuturor lucrurilor), Idugu e brutalitate pură, o zeitate a războiului şi a morţii atât de temută, încât majoritatea discipolilor săi nu-i rostesc numele adevărat decât cu ultima suflare.

în fiecare zi, tot mai mulţi dintre adepţii lui ne atacă muntele, în speranţa de a se sacrifica în numele lui. Să mori astfel este cea mai mare onoare la care pot spera.

— Idugu e un mit, o poveste magică pe care o spun jatu ca să se liniştească în toiul nopţii, pufneşte Adwapa.

— Sau e adevărat.
Mă întorc spre celelalte şi în mine se ridică din nou amintirea senzaţiei că mă urmărea cineva la Oyomosin. Credeam că e un jatu, dar dacă nu era? Dacă era altceva? Dacă am învăţat ceva în ultimul an e să nu ignor niciodată o posibilitate.

— Dacă chiar există? continui eu, dând glas în sfârşit întrebării care mă bântuie de când a înviat conducătorul jatu sub ochii mei.

— Cum, alt zeu în Otera?

în vocea Nimitei se aude o notă de avertisment. Ce sugerez eu e blasfemie.

Nu există alţi zei decât mamele.

— O creatură care se preface zeu, clarific eu repede.

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult sens are. Simbolul de pe platoşele jatu era un fel de talisman al puterii – la fel ca n'goma, bariera impenetrabilă din jurul Hemairei.

Dacă există şi mai multe? Talismane suficient de puternice încât să imite un zeu?

Mă răsucesc spre celelalte, speriată şi în acelaşi timp entuziasmată.

— Mamele au dormit mii de ani. Mare parte din puterea lor s-a pierdut. Dacă nu s-a pierdut, ci li s-a furat? împăraţii Hemairei au ştiut dintotdeauna unde dorm mamele şi pe vremea lor aveau tot felul de talismane ale puterii.

— Ca simbolul ăla, spune Britta, dând din cap spre platoşa aşezată cu grijă între lucrurile mele, ca s-o cercetăm mai târziu.

Arunc o privire spre ea, surprinsă. Se pare că n-am fost singura care i-a observat efectele.

— Ca simbolul ăla, confirm eu. De unde ştim că nu există şi unul care poate să fure putere divină?

Ar explica o mulţime de lucruri. Ultima dată când se presupune că a apărut Oyomo în înfăţişarea lui de Idugu, jatu adevăraţi le-au luat prizoniere pe mame într-o închisoare din propriul lor sânge, apoi au creat Mandatul de Moarte pentru a le vâna şi a le ucide pe alaki. Dar cum au făcut? Cum au dobândit atâta putere încât să le supună pe mame suficient timp încât să le captureze?

Mereu m-am întrebat, iar acum mă tem că ştiu răspunsul.

Şi când te gândeşti că acum un an nu trebuia să ne batem capul cu altceva decât cu omorâtul de urlătoare-ale-morţii şi încercarea de a ne recăpăta puritatea. Acum avem talismane ale puterii şi jatu care se întorc în morţi. Nu mă pot hotărî dacă să

plâng sau să ţip. Ambele par potrivite, având în vedere

situaţia.

Mă întorc spre celelalte.

— Oricum, un lucru ştiu sigur: e mai bine să luăm răspunsurile direct de la sursă decât să ne pierdem timpul cu presupuneri degeaba. Mamele sigur ştiu. Hai să le întrebăm pe ele.

Ceea ce îmi aminteşte... Mă întorc spre Melanis, care e în continuare în fruntea grupului, atât de concentrată să ajungă odată la Abeya, că nu ne-a auzit deloc discuţia.

— Melanis? o strig eu. Am o întrebare pentru dumneata.

— Da, cinstită Num?

Prima născută îl întoarce scurt pe Praxis ca să-mi vină în

întâmpinare.

Odată ce suntem aproape, mă aplec spre ea.

— Ai avut vreodată puterea de a-i lăsa pe alţii să-ţi vadă

amintirile?

— Să-i las pe alţii să-mi vadă amintirile?

Melanis înclină capul, derutată.

— Ca şi cum aş folosi un dar divin? Nu există aşa ceva, cinstită Num. Numai zeii pot vedea în mintea altora.

Se trage mai aproape, cu fruntea ei perfectă încruntată.

— De ce întrebi?

— Când eram în templu, am...

Mă opresc, copleşită de un val de vină. Nu pot s-o împovărez pe Melanis cu grijile mele. De-abia ce şi-a recăpătat libertatea.

în continuare văd cearcănele negre care persistă pe sub pielea cafeniu-aurie.

Fizic îi e bine, dar a trecut prin chinuri groaznice. O mie de ani în care a ars în templu. Mintea îi e rănită – frântă, la fel ca a mea. Nu pot să o împovărez şi mai mult. Nu acum, când o aşteaptă la orizont atâta bucurie.

— Nimic, închei eu. Doar un gând răzleţ.

îmi dau seama că e în continuare derutată, dar mă mulţumesc să zâmbesc şi să-i fac semn să meargă mai departe. Voi aştepta şi voi vorbi cu Mâini-Albe sau cu mamele – cu cele care înţeleg cu adevărat ce se întâmplă. Poate visul acela cu ochii deschişi e o nouă manifestare a minţii mele frânte, dar se poate şi să fie mai mult de atât. în orice caz, trebuie să ştiu.

— Mergi, continui eu, dând din cap spre depărtări, unde se profilează la orizont un lanţ muntos.

N'Oyo. Casa noastră.

— Mai avem puţin.

— în sfârşit!

Melanis îl mână pe Praxis înainte şi anii parcă îi cad de pe umeri. Numai că acum mă apasă pe mine. Am atâtea de făcut, atâtea întrebări de pus.

Arunc o privire în jos la Ixa, care zboară de atâta timp. Mai repede, îi spun. Trebuie să vorbesc cu mamele.

Deka, spune Ixa, bătând mai iute din aripi.

în depărtare, peste vârfuri se strecoară o rază de soare ca o părere.

Acum şase luni, Templul Auritelor era o ruină, un edificiu mohorât pe un vârf îngheţat de munte, înconjurat de un lac de gheaţă de un alb atât de orbitor, că era dureros să te uiţi la el în lumina zilei. Ca să ajungi acolo de la Hemaira, trebuia să

străbaţi deserturile săptămâni de-a rândul, cu pielea arsă de soarele

dogoritor, cu gâtul strâns de uscăciune de la vânturile care învârtejeau nisipurile, ridicând furtuni uriașe. Apoi le-am trezit pe Aurite și au început să-și recapete puterea. Cu puterea aceea, toți munții N'Oyo și împrejurimile lor s-au trezit și ele la viață — copaci enormi cu crengi atât mari, încât rivalizează cu cei din junglele celor mai îndepărtate provincii de la miazăzi, un lac scânteietor plin cu tot soiul de pești și alte vietăți acvatice. „Înflorirea”, așa numim noi revărsarea aceasta recentă de viață. O dovadă vizibilă a puterii pe care o recapătă mamele. Până și temperatura s-a schimbat, din frigul nesfârșit al piscurilor înalte la căldura blândă pe care mi-o amintesc din vremea când eram la Warthu Bera. Acolo unde odinioară era doar pustietate și sare, acum e viață; încordarea mi se risipește puțin când ne apropiem de vârfurile familiare, de stâncile conturate de sfere de lumină blândă care saltă și dansează ca nişte licurici uriaşi.

— Luminile mamei Beda, spune Melanis şi un zâmbet îi înfloreşte pe faţă.

Primul zâmbet adevărat pe care i-l văd de când s-a eliberat.

Dintr-odată, mă bucur că am hotărât să n-o împovărez cu grijile mele. Măcar atâta lucru merită, fărâma aceasta de bucurie după atâţia ani de nenorocire.

Ţâşneşte înainte spre un mănunchi de lumini şi degetele ei lungi le mângâie marginile.

Luminile au ieşit din sânul uneia dintre mame – Beda – la câteva zile după ce s-a trezit şi de atunci nu încetează să apară. Oriunde merge o alaki sau o urlătoare-a-morţii pe muntele acesta, mereu găseşte un glob de lumină să-i arate calea. Le vezi chiar şi pe dealurile de la poale, unde un contingent de alaki patrulează la baza muntelui. Acolo înflorirea e atât de densă, încât e greu să le distingi pe fete, dar luminile le dau de gol imediat. Mijesc pleoapele când observ alte câteva sfere luminoase aproape de un grup de pe deal, care pare să tragă ceva dinspre poalele muntelui. Orice ar fi, e uriaş, dar sunt prea departe să văd clar.

Trebuie să fie una dintre minunile mamelor. în munţi apar mereu vietăţi noi. Imaginea mă linişteşte: mai avem puţin până acasă.

Soarele a început să se ridice pe cer până să ne apropiem noi suficient de

vârful central, unde Templul Auritelor se ridică din mijlocul lacului. îl înconjoară clădiri străbătute de nervuri de aur, ale căror grădini înceţoşate de cascade şi statui de piatră roşie lucesc în primele raze ale dimineţii. Abeya, oraşul zeiţelor. Mi se încălzeşte inima când îl văd… şi când aud bătaia veselă a tobelor, un bun-venit sonor care anunţă sosirea noastră rândurilor de urlătoare-ale-morţii şi alaki ce aşteaptă, în armuri splendide, la marginea lacului din jurul templului.

După cum mă bănuiam, Mâini-Albe e în fruntea comitetului de primire.
Lângă ea stau gemenii equus, Braima şi Masaima, cu coamele împletite şi pintenii cu vârfuri de fier bătând nerăbdător în pământ. Melanis e o legendă nu doar printre alaki, ci şi printre equus, care ne sunt aliaţi de când a început să se scrie istoria.

Chiar acum se adună tot mai mulţi, cu profilurile lor cabaline masive lucind în lumina lunii. Equus sunt printre cele mai magnifice creaturi din Otera – un amestec fascinant de om, cal şi pasăre de pradă. Seamănă cu oamenii de la cap până la talie şi cu caii de acolo în jos – cu excepţia ghearelor puternice, ca ale răpitorilor, care le cresc în loc de copite. Asemănarea cu caii şi legătura strânsă cu animalele sunt motivele pentru care li se spune lorzii cailor. în urma lor vin copiii – în mare parte orfani sau fugari care nu mai vor să urmeze calea lui Oyomo. Mai sunt şi fetele pe care le-am salvat din satele din apropiere, tinere alaki al căror sânge încă nu s-a schimbat din roşul omenirii în auriul divinităţii.

Din pricina lor urlătoarele-morţii atacau mereu satele oterane: ele simt mirosul naturii adevărate a unei alaki chiar şi înainte să-i înceapă menstruaţia, aşa că încearcă să le salveze pe toate fetele înainte să le prindă Ritualul Purităţii… nu că Ritualul ar mai însemna mare lucru. Acum că aproape toată lumea din Otera ştie ce sunt alaki, femeile sunt tăiate pe stradă ca să sângereze dacă există vreun indiciu că ar avea sânge divin în vene.

Melanis nici nu apucă să aterizeze că mulţimea se adună în jurul ei, vărsând lacrimi de fericire. Celelalte Prime născute n-au mai

văzut-o de când s-au revoltat jatu, acum multe secole, şi au luat-o prizonieră împreună cu nenumărate alte Prime născute, dar au continuat să spună poveşti despre ea, să transmită mai departe o mulţime de istorii pentru toate tinerele alaki şi urlătoarele-morţii adunate aici, aşa că toată lumea din Abeya îi cunoaşte

legenda, „Melanis! Melanis!” se ridică în aer refrenul fericit, iar alaki cea înaripată dispare repede sub greutatea a o mie de îmbrăţişări şi sărutări, la fel de iubită cum era odinioară.

Dar, spre surprinderea mea, Mâini-Albe nu e în mulţime. Stă deoparte ţeapănă şi o urmăreşte pe Melanis cum se scaldă în primirea aceasta exuberantă.

Atenţia îmi e distrasă de la ea în clipa în care câteva surori de sânge mă strigă în semn de bun-venit.

— Salutări, cinstită Nuru, murmură ele, dar salutul lor e mai prudent, mai rezervat.

Celor mai multe surori de sânge venite mai târziu pe munte nu le place să petreacă timp cu mine dacă pot să mă evite; puterile mele le sperie. Una e că i-am învins pe împăratul Hemairei şi oamenii lui şi cu totul alta că am darul de a pune stăpânire pe minţile surorilor mele de sânge dacă vreau. Mai e şi faptul că văd slăbiciunile oamenilor în starea profundă de luptă. E un truc relativ nou – m-a învăţat Mâini-Albe în lunile de după ce ne-am stabilit în Abeya. Dar nimeni, cu atât mai puţin urlătoarele-morţii, nu vrea să fie aproape de o asemenea putere – de o persoană care nu doar că-ţi vede vulnerabilităţile fizice, dar te mai poate şi constrânge să faci ce nu vrei să faci, de vreme ce s-a folosit exact de aceleaşi daruri pentru a omorî nenumărate semene de-ale lor.

Amintirea mă umple de vinovăţie. Am ucis atâtea urlătoare-ale-morţii pe când eram la Warthu Bera. Atât de multe. Pe atunci nu ştiam ce sunt, credeam doar ce-mi spuneau preoţii: că eu eram un demon şi urlătoarele-morţii erau monştrii pe care trebuia să-i anihilez ca să-mi câştig puritatea. Pe atunci aş fi făcut orice să fiu pură, aş fi distrus orice monstru dacă însemna că astfel pot distruge şi părţile demonice din mine. Habar n-aveam că toate lucrurile pe care ei le numeau demonice erau de fapt însemne

ale divinităţii.

Cuprind cu privirea vârful muntelui şi mulţimea de oameni adunaţi acolo şi, dintr-odată, mă simt foarte, foarte singură. Aici fiecare îşi are grupul lui: oameni, alaki, urlătoarele-morţii, equus. Chiar şi prietenele mele, Britta, gemenele, Belcalis şi Katya se au una pe alta. Dar eu nu sunt ca ele. Eu nu

sunt alaki – nu tocmai – şi în niciun caz nu sunt urlătoare-a-morţii. Sunt doar Num, o fiinţă creată ca să le elibereze pe mame şi să le facă voia.

Şi exact asta voi face, îmi amintesc eu, scuturându-mă de gândurile melancolice. Nu pot schimba trecutul – nici măcar mamele nu sunt în stare de o asemenea minune. Acum nu pot face altceva decât să merg înainte: să pun întrebări în loc să mă tem, să fac ce consider că e drept în loc să urmez orbeşte ce îmi spun alţii. Să fiu o persoană mai bună – propria mea persoană.

Cu atitudinea asta, îi întâlnesc ochii lui Mâini-Albe peste mulţime şi îi fac semn în limba de luptă: Trebuie să ne întâlnim. E urgent. Spune-le tuturor generalilor.

Ea încuviinţează din cap şi face un gest subtil spre Templul Auritelor, conducând mai departe delegaţia. Eu le urmez repede, cu întrebările îngrijorate despre simbol, jatu şi sala din vis învârtindu-mi-se în minte, până când se apropie de mine în pas săltat o siluetă albă şi zveltă familiară: Masaima, cu Braima alături. Masaima se apleacă în faţă şi îmi ronţăie puţin părul, de probă, cum îi e obiceiul. De cum gustă niţel, se trage înapoi cu o expresie de dezgust.

— Duhneşti a fum, cinstită Num, spune eh

— Am fost într-un loc cu foarte mult fum, răspund eu solemn.

— Atunci e cazul să faci o baie, mă informează Braima cu o fluturare îngâmfată a coamei lui cu dungă neagră.

Dunga aceea e singura diferenţă dintre el şi fratele lui. în rest, cei doi sunt perfect identici.

— Baia face foarte bine la alaki.

— Nu mi-a trecut prin minte, răspund eu şi încerc să-mi înăbuş zâmbetul care-mi împinge în sus colţurile gurii.

Oricât de rău ar sta lucrurile, Braima şi Masaima mereu reuşesc să

înveselească atmosfera.

în clipa în care cei doi se îndepărtează la trap, zâmbetul mi se preschimbă într-o grimasă când îmi amintesc: n-am timp de pierdut cu astfel de lucruri. Trebuie să le informez pe Mâini-Albe şi pe ceilalţi generali despre tot ce am văzut, apoi să cer sfatul mamelor. Dacă Idugu (sau cel care pretinde că e el) chiar există, trebuie să ne dăm seama ce este imediat, ca să nu mai vorbesc de ce s-a întâmplat cu visul meu cu ochii deschişi.

Intru grăbită în apa mică de la malul lacului şi mă simt uşurată când o văd cum se ridică, apoi se întăreşte, se solidifică până devine un pod transparent pe care pot merge. Scândurile lui tremură puţin când calc pe ele, dar mă ţin, iar peştii şi alte creaturi prinse în ele mă privesc cu o enervare bănuitoare. Anok, cea mai pricepută la meşteşuguri dintre zeiţe, a făcut podul de apă astfel încât să nu se formeze decât pentru cele care le sunt loiale ei şi surorilor ei. E o încercare, la fel ca aproape toate celelalte lucruri care înconjoară muntele acum: râul de sticlă care explodează din nisip când se apropie duşmani; jungla plină de animale de pradă care mănâncă pe oricine consideră mamele a fi o ameninţare. în ultimele luni, ni s-au alăturat tot mai mulţi oameni de vârstă adultă – nu doar femei care fug de căsătorii forţate sau de a sluji în temple ori bordeluri, ci şi bărbaţi, sătui să-şi ducă vieţile după constrângerile înţelepciunilor Veşnice, sătui de minciuna care este Oyomo.

înainte, jatu îi masacrau pe cei care se străduiau să-şi croiască drum până aici, dar acum se ascund printre ei în încercarea de a se infiltra în cetate. însă tactica aceasta nu funcţionează niciodată. Podul de apă ştie. Podul de apă ştie întotdeauna. Şi orice fiinţă căreia îi dă drumul de la adăpostul marginilor lui e înhăţată repede de vietăţile care înoată dedesubt. Mă uit la formele mari şi întunecate care şerpuiesc pe sub mine şi mă trece un fior.

Britta şi celelalte îşi potrivesc pasul cu al meu când intru în templu şi împreună înaintăm repede până la sala de război, cel mai izolat şi mai intimidant loc de aici. Dacă restul templului a fost restaurat, căpătându-şi gloria de odinioară – săli de piatră lucitoare, cu

pereţii străbătuţi de nervuri de aur şi susţinuţi de coloane care se avântă spre cer, grădini luxuriante din care se revarsă tot felul de plante şi vietăţi ciudate şi minunate – sala de război rămâne redutabilă ca întotdeauna, o cutie neagră şi severă, la care nu se poate ajunge decât pe un pod de piatră ce se întinde peste cea mai adâncă

şi mai agitată parte a lacului. Deasupra izbucnesc fulgere, tunetele bubuie cu o regularitate înfiorătoare. E tot una dintre invenţiile mamei Anok – o garanţie că nicio ureche, oricât de ascuţită, nu poate asculta discuţiile din sala de război.

— Cum o reuşit să ajungă prima? mormăie Britta când o vede pe Mâini-Albe aşteptând lângă scaunele de piatră care mărginesc încăperea, cu privirea întunecată la fel de insondabilă ca întotdeauna. Ultima oară când am văzut-o, Mâini-Albe încă veghea pe lângă Melanis şi celelalte. Trebuie să fi folosit vreun coridor secret ca să ajungă aici repede. Templul e împânzit cu ele, sunt cu sutele – o măsură de precauţie în cazul în care reuşesc vreodată să intre aici jatu.

— Ştii că are metodele ei, răspund eu, înaintând pe podeaua de sticlă groasă.

Mă înfior când pe sub ea se mişcă o siluetă sumbră, stranie. Sub sala de război se află o temniţă, o încăpere izolată, complet înconjurată de piatră şi apă, fără intrare şi fără ieşire. Mă tulbură simplul fapt că stau deasupra ei, dar Mâini-Albe, bineînţeles, nu-i aruncă nici măcar o privire în timp ce-mi vine în întâmpinare până la jumătatea sălii. Niciodată nu-şi bate capul cu lucruri care sunt sub demnitatea ei, cu atât mai puţin cu unicul locatar al temniţei de sub noi. E una dintre multele ei trăsături pe care le găsesc fascinante.

Când am cunoscut-o pe Mâini-Albe, mi s-a părut una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată, cu corpul plăcut modelat, dar mic de statură, cu pielea de negrul profund al unei nopţi din toiul verii. Până şi părul ei agresiv de scurt, cu bucle foarte creţe, nu făcea decât să-i accentueze trăsăturile splendide. Apoi i-am văzut ochii, pupilele acelea negre atât de mari, încât acopereau aproape tot albul. Ochii lui Mâini-Albe sunt trăsătura ei cea mai înfricoşătoare: dacă priveşti în ei mai mult timp, vezi

greutatea tuturor secolelor pe care le-a trăit reflectată în privirea ei.

— Aşa deci, cinstită Nuru? spune ea odată ce urlătoarele-morţii închid uşa grea de piatră. Ce ai văzut de era atât de urgent încât să trebuiască să adunăm generalii?

Mă uit de jur-împrejur prin sală, având grijă să întâlnesc privirile generalilor – unele sunt alaki, altele urlătoare-ale-morţii. Ştirea aceasta ne

priveşte pe toate.

— Am văzut un jatu cum a intrat în somnul aurit şi a

înviat, în sală se stârneşte rumoarea.

— Imposibil! şuieră Nalini, o urlătoare-a-morţii cu trunchiul lat şi ţepi ascuţiţi pe toată lungimea spatelui.

în timp ce vorbeşte, semnalizează în limba de luptă, ca s-o înţeleagă şi generalii alaki. Spre deosebire de mine, celelalte nu înţeleg clar vorbirea urlătoarelor-morţii.

— Pe Num o înşală ochii – ştii că ea nu simte lucrurile cum trebuie. Că nu înţelege lucrurile cum trebuie.

Cobor privirea, copleşită de ruşine, ca întotdeauna, când mi se aminteşte pe faţă ce am făcut, câte urlătoare-ale-morţii am omorât. Dar asta nu are nicio legătură cu ce se întâmplă acum, îmi amintesc eu, ridicând repede fruntea. Dacă e să-mi spăl păcatele mereu pentru răul făcut celor de acelaşi neam cu mine, o voi face apărându-le, chiar şi de ameninţări în care ele nu cred.

— Nu m-au înşelat ochii, stărui eu, făcând un pas înainte. Am văzut cum a înviat un jatu adevărat.

— Am văzut şi eu, spune Belcalis.

— Şi eu, adaugă Britta.

Una după alta, prietenele mele înaintează până se opresc lângă mine, unindu-şi vocile cu a mea.

— I-am tăiat capul cu ghearele mele, spune încet Katya, iar glasul îi vibrează. Avea sângele auriu. Divin, ca al nostru.

— Nici el, nici ăilalţi nu s-or supus comenzilor Dekăi, spune Britta. S-or scurs pe lângă el ca apa. Cum se poate?

Sala se cufundă din nou în haos: generalii discută şi strigă, care mai de care

mai înverşunat

— AJUNGE!

Vocea lui Mâini-Albe tună ca un corn de vânătoare, acoperind marea de cuvinte. Odată ce în încăpere se instalează din nou tăcerea, se adresează generalilor adunaţi:

— Putem accepta că un jatu a înviat – surorile noastre de sânge l-au văzut cu ochii lor, deci trebuie să presupunem că e adevărat, cum adevărat este şi faptul că au văzut mai mulţi jatu ignorând ordinele Dekăi. Dacă nu găsim altă explicaţie mai practică pentru ce li s-a întâmplat surorilor noastre de sânge, trebuie să considerăm că acesta este adevărul. Să continuăm.

Se întoarce spre mine.

— Ai vreo idee despre motiv?

— Jatu a vorbit înainte să moară, răspund eu, aprobând din cap. A spus că l-a înviat Idugu.

— Idugu e un mit.

Generalul Nalini pare jignită de simpla idee a existenţei lui, ca şi celelalte urlătoare-ale-morţii din rândul generalilor.

— O poveste liniştitoare pe care şi-o spun jatu ca să-şi aline vina la gândul că le-au trădat pe singurele zeiţe adevărate.

Dar Mâini-Albe se mulţumeşte să mă fixeze cu o privire neutră. Expresia ei calmă îmi dă tărie.

— Cred că Idugu e real, spun eu.

— Crezi că există alţi zei în Otera? întreabă generalul Beima, o Primă născută robustă, cu trăsăturile schimonosite de dispreţ. Blasfemie!

— Niciodată nu aş sugera aşa ceva, răspund eu cu glas măsurat, refuzând să mă las intimidată de ieşirea ei.

Ştiu că există riscul ca teoria mea să li se pară respingătoare celorlalte, dar trebuie cântărită. Totul trebuie cântărit, ca nu cumva să cădem pradă consecinţelor unor dezminţiri prea grăbite. S-ar crede că generalii sunt în stare să înţeleagă aşa ceva după atâtea secole de existenţă.

— Dar cred, totuşi, că în Otera încă există destule talismane ale puterii care pot să imite divinitatea în ochii celor neştiutori.

— Deci crezi că avem de-a face cu un şarlatan, spune gânditoare Mâini-Albe.

— Şi asta nu se poate spune despre toţi fraţii noştri? aruncă dispreţuitor Beima.

Câţiva dintre cei din sală pufnesc în râs. îi ignor.

— Cred că avem de-a face cu cineva – sau ceva – capabil să învie jatu, fie şi pentru scurt timp, şi să folosească talismane ale puterii ca să-mi blocheze puterile. Obiecte ca acesta.

Arunc platoşa către Mâini-Albe, care o despachetează repede. Nu mă mir să văd că priveşte pur şi simplu simbolul atentă, cu fruntea doar uşor încruntată.

După cum bănuiam, simbolul nu mă afectează decât pe mine. Poate simt şi celelalte nişte urme din puterea lui, dar nu le lasă fără puteri ca pe mine. Continui să vorbesc, mutându-mi ochii în altă parte ca să nu surprind din greşeală simbolul.

— Fiinţa aceea, oricine ar fi, trebuie să se ascundă undeva. Şi trebuie s-o găsim. începem cu seniorul Kadiri. El e purtătorul de cuvânt al lui Idugu.

Şi deja am primit sarcina să-l eliminăm.

Ultima parte nu e nevoie s-o spun cu glas tare – toţi generalii erau de faţă când ne-au dat mamele ordinul mie şi prietenelor mele. Toate am auzit relatări despre forţa şi ferocitatea marelui preot în luptă, despre felul miraculos cum a evitat o mie de săgeţi trase de alaki. Există o singură explicaţie pentru faptele

acestea din partea unui om obişnuit: nu e om de fapt

şi îşi foloseşte puterile de jatu adevărat şi poziţia de căpetenie spirituală pentru a-i convinge pe bărbaţii din Otera că şi ei pot fi la fel de puternici dacă se alătură trupelor jatu.

Punem la cale să-l asasinăm de aproape o lună, timp în care cercetaşii i-au urmărit paşii prin toată Otera. Acum e în Zhushan, un oraş din Provinciile de la răsărit, iar dacă ne mişcăm destul de repede, l-am putea captura şi interoga acolo.

Pe buzele lui Mâini-Albe se întinde un zâmbet, o expresie atât de satisfăcută, încât simt în mine un firicel de dezamăgire. Ştie deja exact ce sugerez, ceea ce înseamnă că la acelaşi lucru s-ar fi gândit şi ea.

Mă cuprinde groaza. Când am început să ţes intrigi şi urzeli ca Mâini-Albe?

îmi alung din minte întrebarea şi le întâlnesc din nou privirile generalilor adunaţi.

— Propun să ne grăbim raidul asupra lui şi a oamenilor lui cu câteva zile şi, în loc să-l asasinăm pur şi simplu, să-l şi interogăm. Ştie toate secretele jatu. Oricine ar fi Idugu, asta presupunând că există, o să-l scoatem la lumină, o să descoperim cum face asta, sau cum fac jatu asta.

— între timp, adaugă Belcalis, Deka va intra în comuniune cu mamele, ca să afle ce fel de talisman al puterii poate să imite o înviere şi ce slăbiciuni are, dacă are.

Mă priveşte scurt şi dau din cap spre ea în semn de mulţumire.

— Splendid plan, spune Mâini-Albe, cu o expresie aprobatoare. Nici eu nu l-aş fi putut formula mai bine.

Se întoarce spre ceilalţi generali.

— Anunţă cercetaşii să pregătească hărţile imediat. Nu putem permite să se răspândească zvonul despre învieri prin Otera şi să trezească speranţe false printre jatu.

în timp ce generalii se ridică, gata să-i urmeze comanda, ea se întoarce spre

mine.

— Acum du-te, vorbeşte cu mamele. Află tot ce poţi despre talismanele puterii. Inclusiv asta.

îmi dă înapoi platoşa şi sunt recunoscătoare când văd că mi-o înapoiază înfăşurată la fel de atent ca atunci când i-am aruncat-o.

Un lucru trebuie spus despre Mâini-Albe: nu-i scapă nimic, nici măcar un detaliu mărunt ca o platoşă înfăşurată în pânză. îmi dau seama că-mi observă încordarea când îmi pun platoşa la loc în raniţă, cu grijă să n-o ating nicăieri, ca să nu risc să simt durerea orbitoare pe care am simţit-o mai devreme. După ce termin, fac o plecăciune în faţa ei, coborârea scurtă şi rapidă a genunchiului la pământ cu care m-am obişnuit.

— Da, karmoko, spun, folosind cu respect cuvântul din hemairană care înseamnă „profesoară”. Aşa voi face. Doar o întrebare am înainte să plec.

Mă apropii puţin de ea, întorcând spatele încăperii, aşa încât celelalte să numi vadă mişcarea buzelor. Din fericire, e atâta zgomot, acum că toţi generalii discută cu glas tare, că nici urechea cea mai hotărâtă nu m-ar desluşi prea uşor în toată larma.

— Ai auzit vreodată ca o alaki să vadă amintirile altora?

şoptesc eu.

Mâini-Albe mă fixează lung.

— Adică tu?

E tipic pentru ea să treacă direct la subiect. Oftez.

— Da, adică eu.

— N-am mai auzit, dar asta nu înseamnă că nu se poate întâmpla. Eşti Nuru. Poate e darul tău divin.

Clipesc.

— Darul meu divin?

— Mamele te-au binecuvântat deja cu atâtea; ce mai înseamnă încă unul adăugat la colecţie?

— Dar de ce aş dezvolta un dar divin tocmai acum?

— Melanis şi l-a primit pe al ei când s-a regenerat noaptea trecută. Nici n-a trecut o zi întreagă de libertate şi deja i-au revenit aripile, spune Mâini-Albe, bătându-se cu un deget peste buze. Poate e un semn – mamele se întremează, ceea ce înseamnă, evident, că te întremezi şi tu. Dar tu eşti de altă părere, aşa e?

Se încruntă, privindu-mă de sus, iar eu întorc privirea, ruşinată.

— Niciodată nu-mi dau seama dacă un lucru e real sau doar mi se pare, şoptesc eu, iar de ruşine, obrajii îmi iau foc în timp ce forţez cuvintele să-mi iasă pe gură. Mereu mă trădează gândurile. Mereu mă duc înapoi acolo...

— Pivniţa? Dezmembrarea? încheie Mâini-Albe.

încuviinţez din cap.

— Şi câmpul pe care m-au ars. Tot acolo m-au spânzurat...

Şi m-au înecat.

închid ochii ca să mă apăr de amintirile dureroase, apoi trag aer în piept ca să mă liniştesc.

Când deschid din nou pleoapele, Mâini-Albe mă priveşte fix.

— Dar ce ai văzut noaptea trecută, amintirea pe care ai trăit-o, a fost despre ce s-a întâmplat pe atunci?

Pare sincer curioasă.

— Nu, dar...

— Atunci aşa e.

Mâini-Albe îşi pune mâinile pe umerii mei. Răcoarea mănuşilor ei albe cu gheare ascuţite îmi alină muşchii încordaţi.

— N-a fost o păcăleală crudă pe care ţi-a făcut-o mintea – chiar ai trăit ce ai trăit.

Mai face un pas spre mine.

— Trebuie să începi să crezi în tine, Deka, în mintea ta. în faptul că eşti întreagă la cap. Dacă nu, o să profite alţii de tine, o să-ţi transforme îndoiala într-o armă. învaţă să ai încredere în tine. E una din principalele trăsături ale unei mari conducătoare. Ale unui general

Spune asta atât de apăsat, încât clipesc de câteva ori.

— Crezi că aş putea să fiu general?

Simpla idee e un vis către care n-am îndrăznit vreodată să întind

mâna.

E adevărat, sunt Nuru; e adevărat, am condus deja armate spre victorie; dar toţi generalii Auritelor sunt Prime născute, femei cu epoci întregi de cunoştinţe şi de experienţă deasupra mea. De aptitudinile mele în luptă nu mă îndoiesc, dar nu sunt atât de arogantă încât să-mi închipui că aş rezista în luptă chiar şi împotriva uneia singure dintre ele fără să mă bazez pe vocea mea şi celelalte daruri divine drept avantaj.

într-o luptă dreaptă şi egală, oricare Primă născută m-ar anihila în câteva secunde.

Dar Mâini-Albe nu pare să se gândească la astfel de lucruri.

— Uită-te în jur, spune ea, făcând semn spre celelalte. Deja eşti aici, în sala de război. Şi deja ai victorii la activ. Mantia te aşteaptă. Nu trebuie decât să crezi în tine suficient cât s-o iei.

Mă strânge de umăr.

— Ai încredere în tine, Deka. Nu mai eşti fata naivă care

erai.

Fac încă o plecăciune.

— Mulţumiri, karmoko, îi spun. Cele mai adânci mulţumiri.

Dar Mâini-Albe a plecat deja cu paşi mari.

— A, general Beima, spune ea, fluturând din mână către Prima născută cea robustă. O vorbă, dacă eşti bună.

Retragerea ei rapidă mă face să zâmbesc – Mâini-Albe n-a fost niciodată amatoare de sentimentalisme. Pe de altă parte, nici eu – cel puţin nu acum.

Mă întorc să ies din sală împreună cu celelalte, dar mă opresc brusc când văd altă mişcare în temniţa cu tavan de sticlă de sub picioarele mele. Silueta de mai devreme a înaintat până în mijlocul încăperii. E un bărbat, cu trupul închis la culoare şi stafidit, cu plăgi deschise pe umeri, vizibile prin sticla groasă, cu ape. îl privesc lung şi mă cuprinde o emoţie ciudată: nu tocmai dezgust, nu tocmai vinovăţie, ci un amestec din fiecare. Cât au decăzut cei puternici! Odinioară, barba încâlcită îi era îngrijită până la perfecţiune şi avea împletite în ea fire de aur adevărat, iar veşmintele zdrenţuite îi erau făcute din stofe neruşinat de scumpe. Acum s-au dus toate, cum s-au dus şi multele inele de pe degetele lui şi giuvaierele de pe degetele de la picioare. Nu a mai rămas din Gezo, măreţul împărat al Oterei, decât coaja aceasta pustie şi tremurătoare de om, a cărui privire goală urcă, fixă, spre a mea.

0 liană verde, subţire îi şerpuieşte pe umăr şi florile ei umede, cu petale negre care pulsează de nerăbdare, clămpănesc în aer în căutarea pielii. Mă cutremur. Liana e o mâncătoare-de-sânge, o plantă carnivoră născută din înflorire. Şi mai multe liane încurcate viermuiesc pe pereţii temniţei lui Gezo, deşi nu ştiu cum au reuşit să intre. încăperea mică şi întunecată e înconjurată de apele lacului; ar trebui să fie impenetrabilă. Şi totuşi, iată mâncătoarele-de-sânge... îmi trebuie un efort uriaş să nu vomit când planta de pe umărul lui îşi înfige petalele în carne şi cârceii i se întind lacomi în timp ce îi sorb sângele.

— Şi când te gândeşti, meditează sumbru Asha, oprindu-se lângă mine, că e acelaşi om care aproape ne-a distrus tot neamul.

— Acum nu mai e nimic, doar o umbră, spun eu.

— O umbră pe moarte, adaugă Adwapa, dând din cap spre venele negre care-
1 brăzdează corpul fostului împărat şi spre plăgile de pe umeri, de unde l-au

muşcat mâncătoarele-de-sânge. I s-a infectat sângele. Nu mai are mult de trăit.

La gândul acesta mă cuprinde o tristeţe vagă, deşi nu ştiu de ce. Gezo era cel mai groaznic soi de duşman, acela care se preface că ţi-e prieten. Dar în timp ce merg spre uşă, nu pot să nu mai arunc o ultimă privire spre el – spre spectrul acesta sinistru al unui om care odinioară a ţinut soarta mea şi soarta noastră, a tuturor, în palmă, a încercat să ne zdrobească pe toate şi a dat greş.

6

Când iau colţul şi ajung pe coridorul care duce la Sala Zeiţelor, Melanis tocmai iese, cu aripile foşnindu-i de fericire, şi se alătură grupului de Prime născute care o aşteaptă afară. Pare mult mai relaxată decât cu doar o oră mai devreme, dar era de aşteptat. Timpul trece altfel înăuntrul sălii, secundele se întind până se fac săptămâni întregi, orele se comprimă într-o clipită. La prima mea întrevedere propriu-zisă cu mamele, am petrecut o vară întreagă în prezenţa lor, după care am ieşit din nou pe coridor şi am descoperit că trecuseră doar câteva secunde. Aceasta e puterea divinităţii, puterea pe care numai Auritele o pot mânui.

De cum mă apropii de uşi, Ixa se dă jos de pe umerii mei, unde a stat cocoţat de când am ieşit din sala de război. Urăşte fără rezerve Sala Zeiţelor. Fostul împărat l-a pironit de pereţii ei cu săgeţi făcute din sânge celest acum şase luni şi e clar că amintirea nu i-a pălit, deşi rănile i s-au vindecat de mult. Am încercat să vorbesc cu el despre asta de mai multe ori în ultimele câteva luni, dar de fiecare dată se bosumflă teribil, aşa că am renunţat. Cel puţin deocamdată.

Ies repede, promit, îi spun, dar Ixa se mulţumeşte să-mi arunce o privire grea de reproş în timp ce se face nevăzut după colţ.

Trădătoareo, parcă spune expresia lui.

Cu un oftat, mă îndrept spre şirul de urlătoare-ale-morţii şi alaki în armuri care păzesc uşile sălii şi le răspund cu o înclinare din cap la plecăciunile ceremonioase, pe când canaturile se deschid cu un scârţâit. Cei mai mulţi trebuie să aştepte până le anunţă gărzile prezenţa, dar uşile mamelor se deschid întotdeauna de cum mă apropii eu – încă un semn al bunăvoinţei lor.

Suspin uşurată când, de cum păşesc înăuntru, mă scaldă un val de energie

liniştitoare. Dintr-odată, sunt în oceanul întunecat, cel pe care îl vizitam în vise. Numai că nu e făcut din apă – doar dintr-o curgere nesfârşită de stele care unduiesc, scânteietoare, în jurul trupului meu. Aceasta e adevărata natură a Sălii Zeiţelor – o mie de universuri care se împletesc între ele, râuri întregi de stele care curg prin cosmos.

Mai înainte, când visam oceanul întunecat, nu vedeam decât apă şi, uneori, uşa aceea de aur strălucitor din inima lui. Pe atunci eram aşa de ignorantă. Nu înţelegeam – nici măcar nu-mi puteam închipui ce vedeam. Acum că pot, ating cu un deget o nebuloasă îndepărtată şi zâmbesc larg când se retrage, învârtindu-se, în cosmos. îmi doresc cu disperare să pot împărtăşi experienţa asta cu Britta şi celelalte, să le deschid şi lor ochii spre lumi aflate dincolo de graniţa vederii lor, dar nu e posibil. Toate celelalte alaki au în ele o cantitate, mică sau mare, de sânge omenesc. Până şi Mâini-Albe, cea mai în vârstă dintre toate alaki, a avut un tată muritor. Când intră aici, ea şi toate celelalte nu văd decât ce am întrezărit şi eu în amintirile lui Melanis: o sală de un alb orbitor, cu patru tronuri de aur şi un tavan care imită cerul. Nici urmă de stele, nici urmă de universuri.

în fiecare zi, distanţa dintre mine şi prietenele mele creşte. Cel mai rău e că ele nu pot cuprinde cu mintea formele adevărate ale Auritelor. Pentru tot restul lumii, zeiţele sunt umbre aurii scânteietoare, raze de soare şi praf de stele amestecate între ele. Eu, însă, văd adevărul: Auritele sunt corpuri eterice vaste, compuse din energie şi lumină stelară, fiecare atât de mare, încât ar putea conţine în ea un întreg univers şi totuşi atât de mică, încât încape pe tronul ei de aur. Sunt fără limite, contradictorii. Şi sunt mamele mele.

Gândul mă linişteşte puţin în timp ce înaintez până la picioarele tronurilor, unde prima zeiţă care se trezeşte e, ca întotdeauna, Anok. Nici nu apuc să ajung la ea, că ochii negri fără fund i se deschid clipind, iar în jurul conturului ei luminat de stele se leagănă şi freamătă tentacule de întuneric. Majoritatea oamenilor o văd pe Anok ca pe o umbră copleşitoare, o absenţă totală a luminii, dar pentru mine e şi întuneric, şi lumină; o mie de sori i se învârt sub faţada de obsidian. în jurul frunţii i se adună nori de

furtună – exprimă o furie profundă şi pură. Probabil a informat-o Melanis despre ce am văzut toate la Oyomosin.

îngenunchez cu respect în faţa ei.

— Divină mamă Anok, ţi-a spus Melanis ce am văzut?

Zeiţa aprobă din cap, iar în buclele părului ei negru ca tuşul scapără o coroană de stele – simbol al poziţiei ei drept cea mai în vârstă şi mai înţeleaptă dintre Aurite. Mamele s-au născut toate la un loc în explozia de energie cosmică din care au luat fiinţă universurile, dar Anok a fost prima care şi-a pus gândurile în cuvinte şi a devenit conştiinţă individuală.

— Da, rosteşte ea cu o voce în care se suprapune mugetul a o mie de planete îndepărtate, ne-a spus despre jatu care ţi-a ignorat poruncile şi a înviat.

în timp ce vorbeşte, râul de stele e străbătut de un fior slab: celelalte mame se trezesc din somnul lor divin. Mişcările lor răspândesc în aer un iz subtil, floral – cel pe care îl simt mereu când deschid ele ochii, deşi niciodată nu reuşesc să-l recunosc. Ca întotdeauna, dispare imediat înainte ca zeiţele să înceapă să vorbească.

— Este precum ne-am temut, spun ele într-un glas – un obicei ciudat al lor.

Uneori sunt indivizi, alteori parcă sunt patru faţete ale aceleiaşi fiinţe. Un singur trup împărţit în patru înfăţişări.

— A fost trezit angoro.

— Angoro? întreb eu, încruntându-mă.

— Tronul de aur, cel mai puternic dintre obiectele făurite de noi – talismane ale puterii, parcă aşa le-aţi numit voi.

în timp ce vorbeşte Etzli, peste corpul ei fecund, cafeniu-auriu, şerpuiesc liane, semn că e agitată; asta, împreună cu furtunile tot mai aprige care fulgeră pe fruntea lui Anok, mă îngrijorează.

Zeii nu-şi arată emoţiile ca muritorii. Par vag umani, dar feţele lor reci şi perfecţiunea cristalină a privirilor lor îi arată drept ceea ce sunt: fiinţe divine. Puţinele emoţii pe care le manifestă apar ca nişte lucruri insondabile: valuri de culoare, fenomene naturale întrezărite.

— Ne absoarbe puterea şi se foloseşte de ea ca să facă minuni, continuă Etzli,

iar tulburarea îi ţese în jurul capului o coroană de nori de furtună asemănătoare cu a lui Anok.

— Nu înţeleg.

Hui Li se apleacă înainte nerăbdătoare şi lumina scânteiază pe solzii roşii de-abia vizibili care îi acoperă corpul. Dintre toate mamele, ea e cea mai umană – înclinată spre nerăbdare, iritabilitate şi alte asemenea emoţii de muritori.

— Acum trei mii de ani, când toate eram în putere, explică ea, am creat două obiecte care să apere Otera şi s-o împiedice să mai intre vreodată în războaiele de care am izbăvit-o: n'goma, care urma să aibă grijă ca zidurile Hemairei să nu cadă niciodată, şi angoro, tronul de aur, care să garanteze că Otera va fi condusă mereu de către cei de sânge hemairan.

Mă încrunt.

— Dar de ce aţi vrea să conducă mereu hemairanii?

După câte au pus la cale împăraţii din Hemaira (revolta jatu, printre alte trădări) presupuneam că erau duşmanii de moarte ai Auritelor.

— Şi, de fapt, de ce atâta importanţă dată Hemairei în sine?

— Sentimental şi practic, explică Anok, cu privirea neagră, fără nicio strălucire. Hemaira e sălaşul puterii noastre, locul unde ne-am cultivat primii şi cei mai devotaţi credincioşi. Iar împăraţii hemairani ne-au fost primii preoţi, născuţi din întâia dintre Primele noastre născute, copila noastră cea mai loială.

Mâini-Albe, adaug eu pe tăcute.

— Am crezut că ne vor rămâne şi ei loiali, spune Etzli.

— în mod greşit, după cum s-a dovedit, mormăie Hui Li.

Dau din cap.

— înţeleg.

Auritele şi-au favorizat primii copii şi le-au încredinţat puterea, după care ei s-au revoltat. E o poveste veche de când e lumea, iar zeii, din păcate, nu sunt scutiţi de asemenea tragedii.

— Şi angoro? Ce anume e?

— Cel mai de temut dintre toate talismanele noastre ale puterii, explică Anok. Are nu doar rezerve vaste de putere, ci şi capacitatea de a se hrăni direct din noi – de a ne folosi puterea ca să facă posibile fapte care par minuni.

— învierea acelui jatu, icnesc eu, înţelegând pe loc. Deci aşa au făcut!

— întocmai.

Blânda mamă Beda, cea mai tăcută dintre zeiţe, îşi înclină fruntea de o paloare îngheţată, iar aripile îi răspândesc în jur vârtejuri. Sunt aproape identice cu ale lui Melanis aripile acelea – la fel şi toate celelalte trăsături ale ei, după cum de-abia acum observ. De fapt, ea şi Prima născută ar fi aproape identice dacă n-ar fi faptul că zeiţa e atât de voluptuoasă, cu colacii de grăsime care-i îmbracă seducător silueta amplă – spre deosebire de Melanis, care e zveltă şi slabă. Mai e şi pielea lui Melanis, care are aceeaşi nuanţă cafeniu-aurie ca a mamei Etzli.

Cele mai multe Prime născute au o slăbiciune pentru una dintre zeiţe mai mult decât pentru celelalte (se vede de la o poştă că Mâini-Albe e copila lui Anok, de exemplu), dar câteva seamănă cu două sau mai multe Aurite.
Printre ele este, în mod clar, şi Melanis. Eu, pe de altă parte, seamăn foarte mult cu Anok, dar asta era de aşteptat, pentru că mama mea originală, Umu, o alaki ce a slujit drept fiinţa care să-mi dea naştere, e descendenta ei directă.

— De ce acum? întreb, mutându-mi privirea de la mama Beda. De ce n-am mai auzit de angoro? Dacă are atâta putere, de ce apare abia acum?

Şi de ce-şi fac griji mamele pentru el abia acum?

Ultimei întrebări nu-i dau glas, pentru că sună prea tare a lipsă de respect. în

plus, în niciun caz n-aş vrea ca zeiţele să creadă că mă îndoiesc de ele.

— Speram că puterea i s-a stins cu veacurile, că a pălit până a dispărut, spune Etzli. Dar apoi tu l-ai învins pe împărat şi l-ai luat prizonier aici. De aceea trebuie să se fi trezit angoro.

Mă întorc brusc spre ea, îngrozită.

— Eu am făcut asta?

— Nu.

Anok se apleacă spre mine, clătinând din cap.

— Nu tu eşti de vină. Angoro nu face decât ce a fost făurit să facă. Este o măsură de apărare care se manifestă când sângele hemairan lipseşte din Hemaira o anumită perioadă. De obicei, doar câteva săptămâni. Dar trecuseră luni întregi şi nu se întâmplase nimic...

Mă încrunt, încercând să înţeleg.

— Deci vreţi să spuneţi că atunci când l-am adus pe

împărat aici...

— Şi astfel n-a mai stat pe tronul Oterei...

— Atunci angoro a început să tragă putere din voi?

Zeiţele aprobă din cap în acelaşi timp.

— Ne secătuieşte, intonează ele. Şi nu se va opri până nu

pierim.

— Până pieriţi...

Cuvintele îmi ies pe gură dintr-o răsuflare.

— Adică muriţi?

Nici măcar nu-mi pot imagina posibilitatea.

Anok clatină din cap.

— Zeii nu pot muri, dar putem cădea în uitare, explică ea. Putem deveni, din fiinţe conştiente, nori de energie fără minte. Ar dura sute de ani, dar rezultatul final ar fi acelaşi.

— Şi deja a început coborârea noastră în nimic, spune Hui Li. Uite cât de slabe suntem. Nici măcar nu ne putem elibera copiii.

Mă las să cad în genunchi, amorţită. De la început, presupusesem că zeiţele erau atât de slăbite pentru că fuseseră prizoniere aici de o grămadă de vreme, lipsite de rugăciuni timp de secole. Dar e din cauza mea. Am fost atât de pornită să-l înving pe împărat, să pun capăt domniei lui în Hemaira, încât nu m-am gândit la consecinţe. Eu sunt responsabilă pentru slăbiciunea continuă a zeiţelor, pentru faptul că nu au putere să doboare zidurile Hemairei şi să ne elibereze surorile.

îmi înăbuş un suspin. Eu sunt responsabilă pentru suferinţa atâtor fete la Warthu Bera. Pentru suferinţa atâtor femei din toată Otera.

— Trebuie să găseşti angoro şi să ni-l aduci, spune Beda, continuând de unde s-a oprit Hui Li. Este de cea mai mare importanţă. Nu numai că ne împiedică să ne recăpătăm puterea deplină, dar ne va secătui de ea dacă nu se iau măsuri disperate. Şi atunci jatu nu vor avea numai zvonuri despre un zeu închipuit; vor crea unul din puterea noastră.

De-acum aerul e atât de gros, că-l simt ca o greutate care mă apasă pe umeri. Aprob din cap şi îmi simt gâtul jupuit când şoptesc:

— Ce să fac, Maici Divine? Cum să-l opresc?

Patru capete se întorc deodată spre mine.

— Capturează-l pe seniorul Kadiri, dar nu-l omorî pe loc. Mai întâi va trebui să-l interoghezi. El e păstrătorul tuturor secretelor jatu. Va şti unde se află cel care mânuieşte acum

angoro, oricine ar fi. Odată ce-l găseşti, omoară-l şi adu-ne angoro. Vei şti ce e în clipa în care vei da cu ochii de el. Te va îndruma sângele tău.

— Şi ce se întâmplă dacă nu pot să-l omor pe cel care-l mânuieşte?

E neplăcut, dar trebuie să întreb.

— Dacă angoro chiar vă foloseşte puterea, s-ar putea să nu reuşesc să-l înving pe cel care îl are în mână.

— Vei reuşi. Ai deja ajutorul nostru.

Anok se ridică şi apasă cu degetul negrul adânc al colierului meu ansetha.

— Colierul acesta e făcut din sângele nostru, din iubirea noastră; te leagă de noi, ca o ancoră. Dacă vreodată ajungi faţă în faţă cu cel care mânuieşte angoro, e de ajuns să te gândeşti la noi în timp ce îl ţii în mână şi vom revărsa în tine tăria şi forţa noastră.

Ceea ce mi se oferă e dincolo de orice aş fi anticipat vreodată. Mă arunc la picioarele lor, cu tot corpul întins pe podea.

— Nu sunt demnă de asemenea iubire, Divine Mame.

— Şi totuşi îţi aparţine.

O mână mătăsoasă şi albă îmi înalţă capul. A Bedei.

— Un avertisment, copilă iubită. Angoro minte, iar cel care se foloseşte de el îţi va arăta lucruri – amintiri care par adevărate.

îmi învie în cap într-o străfulgerare amintirea pe care am văzut-o în mintea lui Melanis şi icnesc. Deci asta era. Şi eu care tocmai mă pregăteam să le întreb pe mame despre ea. Apoi îmi vine altă idee.

— Dar comenzile mele? Jatu cu care am luptat nu le-au ascultat. Şi acolo era tot influenţa talismanului angoro? Sau a fost asta?

închizând ochii, dezvelesc din nou platoşa jatu şi o pun la picioarele lui Anok, după care mă întorc cu faţa de la el când ea

face un gest şi obiectul începe să plutească spre ea.

Nu vreau să mă mai influenţeze.

Trec câteva momente: apoi aud un foşnet ciudat. Arunc o privire în sus şi văd pânza de la picioarele mele cum zboară unduind şi se înfăşoară în jurul platoşei. Odată acoperită cu totul, Beda culege platoşa din aer şi mi-o înmânează.

— Este aşa cum bănuieşti: şi acesta e tot un talisman al puterii, unul mult mai slab decât angoro. E făcut să-ţi reteze legătura cu noi, cu divinitatea. Va trebui să înveţi să-i ţii piept.

Mă încrunt.

— Dar cum să...

— Eşti Nuru, intonează brusc zeiţele într-un glas. Carne din carnea noastră, sânge din sângele nostru. îl vei învinge.

Apoi, din senin, aurul se răspândeşte din nou peste corpurile lor. Şi, dintr-odată, sunt adormite adânc şi visează la o Otera mai bună.

Mă uit repede în jos la colierul ansetha, la mulţimea lui de stele care-mi scânteiază pe piept.

— Să-l înving, oftez eu. Şi cum fac asta, mai precis?

— Şi ce-or spus?

Britta aşteaptă nerăbdătoare când intru în camera pe care o împărţim, o încăpere mare, aerisită, de trei ori cât dormitorul comun în care dormeam toate la Warthu Bera. Spre deosebire de paturile noastre din locul acela sumbru, cel de aici e atât de mare, încât e străpuns prin mijloc de un arbore-lunar solitar, care luminează slab. Crengile lui sunt ca nişte baldachine, care învăluie partea mea şi partea ei în draperii verzi de frunze străbătute de nervuri de aur. De parcă n-ar fi suficient, uşile impunătoare de sticlă de la capătul celălalt al încăperii se deschid spre un balcon cu vedere peste toată Abeya, oraşul zeiţelor, ale cărui clădiri de piatră albă licăresc pe coasta

muntelui sub noi. Parcă suntem în vârful lumii şi putem întinde mâna oriunde dorim.

îmi face semn să vin pe partea ei de pat.

— Hai, Deka, spune! mă îndeamnă, dând la o parte crengile ca să intru.

— Am nevoie de o pauză, gem eu, strecurându-mă printre frunze şi cufundându-mă în salteaua binecuvântat de moale.

După discuţia cu mamele, fiecare muşchi din corp îmi e încordat.

Britta se trânteşte lângă mine.

— Aşa rău o fost? întreabă, învârtind o pietricică peste degete ca pe o monedă.

Pentru o clipă, simt o furnicătură slabă, ca o părere. Dispare când

mă încrunt.

— Mai rău. Vor să-l omorâm pe seniorul Kadiri.

— Păi, nu asta oi vrut şi tu?

Britta pare uluită.

— Asta am vrut, dar nu de asta sunt neliniştită.

Mă ridic în capul oaselor, apoi îi explic situaţia pe scurt. Ochii Britei se fac tot mai mari pe măsură ce-i povestesc.

— Deci îs pe moarte? suspină ea. Auritele, zeiţele Oterei... îs pe moarte?

— Ssst, nu mai repeta cuvântul.

îi apăs buzele cu degetele ca să opresc refrenul acela groaznic. Apoi îmi scapă un suspin.

— E numai vina mea, spun eu, după care izbucnesc în

plâns când mă loveşte toată vinovăţia, toată ruşinea.

Britta mă cuprinde repede cu braţele ei moi şi alinătoare şi mă mângâie blând pe păr.

— Ssst..., Deka, ssst, spune ea cu glas liniştitor, până când muşchii mi se destind în sfârşit.

Apoi se trage înapoi şi mă priveşte.

— Cum adică e vina ta, ce se întâmplă?

Cuvintele se revarsă din mine într-un puhoi.

— Dacă nu l-aş fi capturat pe împărat aici, nu s-ar fi trezit angoro, mamele n-ar fi pe moarte, toate surorile noastre n-ar fi închise în Warthu Bera, Adwapa n-ar fi atât de furioasă tot timpul, femeile din Otera ar...

— Stai aşa, tu chiar crezi că toate alea îs din vina ta?

Vocea Brittei răzbate prin panica mea, iar ochii albaştri îi sclipesc, plini de îngrijorare.

învârte din nou pietricica pe degete şi mişcarea îmi trezeşte furnicături pe spate, deşi nu ştiu de ce.

— Bun, hai să vedem unde ajungem aşa. Să zicem că nu l-oi fi învins pe împărat. Ce s-ar fi întâmplat?

Privesc în jos. Mă gândesc.

— Am fi tot la Warthu Bera. Jumătate dintre noi am fi moarte.

— Şi toate femeile din Otera? mă îndeamnă ea.

— Ar fi tot unde sunt, spun eu în cele din urmă. Dar nu le-ar omorî jatu ca acum.

Britta mă ţintuieşte cu o privire grea.

— A, nu? Da' pe câte femei le-or omorât în bătaie bărbaţii sau familiile, sau

s-or făcut nevăzute de parcă or intrat în pământ pe vremuri, cân' erai la tine-n sat?

îmi amintesc de vremurile acelea şi de toate zvonurile, de şoaptele despre soarta de care aveau parte femeile în Irfut. îmi amintesc de fosta mea prietenă, Elfriede, al cărei tată a fost la un pas să-şi omoare soţia în bătaie pentru că născuse o fată cu un semn din naştere roşu atât de hidos pe faţă. Sau chiar şi sora mai mică a tatei, cea despre care nu vorbea nimeni, niciodată, pentru că a dispărut după ce s-a căsătorit cu un bărbat pe care familia nu-l vedea cu ochi buni – acelaşi păcat pe care l-a comis şi tata, numai că el era bărbat şi bărbaţii sunt scutiţi de astfel de pedepse.

Dar chiar sunt?

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât ies la suprafaţă mai multe amintiri. Băieţii bătuţi pentru că erau prea „feminini", mulţimea de bebeluşi pe care lumea îi lăsa pe deal pentru că aveau membrele prea scurte, spatele încovoiat sau altele asemenea. Pe yandau – toţi oamenii care nu erau nici bărbaţi, nici femei – îi izgoneau sau îi obligau să intre în stăpânirea templelor. Toţi erau fiinţe umane vii şi însufleţite, pedepsite, ostracizate, ucise pentru că nu se potriveau cu o aşteptare sau alta.

Ridic ochii spre Britta.

— înţeleg ce vrei să spui.

Dă din cap a aprobare şi îmi ia mâna într-a ei.

— Prea multă vinovăţie strică, Deka.

Aprob şi eu, apoi îmi îngrop capul într-o pernă. îmi doresc aşa de tare să fie Keita aici. M-ar lua în braţe, mi-ar spune că totul o să fie bine.

— Mi-e dor de urunii noştri, şoptesc eu, îndesându-mi nasul în pernă.

— Vrei să spui că ţi-e dor de Keita, pufneşte Britta şi mă

împinge de pe pernă. Să nu mi te-aud! Nu te primesc să te miorlăi după iubitu' tău la mine-n pat şi-n niciun caz să dormi aicea cu roba aia murdară şi afumată. Du-te de te

spală, murdăriei.

Hai. Oftez şi mă

ridic.

— Mă duc, mă duc.

Ce m-aş face fără

Britta?

7

— Seară bună, cinstită Num.

Cuvintele ne urmează pe mine şi pe Britta a doua zi, când seara de-abia începe şi intrăm în Sala Veneraţiei, încăperea unde va avea loc festinul de bun-venit pentru Melanis.

încăperea e plină-ochi când ajungem – alaki, urlătoare-ale-morţii şi oameni care îi aşteaptă cu nerăbdare pe Melanis şi pe Aurite. De la victoria iniţială împotriva jatu, am avut prea puţine motive de sărbătoare. Mereu avem o altă bătălie de purtat, un alt sat de eliberat, o altă căpetenie de omorât – chiar şi acum ne pregătim de atac împotriva seniorului Kadiri, de azi într-o săptămână, când va fi Festivalul Crepusculului. Mâini-Albe a ales momentul pentru că gărzile jatu ale seniorului vor fi în mod sigur atât de bete după festival, încât nu vor mai fi bune de nimic. Dar chiar şi fără asta, avem asediul continuu asupra Hemairei, din care trebuie să înlocuim constant soldaţi prin rotaţie. în ziua de azi, mereu avem ceva. Nu e de mirare că ultimele câteva luni s-au topit unele într-altele, un iureş de sânge, aur şi violenţă.

Dar acum a venit Melanis, acum avem speranţă, admiraţie... veneraţie.

Simt un fior de nelinişte pe şira spinării când se ridică în aer zumzetul slab al rugăciunilor. E partea care îmi place cel mai puţin la astfel de adunări: devotamentul. Aici, îngenuncheaţi în spatele paravanului cu zăbrele din capătul îndepărtat al sălii, se află şiruri de oameni care se roagă cu ardoare. Sunt convertiţi recent şi se dedică, prin rugăciune şi veneraţie, zeiţelor. E cea mai importantă cerinţă pentru toţi cei care vor să trăiască în Abeya. Până şi eu a trebuit să mă dedic la început, când zeiţele au ridicat cetatea din părăsirea care domnea odinioară pe munte.

Mijesc ochii, încercând s-o găsesc pe bătrâna din jungla de lângă Oyomosin,

dar gloata de convertiţi în robe albe se topeşte într-o masă nedesluşită, aşa că privesc prin restul sălii. Sunt multe de văzut azi aici: fluturi de noapte scânteietori, iridescenţi, care fâlfâie prin aer, adăugându-şi lumina la ambianţa creată de luminile mamei Beda; rânduri-rânduri de flori galbene gigantice, catifelate, care servesc şi ca scaune în care te poţi cufunda complet; cascade îngheţate din care curg sucuri de fructe şi vin de palmier. Toată sala e o feerie.

Ca să nu mai vorbesc de oaspeţi, care mişună toţi în veşmintele cele mai alese, cu scăpărări de aur şi pietre preţioase şi cu chipurile acoperite de măşti bogat împodobite.

Fac ochii mari când un bărbat trece vioi pe lângă mine, cu o mască de lemn vărgată cu argint în forma celor patru stele de pe ansetha. Femeile din Otera poartă obligatoriu măşti odată ce se confirmă că sunt pure în Ritualul Purităţii, dar singurii bărbaţi pe care i-am văzut cu ele pe faţă au fost împăratul şi curtenii lui. Există reguli pentru măşti în Otera – există şi pedepse. De fapt, când sângele mi s-a făcut auriu, mi s-a interzis privilegiul de a purta mască. Asta ca toată lumea să mă poată privi la faţă şi să-mi vadă ruşinea. Multă vreme după aceea am urât măştile şi le-am văzut ca pe o metodă de a controla femeile. Ceea ce, în majoritatea cazurilor, şi sunt. Dar pot fi şi un mod de a exprima bucuria, credinţa, spiritul festiv. Pot fi orice vrea purtătorul lor să fie. Până la urmă, sunt simple obiecte. Purtătorul e cel care le determină înţelesul. Mi-a trebuit mult să desluşesc asta.

Britta mă bate pe umăr.

— Vrei să mergem să mâncăm, Deka?

Face semn din cap spre celălalt capăt al sălii, unde platourile cu mâncare formează stive înalte pe mesele împodobite cu flori mici, de un alb translucid. Belcalis, Katya şi gemenele sunt deja acolo, cu Nimita, Chae-Yeong şi alte câteva urlătoare-ale-morţii care se înalţă impunător deasupra lor. Par relaxate, ba chiar fericite, cu ocazia aceasta – încă un semn al schimbării enorme prin care au trecut urlătoarele-morţii: au devenit tot mai puţin agresive de când s-au trezit mamele, ceea ce e cât se poate de firesc. Au fost create să ne apere rasa de extincţie înainte de revenirea la viaţă a Auritelor, iar acum că s-au întors mamele, majoritatea celor mai

rele trăsături ale urlătoarelor-morţii —

furia oarbă, turbarea — s-au atenuat.

într-o bună zi, vor dispărea cu totul. Mamele au jurat că, atunci când îşi recapătă puterea, unul dintre primele lucruri pe care le vor face va fi să le transforme pe urlătoarele-morţii din nou în alaki. Vor fi iar surorile noastre de sânge.

Cel puţin Katya ştiu că de-abia aşteaptă ziua aceea. Şi eu la fel.

Arunc o ultimă privire spre prietenele mele înainte să clatin din cap.

— Nu pot, oftez necăjită spre Britta. Trebuie să le aştept pe mame lângă piedestalul lor.

Aşa fac întotdeauna la astfel de evenimente rare şi n-am de gând să-mi schimb obiceiul acum.

Nu pot risca să mă umplu de ruşine prostindu-mă cu celelalte. Comportamentul meu trebuie să le facă cinste mamelor. în fond, sunt Nuru.

Britta mă strânge de umăr în semn că înţelege ce simt.

— Ştiu, spune ea şi scoate un oftat de tristeţe. Dar aş vrea să stai cu noi ca pe vremuri.

îmi apăs cu blândeţe fruntea de a ei.

— Şi eu, îi răspund. Aş vrea să fiu din nou cu toată lumea.

— Şi cu urunii noştri? chicoteşte Britta, amintindu-şi fără îndoială ce am spus ieri.

— Şi cu urunii noştri, aprob, de vreme ce şi ea, şi eu ştim că mă refer la Keita. Şi cu tine, bineînţeles, adaug, de parcă acum mi-aş fi amintit.

— Păi, sigur.

Mă trag înapoi ca s-o pot privi în ochi.

— Te iubesc, îi spun sincer – o rugăminte nerostită să mai aibă răbdare.

Ştiu că n-am fost cea mai bună prietenă în ultimele luni.

Deşi eu şi Britta dormim în aceeaşi cameră şi mergem în raiduri împreună, mereu e o criză la orizont care îmi solicită atenţia – o bătălie, un raid, o căpetenie de asasinat. Măcar la Warthu Bera aveam câte o zi-două în fiecare lună când puteam să ne adunăm, toate neofitele, şi să ne relaxăm împreună Aici nu pot fi niciodată doar Deka, hlizindu-mă cu prietenele. Niciodată nu e timp.

Britta îşi încrucişează braţele la piept, cu o expresie prefăcut

severă.

— Cât luna şi stelele?

— Cât un peşte kuta proaspăt rumenit în sos de ardei.

— Asta da iubire.

Britta râde. Ştie că peştii aceia oceanici uriaşi sunt noua mea mâncare preferată. Lasă braţele să-i cadă.

— Acuma te iert, da' când mergem în raidul ăla după ştii-tu-cine, nu mai scapi de mine.

— Nu mai scap de tine, întăresc eu, strângând-o de mână. Surori de sânge pentru totdeauna.

— Pen' totdeauna, spune ea, salutându-mă scurt.

Apoi merge aţă la celelalte, care îi fac cu mâna şi îi zâmbesc larg, după care scot limba la mine dezaprobator.

îmi înăbuş zâmbetul în timp ce mă îndrept spre piedestal. Serios, ce copilăroase pot să fie prietenele mele uneori!

O mie de ochi mă urmăresc pe când merg către scările care urcă până la piedestal. Unii se pleacă în faţa mea, alţii pun genunchiul la pământ, câţiva chiar fac temenele adânci. în Abeya, lumea e

mereu cu ochii pe mine.

Oriunde merg în oraş, oamenii mă privesc şi se pleacă, de parcă ar putea primi binecuvântarea mamelor prin simpla apropiere de mine. Dar atenţia lor nu mă lasă să uit: nu trebuie să le fac de ruşine pe mame niciodată, nu trebuie să arăt niciodată că sunt nedemnă de bunăvoinţa lor. în timp ce mă îndrept de spate, încercând să arăt cât mai impunător, intră în sală Mâini-Albe. Ochii ei îi caută imediat pe ai mei şi face o mişcare hotărâtă din cap spre uşile de la capătul celălalt al încăperii, pe unde tocmai intră un adolescent scund cu o demimască de lemn pe ale cărei margini sunt înscrise cu mărgele binecuvântări în hemairana veche.

Ridic nedumerită din sprâncene.

Pasul dezlânat, părul castaniu... Trag aer în piept. E Acalan, partenerul lui Belcalis. Trupul i-a devenit mai viguros în ultimele câteva luni, dar nu încape îndoială că el e.

Şi dacă el se află aici...

Inima mi se opreşte în loc când în urma lui intră alt băiat cu demimască – de data aceasta unul înalt, vânos, în fruntea unui contingent de foşti jatu care ţin cu toţii în mâini assegai, suliţele ceremoniale pe care le folosesc întotdeauna trupele lor. Mă străbate ceva ca un şoc electric când o pereche de ochi aurii binecunoscuţi se întâlnesc cu ai mei. Chiar dacă au pleoapele îngreunate de oboseală, vederea lor e suficientă ca să-mi înmoaie picioarele de bucurie. E Keita – e aici! E aici în carne şi oase!

De cum îşi dă seama că l-am văzut, i se întinde un zâmbet pe faţă. Ca reacţie, stomacul mi se strânge, apoi se destinde, iar buzele mi se curbează într-un zâmbet atât de larg că doare. Keita... Mi-a fost atât de dor de el în ultimele luni. Mi-a fost dor să vorbesc cu el, să-l sărut...

îmi face cu ochiul chiar când încep să bată tobele, anunţând începutul procesiunii. îl privesc cu lăcomie în timp ce merge în pas solemn, împreună cu contingentul lui, pe mijlocul sălii, după care grupul se împarte în două şi se întoarce spre mulţime. Mâini-Albe, care a urcat scările şi a ajuns lângă mine, face un semn şi nou-

veniţii bat cu suliţele în podea la unison.

Mulţimea tace şi toată lumea se ridică în aerul însufleţit de un curent electric

subtil.

Vin...

Mă cuprinde un fior de veneraţie şi îmi simt sângele zvâcnind când patru umbre aurii scânteietoare, fiecare de zece ori cât un om obişnuit, se materializează pe tronurile din spatele meu, cu zâmbete binevoitoare pe figuri şi cu privirea în jos, spre mulţimea adunată. Sunt doar cu puţin mai reale decât razele soarelui, fulgere întrupate, dar sunt vizibile exact cât să le poată zări toată lumea din sală: Auritele, fiecare perfectă ca în ziua în care le-am trezit.

— Copiii noştri iubiţi, spun zeiţele într-un glas, iar vocea lor împreună e atât de puternică încât o simţim ca un val de maree peste adunare. Cât ne bucurăm să vă vedem aici în seara aceasta! Şi cât ne bucurăm să le urăm bun-venit noilor noştri copii!

Fac un semn şi paravanul din spatele sălii lunecă la o parte, dezvăluindu-i pe cei nou convertiţi, care merg ceremonios spre mijlocul sălii, apoi îngenunchează cu fruntea la podea.

Zeiţele le zâmbesc.

— Din toată Otera aţi venit să căutaţi lumina binecuvântărilor noastre. Şi, pentru unii dintre voi, lumina iertării.

Acum câţiva dintre convertiţi (în mare parte cei mai în vârstă) se ridică în picioare. Toţi poartă fâşii negre peste piept – culoarea iertării – şi trupurile le sunt rigide de încordare. Printre ei e şi femeia din junglă. îmi aruncă o privire plină de ură, apoi îşi întoarce atenţia către mame, cu o urmă de teamă în ochi. în ciuda bravadei, e la fel de plină de admiraţie ca toţi ceilalţi în prezenţa divinităţii.

Acum Auritele se ridică şi le fac semn celor din grup.

— Apropiaţi-vă, copii iubiţi. Odată astfel curăţiţi, veţi fi ca noi, nepătaţi şi nevinovaţi în ochii noştri.

Privind în podea, convertiţii păşesc înainte, apoi se lasă cu totul la pământ în faţa mamelor, care ridică mâinile deasupra lor, binecuvântându-i.

— Fie-vă minţile curăţate, vindecate de toate grijile, eliberate de toate păcatele, intonează zeiţele într-un glas.

Mă înţeapă pielea, iar peste grupul cu fâşiile negre se lasă o ceaţă slabă, scânteietoare, care le preschimbă negrul într-un alb pur, cristalin. Transformarea se petrece în câteva secunde, dar odată terminată, se observă o schimbare evidentă în grup. Dacă înainte corpurile le erau încordate, acum toţi par relaxaţi şi fericiţi, iar în ochi li se citeşte o veneraţie limpede, tinerească. Parcă ar fi renăscut, aduşi din nou la o stare mai inocentă.

Cu toţii ridică privirile uluite spre Aurite, iar femeia din junglă e prima care vorbeşte.

— Cine sunteţi? le întreabă ea pe mame, cu ochii măriţi.

— Suntem Auritele, răspund zeiţele într-un singur glas, zeităţile Oterei şi mamele voastre.

Femeia dă din cap, acceptând declaraţia cu uşurinţa unui copil.

— Şi eu cine sunt?

— Tu eşti fiica noastră şi poţi fi orice vrei să fii.

Ca întotdeauna, cuvintele acestea mă umplu de bucurie şi admiraţie. Orice vrei să fii... E tot ce mi-am dorit pentru mine şi pentru femeile Oterei: şansa de a ne hotărî singure calea în viaţă, aşa cum pot majoritatea bărbaţilor.

— Orice...

în ochii femeii sclipesc lacrimi de bucurie, pe care le şterge de parcă s-ar mira să le vadă. Se întoarce spre ceilalţi cu faţa strălucind:

— Pot să fiu orice!

— La fel şi voi toţi, spun mamele. Vi s-a dat un dar, şansa de a vă duce viaţa

— aşa cum doriţi.

în sală izbucnesc urale. Convertiţii nou renăscuţi zâmbesc şi se îmbrăţişează între ei, dar apoi, după ce termină, încep să privească în jur, curioşi. Mi se cuibăreşte în adâncul stomacului o senzaţie neplăcută. Asta e partea din ceremonie pe care n-o suport, partea în care se instalează curiozitatea, apoi deruta.

Toţi oamenii aceştia au ales să li se cureţe minţile – să primească o viaţă cu totul nouă, liberă de toate amintirile dureroase ale trecutului. De fapt, acesta e unul dintre cele mai mari daruri pe care le pot oferi mamele celor care le venerează. Dar are un preţ. Nou convertiţii îşi amintesc cum să vorbească, ba câţiva reţin şi lucruri pe care se pricepeau să le facă, dar tot restul dispare. Toate amintirile, tot ce erau până atunci – oamenii pe care i-au iubit, locurile pe care le cunoşteau, chiar şi mâncărurile care le plăceau. Totul s-a şters.

Ştiu că acesta e însuşi scopul curăţirii – ca din rămăşiţele omului vechi să se ridice cel nou –, dar nu pot să nu mă simt tristă la gândul pierderii.

— Te simţi bine, Deka?

Ridic ochii şi o văd pe Mâini-Albe cum mă priveşte cu o expresie de nepătruns. Nu mă deranjez să încerc s-o descifrez. Mâini-Albe adună secrete cum adună alţii podoabe mărunte.

— Tu ai face vreodată asta? Le-ai ruga pe mame să-ţi şteargă memoria? o întreb.

Clatină din cap.

— Nicio amintire din viaţa mea nu e atât de dureroasă încât să fiu dispusă să şterg tot ce sunt odată cu ea.

Asta spune o femeie care şi-a petrecut câteva secole sub formă de bucăţi dezmembrate legate cu lanţuri pe podeaua temniţei imperiale.

— Dar pe de altă parte, adaugă ea, ridicând din umeri,

dacă mi s-ar fi luat vreo amintire, n-aş avea de unde să ştiu, nu?

Cuvintele mi se strecoară prin minte ca şerpii; ideea e neplăcută. N-aş avea de unde să ştiu...

— Dar tu? întreabă ea, întorcându-se spre mine. Ţi-ai ceda amintirile?

Are ceva ciudat exprimarea aceasta, „ţi-ai ceda amintirile”, dar o ignor şi clatin din cap.

— Nu.

M-am gândit la asta după prima ceremonie de închinare – să-mi şterg amintirile despre Irfut şi toate chinurile pe care le-am îndurat în pivniţă. Dar am alungat repede ideea. Durerea poate să rămână, poate să-mi nenorocească fiecare clipă de trezie, dar nu e mai puţin adevărat că ea m-a făcut cine sunt azi.

— Nu vreau să mă despart de nicio parte din mine, spun eu. înţeleg de ce ar face-o alţii, dar pentru mine... Numai când mă gândesc...

— întocmai, încheie Mâini-Albe, după care ne întoarcem atenţia la scena din faţa noastră, în care nou convertiţii se risipesc în mulţime, iar cei cărora li s-au curăţit amintirile sunt conduşi în altă parte de ajutoare care îi vor sprijini să se adapteze la noua lor viaţă în Abeya.

Odată ce dispar, mamele se ridică din nou.

— Acum că i-am primit în rândul nostru pe noii noştri copii, e timpul să-i urăm bun-venit unuia dintre cei mai vechi – Melanis, Lumina între Alaki. în sfârşit, după secole de despărţire, s-a întors la noi, copila noastră iubită şi a doua dintre reginele noastre războinice.

Zeiţele privesc ca la un îndemn spre tavan, a cărui sticlă se deschide cu uşurinţa unei flori şi dezvăluie o singură siluetă înaripată, al cărei corp lucitor e scos în evidenţă de lumina soarelui de început de seară: Melanis. Mă copleşeşte admiraţia în timp ce o privesc cum se coboară cu aripile, graţioasă ca un strop de rouă purtat de vânt. Aceasta e adevărata formă a lui

Melanis, motivul pentru care am riscat atât de mult ca s-o salvăm. Spre deosebire de celelalte trei regine războinice şi, de fapt, de toate alaki în general, Melanis e

un far călăuzitor în sensul cel mai precis, cea care ne va insufla speranţă în timp ce ne continuăm ofensiva împotriva jatu şi a preoţilor.

Acum toată sala e cufundată în tăcere şi toată suflarea se uită în sus la Melanis cu aceeaşi admiraţie pe care o simt şi eu. De fapt, toată suflarea mai puţin Mâini-Albe. îmi privesc cu coada ochiului fosta karmoko şi mă mir s-o văd din nou ţeapănă, având pe chip un zâmbet de politeţe, nu de bucurie. Ce are Melanis de o pune în gardă atât de tare pe Mâini-Albe?

încerc să nu mă gândesc prea mult la asta acum, când zeiţele îi zâmbesc, privind în sus, zeiţei războinice care coboară.

— De prea multă vreme, vorbesc ele mai departe, copiii noştri au suferit în tăcere – nedreptăţiţi, bătuţi, executaţi. întoarcerea reginei noastre războinice Melanis vesteşte zorii unei epoci noi. Cu ea şi cu fiica noastră iubită Nuru alături – şi aici patru perechi de ochi divini se întorc spre mine, iar eu îngenunchez, copleşită de veneraţie – vom recuceri Otera şi o vom face a noastră din nou. Vom stăpâni din nou pământurile acestea.

Izbucnesc ovaţii, expresiile din jur sunt extatice, pline de bucurie şi triumf. Mă umple atâta bucurie încât mă simt ca o cupă gata să dea pe dinafară. Şi vreau s-o împart cu o singură persoană: Keita. E cu spatele la mine, dar ştiu că-mi simte privirea şi îşi dă seama că-l urmăresc. Doar câteva ceasuri şi voi fi din nou în braţele lui.

îmi va trebui toată răbdarea de care sunt în stare ca să aştept.

Restul ceremoniei trece ca într-o ceaţă. De-abia dacă le aud pe mame vorbind, de-abia dacă o observ pe Melanis când se adresează mulţimii. Chiar şi când mamele pleacă, iar prietenele mele ne mână grăbite pe mine şi pe Keita la mese, nu sunt foarte atentă. Nu văd altceva decât pe Keita aşezat alături de

mine, cu ochii aurii privind adânc într-ai mei. Simt căldura piciorului lui lângă al meu, bătăturile degetelor sale care-mi mângâie încheietura mâinii.

— La nystria după? îmi şopteşte în ureche.

Mă străbate un val de căldură şi încuviinţez din cap.

— Imediat ce terminăm.

îmi zâmbeşte, cu umbra unei gropiţe într-un obraz.

— De-abia aştept.

— Şi eu.

— Ooo, ia uite porumbeii reuniţi, gângureşte Adwapa, iar tăişul sardonic din vocea ei e atât de discret, încât celelalte nu-l observă în timp ce râd şi ridică din sprâncene spre noi.

Le ignor pe toate. De luni de zile aştept ziua aceasta; n-am de gând să las nimic s-o strice. Keita e aici şi asta e tot ce contează.

8

Mă întâlnesc cu Keita, ca şi în cele câteva dăţi când am reuşit să ne vedem între patru ochi până acum, sub noul nostru arbore favorit. E un nystria, precum cel sub care ne întâlneam la Warthu Bera, numai că acesta se înalţă pe unul dintre cele mai izolate vârfuri de stâncă ale munţilor N'Oyo – e un uriaş cu multe ramuri, atât de impresionant, încât rădăcinile i se întind peste tot. Sub crengile lui parfumate, cu flori albastre, a crescut o pădure în miniatură: copăcei înmuguriţi între rădăcinile lui, animale mici care se ascund în umbre. Ixa le pândeşte cu o lucire entuziastă în ochi. Nu-i place nimic mai mult pe lume decât să terorizeze vietăţi mai mici. în ciuda înfăţişării blânde, care aduce a pisoi, e prădător până în vârful ghearelor – or prădătorilor le place carnea. Nu trec bine câteva clipe că a şi dispărut, fugărind prin înflorire o pasăre-maimuţă îngrozită. Le trimit mamelor o scurtă rugăciune pentru sufletul bietei fiinţe. Un Ixa înfometat e un Ixa hotărât – nu renunţă niciodată la pradă.

Când mă cuibăresc cu Keita în pătura pe care am întins-o pe jos, în crengile de deasupra noastră apar două lumini verzi blânde.

îl împung cu cotul, încântată.

— Uite, un indolo, îi şoptesc.

— Unde?

Se mişcă greu din pricina epuizării, dar îmi urmăreşte privirea, fascinat, când îi arăt din cap o ramură undeva mai sus, pe care două feline micuţe merg ţanţoşe în lumina lunii, cu corpurile zvelte acoperite de liane verzi care atârnă după ele şi cu coarnele aurii lucitoare, şi se uită la noi.

Lumina aceea verde, blândă se revarsă asupra amândurora, ca o legătură vizibilă între ele. Anok mi-a spus odată că indolo sunt creaţiile cele mai dragi

ale ei şi ale surorilor ei, fiecare câte un spirit al pădurii împărţit în câte două corpuri identice. Orice i se întâmplă unuia i se întâmplă şi celuilalt. Un memento clar că toţi suntem legaţi între noi, mereu.

Zâmbesc larg spre Keita.

— Un singur spirit…, încep eu.

— Două corpuri. Ca noi doi, spune el, strângându-mă tare

în braţe.

în ciuda oboselii, strânsoarea îi e la fel de fermă ca întotdeauna. îşi îngroapă nasul în părul meu şi mă înfior, savurând senzaţia. De fiecare dată, atingerea lui Keita mă încălzeşte pe dinăuntru. Deşi niciodată n-am făcut mare lucru în afară de sărutat, cea mai mică mângâiere e suficientă pentru ca pielea să freamăte de nerăbdare.

Ridic privirea spre el.

— Şi... cum a fost la Hemaira?

Oftează.

— Aş prefera să nu vorbim despre asta.

Simt un nod în gât. Există un singur motiv pentru care Keita n-ar vrea să vorbească despre Hemaira: au fost aruncate şi mai multe fete de pe ziduri. Mult mai multe.

— Cunoşteam pe vreuna?

Când clatină din cap, uşurarea mă copleşeşte. Aproape că mă face

să tremur.

— Nu, spune el.

Nu încă…, îi termin eu răspunsul în tăcere.

Jatu au aruncat deja câteva fete care au fost la Warthu Bera, dar niciuna pe care s-o cunosc bine. Niciuna ca Binta, novicea mereu veselă care era pe

vremuri supraveghetoarea grupului nostru, sau chiar Mehrut, fosta iubită a Adwapei. Dar indiferent dacă le cunosc sau nu, fiecare moarte e încă o rană care-mi străpunge tot mai adânc inima. Toate fetele acelea aveau familii, oameni dragi — visuri de viitor. După care mi-am făcut apariţia eu... Sângele lor, al tuturor, e pe mâinile mele.

Pun repede întrebarea următoare ca să mă gândesc la altceva:

— Se aude ceva de la karmoko?

Nu mai ştim nimic de ele de când s-au închis porţile Hemairei. De fapt, tot ce ştim despre ce se întâmplă la Warthu Bera şi în Hemaira în general aflăm de la jatu pe care-i capturăm uneori şi-i „interogăm”, eufemismul preferat al lui Mâini-Albe pentru tortură. Iar din câte am auzit la ultimele câteva interogatorii, situaţia de acolo nu s-a schimbat. Jatu le ţin în continuare prizoniere pe toate alaki din toate terenurile de antrenament şi le varsă în continuare sângele ca să strângă aur.

în fond, războiul e o ocupaţie foarte costisitoare, iar neamului alaki îi curge aur prin vene.

Keita face semn din cap că nu.

— Nu ştim nimic.

Aşadar, pun o ultimă întrebare:

— Şi Gazai?

Ultima oară când am auzit de alaki cea mohorâtă şi plină de cicatrice care mă teroriza odinioară la Warthu Bera, fusese promovată în funcţia de comandantă a unuia dintre regimentele care asediau Hemaira şi încercau mereu să-i escaladeze zidurile,

indiferent de efectele n’goma.

Gazai e straniu de imună la durere, în comparaţie cu alte alaki. Pe de altă parte, având în vedere prin ce a trecut...

— Caută în continuare o cale de intrare în oraş, răspunde Keita. încearcă să descopere orice indiciu despre talismanul puterii.

Cel pe care se străduieşte să-l găsească de atâta vreme.

De şase luni de când asediem Hemaira, jatu reuşesc, cine ştie cum, să se reaprovizioneze şi să se întâlnească cu alţi comandanţi jatu din toată Otera. La început, am crezut că trebuie să existe o reţea de coridoare secrete care intră şi ies din oraş, dar ne-am străduit luni de zile să găsim unul, fără succes, în cele din urmă, Mâini-Albe şi celelalte comandante şi-au dat seama că la mijloc e un alt talisman al puterii, unul care le permite trupelor jatu să călătorească din Hemaira oriunde doresc – motiv pentru care i-a trimis pe Keita şi ceilalţi uruni să-l caute.

Asta e problema cu talismanele puterii: când nu te omoară în feluri groaznice sau nu-ţi vatămă înfiorător mintea, sunt instrumente utile, capabile de fapte care sfidează imaginaţia. E ironic. Cu şase luni în urmă, nici măcar nu auzisem de ele. Acum trebuie să ţin cont de ele în fiecare plan de luptă.

— încă n-am găsit nici urmă, spune repede Keita când îmi vede expresia întrebătoare, dar nu de-asta ne-am întors în grabă. Mâini-Albe vrea să mergem cu voi săptămâna viitoare să-l căutăm pe seniorul Kadiri şi talismanul angoro. Ne-a pus la curent deja cu toate detaliile.

— Bun, îi spun şi simt că mă eliberez de tensiune.

Nu vreau să petrec timpul nostru preţios împreună discutând strategii militare.

— Să nu mai vorbim de lucruri rele, Keita, adaug, apăsându-mi nasul de pieptul lui şi inspirându-i mirosul. Spune-mi ce mai faci. Mi-a fost dor de tine.

Au trecut luni întregi de când îi vedeam chipu în fiecare zi, de când puteam fura momente nepreţuite pe care le petreceam împreună.

Nu s-a scurs decât un an de când nu înţelegeam cum ar putea cineva să mă iubească, să-şi dorească să fie alături de mine. Acum nu-mi pot imagina o lume fără Keita, o lume în care să nu

fiu iubita lui pentru totdeauna.

îmi urcă pe gât ceva cald. Sărutări uşoare, tăişul blând al unor dinţi.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spune el, cu răsuflarea caldă în urechea mea. Te-am visat. în fiecare noapte te-am visat.

Mă întorc spre el şi buzele lui le ating pe ale mele. Lucrul acesta mi-a lipsit. La asta am visat nopţi întregi. închid ochii şi las senzaţia să pună stăpânire pe mine.

Urmează mai multe sărutări, presărate pe gâtul şi pe umărul meu. în cele din urmă, Keita oftează şi îşi apasă fruntea de a mea. Amândoi suntem hotărâţi să nu ne grăbim ca atâţia alţii. Când nu cunoşti altceva decât războiul neîntrerupt, e uşor să renunţi la speranţă şi să te agăţi de lucruri aşa cum vin. Dar eu şi Keita am hotărât împreună să mergem înainte lent şi sigur. Trebuie să credem că vom supravieţui vremurilor acestora, că vom fi împreună pentru totdeauna. Chiar am vorbit cu zeiţele despre posibilitatea de a-i prelungi viaţa lui Keita, poate chiar de a-l face nemuritor, dar despre asta am să-i spun când vom fi în împrejurări mai puţin tensionate. Trebuie să aleagă singur. Oricât l-aş iubi, nu-i pot impune decizia. Ştiu mai bine ca oricine cât de dureroasă poate fi în fapt nemurirea.

Rămânem aşa o vreme, sorbindu-ne unul altuia răsuflarea. O confirmare. Eu sunt a ta şi tu eşti al meu.

îşi lasă capul pe umărul meu şi îmi trece degetele prin păr, apucând fiecare buclă şi apoi dându-i drumul ca s-o urmărească atent cum se cârlionţează la loc.

— Şi aici ce mai face lumea?

— Bine. Mai puţin Adwapa, poate.

— îi e dor de Mehrut?

— Tot mai mult în fiecare zi.

Azi-dimineaţă devreme iar a avut coşmaruri. O auzeam cum ţipă de partea cealaltă a coridorului. Pereţii sunt ei groşi, dar şi eu

am auzul ascuţit.

— O s-o aducem înapoi pe Mehrut, spune Keita, hotărât. O să le aducem înapoi pe toate.

Nu e nevoie să mai spună altceva ca să ştiu că se gândeşte şi la prietenii lui rămaşi la Warthu Bera, cei pe care i-am lăsat în urmă când am plecat în campanie. Cei mai mulţi au rămas de bunăvoie cu jatu, dar câţiva îşi sprijineau surorile alaki. Ei s-au revoltat împotriva împăratului când au descoperit adevărul groaznic despre ce ne pusese să facem.

Şi ei sunt prizonieri la Warthu Bera, încătuşaţi alături de alaki şi trataţi cu şi mai multă brutalitate. Una e să se revolte fetele, dar să se ridice băieţii, aleşii Oterei, împotriva societăţii? Toţi băieţii din Warthu Bera primesc pedepse grăitoare – avertismente pentru ceilalţi: „Nici voi nu sunteţi în siguranţă. Niciodată n-aţi fost”.

Dau din cap în semn că înţeleg.

— Aşa o să facem, spun cu convingere, străduindu-mă să-mi scot din minte imaginile cu suferinţa urunilor, şi schimb repede subiectul Aţi mai făcut progrese cu urlătoarele-morţii în regimentul vostru?

Nici după atâtea luni, urlătoarele-morţii şi Primele născute nu s-au obişnuit cu Keita. El şi alţi câţiva uruni au reputaţie de ucigaşi de urlătoare-ale-morţii, deci nu sunt acceptaţi la fel de uşor precum ceilalţi.

Keita zâmbeşte amar.

— E un proces lent. Nu pot să fac altceva decât să le dovedesc că sunt camaradul lor, că n-o să le trădez niciodată.

— E un început. Nu e uşor să...

Mă opresc când bag de seamă că i se închid ochii. Acum observ cearcănele întunecate de sub ei, pupilele sticloase.

— Eşti epuizat, îi spun.

— N-am nimic.

Mă priveşte cu vinovăţie, iar în mine creşte îngrijorarea.

Nu e ceva obişnuit pentru Keita să fie atât de stors de puteri. Chiar şi în toiul unui raid, e în stare să adoarmă în câteva minute. Dar e clar că n-a avut parte de somn în ultima vreme.

îmi ascunde ceva.

— Spune-mi, îl somez, fixându-l cu privirea.

Oftează.

— Am tot avut vise... mă rog, de fapt coşmaruri...

— Ce coşmaruri? întreb şi ochii mi se îngustează şi mai tare.

Keita a trăit cu realitatea luptei mare parte din cei optsprezece ani pe care-i are. Coşmarurile sunt o consecinţă a ceea ce facem, a mulţimii de vieţi pe care le luăm. Un simplu coşmar nu l-ar chinui atât de profund.

Mă priveşte cu o expresie de suferinţă pură.

— Ard de viu, Deka... numai că focul... nu mă consumă. E parte din mine, vine dinăuntru. Pârjoleşte totul în jurul meu.

Clatină din cap.

— Poate e vinovăţia. Am trădat toate lucrurile în care credeam. Poate o parte din mine regretă ce am făcut. Dar ciudat e că de fiecare dată când am visul ăsta mă simt... puternic.

Ochii i se îndepărtează de mine.

— Şi asta mă sperie cel mai tare. Pentru că recunosc focul, e ca furia şi o să ardă tot, dacă se iveşte prilejul.

— Vai, Keita, îi şoptesc şi îl strâng mai tare în braţe.

Când mă gândesc că se chinuieşte aşa de tare de atâta timp... Cum de n-am

ştiut? Cum de nu mi-am dat seama cât de profund l-a afectat dezertarea din rândul trupelor jatu? Acum prin toată Otera sunt puse anunţuri cu un preţ pe capul nostru – nu doar al meu, al lui Mâini-Albe şi al tuturor prietenelor mele, ci şi al lui Keita şi ale celorlalţi uruni. Au întors spatele frăţiei jatu, au contribuit la dărâmarea imperiului. Cei mai mulţi prieteni şi rude îi dispreţuiesc. Satele unde s-au născut le ard efigiile.

Nu poţi să respingi pur şi simplu tot ce ai cunoscut de o viaţă, toate relaţiile pe care le-ai avut, şi să scapi nevătămat. Mai ales dacă eşti băiat.

Noi, alaki, n-am avut nicio şansă de la început, dar băieţii sunt fiii iubiţi ai Oterei. Conform opiniei populare, trebuie să fie recunoscători pentru existenţa lor, deşi să fii bărbat înseamnă să ţi se înlăture, prin bătaie şi batjocură, orice emoţie, orice slăbiciune. Căldura, alinarea, sentimentele – toate acestea le sunt refuzate bărbaţilor Oterei, ba mai rău, sunt obligaţi să fie recunoscători pentru asta, să fie recunoscători că sunt bărbaţi.

Dar când uruni şi-au respins statutul, când au ales să meargă alături de surorile lor alaki, au transmis un mesaj: „Există şi altă cale". Asta seamănă frica în inimile jatu. Pentru că atunci când băieţii se revoltă, oteranii de rând încep să-şi pună întrebări, apoi să găsească răspunsuri la care nu s-au mai gândit.

De aceea jatu se tem de uruni şi îi urăsc chiar mai mult decât pe noi. Keita ştie asta, simte toată ura visceral. Dar eu am fost atât de ocupată să fiu Nuru în ultimele luni, încât nici n-am observat.

îl privesc în ochi şi încerc să-i transmit toată iubirea şi grija mea. Să-mi ascund vinovăţia pentru că nu i-am fost alături aşa cum mi-a fost el.

— Ai făcut alegerea corectă; ştii asta, Keita. Dacă ai fi rămas cu jatu, ne-ai omorî în continuare, deşi ai şti ce suntem cu adevărat. Ai fi acolo jos, cu ceilalţi, îi spun şi arăt spre poalele muntelui, dincolo de râul de sticlă ascuns, unde taberele jatu îndepărtate luminează noaptea. Ai fi duşmanul nostru de moarte.

Keita aprobă din cap.

— Ştiu. Dar aş vrea să simtă la fel şi mintea mea.

— Dă-i timp, îi şoptesc. Timpul ajută întotdeauna. Şi vorbeşte. Sunt foarte dornică să te ascult.

îi fac cu ochiul, iar el îmi zâmbeşte trist.

— Probabil ai dreptate. Ar trebui să vorbesc mai mult. Dar după ce dorm puţin.

— Sigur, îi spun.

Se reazemă de mine şi îi aşez capul în scobitura umărului meu, apoi îi trasez cercuri lente şi liniştitoare pe spate. A trecut doar un an de când nu mi-aş fi putut imagina că voi fi atât de apropiată de el. Era băiatul pe care-l dispreţuiam, care părea să mă privească de sus la fiecare pas. Acum e iubitul şi aliatul meu, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Nu trece mult şi respiraţia i se linişteşte, în timp ce începe să sforăie uşor. Strâng pătura pe lângă el şi mă fac şi eu comodă. E un loc de dormit la fel de bun ca oricare altul. Şi zeiţele ştiu că amândoi avem nevoie de somn.

9

în dimineaţa în care urmează să aibă loc misiunea de capturare a seniorului Kadiri, e forfotă peste tot: croitorese grăbite pun la punct deghizările grupului meu, meşterii de măşti ne fac probe cu măştile de călătorie în culori vesele, tâmplarii fac ajustări de ultim moment la căruţele de lemn cu care vom merge. Urmează să călătorim în caravană, dar fiecare suntem în câte o căruţă împreună cu urunii noştri – eu cu Keita într-una, Belcalis cu Acalan în alta, Asha cu Lamin, Adwapa cu Kweku, Britta cu Li. Ai zice că suntem un grup de proaspăt însurăţei fericiţi dintr-un oraş comercial înfloritor, care au plecat împreună la drum ca să fie în siguranţă, acum că mişună peste tot nemernicele de urlătoare-ale-morţii şi alaki, care de-abia aşteaptă să ne ia vieţile şi să ne fure sufletele. Li, singurul dintre noi care chiar vine din Provinciile de la răsărit, ne va fi lider şi ghid.

Biata Katya a fost agitată toată dimineaţa. Ea, Nimita, Chae-Yeong şi alte trei urlătoare-ale-morţii vor călători cu noi din umbră, dar se vor separa de noi în pădure odată ce ajungem la Zhushan, oraşul unde s-a stabilit seniorul Kadiri. în seara aceasta începe Festivalul Crepusculului, perioada sacră în care se sărbătoreşte coborârea lui Oyomo din ceruri şi înteţirea frigului iernii. Când eram mică, era sărbătoarea mea preferată. în cele cinci zile ale festivalului, sunt interzise toate călătoriile, ca să nu tulburăm drumul lui Oyomo. Toată lumea din Otera trebuie să rămână unde e şi să se adune în jurul focurilor de tabără, să mănânce şi să bea. E momentul ideal ca să-l capturăm pe seniorul Kadiri şi tocmai pentru asta l-a ales Mâini-Albe.

în timp ce aştept pe terenul de instrucţie şi mă uit ţintă pentru ultima oară la platoşa jatu, trăgând adânc aer în piept ca să adun putere când simbolul vibrează ca întotdeauna, prin aer trece un freamăt care-mi ridică firele de păr de pe braţe. Las genunchiul la pământ imediat, bucuroasă să văd că reuşesc să fac plecăciunea fără să-mi tremure membrele. în ultimele două săptămâni mi-am antrenat treptat rezistenţa la simbolul jatu.

— Mamă Anok, spun eu, întorcându-mă şi plecând capul cu respect.

Dintr-odată, e lângă mine, o întunecime neclintită care adună în ea toate umbrele. în mod neobişnuit, e de mărimea unui om, doar că nu e cu mult mai concretă decât un contur înceţoşat în primele raze ale dimineţii.

Nu pare s-o observe nimeni în afară de Ixa, care se ariceşte, enervat. Mereu e iritat când sunt mamele prin preajmă, după ce a păţit în Sala Zeiţelor cu săgeţile. Mârâie şi se retrage indignat în tufele din spatele meu, cu coada băţoasă ca un steag. în jurul nostru, celelalte îşi inspectează în continuare armele, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici măcar pe mine nu par să mă observe. De fapt, e ca şi cum, din senin, n-aş mai exista.

Privesc în sus spre Anok.

— S-a întâmplat ceva, Divină Mamă? întreb, îngrijorată.

Auritele rareori îşi părăsesc sala şi în niciun caz una fără celelalte. De ce e Anok aici, de una singură?

— Nu tocmai, răspunde zeiţa, lunecând mai aproape. Am venit să-ţi urez drum bun, fiică. Să vorbesc cu tine pentru ultima oară înainte să pleci.

La auzul vorbelor ei, mă cuprinde panica. Am fost în sute de misiuni (niciuna atât de importantă precum cea de acum, ce-i drept), dar Anok n-a venit niciodată personal să-şi ia rămas-bun. De ce se poartă de parcă nu mă va mai vedea niciodată? Mă încrunt spre ea.

— Divină Mamă, am...

— Sst, Deka.

Anok îmi cuprinde chipul în mâini şi mi-l ridică să mă privească în ochi. Şi toate gândurile mele o iau la vale.

Să priveşti în ochii unei zeiţe e ca şi cum ai privi în măruntaiele unei stele. Mai întâi sunt pupilele albe, scânteietoare şi calme. Dar cu cât te uiţi mai mult, cu atât albul se despică, până când

ajungi într-un caleidoscop de culori, în care gândurile rătăcesc aiurea.

— Vom vorbi în altă parte.

Vocea lui Anok ajunge la mine din depărtare, ca şi cum ar fi la leghe întregi de mine, după care mă pomenesc în mijlocul lacului din jurul templului. în jur, activitatea e în toi, dar nimeni nu pare să ne observe cum stăm pe apă.

Lichidul face vălurele sub picioarele mele, atât de limpede, încât văd aproape până la fund, printre toate felurile de peşti şi alte vietăţi care înoată în el. Mă uit lung la ele, absorbită pe moment de imaginea atâtor creaturi, cele mai multe dintre ele nefiindu-mi cunoscute. Unele sunt transparente ca apa, altele netede şi amfibii. Unele au chiar şi coarne şi blană şi săgetează prin curenţi pe labe alungite ca nişte înotătoare sau cu pieliţă între degete. Oare mamele le-au luat din altă parte sau le-au creat la fel ca pe lianele mâncătoare-de-sânge? Apoi, ceva masiv şi negru şerpuieşte pe sub picioarele mele. Şi îmi amintesc unde sunt şi cu cine.

Anok zâmbeşte.

— Nu te teme, fiică, spune ea calm, îngenunchind.

Bate cu degetele în suprafaţa apei într-o serie rapidă de ritmuri, trimiţând o vibraţie care se cufundă ca într-o pâlnie în adâncimile de sub ea.

— Ababa e doar curios să te vadă.

în timp ce vorbeşte, Ababa se înalţă, agitând apa până ajunge imediat sub suprafaţă, o fiară reptiliană colosală, cel puţin de douăzeci de ori mai mare decât Ixa în forma lui adevărată, toată numai dinţi cât bolovanii şi solzi de un cenuşiu metalic. O fixează calm pe Anok, cu ochii galbeni lucind prin apa albastră şi cristalină, până când zeiţa întinde o mână şi mângâie un petic minuscul dintr-o nară gigantică. Ababa pufneşte, mulţumit, apoi lunecă spre mine, făcând apa să se legene atât de violent cu această mişcare simplă, încât trebuie să mă ţin bine pe picioare ca să-mi recapăt echilibrul.

Odată ce reuşesc, mângâi prudent nara lui Ababa, uşurată când

îl văd că pufneşte din nou, fericit.

— Are vreo legătură cu Ixa? întreb, retrăgându-mi repede mâna din apă.

Dacă mă uit cu atenţie, aproape că disting o asemănare familiară. Ceva legat de solzi şi botul vag felin. Plus faptul că e o creatură acvatică.

înainte, şi Ixa era cu totul acvatic. Apoi l-am scos eu din lac. Dar s-a adaptat foarte bine la viaţa pe uscat. Lăsând la o parte ce s-a întâmplat în Sala Zeiţelor.

Anok se ridică şi îşi şterge mâna.

— Nu de sânge, spune ea, clătinând din cap. Ixa e o creatură făcută în întregime din divinitate, la fel ca tine. Dar amândoi sunt făcuţi după acelaşi tipar, asta da.

— Deci după un drakos de mare, spun eu, gândindu-mă la dragonii colosali din adâncul oceanelor care se ridică din când în când să facă prăpăd printre corăbiile oamenilor.

Zeiţa aprobă din cap.

— Da, un drakos de mare..., deşi pe Ababa l-am adaptat la apa lacului, l-am făcut mai mic ca să încapă.

în tonul ei se simte ceva, o notă de tristeţe atât de vagă încât e aproape imperceptibilă.

Aşa e Anok: o ascunde, dar e singura dintre mame care pare tristă uneori. Celelalte simt fericire, furie, indignare – dar tristeţe niciodată.

— Ai adaptat multe lucruri, spun eu, amintindu-mi brusc de toate schimbările pe care le-au făcut zeiţele pe munte, şi mă uit la ea. Asta se va întâmpla şi cu restul Oterei?

Anok dă din umeri.

— Poate. Un ev nou cere minuni noi. încuviinţez din cap,

entuziasmată.

— De-abia aştept să vină vremea aceea.

Când zeiţele îşi vor recăpăta puterea deplină, vom putea să terminăm în sfârşit cu luptele, să nu ne mai apărăm de jatu şi de preoţi. Toată lumea va avea ocazia să fie egală. Iar eu voi putea să mă odihnesc în sfârşit, poate chiar să merg pe vreo insulă îndepărtată pentru relaxare, cu Keita şi prietenele mele.

— în curând.

îmi întorc atenţia către Anok, care repetă:

— în curând va veni vremea.

— Dar până atunci trebuie să luptăm.

Anok înclină capul în semn că da şi povara secolelor ei infinite îi încetineşte mişcarea.

Ştie, la fel ca mine, că nu avem de ales. Trebuie să limităm pagubele pe care le fac jatu, numărul de vieţi pe care le iau. Zeiţele vor putea face multe când îşi vor recăpăta gloria – asta, bineînţeles, presupunând că şi-o vor recăpăta, având în vedere situaţia cu angoro. Chiar şi atunci, cu condiţia să reuşesc în misiune, un lucru nu le va sta în puteri niciodată: să-i readucă la viaţă pe cei căzuţi. Au renunţat la puterea aceea după ce le-au creat pe urlătoarele-morţii, împreună cu alte câteva despre care încă nu vor să-mi spună. Deci trebuie să ţinem în viaţă cât mai mulţi oameni, în timp ce jatu încearcă mereu să ne şteargă neamul de pe faţa pământului.

— Nu-ţi pierde curajul, Deka, spune Anok când vede că stau prea mult pe gânduri. Toate se vor aşeza cu timpul. Dar deocamdată îmi iau un ultim rămas-bun.

Cuvântul acela, din nou. Ultim. Privesc în sus la ea şi simt cum mă cuprinde iar neliniştea, în timp ce stomacul mi se strânge.

— Ce-mi ascunzi?

Anok clipeşte. Expresia îi dispare atât de iute, încât aproape îmi scapă, dar

vederea ei îmi face stomacul să mi se strângă şi mai tare. în atâtea luni de când sunt cu mamele, n-am văzut-o pe niciuna să clipească. Niciodată.

Lui Anok îi trebuie câteva momente să răspundă.

— Vino cu mine, spune ea simplu, apoi coboară în apă, lunecând sub suprafaţa ei atât de firesc, încât parcă e o bunică oterană ieşită la plimbare – dacă acea bunică ar fi o zeiţă care poartă întunericul ca pe o mantie.

Mă grăbesc să fac la fel şi, brusc, sunt în apă şi curenţii trec pe lângă mine ca o briză, iar peştii mă cercetează curioşi. Nu mă mir să descopăr că respir cu uşurinţă. Anok porunceşte elementelor la fel de uşor ca umbrelor. Nu m-ar duce niciodată într-un loc primejdios.

Când o ajung în sfârşit din urmă, zeiţa aşteaptă pe vârful unui deal subacvatic. în jurul ei s-a adunat un banc de peşti cu reflexe opaline, care-i încearcă roba cu dinţii. Mă aşez pe coralul rotunjit din faţa ei şi aştept, încercând să nu mă foiesc. Nu degeaba m-a adus aici, departe de ochi curioşi. Nu degeaba a clipit când i-am pus ultima întrebare. Trebuie doar să aştept să-mi explice.

Anok se trage mai aproape, privind cu atenţie colierul ansetha, pe care acum îl port pe deasupra robei, fiindcă încă nu m-am îmbrăcat de călătorie. îl ridică brusc şi continuă să-l fixeze cu o expresie foarte concentrată. în cele din urmă, îşi înalţă fruntea, iar ochii îi sunt plini de hotărâre. Neliniştea mea creşte.

— Vreau să-ţi aminteşti câteva lucruri, Deka. Acest colier e dovada că eşti Nuru – divină, la fel ca noi. Conţine sânge de la fiecare dintre noi, ca să stea mărturie că suntem un singur lucru, zei cu toţii. Ori de câte ori ai îndoieli, aminteşte-ţi asta – aminteşte-ţi că răspunsul e în sânge.

Acum ochii ei mă fixează pătrunzător, iar albul lor orbitor mă face să fiu atentă numai şi numai la ea. Nu mai observ apa, peştii, pe Ababa care moţăie în apropiere. N-o mai văd decât pe Anok.

— Unde e răspunsul, Deka? întreabă ea şi vocea ei parcă-mi răsună prin tot corpul.

— în sânge, răspund eu cu voce slabă.

Sunt obosită, dintr-odată foarte obosită, deşi nu ştiu de ce.

— Ce eşti tu?

— Nuru.

-Şi?

— Sunt cu totul divină.

— La fel ca?

— La fel ca voi.

— Ţine minte asta întotdeauna, iar acum dormi.

Anok mă mângâie pe frunte, cu privirea tristă. Apoi întunericul

înghite totul.

Când mă trezesc, sunt din nou pe terenul de instrucţie, mângâi colierul ansetha şi mă întreb de ce mă simt de parcă tocmai am trăit ceva de o importanţă covârşitoare, deşi nu ştiu exact ce.

în aceeaşi dimineaţă, îmi simt tot corpul încordat în timp ce mă apropii, împreună cu prietenele mele, de curtea templului. E locul de unde pornim de fiecare dată. E o privelişte minunată, cu grădini tropicale luxuriante înconjurate de cascade care se revarsă din văzduh, dar eu nu mă pot gândi la altceva decât la misiunea care începe. Odată ce plecăm, vom merge drept la Zhushan, tocmai în inima Provinciilor de la răsărit, unde trebuie să-l capturăm repede pe seniorul Kadiri şi să-l interogăm. Un singur pas greşit din partea noastră, şi jatu îl vor ascunde atât de

bine, încât nu vom mai reuşi să-l găsim vreodată. Urmările ar fi de neimaginat. Lete torturate – omorâte – în toată Otera. Moartea mamelor...

Simplul gând îmi trezeşte un noian de griji, aşa că încerc să-mi controlez respiraţia privind cele patru statui impunătoare, cu vene de aur, din mijlocul curţii. Mâini-Albe stă lângă ele şi priveşte globul auriu micuţ care pluteşte deasupra palmelor lor deschise – reprezentare a lacrimii divine unice pe care au plâns-o mamele când le-au luat prizoniere jatu, cu atâtea şi atâtea secole în urmă.

Vine spre mine.

— De fiecare dată când mă uit la ea îmi amintesc de mama ta, zeiţele s-o odihnească, spune încet. Umu chiar a fost un spirit minunat.

O căldură blândă mă învăluie când o aud vorbind cu atâta drag despre mama mea. Dar, în fond, mama era protejata ei. Mâini-Albe a ales-o special, i-a dăruit lacrima de aur care avea să se transforme în mine, pe vremea când amândouă spionau în Warthu Bera. Uneori, când sunt pe lângă Mâini-Albe, parcă sunt cu mama, deşi ea a murit acum doi ani, încercând să-mi ascundă existenţa de jatu.

— Şi acum mi-e dor de ea, şoptesc. Mai ales acum, cu toate câte se întâmplă.

Jatu care învie, talismaneleputerii care se trezesc după secole... Nu e nevoie să le spun cu voce tare. Mâini-Albe ştie deja.

Aprobă cu bunăvoinţă.

— E o zicală, Deka: atunci când zeii dansează, omenirea tremură. Şi zilele astea se dansează mult. Din fericire, ca Nuru, ai un cuvânt de spus în privinţa direcţiei dansului.

Se apropie de mine cu o expresie hotărâtă.

— Vreau să-ţi aminteşti ceva acum că pleci în călătoria aceasta, Deka: întotdeauna să ţii minte pentru cine lupţi. Pentru surorile tale de sânge – ele sunt familia ta, casa ta.

Mă încrunt. Ceva din spusele ei îmi trezeşte o amintire, dar nu sunt sigură care. Şi oricum, de ce se comportă de parcă ne luăm

adio? Am fost în

nenumărate misiuni ca asta. Poate nu de aceeaşi importanţă, dar oricum, e doar o misiune, la fel ca oricare alta. De aceea azi-dimineaţă, cu Anok...

Gândul se risipeşte cât ai clipi, aşa că mă uit în direcţia în care se uită şi Mâini-Albe. Le priveşte pe prietenele mele şi are aceeaşi expresie de mai înainte. Una serioasă.

— Răspunderea ta – chiar mai presus de ceea ce le datorezi mamelor – e faţă de ele, spune, iar cuvintele sale îmi amintesc din nou de ceva ce nu disting prea clar.

Aprob din cap.

— N-aş uita asta niciodată.

— Te-ai mira cât de tare pun împrejurările la încercare

astfel de convingeri.

Un zâmbet amar licăreşte pe buzele lui Mâini-Albe, dar îl ascunde repede şi îmi face semn să mă duc. Indiferent care ar fi cauza acelui zâmbet, ştiu că e încă un secret, unul pe care nu mi-l va dezvălui, aşa că încuviinţez din cap când spune:

— Du-te deci, tot înainte, până la Provinciile de la răsărit. Şi nu uita: nu muri de prea multe ori. Nu se face din partea unei războinice.

— Da, karmoko.

— Şi, Deka...

— Da?

Când mă întorc spre ea, în ochii lui Mâini-Albe apare o expresie ciudată – ceva ca un tărâm pustiu, i-aş spune. Mă duce atât de mult cu gândul la credincioşii cărora le şterg mamele amintirile în timpul ceremoniei de închinare, încât mă înţeapă pielea peste

tot.

— Nimic, răspunde ea şi clatină din cap. Du-te, prietenii tăi se pregătesc de plecare.

Neliniştită, fac o plecăciune respectuoasă, apoi merg la prietenii mei, care inspectează căruţele înainte să pornim. Sunt cu ei şi Braima şi Masaima, însoţitorii equus ai lui Mâini-Albe, care aşteaptă să ne ureze drum-bun, pentru că nu vor veni cu noi în călătoria aceasta.

Când ajung la ei, Masaima se încruntă la roba mea albastră frivolă şi demimasca galbenă zglobie care-mi acoperă faţa de la frunte până la nas.

— Mutulică, ce ai pe tine? întreabă el, îngrozit, folosind porecla familiară pe care mi-au dat-o equus.

— O deghizare, răspund eu cu glas măsurat, amuzată, în ciuda stării de dinainte.

El şi fratele lui nu m-au văzut niciodată în altceva decât în echipamentul greu de luptă şi măşti de război – sau în haine rupte. îmi vine în minte prima oară când au dat cu ochii de mine, zdrenţuită şi chinuită, şi zâmbetul mi se stinge imediat.

— Nu-ţi stă bine, pufneşte Braima, fluturându-şi coama cu dungă neagră.

Aprob din cap, ştergând transpiraţia care mi se adună de o parte şi de alta a feţei. Măştile ca aceasta sunt făcute să împodobească, nu să fie confortabile, iar eu m-am obişnuit foarte tare cu confortul – cel puţin în materie de îmbrăcăminte.

— Sunt întru totul de acord, spun eu. Aş prefera să port armură şi mască de război oricând.

Cel puţin sunt confortabile.

— Dar părul îmi place cum îţi stă, spune Masaima, mergând înainte în trap uşor.

Ceea ce, bineînţeles, înseamnă că vrea să-l ronţăie. L-am împletit pentru ocazia aceasta, folosind tulpini de trestie, subţiri şi negre, ca să-l fac să pară mai lung, atârnându-mi pe spate, şi să semăn cu femeile obişnuite din Otera.

Din fericire, un fâlfâit de aripi îi distrage atenţia şi uită să facă din noua mea

coafură gustarea lui de după-amiază. A sosit Melanis, cu mulţimea obişnuită de admiratori după ea. Vine şi ea cu noi, o sabie în plus în caz că e nevoie. în ciuda tuturor talentelor noastre de netăgăduit, niciuna dintre noi nu are aripi cu care să ne retragem repede dacă e nevoie.

Până să ajungă la noi, mulţimea a umplut toată curtea; toţi se bucură să-i ureze drum bun, deşi nu ştie unde pleacă şi pentru ce. Raidul acesta e strict confidenţial – numai participanţii şi generalii ştiu detaliile.

De lângă mine răbufneşte un pufnet enervat când Melanis pluteşte peste curte, zâmbind cu bunăvoinţă către cei adunaţi.

— N-oi putea eu să zic prea multe despre femeia asta, mormăie Britta, da' clar ştie să se facă admirată.

— Te roade invidia? rânjeşte Li, uruniul Brittei.

E un băiat chipeş de la răsărit, înalt şi subţire, iar chipul lui exprimă veselia degajată a unui om care a fost atrăgător de când se ştie.

El şi Britta se înţepau mereu când erau la Warthu Bera, iar acum că s-a întors, au reluat obiceiul.

— Nu-s invidioasă, îl repede ea. Numa' zic că e prea mult, atâta tot. La ce-i trebuie atâta fâlfâială şi fasoane?

Belcalis dă din umeri.

— Să-ţi crească ţie aripi de aur şi piele care sclipeşte şi s-ar putea să înţelegi şi tu, spune ea, fără să-şi ia ochii de la Melanis.

O privesc pentru o clipă pe Belcalis, curioasă. O fixează pe Melanis cu aceeaşi atenţie cu care o privea Adwapa pe Mehrut, deşi nu cred că simte acelaşi fel de pasiune pentru Prima născută înaripată. Bărbat, femeie, yandau – niciodată n-am văzut-o pe Belcalis să se uite galeş la cineva. Nu ştiu dacă mereu a fost aşa sau dacă e din cauza trecutului ei, dar ştiu că nu e

cazul să întreb şi, până acolo, nici nu e treaba mea. Dar dacă păstrarea secretelor ar fi o artă marţială mortală, Belcalis ar fi acolita şi Mâini-Albe ar

fi marea maestră: oricât ai iscodi-o sau ai tortura-o, n-ai face-o să divulge vreodată informaţii pe care nu e pregătită să le împărtăşească.

Britta pufneşte din nou, apoi se uită în jos la pietricica pe care o învârte între degete – noul ei obicei. Pielea îmi e străbătută de o furnicătură iute şi mă încrunt. în ultimele zile o simt tot mai des şi vine ori de la ea, ori de la Belcalis, ori de la Adwapa.

— Nu ştiu eu d-astea cu aripi şi cu sclipici, dar s-ar putea să am şi eu ceva la fel de frumos, spune ea şi zâmbeşte satisfăcută.

— Ce? o întreb.

— Las' că vezi tu, răspunde ea misterios.

Mă încrunt şi mai tare, iar Keita îmi face cu mâna de pe capra căruţei noastre. E o copie aproape identică a celei ca o cutie de lemn cu care m-a adus Mâini-Albe de la miazăzi acum mai mult de un an, numai că acum capra e împodobită cu perne brodate în culori vii, iar ferestrele din faţă şi din laterale au perdele la fel de frumos decorate. Ne dăm drept însurăţei, deci se cere un pic de aer festiv. Toate perechile poartă chiar şi robe la fel, ca să întărească iluzia. A mea şi a lui Keita sunt albastre, iar gluga galbenă care-i ascunde faţa se potriveşte cu demimasca mea galbenă.

— Căruţa e gata, spune, bătând cu palma locul de lângă el, pe capră.

Deja l-a înhămat pe Ixa. Nu mă mir să văd că tovarăşul meu de un albastru viu e acum un cal nemaipomenit de frumos, identic cu cei adevăraţi în toate privinţele, în afară de culoarea pielii. Pe asta n-o poate schimba niciodată, nu că ar conta. Unul dintre darurile lui Ixa e capacitatea de a face oamenii să vadă ce vor să vadă. Prima oară când l-am adus la Warthu Bera, toată lumea, mai puţin prietenele mele cele mai apropiate, îl vedeau ca pe un pisoi drăgălaş când era în forma felină. De-abia când m-a pus

Mâini-Albe să-i dezvălui forma de luptă l-au văzut şi celelalte cum era cu adevărat.

Azi, îl văd ca pe un cal albastru zvelt, dar pentru ceilalţi probabil e cenuşiu. Ar fi înfiorător dacă ar putea lua formă umană, din fericire însă e singura deghizare de care nu e capabil.

Cred.

Mă caţăr în căruţă, mârâind când mi se prinde fusta sub pantof. M-am obişnuit prea tare cu roba mea simplă, care cade în falduri libere, ca să mă mai deranjez cu manierisme finuţe. în timp ce mă salt stângace cu braţele lângă Keita, îl observ cum chicoteşte pe sub mustăţi.

— Ţi se pare amuzant, nu?

Nici măcar nu se deranjează să nege, ci izbucneşte în râs.

— A-arătai ca o găină grasă care încearcă să se urce la loc

pe cuibar!

— Ba nu arătam deloc aşa, ripostez, dar Keita nu face decât să râdă şi mai tare, până îi curg lacrimile pe obraji.

— Puteai şi tu să mă ajuţi, mormăi, deşi în secret mă amuz şi eu.

Keita nu râde niciodată aşa, făţiş. îmi maschez zâmbetul cu o pufnitură indignată.

— Se presupune că te prefaci că eşti soţul meu. Printre altele, trebuie să ai grijă de mine. Să veghezi la binele meu şi toate cele.

Cel puţin aşa am învăţat. în Otera, soţii trebuie să aibă grijă de soţii, să le asigure hrană şi adăpost, protecţie... şi aşa mai departe. Aşa poruncesc înţelepciunile Veşnice. Pe vremuri mi se părea romantic, dovada supremă de iubire. Acum îmi dau seama ce înseamnă de fapt: încă o formă de control. Femeile din Otera nu pot lucra în afara căminului familial, nu pot câştiga bani şi nu pot moşteni proprietăţi. înţelepciunile Veşnice interzic explicit toate astea, ceea ce înseamnă că majoritatea oteranelor depind tot timpul de soţii şi taţii lor. Rămân mereu copii, se bazează pe bărbaţi în toate aspectele vieţii – exact cum voiau cei care au scris înţelepciunile. O femeie care nu-şi poate câştiga pâinea e o femeie care nu are de ales şi nu are unde să plece.

Şi totuşi... chiar mă bucur că urmează să ne prefacem că sunt soţia lui Keita. Poate e presiunea misiunii – atârnă atât de multe de reuşita noastră în ceea ce priveşte sarcina de a-l captura şi a-l interoga pe seniorul Kadiri, de a-l găsi

pe cel care se foloseşte de angoro... Poate din acest motiv am nevoie să-mi distragă atenţia Keita, să mă ţină de mână, să mă conducă şi să facă toate celelalte lucruri pe care trebuie să le facă soţii oterani. Dacă reuşesc să mă concentrez pe mâna lui peste a mea, pe mirosul lui care mă învăluie, pot ignora teama, apăsarea zdrobitoare din piept...

Keita mă înconjoară cu un braţ şi mă trage mai aproape.

— Fii fără grijă, nevastă, spune el pe un ton oficial, evident un şiretlic menit să mă facă să revin în prezent. De cum ajungem la Provinciile de la răsărit, o să am grijă de tine cât vrei tu. îţi dau de mâncare, te duc în braţe – poate te şi culc, dacă eşti vrednică din cale-afară.

Ridică din sprâncene cu subînţeles şi simt cum obrajii mi se încing.

Apoi foşnetul paşilor pe iarbă îmi atrage atenţia.

Melanis s-a oprit în faţa noastră, cu corpul acoperit acum de roba cafenie, uzată, a unei bunici, pe care i-au pregătit-o croitoresele azi-dimineaţă, numai că i s-a adăugat ceva: toiagul de lemn noduros din mână. E accesoriul perfect pentru cocoaşa care tocmai i-a crescut pe spate – aripile, ridicate foarte puţin ca să completeze imaginea de bătrână şubredă şi încovoiată pe care o proiectează.

— Melanis, s-a întâmplat ceva? întreb eu, derutată, pentru că ar trebui să se ducă la căruţa Brittei.

— Da, spune ea, apropiindu-se de partea din spate a căruţei noastre şi deschizându-i uşa de lemn.

Priveşte înăuntru şi aprobă mulţumită.

— Căruţa prietenei tale nu e confortabilă. Merg cu voi.

— Dar credeam că...

— Asta credeai, că Fatu m-a trimis la căruţa Brittei? întreabă ea, folosind numele lui Mâini-Albe din epoca zeiţelor. Bineînţeles că da. Mereu a ştiut exact ce nu suport. Aşa e ea.

Cuvintele ei mă tulbură; mă încrunt.

— Melanis, de ce e între tine şi Mâini-Albe...

Dar Melanis priveşte în sus, cu atenţia complet acaparată de electricitatea care animă aerul.

— Vin mamele, suspină ea şi pe figură i se întinde o expresie plină de veneraţie.

Acum curtea e goală, iar în secunda următoare sunt acolo – Auritele, strălucitoare ca razele soarelui, plutind pe nori albi întinşi ca o cunună în aerul de deasupra noastră.

— Azi este o zi mare, tună ele într-un singur glas. Iubita noastră fiică Deka, Nuru, împreună cu Melanis, a doua dintre reginele noastre războinice, vor pleca împreună cu unii dintre cei mai iscuiţi războinici ai noştri într-o călătorie care ne va aduce cu un pas mai aproape de victorie.

Răsună urale, dar nu le aud. Ochii îmi fug dintr-odată la Anok. Deşi priveşte drept înainte, precum celelalte zeiţe, am brusc senzaţia că se uită ţintă la mine. Mă încrunt. De ce mi se pare că îmi scapă ceva important? îmi amintesc întâlnirea de azi-dimineaţă, când mi-a...

Gândul îmi fuge din minte atât de repede încât clipesc derutată. La ce mă gândeam?

Probabil e de la nervozitate – de la neliniştea provocată de călătorie.

Mamele mai spun câteva cuvinte, dar de-abia le aud, aşa sunt de ocupată să repet acelaşi refren lăuntric pe care îl am în cap de câteva zile: Capturaţi-l pe seniorul Kadiri. Folosiţi-l ca să aflaţi cine mânuieşte angoro. Nu daţi greş. Până să ridic privirea, zeiţele şi-au încheiat discursul, iar Melanis intră pe uşa din dos a căruţei. O văd prin ferestruica din spatele meu cum se face comodă în încăperea dinăuntru. Oftez şi încerc să alung încordarea care mi-a înţepenit fălcile. Keita observă şi mă strânge de mână.

— E în regulă, Deka, spune el. Suntem împreună. Când e prea greu, sunt aici.

Nu eşti singură.

Aprob din cap, uimită în continuare că mă citeşte atât de bine. Ce-am făcut să merit un om ca el?

Keita nu mă mai priveşte. Le urmăreşte pe mame, care plutesc în direcţia noastră.

— Cred că sunt gata, şopteşte el. E timpul să mergem.

Mă uit într-acolo exact când zeiţele ridică mâinile. Imediat se aud pârâituri, puterea se amplifică şi se solidifică, până când aerul din faţa căruţei se despică brusc, tăiat în două pe mijloc ca şi cum ai trece un cuţit prin hârtia de pergament. Când marginile se răsucesc de o parte şi de alta, apare un luminiş într-o pădure, cu pete de soare pe pământul înverzit de muşchi. îmi scapă din piept un icnet de admiraţie. Le-am văzut pe mame făcând asta doar de câteva ori şi numai la mare nevoie. în ultima vreme, sunt atât de slăbite din cauza angoro, încât nu pot crea aşa ceva decât rareori: o uşă care ne permite să păşim peste continente fără cel mai mic efort.

Dacă sunt în stare să o creeze acum, înseamnă că şi-au păstrat energiile pentru asta. Au adunat toate rugăciunile pe care li le-au oferit ca hrană noii credincioşi în timpul ceremoniei de închinare, numai ca să ne facă drumul mai uşor şi mai sigur. Amploarea sacrificiului lor mă apasă, dar ştiu că nu trebuie s-o las să mă copleşească.

Mamele nu ar vrea asta.

— Mergeţi cu binecuvântările noastre, intonează ele, zâmbind în jos către noi.

Către mine.

Aşa că mă întorc spre prietenii mei, ale căror căruţe sunt înşiruite în spatele căruţei noastre, cu urlătoarele-morţii alături.

— Gata? spun eu.

Hăţurile şfichiuiesc şi caii fac primii paşi înainte. Strâng mâna lui Keita într-a

mea în timp ce înaintăm drept prin uşa deschisă de mame, către pădurea din faţa noastră şi pericolele necunoscute care ne aşteaptă dincolo de ea.

10

Vara, Provinciile de la răsărit îmi amintesc foarte tare de nord. Seamănă izbitor de mult: poieni cu pete de soare sub copaci impunători. Zburători-de-hăţiş cu aripi ascuţite şi şoareci-de-copac de un verde viu care săgetează pe crengi mlădioase. Un vânt cald, adormitor, care foşneşte prin iarbă şi aduce cu el izul familiar de frunze uscate şi umezeală. Singura diferenţă pe care o observ este că anotimpul e greşit. în Irfut, acum am fi la începutul iernii. Copacii s-ar fi îmbrăcat de mult în frunzişul roşu şi portocaliu strălucitor şi ne-ar mai despărţi doar câteva zile de prima zăpadă. Aici, însă, copacii încă îşi poartă mantia de frunze de un verde-crud. Şi mai ciudat e faptul că mulţi dintre cei din jurul meu sunt lungi şi subţiri, ca trestiile, şi cresc sub formă de desişuri foarte înalte, atât de stufoase, că arată ca nişte ziduri verzi masive. N-am mai văzut niciodată aşa ceva, şi credeam că am văzut aproape toate felurile de copaci în înflorirea care înconjoară Abeya. Cu toate astea, aş putea fi în pădurea de lângă Irfut, la adunat ciuperci sălbatice, în timp ce bărbatul pe care îl consideram odinioară tatăl meu intră mai adânc în pădure ca să vâneze căprioarele miţoase ale căror blănuri ne acoperă paturile iarna.

Căruţa mea şi a lui Keita e prima care se opreşte, iar celelalte trag lângă ea nu după mult timp şi toată lumea face cu mâna pe când Katya, Nimita, Chae-Yeong şi celelalte urlătoarele-morţii se adâncesc în frunziş, unde vor aştepta până le trimitem semn că începe misiunea. La Abeya, era pe la mijlocul după-amiezii, dar aici e aproape seară – ora e alta pentru că am străbătut continente întregi într-o clipă. Simplul gând îmi dă fiori de uimire.

Britta sare de pe capră, se învârte într-un cerc mare şi spune cu un zâmbet larg:

— Iote, Deka! Zici că ne-om întors acasă.

Acasă. Cuvântul mă izbeşte cu forţa a o mie de bolovani.

Dintr-odată, nu mai pot să respir.

Acasă, unde m-au târât în pivniţă şi m-au torturat luni de zile. Acasă, unde m-au omorât iar şi iar, mi-au vărsat sângele ca să adune aurul, mi-au împrăştiat membrele pe podea, apoi le-au privit cu scârbă cum se târau încet ca să se unească la loc. Acolo sunt? Acasă? Fiecare muşchi din corp îmi e întins ca o coardă, iar marginile câmpului vizual mi se întunecă. Craniul îmi e strâns de o presiune enormă. Mă strânge şi mă strânge...

— Deka! Deka!

Braţele lui Keita mă înconjoară, dar sunt prea departe să-i răspund. De-abia îl aud când îi spune Brittei:

— Britta, are un atac!

Totul se preschimbă în străfulgerări – lumină, mişcare. Sunt înapoi acolo, înapoi în locul unde totul a mers atât de groaznic de greşit. Cum m-am întors aici? Cum am...

Braţe moi şi calde îmi trasează cercuri prelungi şi liniştitoare pe spate.

— E în regulă, Deka, spune Britta cu blândeţe. Nu suntem în Irfut; numa' seamănă. Uite, uite copacii. Ăştia subţiri.

Urmăresc cu greutate degetul Brittei, care arată spre copacii pe care i-am observat mai devreme. Cei care seamănă cu trestia.

— La miazănoapte nu cresc copaci din ăştia, îmi aminteşte ea, în timp ce mâinile ei, calme, îmi masează în continuare spatele. Nu s-o întâmplat nimic, iubire, eşti în siguranţă.

în siguranţă...

Cuvintele răzbat prin întunericul meu, împreună cu imaginea acelor copaci. Tremuratul mi se potoleşte încetul cu încetul până când, în cele din urmă, reuşesc să-mi controlez din nou muşchii. Când ridic privirea, îi regăsesc pe Britta şi ceilalţi în jurul meu, toţi cu expresii îngrijorate pe faţă. Rareori am atacuri atât de intense, dar ştiu exact de ce: pentru că sunt aici, în locul acesta

care seamănă atât de tare cu cel unde au început coşmarurile mele. Teroarea creşte iar în mine, ceva ca un sunet ascuţit îmi zgârie coloana vertebrală, aşa că mă uit la copacii-trestie şi respir adânc din nou. O dată, de două ori. Nu sunt în Irfut. Nu sunt în Irfut.

Eu deţin controlul, nu mintea mea.

Treptat, panica se stinge. Iar în locul ei creşte jena.

— N-am nimic, spun eu, desprinzându-mă repede din braţele lui Keita şi ale Brittei.

De ce sunt în continuare aşa de slabă? De-acum, ar fi trebuit să depăşesc vremurile acelea.

Lacrimile mă gâtuie şi îmi strâng mantia în jurul feţei, tot mai ruşinată, în timp ce braţele lui Keita mă înconjoară din nou. în cele din urmă, cedez şi mă cufund în căldura lor, las mirosul lui curat şi fin să mă învăluie.

— Aşa deci, o aud pe Britta spunându-le celorlalţi.

Treceţi înapoi la căruţe. Toţi se îndepărtează fără chef. Mai puţin

o siluetă.

— Cred că ar vrea să stea puţin singură, spune Keita cu

asprime.

— Atunci tu de ce mai eşti aici, fiu de muritori? răspunde

vocea lui Melanis.
Privesc în sus şi o văd în faţa căruţei, fixându-mă cu sprâncenele împreunate. E în continuare în deghizarea de bunică, dar masca

roşie purtătoare de noroc îi e ridicată pe păr, aşa că-i văd faţa descoperită, toată numai dezaprobare.

Mă îndrept, băţoasă.

— E trauma pricinuită de lupte, spun în apărarea mea. Am fost torturată într-o pivniţă luni de zile. Decapitată, dezmembrată, arsă...

— După care, ce, ai dat în nebunie?

Se apropie, fără să pară deranjată când Ixa mârâie spre ea. E în continuare în

forma de cal, dar i s-au ascuţit dinţii, în semn de avertisment.

Deka! hârâie în direcţia ei.

Melanis abia dacă-i aruncă o privire.

— Eu am ars secole întregi. Ştii cum e, cinstită Nuru?

Chiar şi prin ceaţa care-mi cuprinde mintea, simt batjocura din

vocea ei.

— Dai în nebunie, apoi îţi găseşti calea înapoi, doar ca să-ţi pierzi minţile din nou. Decenii de prăbuşire, apoi urcare la loc cu ghearele. Durerea, umilinţa, furia...

Ochii ei mă privesc cercetător.

— Ascultă la mine, Nuru a mamelor noastre. Tot ce ai trăit, toată durerea pe care crezi că ai îndurat-o, toate au fost nimic. Abia cea mai fină atingere de pană. înmulţeşte-o de mii, de milioane de ori şi atunci vei şti ce înseamnă de fapt durerea. Am ars atâta timp, mi se desfăcea pielea de pe oase, îmi clocotea grăsimea. Ori de câte ori mi se vindecau ochii, flăcările se ridicau şi mă plesneau iar. Din când în când, ca să fie mai cruzi, mă lăsau să mă vindec o zi. Două. Numai ca să recite rugăciuni în faţa mea. După care mă ardeau iar.

Mă pironeşte cu privirea.

— Să arzi o mie de ani, Deka. Să te obişnuieşti aşa de tare cu mirosul propriei cărni, încât ajunge ca un parfum ce nu dispare niciodată. Să înveţi până în cele mai mici amănunte cum ţi se fărâmiţează fiecare parte a corpului şi cum se vindecă la loc. Pe urmă să vii să-mi povesteşti mie de prostii ca trauma pricinuită de lupte şi tortura.

Dispare furtunos în pădure, cu aripile foşnind în urma ei.

Iar neliniştea mea se adânceşte.

La fel şi ruşinea.

Toată lumea din jurul meu a pierdut camarazi, rude, a fost chinuită în cele mai groaznice feluri. Belcalis a fost abuzată şi ucisă ani de zile într-un bordel şi nu-şi pierde niciodată controlul ca mine. Sigur, are coşmaruri, viziuni care o afectează atât de tare, că nu poate dormi noaptea; dar când vine dimineaţa, e întreagă şi îşi vede de treabă, la fel ca toată lumea.

De ce sunt eu singura care se complace în amintiri? De ce sunt eu singura slabă?

îmi privesc mâinile – mâini suficient de puternice ca să omoare jatu, urlătoare-ale-morţii, oameni, suficient de puternice ca să doboare un imperiu. Nici măcar ele nu mă pot apăra de întunericul din propriile gânduri.

— N-are dreptate, să ştii.

Mă uit în sus şi-l văd pe Keita, cu braţele în continuare în jurul meu, cum priveşte lung după Melanis, cu o expresie gânditoare în ochii aurii.

— Ce-ai îndurat tu în Irfut n-a fost ceva neimportant. Cum n-au fost nici moartea familiei mele, nici morţile celorlalţi...

Keita nu e singurul uruni care şi-a pierdut familia. La fel au păţit şi Li, şi Acalan, uruniul lui Belcalis, care pe vremuri era de o religiozitate arogantă, dar ei nu vorbesc niciodată despre asta. Pe de altă parte, nici nu sunt aşa de apropiată de ei ca de Keita.

— Tot ce trăim contează, spune el. Un lucru nu-l desfiinţează pe altul. Tu, uneori, nu poţi să respiri în anumite locuri. Eu, unul, – şi trage aer în piept cu greutate, străduindu-se să-şi adune cuvintele – eu, unul, nu pot să pun piciorul în casa în care a fost omorâtă familia mea.

Mă uit în sus la el.

— Keita, şoptesc eu şi mi se frânge inima.

Ştiu cât îi e de greu să rostească asta, să scoată pur şi simplu cuvintele pe gură.

Familia lui Keita a fost ucisă de urlătoarele-morţii când el avea doar opt ani.

Mama, tatăl, fraţii – toţi s-au dus cât ai clipi. Şi au fost omorâţi pentru că au construit o reşedinţă de vară aproape de templul zeiţelor. O reşedinţă de vară despre care fostul împărat ar fi putut foarte uşor să-i avertizeze că le punea în pericol vieţile. Pe atunci, urlătoarele-morţii aproape că turbau la vederea oamenilor, când le miroseau frica – instinct pe care li-l conferiseră zeiţele ca să le asigure supravieţuirea. împăratul ştia – ştia totul despre alaki, urlătoarele-morţii, zeiţe. Şi i-a lăsat pur şi simplu pe părinţii lui Keita să moară. De fapt, le-a pus la cale moartea.

Credeam că învăţasem ce e răul pur în mâinile bărbaţilor din satul meu, dar ei nici măcar nu se apropiau de enormitatea nelegiuirilor fostului împărat.

Simt în păr răsuflarea lui Keita când mă strânge mai tare în braţe.

— E acolo, aproape, dincolo de templu. Dacă aş vrea, aş putea ajunge în locul acela în mai puţin de o oră călare pe Ixa. Dar de câte ori mă apropii simt că mă sufoc, parcă am o greutate în piept, şi mă întorc din drum, şopteşte el, stins. întotdeauna mă întorc...

Câtă durere e în vocea lui!

— Vai, Keita, de ce nu mi-ai spus? întreb tristă, privind în sus în ochii lui.

N-am ştiut. O mulţime de lucruri nu ştiu despre Keita. Ori de câte ori cred că am dat la o parte destule straturi, mai iese unul la lumină.

— Pentru că ai avut atâtea pe umeri în ultimele luni. Să fii Num, să fii tot ce vrea toată lumea să fii – comandantele, mamele... N-am vrut să-ţi fac povara şi mai grea şi în plus, dacă e să fiu sincer... n-am vrut să ştii.

Cuvintele mă străpung, ascuţite ca un pumnal.

— De ce? Am făcut ceva greşit? întreb, rănită.

— Nu, răspunde Keita şi dă din cap grăbit. în niciun caz. Doar că... îşi fereşte privirea şi oftează.

— Tu eşti foarte puternică, Deka. Nu doar fizic, şi emoţional. Tu, Belcalis,

celelalte. Toate aţi îndurat atâtea şi totuşi, când vine durerea, respiraţi adânc până vă trece şi mergeţi mai departe. întotdeauna mergeţi mai departe. Voiam să fiu şi eu aşa.

— Dar nu sunt puternică, răspund eu, scuturând din cap. Mă prăbuşesc de fiecare dată, plâng la toate mărunţişurile.

— După care te ridici şi treci mai departe, mai puternică decât înainte.

Ochii lui mă fixează hotărât.

— Când eram recrut, ni se spunea că jatu nu simt durerea. Că sunt ca nişte automate – fier întrupat în carne. Fără sentimente, fără gânduri, fără emoţii. Asta ne făcea puternici, aşa ne spuneau. I-am crezut ani de zile. Am încuiat în mine toate sentimentele, până la ultimul. Toate gândurile care mă îndemnau să mă revolt. Apoi v-am cunoscut pe tine şi pe Britta şi pe celelalte şi mi-am dat seama că pot să fiu altfel. Ştiu că vrei să împărţi durerea cu mine, Deka, dar deocamdată lasă-mă s-o duc eu. Lasă-mă s-o simt, măcar acum, în loc să mă prefac că nu există.

Deschid gura să protestez, dar Keita clatină din cap.

— Te rog, nu spune nu – nu la asta. Trebuie să învăţ, Deka. Atâţia ani am trăit fără să simt... Lasă-mă să învăţ să nu fiu un automat. Lasă-mă să învăţ să fiu om.

încuviinţez din cap şi oftez.

— Bine, spun şi pun o mână pe a lui. Sunt recunoscătoare că ai fost sincer cu mine. Ştiu cât de greu ţi-a fost să spui asta.

— N-am vrut să te simţi singură, să crezi că numai ţie îţi e greu. Toţi suntem la fel – chiar şi ea.

Arată din bărbie spre cărarea pe care a apucat-o Melanis.

Mă încrunt.
— Cum adică?

— îi tremurau mâinile, ai observat? mă întreabă Keita. Spunea ea vorbe curajoase, dar tremura numai spunându-le. Probabil de-asta a plecat aşa repede. N-are decât să se prefacă oricât vrea, dar probabil se luptă mai tare decât oricare dintre noi. Durerea ei e acolo. Nu e nevoie să te uiţi prea atent ca s-o vezi.

îmi amintesc cum o privea Belcalis mai devreme. Asta vedea? Ea mereu observă repede contradicţiile oamenilor. Trebuie să învăţ de la ea, să văd mai bine, să fiu mai atentă. Dacă vreau să fiu o conducătoare mai bună, trebuie să ştiu ce se întâmplă în jurul meu.

— O s-o urmăresc cu atenţie, spun eu.

— Dar nu prea tare, îmi aminteşte Keita. Avem lucruri mai importante pe cap.

Face semn spre orizont, unde lumina răzbate printre copaci.

Castelul Zhushan. Destinaţia noastră.

Keita încuviinţează, iar eu mă întind spre el şi-l sărut pe obraz.

— Mulţumesc, îi spun.

— Pentru ce?

— Că eşti aici. Că mă asculţi.

Mişcă jucăuş din sprâncene, din nou degajat.

— Asta e treaba soţului şi eu am promis să-ţi fac o treabă temeinică tot drumul.

Simt că obrajii mi se înroşesc când înţeleg sensul dublu al cuvintelor lui. Mă uit în altă parte şi-mi dreg glasul.

— Bun. Hai să adunăm pe toată lumea. E timpul să plecăm.

11

— Pfoai, ia uite ce de angarale, spune Britta fluierând când ne apropiem de tabăra seniorului Kadiri.

Se întinde pe mai multe dealuri joase, unduitoare, şir după şir de corturi care înconjoară un castel roşu masiv, ale cărui streşini se încovoaie în sus la marginile numeroaselor acoperişuri verzi, ca petalele unei flori de liană-trompetă. Numai când îl văd îmi creşte neliniştea, aşa că trag cu gândul de legătura care mă uneşte cu mamele. Când simt un răspuns liniştitor, ca şi cum cineva trage de capătul celălalt, îmi întorc atenţia la priveliştea din faţa mea.

în jurul castelului s-a adunat o mulţime mare de oameni, cei mai mulţi în preajma unor focuri de tabără sau pe lângă lampioane de hârtie bogat împodobite, în timp ce alţii iau cu asalt tarabele cu mâncare instalate la poala pădurii. Câţiva s-au adunat chiar în jurul scenei mari de lemn din faţa porţilor castelului, deşi acolo încă nu se întâmplă nimic. Toţi poartă robe cu croiala orientală, dar modelele de pe ele sunt tipice pentru miazăzi. Lucru şi mai ciudat, părul le e coafat în cârlionţi strânşi, deşi majoritatea celor din Provinciile de la răsărit se nasc cu părul drept, curgător. înfăţişarea lor vădeşte un lucru: deşi Zhushan se află chiar în inima Provinciilor de la răsărit, influenţa Hemairei e puternică şi aici.

Din fericire, nu vedem nici urmă de simbolul jatu – cel împotriva căruia mă antrenez să rezist de câteva săptămâni. Nici acum nu ştiu prea multe despre el, în afară de faptul că-mi blochează puterile. Am încercat să aflu ceva în plus despre originile lui, dar niciuna dintre Primele născute nu-l recunosc, iar mamele au fost atât de ocupate în ultimele săptămâni să se întremeze şi să facă planuri pentru viitorul Oterei, încât n-am vrut să le irosesc timpul preţios punând mai multe întrebări despre un talisman al puterii decât era nevoie.

— Ce puzderie de oameni, spune Melanis, cuprinzând scena cu privirea, pe când Keita opreşte căruţa pe un deal cu iarbă deasă, chiar la marginea pădurii.

Partea acoperită a căruţei are trei ferestre (câte una de o parte şi de alta şi una mare, pe mijloc, chiar deasupra caprei); se vede mult mai bine de afară decât dinăuntru, motiv pentru care Melanis stă acum înghesuită între mine şi Keita, exact ca genul de mămăiţă care-şi bagă nasul peste tot, cum se preface că e. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie pentru ea să se afle printre oameni după atâtea milenii.

— Pe vremea ta nu erau aşa mulţi oameni? întreb, curioasă.

Clatină din cap repede.

— Când m-am născut eu, triburile omenirii erau aşa de risipite, că mulţimea pe care o vedem aici ar fi fost considerată un oraş întreg.

Gândul mă năuceşte. Sunt mulţi oameni adunaţi în locul ăsta, dar nici pe departe câţi ar trăi într-un oraş, fie el şi mic.

— Mai vezi alte diferenţe? întreb.

— Da.

Se întoarce spre mine şi ochii ei căprui, de nepătruns, îi fixează pătrunzător pe ai mei de sub mască.

— Pe vremea mea, femeile nu se lăsau oprimate de bărbaţi. Noi eram la cârmă, nu ei.

— Credeam că eraţi egali.

Comentariul vine de la Keita, care ascultă în tăcere de la început.

— Nu, fiu de muritori, spune Melanis dispreţuitor. Cum să fie egalitate când numai o jumătate a perechii poate crea viaţă?

încremenesc, dintr-odată foarte stingherită. Nu e prima dată când aud o Primă născută exprimând astfel de idei – de fapt, câteva dintre generali au spus lucruri asemănătoare în lunile care au trecut. Dar niciuna nu s-a exprimat atât de urât. în fond, cum să creăm o societate egală dacă o jumătate din populaţie crede că cealaltă e inferioară?

Ştiu că ceilalţi generali încearcă să facă faţă prejudecăţilor şi furiei dinăuntrul lor, dar Melanis nu pare să aibă astfel de intenţii. Văd în ochii ei că e convinsă de fiecare cuvânt pe care l-a spus.

Acelaşi lucru îl observă şi Keita, motiv pentru care zâmbeşte subţire când răspunde:

— Şi eu care credeam că e nevoie de cel puţin două părţi ca să creeze viaţă.

— Asta să-i spui lui Nuru, fiinţa creată numai de femei.

Când Melanis face semn spre mine, mă încordez şi mai tare, îngheţată ca o căprioară pironită cu privirea de un prădător.

Tensiunea e atât de intensă acum, încât sunt aproape recunoscătoare când în depărtare se aude larmă.

— Asta ce-o fi? întreb repede, scrutând cu privirea grupul de jatu care împing pe scena din faţa castelului ceva care arată ca o masă amorfă de aur.

— Nu'ş', răspunde vesel Britta, coborând din căruţa de lângă mine şi mergând în urma lui Li la o distanţă prudentă de trei paşi, cum se cuvine să facă perechile proaspăt căsătorite.

Acum că suntem în Provinciile de la răsărit, trebuie să ne prefacem că suntem din nou oterane credincioase. Niciuna dintre noi nu poate pleca nicăieri fără un păzitor de sex masculin şi în niciun caz nu putem merge umăr la umăr cu ei decât dacă suntem într-un grup mare de oameni.

Britta se bate gânditor cu un deget pe buze, oprindu-se lângă mine.

— Mare tam-tam la o mascaradă? sugerează ea, dând din cap spre un grup de măscărici pe catalige care se strecoară prin mulţimea din faţa scenei, cu fuste de iarbă multicolore şi măşti exagerate care trezesc la fel de multe exclamaţii de încântare ca lampioanele de hârtie în formă de soare pe care le înalţă în aer.

Mijesc ochii în continuare la mormanul strălucitor, nefiind

convinsă de ce spune Britta. Mascaradele sunt anunţate de obicei de un singur artist care

dansează pe o stradă principală şi îmbie publicul. Dar aurul acela are ceva ce...

Mulţimea se unduieşte dintr-odată şi expune vederii toată scena, iar trupul îmi îngheaţă, cuprins de oroare. Aurul luceşte de la ceva ce pare a fi un grup de trei statui. Statui de femei în mărime naturală.

— Nu se poate să fie ce cred că e..., şoptesc, făcând un pas înainte fără să-mi dau seama.

Din fericire, braţul lui Keita mă opreşte cu o secundă înainte să ies de la adăpostul căruţelor.

— Nu uita unde eşti, Deka, şopteşte el şi face semn din bărbie spre un grup de bărbaţi aflaţi cu câteva dealuri mai jos de noi, majoritatea purtând armura roşie distinctivă a jatu şi înaintând spre scenă.

Mă opresc imediat. Pielea nu mă furnică în prezenţa lor ca atunci când sunt aproape de jatu adevăraţi, dar în continuare suntem înconjuraţi de inamici foarte bine pregătiţi. Din fericire, sunt mult prea departe să ne audă şi nu ne pot vedea prea bine, fiindcă între noi se află căruţele.

Dau din cap spre Keita.

— Ştiu. Dar... statuile sunt...

— Alaki în somnul aurit, încheie Belcalis sumbru, pe un ton sec, dar o dă de gol privirea mânioasă.

Vine în urma lui Acalan şi corpul îi tremură uşor de furie în timp ce spune:

— Ne expun cadavrele.

— în ce scop?

— Ştii deja, Deka.

Răspunsul rostit încet vine de la Adwapa. E şi ea aici, alături de uruni al ei, Kweku, un băiat de la miazăzi înalt şi plinuţ cu pielea de un cafeniu cald.

Lângă el e uruniul lui Asha, Lamin, cel mai masiv dintre băieţi, dar foarte blând. Cu toţii privesc scena, cu trupurile ţepene, în timp ce Adwapa continuă:

— Fetele alea... sunt avertismente pentru toată lumea: uite cum arată impuritatea, uite ce pericol aduce. Pun pariu pe douăzeci de ota că le execută în public de fiecare dată când se trezesc.

La auzul vorbelor ei, văd roşu în faţa ochilor. Furie, furie pură şi intensă.

— îl luăm pe seniorul Kadiri în noaptea asta, spun eu printre dinţii încleştaţi.

— Deka..., începe Keita, dar îl întrerup repede.

— Cercetaşii au făcut deja harta zonei şi ne-au arătat cum se deplasează toate trupele, deci orice recunoaştere în plus ar fi o pierdere de timp.

— Ştii că lucrurile se schimbă întotdeauna de la o zi la alta...

— Dar nu mai putem lăsa asta să continue.

Numai când mă gândesc la fetele acelea, la suferinţa prin care trebuie să treacă... Aceeaşi suferinţă în care trăiesc, fără îndoială, nenumărate fete, nenumăraţi oameni din toată Otera.

— îl răpim în seara asta. Şi ardem tot ce e aici.

Deja îmi imaginez cum aş da foc la iadul ăsta. Cum aş asculta ţipetele mulţimii de jatu nemernici care simt aceeaşi durere pe care le-au provocat-o altora. Gândul îmi mai alină din furia care-mi curge prin vene.

Keita întoarce ochii spre Melanis, care tocmai vine spre noi şchiopătând, în deghizarea ei de bătrână.

— Melanis, spune el, exasperat, lămureşte-o tu.

Dar Melanis se mulţumeşte să dea din cap spre mine.

— Sunt de acord cu tine, Nuru, spune ea cu glas măsurat,

ignorându-l de

parcă n-ar fi spus nimic. Nu putem lăsa nepedepsită o asemenea

atrocitate, îmi arăt aprobarea cu un gest din cap.

— începem pregătirile pe loc, spun eu.

Apoi mă întorc spre Keita şi văd că dintr-odată tot trupul îi e încordat de furie. Dacă e îndreptată spre mine sau spre Melanis, de asta nu-mi dau seama.

— Ia-i pe ceilalţi uruni şi cercetaţi zona. Verificaţi dacă e cum ni s-a spus. Acalan, tu rămâi cu noi.

— Deka..., începe Keita din nou, dar de-acum sunt prea pornită, mânată de indignarea celei convinse că are dreptatea de partea ei.

— Dacă acolo, pe scenă, ar fi prietenii tăi? întreb eu. Dacă ar fi familia ta?

— Nu e drept, răspunde Keita. Nu poţi să faci din povestea asta un joc de „dacă şi cu parcă”.

— Nu pot?

îl ţintuiesc cu privirea până când, într-un târziu, oftează şi se uită spre Belcalis în căutare de ajutor. în astfel de chestiuni, ei doi sunt întotdeauna aliaţi de nădejde.

îşi transmit mesaje tăcute din priviri până când Belcalis dă din cap că a înţeles, iar Keita se întoarce din nou spre mine.

— Nu sunt de acord cu tine, Deka, dar în momentul ăsta n-are rost să discutăm.

— De ce, pentru că o să discute Belcalis cu mine în locul tău? ripostez eu cu ciudă.

Ştiu cum lucrează ei doi: Belcalis vorbeşte cu mine când nu reuşeşte Keita şi invers.

Keita nu muşcă momeala.

— Eu mă duc în recunoaştere, răspunde cu voce calmă, dar să nu înţelegi greşit: n-am încheiat discuţia. O să mai vorbim noi despre asta.

Se întoarce spre ceilalţi băieţi.

— Hai.

— Vin şi eu, anunţă Melanis, plecând după el.

Când Keita se uită lung la ea, uluit, adaugă:

— Vreau să le văd mai de aproape pe surorile noastre.

— Deci rămân eu să fac de pază, spune Acalan, privind-o cum merge, cu pas prefăcut greoi, după ceilalţi uruni. Bun, hai atunci.

Ne face semn şi îl urmăm până în spatele căruţei mele. Ne deschide uşa, iar eu mă strecor repede în capătul opus al uneia dintre cele două băncuţe cu perne brodate aşezate de o parte şi de alta, deasupra cuferelor. Tremur de furie. Credeam că m-am obişnuit să văd cadavre, dar asta, spectacolul sinistru de pe scenă, mă loveşte drept în miezul fiinţei şi scoate la lumină o amintire despre vremea când eram în pivniţa templului din Irfut.

Seniorul Durkas priveşte în jos la mine cu dezgust, ţinând o sabie în mână. „De ce nu mori odată?” mârâie şi ridică tăişul. Apoi simt muşcătura fierului pe gât. Şi totul e învăluit de întuneric.

— Măcar îs în viaţă.

Vocea Brittei îmi răzbate prin amintire, iar când ridic ochii, o văd cum mă măsoară lung din patul suspendat care ocupă celălalt capăt al căruţei, cu o expresie plină de speranţă.

— Fetele alea or să se trezească din somnul aurit, dar până atunci le salvăm noi – nu-i aşa, Deka?

Aprob cu un gest, recunoscătoare că măcar cineva e de acord cu mine, dar în acelaşi timp Belcalis clatină din cap.

— Nu aşa era planul, spune ea încet.

Eram sigură: exact argumentul la care mă aşteptam.

— Planul nu era nici să-i vedem cum fac spectacol din noi, ripostez, simţind amintirea aceea încolăcită în adâncul minţii, un şarpe gata să atace.

Belcalis nici nu clipeşte.

— Nu ne permitem să ne lăsăm orbite de emoţii. Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine.

Caută calmă prin raniţa ei şi scoate un recipient mic cu un lichid verde vâscos, ce seamănă cu mucegaiul cleios care se întinde pe solul pădurilor, dar miroase şi mai rău, apoi începe să-l amestece.

Mă înfurii numai uitându-mă la ea.

— Dacă te-ar fi scos pe tine pe scenă aşa? mă răstesc, lăsând furia să mi se reverse. Dacă te omorau pe tine aşa, iar şi iar? N-ai vrea să venim să te scăpăm?

— Păi, chiar m-au scos şi m-au omorât, spune Belcalis

încet, în căruţă se lasă o tăcere descumpănită, până vorbeşte din

nou.

— Ani de zile asta am trăit.

Amestecă în continuare, cu ochii fixaţi demonstrativ pe mişcarea propriilor mâini, care acum tremură puţin. Dintr-odată, simt că furia începe să mi se risipească.

Belcalis a fost pe vremuri ucenică de apotecar, iar una dintre sarcinile ei era să prepare creme şi leacuri. Ori de câte ori se simte încordată, ca acum, prepară ceva până-şi potoleşte din nou emoţiile. La fel fac şi eu, numai că eu strâng colierul ansetha sau număr în minte până la trei iar şi iar.

După câteva clipe, ridică în sfârşit ochii.

— Matroana de la bordel îmi aşeza cadavrul la vedere în sala comună, pentru a-i atrage pe clienţii cu gusturi mai... rafinate. Aşa făcea de câte ori muream, ca să vadă clienţii ce cumpărau: ocazia să mă omoare, să se uite cum mi se stinge lumina din ochi şi mi se întinde aurul pe corp.

Mă pironeşte cu privirea.

— Deci da, Deka, ştiu cu adevărat cum e. Ştiu cum e de ani de zile şi de-asta îţi spun că dacă aş fi eu în situaţia asta, aş prefera dreptatea în loc de o salvare grăbită. Aş prefera răzbunarea rece faţă de uşurarea de moment. Bineînţeles, tu eşti conducătoarea noastră, tu hotărăşti planul de acţiune şi noi îl urmăm, dar să-ţi spun ceva: Dacă lansezi atacul, devii exact ca bărbaţii aceia care miau văzut corpul şi moartea ca pe o sursă de divertisment. Pentru că-ţi pui pe primul loc furia, emoţiile de moment, mai presus de binele a mii de oameni.

De-acum nu mă mai simt deloc furioasă, m-a cuprins altceva: ruşinea.
Belcalis are dreptate. Aşez pe primul loc sentimentele mele în loc de vieţile celorlalţi. Dacă fac cum aveam de gând, îmi pun în pericol nu doar prietenii, ci şi o mulţime fără număr de oameni. Dorinţa mea de a-l ataca pe seniorul Kadiri în seara asta vine nu din raţiune, ci din emoţie. Una complet egoistă, văzută în ansamblu.

Belcalis pare să remarce că am căzut pe gânduri, aşa că face semn din cap spre fereastra din spatele meu, prin care se vede un grup de bărbaţi care beau pe dealul din depărtare.

— Uită-te. Observi ceva?

îi urmăresc privirea, apoi încremenesc când îmi dau seama, imediat, ce îmi arată.

Bărbaţii au lăsat jos stacanele şi strâng după ei – numai că soldaţii de rând n-ar face în niciun caz aşa ceva. Infanteria oterană, spre deosebire de jatu cei rigizi şi severi, e obişnuită cu o rutină de ordine şi disciplină mai îngăduitoare. De fapt, puţinii

soldaţi care dezertează şi trec de partea noastră trebuie supuşi unui program riguros de reformare condus de căpitanele noastre. Şi totuşi, toţi bărbaţii dimprejurul căruţelor noastre sunt ordonaţi.
Din cale-afară. E clar că nu sunt soldaţi obişnuiţi. Iar prin mulţime mai sunt şi

alţii. Mult mai mulţi. Pe şira spinării îmi trece un fior discret, de avertizare.

— Toţi sunt jatu, absolut toţi – unul nu e soldat de rând, rosteşte Belcalis. Aşa spuneau rapoartele pe care ni le-au dat cercetaşii? Nu – ceea ce înseamnă că seniorul Kadiri îi trimite ba într-o parte, ba în alta, ca să nu atragă atenţia.

Se aude un fluierat slab şi Adwapa se lasă pe spate, rezemându-se de tăblia căruţei.

— Ei, drăcie, spune ea, năucită. Nu observasem.

— Nici eu, mă grăbesc să adaug, vinovată.

— Tocmai de-asta mai facem întotdeauna o tură de recunoaştere, spune Belcalis. Ca să preîntâmpinăm complicaţiile neprevăzute ca asta.

încuviinţez din cap, spăşită.

— înţeleg, spun şi mă întorc spre celelalte. Urmăm planul aşa cum e acum şi îl atacăm pe seniorul Kadiri mâine. în seara asta ne familiarizăm cu împrejurimile.

Şi, mă gândesc eu, cu poziţia tuturor gărzilor, care, dacă am învăţat ceva din mica lecţie a lui Belcalis, vor fi toţi jatu.

— Hai să recapitulăm detaliile, adaug.

— Sau, propune Asha, uitându-se la toate feţele din jur, am putea să ne relaxăm puţin. Să ne liniştim. Adevărul este că e cam tensionată atmosfera aici de câteva minute încoace, comentează ea, privind cu subînţeles la mine şi la Belcalis. în plus, se presupune că suntem tinere neveste. Sunt de părere că ar trebui să ne purtăm mai potrivit. Să ne plimbăm cu băieţii, să ne prefacem oterane obişnuite...

Adwapa şi Belcalis reacţionează amândouă cu un mormăit exasperat, dar Britta roşeşte pe loc: e atât de îmbujorată, încât arată ca un fruct copt. Mijesc ochii. Ne ascunde ceva.

Mă duc la patul ei şi aştept până se trage mai aproape, ca să-i mângâi părul blond, lung până la umeri, pe care şi l-a împletit în mai multe modele în formă de inimă. E o schimbare izbitoare faţă de cum şi-l lega într-un nod ca războinică sau faţă de tunsoarea periuţă pe care o purta la Warthu Bera – şi nu-mi displace. în plus, îmi mai distrage atenţia de la gândurile care mi se învolburează în minte.

Privesc în jos la ea.

— Vrei să-mi spui ceva? Te porţi ciudat.

Britta sare în capul oaselor, roşind şi mai tare decât prima oară, ceea ce mă face s-o privesc pieziş. Aici clar se întâmplă ceva.

— Ce e? o întreb.

Pentru o clipă, Britta gândeşte frenetic, iar emoţiile i se perindă pe faţă una după alta. Niciodată nu s-a priceput să-şi ascundă sentimentele. îmi dau seama chiar şi când se decide cu ce mincună să mă îmbrobodească, pentru că se luminează la faţă.

— A, de când mă ţin să-ţi spun.

Scormoneşte prin bagaj şi scoate pietricica ei.

— O început de câteva săptămâni, da‘ n-am găsit timpul potrivit să-ţi povestesc, la cât de ocupată eşti.

învârte pietricica o dată în palmă, iar eu mă încrunt, simţind furnicătura cunoscută. Credeam că se pregăteşte să-mi spună ceva care să mascheze răspunsul real la întrebarea mea, dar aici e la mijloc altceva. Simt puterea cum se ridică din mâinile ei în valuri, concentrată toată pe acea pietricică.

Ce e asta?

Britta zâmbeşte timid, cu privirea în pământ.

— Ţine cont că asta e versiunea mai mică şi mai puţin folositoare, că suntem în căruţă.

Trage aer în piept şi sângele îmi freamătă din nou, simţind energia care se trezeşte în ea în unde mici şi hotărâte. în câteva momente, pietricica începe să vibreze, la început încet, dar tot mai repede şi mai repede, până când Britta nu mai ţine în mână o piatră cenuşie de formă neregulată, ci o aşchie dintr-o piatră ca suprafaţa unei oglinzi, atât de subţiată încât îi acoperă toată palma.

înmărmuresc.

— Britta, ai un dar divin!

Belcalis pufneşte.

— Toate avem câte unul, spune ea, scoţând un cuţit de la centură şi tăindu-se în palmă cu el.

Sângele iese din piele, cum mă aşteptam, dar apoi continuă să se întindă, alunecând sinuos peste degete şi în sus spre încheietură, unde se opreşte. Clipesc, şocată. Acum mâna îi arată exact ca după aurirea din Sala Jor, cea de care ne-au lipsit zeiţele imediat ce ne-am alăturat cauzei.

Faţa lui Belcalis e palidă şi transpirată, dar zâmbeşte larg şi victorios, bătând în aurul care-i acoperă mâna şi care sună a gol.

— Acum sunt propria mea armură divină, declară ea.

— O, Belcalis, exclam, iar mâna mi se duce singură la gură.

Formidabil!

— Nu e mai formidabil decât al meu, pe cuvânt, spune

Britta.

Asha pufăie.

— Ai făcut o oglindă dintr-o piatră. Sau mi-a scăpat mie

ceva?

— V-am zis că asta e versiunea mică, se bâlbâie Britta. Pot să fac mai mult, mult mai mult!

— în regulă, nu e cazul să-ţi agiţi izmenuţele, spune Adwapa, ridicând mâinile în semn că se predă.

Eu tac şi le privesc, iar gândurile mi se învârtesc în cap. Daruri divine. Când s-a întâmplat asta? în mod sigur e un semn – probabil mamele capătă puteri. Poate că angoro nu le-a secătuit atât de tare pe cât mă temeam.

Arunc o privire spre gemene, aşteptând să ne arate şi ele ceva, dar se mulţumesc să ridice din umeri.

— Nu vă uitaţi la noi, spune Adwapa, că n-avem nimic.

— Deocamdată, încheie Asha ghiduş.

Se privesc.

— Deja creşte în voi, nu? ghicesc eu.

Cele două dau din umeri încă o dată.

— Posibil, spune Asha pe un ton misterios.

Mă gândesc la furnicăturile pe care le simt în ultima vreme în prezenţa ei şi a Adwapei şi mişc din cap. Ştiu deja răspunsul.

— Şi tu? întreabă Asha, aruncându-mi înapoi întrebarea. Ai început să dezvolţi vreun dar?

Când o aud, ridic nedumerită din sprâncene. Sunt Nuru – am deja vocea şi starea de luptă. Chiar am nevoie de alte puteri, peste ce am deja?

Britta pare să se gândească la acelaşi lucru, pentru că întreabă:

— La ce i-ar trebui mai multe daruri? Nu e Deka divină de-a dreptul?

— Aşa e, recunoaşte Asha, dar nu e zeiţă.

— Divină, dar nu zeiţă, comentează Belcalis sarcastic. Cam despicăm firul în patru.

Chicotesc, amuzată de idee.

— Eu şi zeiţă... Dacă aş fi zeiţă, credeţi că aş fi aici? Probabil aş fi pe cine ştie ce plan eteric, ocupată să contemplu misterele universului şi să beau sucuri exotice direct din plante.

— Fascinant, spune Adwapa sec. Imaginaţia ta mă uluieşte.

— Spuneam doar ce aş face, pufnesc eu. E fantezia mea. Ce, eu ţi-am judecat ţie fanteziile?

— Normal că nu, pentru că ale mele sunt infinit mai bune.

— Putem să revenim la subiect?

— întâi să scuipe tot Britta, spune Adwapa, întorcându-se cu intenţie clară spre prietena noastră. Tot nu ne-ai spus de ce ai roşit când te-a întrebat Deka de secrete, după care ai încercat să te fofilezi cu povestea cu darurile divine, deşi ştii foarte bine că nu te pricepi să minţi.

Britta ridică privirea.

— Nu te mai băga ca musca-n lapte, Adwapa, spune ea

tăios. N-am secrete. Dar gâtul îi e roşu sub mască, semn că

minte.

Se pare că mai avem un mister de rezolvat. Asta după ce terminăm misiunea, bineînţeles.

12

Coborârea soarelui spre orizont pictează totul împrejur cu tuşe aurii, calde. Câmpurile, ierburile, castelul – totul e scăldat în lumina aceea de început de seară pe care mi-o amintesc cu atâta drag din copilărie. Numai că nu ne aflăm în Irfut, iar oamenii din jur sunt pentru noi un pericol şi mai mare decât sătenii cu care am crescut. Arunc o privire prudentă spre ei pe fereastra din partea din faţă a căruţei. Cei mai mulţi îşi fac de lucru pe lângă focurile de tabără şi lampioane, bărbaţii beau şi stau la taclale cu camarazii lor şi cu soldaţii care trec pe acolo (mulţi dintre ei sunt jatu pe care i-am văzut mai devreme), iar nevestele împodobesc corturile familiei în aşteptarea ceremoniei odată cu care începe Festivalul Crepusculului. După tradiţie, va începe în seara asta, probabil pe scena unde sunt aşezate la vedere corpurile fetelor. De acum înainte, tot ce e pe câmpie trebuie să rămână aici până îşi termină Oyomo călătoria, peste trei zile. Nu are voie nimeni să-l tulbure pe zeul fals al Soarelui în drumul lui pe cer, nici măcar marele lui preot.

Stau cu fetele în jurul focului pe care l-a aprins Acalan, când se întorc în sfârşit Melanis, Keita şi ceilalţi băieţi.

— Deka, trebuie să vezi asta, spune Keita, dându-mi un pergament învechit.

Mă uit la el şi în mine se amestecă amărăciunea cu amuzamentul când văd desenate pe el şase feţe: eu, Mâini-Albe, Britta, Belcalis şi gemenele – iar dedesubt sunt scrise cuvintele Date în urmărire, cu litere mari şi înflorituri.

Melanis priveşte peste umărul meu.

— „Trădătoare de imperiu”, citeşte ea amuzată. Bravo, cinstită Nuru, îmi spune, pe un ton aproape impresionat.

Dau din cap că am auzit-o, cu ochii tot la schiţa care se presupune că mă reprezintă. Există o oarecare asemănare, numai că m-au transformat într-o

fată cu o expresie îndârjită şi gura strâmbată a ură, pielea palidă şi părul blond şi lung, mult, dar mult mai deschis decât îl am de fapt. Nu pot spune că mă miră prea tare. Influenţa Hemairei se întinde prin toată Otera şi face ca pielea închisă la culoare să fie considerată mai frumoasă decât cea deschisă, iar trăsăturile sudice să fie considerate idealul frumuseţii. Normal că m-au făcut cât mai albă şi cu trăsături cât mai ascuţite. La o adică, e ironic. Toată copilăria mea în Irfut mi-am dorit mai mult decât orice să arăt exact ca fata pe care au desenat-o aici, dar acum nu mai am astfel de aspiraţii. Acum înţeleg ce era Irfut de fapt: un sat izolat dintr-un colţ de ţară, departe de restul imperiului, în care eu eram singurul ţap ispăşitor evident pe care sătenii să-şi reverse ura.

— Ar trebui să mă flateze atenţia, murmur eu în cele din urmă. Pe noi toate, de fapt, adaug, privind scurt spre tovarăşele mele.

— într-adevăr, răspunde Melanis. Eu aş fi onorată să fiu privită drept forţa care tulbură apele în epoca aceasta nouă.

Ceva din spusele ei trezeşte în mine o nelinişte ascunsă – de fapt, aşa mă simt pe lângă Melanis în general. Discuţia noastră de mai înainte despre rolul bărbaţilor în societatea oterană îmi tulbură în continuare gândurile şi, de câte ori mă uit la ea, îmi amintesc de generalii ceilalţi, Primele născute mai vârstnice, care există aproape de la începutul începutului. Rareori li se adresează bărbaţilor şi atunci se răstesc scurt, de parcă nu suportă să le deranjeze nişte fiinţe atât de josnice în comparaţie cu ele. înainte, credeam că atitudinea aceasta şi obiceiul lor de a proclama mereu superioritatea femeilor se trăgeau din ororile pe care le-au îndurat. Acum nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva aşa au gândit de la început.

încă şi mai rea e bănuiala tot mai concretă că am observat de mult astfel de comportamente, dar le-am ignorat pentru că n-am vrut să văd – pentru că ideea ca o alaki să nutrească astfel de convingeri controversate nu se potrivea cu felul cum vedeam eu

noua ordine dominată de alaki.

Trebuie să mă îndrept, trebuie să fiu mai atentă. Nu se poate să rămân cum eram, să ignor lucrurile pentru că mi-e prea frică să privesc realitatea în faţă.

Britta îmi smulge afişul din mână.

— Iote-aici, ţâţâie ea din buze dezaprobator. M-or făcut de zici că-s un duh din Tărâmurile de Apoi.

Nici că se putea descriere mai exactă. Pielea Brittei din desen e atât de palidă, încât aproape că pare de gheaţă, iar părul ar putea să-i fie din zăpadă, la cât de alb l-au făcut. Mai rău, toate trăsăturile i-au fost subţiate – nas de-abia dacă mai are, gura îi e o linie, ba nici atât.

— Măcar voi două mai sunteţi de recunoscut cât de cât, pufneşte Belcalis, uitându-se peste umărul Brittei. Eu arăt ca o farfuză de două parale.

Fac ochii mari când întoarce afişul spre noi. Credeam că ne-au desenat urât pe mine şi pe Britta, dar Belcalis are nişte buze desenate atât de senzual, încât îi ocupă aproape toată faţa, iar ochii au o scânteie de vino-ncoace deşucheat.

— Câţiva ani stă omul într-o casă de toleranţă şi gata, e târfă pe viaţă, remarcă ea sec.

Dar în vocea ei e o notă de durere, ascunsă în spatele vorbelor sarcastice şi a sfidării din ochii căprui-deschis.

Mă apropii de ea.

— Nu contează, Belcalis, spun eu. Nu eşti tu asta.

— Nu e?
Mai-mai că tresar când intervine în discuţie Melanis. Din senin, Prima născută a rămas cu privirea în depărtare şi pare absentă.

— Trebuie să ne acceptăm toate laturile, Nuru. Chiar şi pe cele care nu ne plac, murmură ea.

— Are dreptate, Deka, spune Belcalis, întorcându-se din nou spre mine. Timpul cât am fost în casa de toleranţă e parte din mine. Una dintre multele părţi. Şi dacă e să spunem adevărul, nu e nicio ruşine să fii femeie căzută – deşi nici acum nu înţeleg prea bine ce se presupune că înseamnă asta. Căzută.

Colţurile gurii i se ridică uşor.

— Cum cade omul, mai exact?

Meditează puţin la întrebarea aceasta, apoi mă priveşte din nou.

— Oricum, câştigi o pâine cinstită, dacă eşti dispusă s-o

faci.

Numai că tu nu erai dispusă.

Nu spun asta cu voce tare în faţa ei. Atâtea lucruri nu-i spun, atâtea lucruri nu pot să-i spun. Nu când e încă atât de rănită, atât de încordată, gata să se destrame.

Nu pot decât s-o ţin în braţe.

— Nu, Deka, protestează ea, uitându-se în altă parte când o cuprind, dar nu mă las.

Are trupul ţeapăn ca o scândură, totuşi nu se retrage şi asta îmi spune că de fapt vrea s-o ating. Belcalis rareori caută afecţiune fizică – ba chiar se fereşte de ea ca de ciumă când poate. Dar din când în când are nevoie să fie atinsă, ca oricare dintre noi. E limpede că acum e unul dintre acele rare momente.

După câteva clipe, se trage totuşi înapoi şi îşi reia atitudinea serioasă.

— Hai, ajunge, spune ea, ştergându-se la ochi atât de repede, încât aproape că-mi scapă mişcarea, apoi aruncă o privire în jur. Aşa, şi pergamentul băieţilor unde e? întreabă. Că de al nostru ne-am amuzat.

— N-am găsit, spune Keku, dând din umerii care i s-au făcut masivi.

De fapt, e aproape incredibil cât i-au schimbat aspectul ultimele luni de luptă, de la băiatul de oraş plinuţ şi indolent pe care l-am cunoscut acum un an şi ceva la războinicul voinic pe care îl am în faţă acum.

— N-are sens, spune Belcalis, încruntată.

— Ba are, dacă se aşteaptă să atacăm.

Cuvintele aproape şoptite vin dinspre Lamin cel înalt şi tăcut. Se uită cu subînţeles la bărbaţii adunaţi pe dealul de lângă noi, jatu care se prefac că nu sunt j atu.

I-am tot urmărit şi nici măcar o privire n-au aruncat înspre căruţele noastre, ceea ce e o uşurare.

— Nu ştiu cine suntem, spun eu. Dacă ar şti, ar fi făcut

ceva deja.

Lamin aprobă din cap, dar nu-şi ia ochii de la ei.

Mă întorc spre Keita.

— Spune-ne ce aţi mai aflat.

— E aşa cum ni s-a spus. Seniorul Kadiri şi preoţii lui dorm în castel în fiecare noapte. Din fericire, încuie porţile seara, deci n-o să fie nevoie să ne ocupăm şi de pleava din jur când îl luăm.

Face semn din bărbie spre mulţimea tot mai numeroasă de la poalele dealului: grupuri de bărbaţi petrecăreţi cu câteva femei cu măşti şi glugi printre ei. Toţi umblă fără ţintă în jurul scenei de lemn pe care se află cadavrele fetelor, de pe a căror piele se retrage încet aurul. Vederea lor mă umple de o tristeţe nespusă.

Fetele acestea se vor trezi într-o oră, poate mai puţin. Dar noi nu vom fi acolo să le salvăm. în orice caz, nu azi.

Foşnetul paşilor prin iarbă mă smulge din gândurile mele sumbre.

— Slavă, credincioşi ai lui Idugu, spune un glas.

Mă întorc şi dau cu ochii de un grup de soldaţi care se apropie de noi; arată mult mai şleampăt decât cei care îşi au tabăra în apropiere. Cu toţii sunt ostaşi de rând, nu jatu deghizaţi.

Când ajung mai aproape, Britta îşi fereşte chipul, prefăcându-se timidă, iar eu o imit repede, împreună cu celelalte fete. Femeile oterane (mai ales cele tinere) nu prea se uită la bărbaţi

necunoscuţi şi nici nu vorbesc cu ei, de teamă

să nu-şi păteze reputaţia. O singură privire îndrăzneaţă poate fi suficientă ca să arunce o femeie pe calea templelor sau a bordelurilor, mai ales dacă nu are bărbaţi cu influenţă s-o apere.

Keita mă înconjoară cu braţul şi mă trage lângă el când cel mai înalt dintre soldaţi păşeşte spre noi; dinspre el vine în valuri un damf de mied. Melanis se încordează, dar rămâne credincioasă deghizării ei de bunicuţă curioasă.

— însurăţei, ha? întreabă soldatul, uitându-se tulbure la robele-pereche pe care le purtăm.

Din unduirea fluidă a glasului său şi din textura tăbăcită pe care a căpătat-o pielea lui rozalie sub soarele arzător al verii, nu încape îndoială că e din provinciile nordice mai îndepărtate, poate chiar dintr-un sat din apropiere de al Brittei. Probabil că a venit aici cu seniorul Kadiri, la fel ca majoritatea soldaţilor care mişună pe câmpie.

Li păşeşte în faţă, aşezându-se între el şi grupul nostru.

— Da, toţi. Suntem în drum spre Senlin Hu.

— A, oraşul unde curge vin şi miere! Lrumos loc să-l vezi după nuntă, spune soldatul, dând din sprâncene cu subînţeles spre băieţi în timp ce mai ia o gură de mied. Dar acum începe Lestivalul Crepusculului. Nu se călătoreşte cât umblă Idugu pe cer.

Idugu... Numai la auzul numelui mă cuprinde neliniştea. Am ajuns în sfârşit, suntem atât de aproape de ţinta noastră, încât aproape că-i simt gustul pe limbă. Nu trebuie decât să-l capturăm pe seniorul Kadiri şi să ne folosim de el ca să aflăm unde se află cel care mânuieşte angoro. Apoi vom putea să-l găsim şi să-l distrugem, pentru ca mamele să-şi recapete puterea şi să zdrobească tot cultul lui Idugu pentru totdeauna, aducând

în Otera epoca de aur de care are atâta nevoie.

Mă agăţ de gândul acesta în timp ce Li îşi mângâie mustaţa lungă, parte din deghizare.

— Idugu? întreabă el, prefăcându-se că nu înţelege.

Soldatul râde.

— Da' chiar că v-a ameţit fericirea conjugală dacă nu ştiţi, prietene. De luni de zile ne tot spun preoţii. Oyomo şi-a schimbat forma. Acum e Idugu – răzbunare pe cei care se prefac zeii adevăraţi ai Oterei.

Arunc o privire tensionată spre Li, dar el se mulţumeşte să aprobe vag din cap înainte să-şi întoarcă din nou atenţia spre soldat.

— Şi cum are de gând să se răzbune, prietene? Iartă-mi ignoranţa. Am avut altele în gând în ultimele luni, mă înţelegi.

O strânge pe Britta mai aproape de el, ca să-şi întărească spusele. Soldatul râde, ameţit de băutură.

— Nu-i nevoie de scuze, prietene, înţeleg. Idugu adună armate să mărşăluiască spre munţii unde sunt necredincioşii. Gândeşte-te: toţi bărbaţii din Otera, luptând laolaltă.

Cuvintele mă lovesc ca un fulger, la fel şi imaginile. Mulţimea de bărbaţi care ne-ar ataca, ridicând armele împotriva mamelor. Ştiam deja ce au de gând, dar acum că-l aud pe soldat cum se împăunează cu asta... De-abia reuşesc să-mi ţin fruntea plecată, atât de puternică e furia din mine. Nu sunt singura afectată. Aud un foşnet slab – aripile lui Melanis, care i se mişcă sub mantie.

Din fericire, soldatul nu observă.

— O să dărâmăm munţii ăia blestemaţi din temelii şi o să măcelărim toate alaki care ne ies în cale, oricât ar dura. O să curgă la aur în Otera de n-o să mai ştie nimeni ce-i aia sărăcie câteva sute de ani.

Pe sub pleoape îmi joacă viziuni sângeroase: cum mi-aş împlânta atika în măruntaiele lui, după care i-aş secera pe toţi bărbaţii din jur.

Strâng pumnii atât de tare, încât unghiile mi se înfig în piele. Aripile lui Melanis tremură mai tare, dar omul vorbeşte în

continuare, orb la pericol.

— Până atunci, prieteni, să veniţi la adunare. Vorbeşte Wumi Kaduth. E foarte bine s-o audă soţiile voastre, să înveţe din înţelepciunea ei.

— Wumi Kaduth? repetă Li, de data aceasta cu o ignoranţă sinceră.

Nici eu n-am mai auzit numele.

Bărbatul pune o mână pe umărul lui Li şi rânjeşte.

— Da' pe unde-ai fost, prietene? Doamna Inimii, o preoteasă. îţi închipui? O femeie să fie preot! Acum ce să zic, dacă ne ajută să le batem pe nemernicele de Aurite şi pe cine le ţine partea, accept orice.

— Sună fascinant, reuşeşte Li să mai spună, deşi a început să strâmbe din nas.

Mirosul de mied şi transpiraţie e şi mai puternic, acum că omul e atât de aproape.

— Să n-o rataţi, adaugă bărbatul, apoi o ia din loc cu tovarăşii lui. Acuşi începe.

Când soldaţii se îndepărtează suficient încât să nu ne mai audă, mă răsucesc repede spre ceilalţi.

— O preoteasă? Mâini-Albe nu ne-a spus nimic despre asta.

— Nici cercetaşii, murmură Britta. Mă-ntreb ce-au păzit de le-a scăpat aşa ceva atâta timp.

Dau din cap în semn de aprobare. Nu e normal să le scape atâtea detalii cercetaşilor.

Tocmai mă pregătesc să spun asta, când Keita oftează.

— Trebuie să fie ceva nou, spune el. Comandanţii jatu nu sunt prea slobozi la gură, or asta... mda, n-am auzit niciodată de o femeie care să fie preot al lui Oyomo.

— N-am auzit niciunii, spun eu. De când trăiesc în Otera, n-am auzit de vreo preoteasă care să-l slujească pe Oyomo. Sunt

fecioarele templelor,

bineînţeles, dar preotese nu.

— Pentru că nu există aşa ceva, spune Melanis, cu o expresie teribil de convinsă pentru o femeie care n-a văzut lumea de o mie de ani.

Pe de altă parte, îmi aduc eu aminte, n-a fost complet izolată. în fiecare clipă era înconjurată de preoţi şi cu siguranţă mulţi dintre ei erau vorbăreţi.

îmi întorc din nou atenţia spre ea când continuă.

— Cel puţin nu una adevărată. Trebuie să fie un gest de consideraţie pentru femeile muritoare, un nimic sclipitor care să le ia ochii. Cât de uşor au să renunţe la libertate dacă cred că pot ajunge la acelaşi rang cu bărbaţii!

Mă încrunt şi mă întorc cu faţa la ea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă înţeleg eu bine situaţia de faţă, răspunde Melanis, în Otera femeile sunt cele scoase cu forţa din case şi executate pentru presupuse moravuri uşoare. Bărbaţii îşi fac de cap şi se luptă, iar femeile îndură urmările. Cât de groaznic. Trebuie să fie speriate de moarte. Dar acum, iată că există o preoteasă – o poziţie care nu era posibilă înainte. O poziţie care dă putere, influenţă, şi pe care n-o poţi dobândi decât dacă te arăţi demnă. Dacă slujeşti. E o diversiune ca toate celelalte, continuă ea. încă o aspiraţie imposibilă care să le mute femeilor gândul de la nefericirea în care trăiesc. Care să le facă să viseze, chiar dacă numai într-un moment de entuziasm, că ar putea fi mai mult. Deşteaptă idee. Otrăvită, dar deşteaptă.

Mă copleşeşte oroarea – şi, împreună cu ea, o revelaţie: dacă e o diversiune, e una pe care o putem folosi în avantajul nostru. Cât vorbeşte preoteasa, noi putem să ne apropiem de scenă, să vedem cum anume le-au legat pe fete acolo. Poate reuşim chiar să le salvăm şi pe ele, în timp ce-l capturăm pe seniorul Kadiri. Nu strică să încercăm.

Mă întorc spre ceilalţi.

— Să ne punem în mişcare, le spun, înviorată. Avem o preoteasă de ascultat.

13

E ciudat să merg prin mulţime cu Keita ţinându-mă strâns de mână. în orice altă situaţie, ar fi împlinirea unuia dintre cele mai fericite visuri ale mele: eu şi Keita în robele-pereche ale tinerilor însurăţei, atât de aproape încât suntem practic lipiţi unul de celălalt. Dar realitatea e total diferită. Sub robă am ascunse săbiile atika, iar mintea îmi e năpădită de gânduri – de griji. Fetele acelea, Idugu, armata, preotesele lui Oyomo, toate sunt lucruri pe care trebuie să le cercetez, despre care trebuie să aflu mai multe. Din fericire, acum e seară, partea din zi perfectă pentru furişat. Umbrele s-au întins peste aproape toată câmpia, iar focurile de tabără şi lampioanele care ard abia reuşesc să străpungă întunericul. Lampioanele sunt făcute din hârtie bogat împodobită şi aşezate la intervale anume pe câmpie, ca să-l ajute pe Oyomo (mă rog, pe Idugu) în călătoria lui. Când eram mică, dădeam fuga de la unul la altul sub privirea tatei, făcând cu mâna din răsputeri, în speranţa că o să mă vadă zeul. Acum am grijă să ţin capul plecat în timp ce merg înainte, cu masca bine potrivită pe faţă. Pericolul mă înconjoară din toate părţile.

Cu cât mă apropii mai mult de scenă, cu atât mai concretă devine convingerea aceasta, ca un val de înţepături care-mi coboară încet pe spate. Aproape că aş crede că e din cauza mulţimii, o puzderie de oameni înghesuiţi atât de tare unii într-alţii, încât nu disting contururile fiecăruia, doar că a început să mă furnice şi restul corpului, sângele îmi goneşte prin vene, inima îmi bate tot mai tare. Se încolăceşte în jurul meu o senzaţie tulburătoare, febrilă: putere, foarte, foarte multă putere. Se acumulează încetul cu încetul în aer şi-mi agită sângele până la frenezie. Dar nu e energia divină obişnuită, pe care o simt când sunt în apropierea mamelor. Cumva, îmi aminteşte de n‘goma, bariera care apără zidurile Hemairei, numai că nu e exact la fel. Parcă e mai întunecată. Aproape ca o prezenţă.

— Simţi, Deka? îmi şopteşte Keita în ureche. Apăsarea asta din aer?

încuviinţez din cap.

— Crezi că e angoro? îl întreb.

Să se afle obiectul misterios chiar aici?

— Credeam că nu poate fi scos din Hemaira.

Mă încrunt: are dreptate.

— Aşa ar trebui... Poate e cel care-l foloseşte?

— Nici el sau ea n-ar trebui să poată să plece din Hemara.

— Atunci ce e senzaţia asta?

Privesc roată în jur, în timp ce greutatea aceea continuă să mi se lase pe umeri ca o mantie uleioasă. Dar nu mai pare s-o observe nimeni altcineva.

Toată lumea priveşte în sus, la scenă, şi li se citeşte veneraţia în ochi. încremenesc, cu stomacul strâns ghem de nelinişte, când îmi dau seama că toţi par captivaţi, deşi acum doar câteva momente nu arătau aşa. Orice s-ar întâmpla, nu e normal şi are legătură cu prezenţa stranie pe care o simt în aer.

— Fă ca ei, şopteşte Keita, tulburat. O să arate ciudat dacă nu ne purtăm şi noi la fel.

Mă grăbesc să-i urmez îndemnul şi mă prefac că nu-mi pot lua ochii de la scenă, absorbită, precum ceilalţi. Keita are dreptate, s-ar putea să fie o probă, o metodă de a demasca agenţi din Abeya care ar încerca să se infiltreze aici. Spre deosebire de majoritatea oteranilor, eu şi prietenii mei suntem obişnuiţi cu puterea divină. Toţi intrăm în contact cu mamele frecvent, deci e de aşteptat să reacţionăm diferit de restul lumii.

Rămân aşa, alături de Keita, cu ochii pironiţi în aceeaşi direcţie ca toţi ceilalţi, până când, după câteva clipe, energia se risipeşte şi mulţimea se pune din nou în mişcare, în felul cel mai firesc, de

parcă n-ar fi fost prinsă acum doar câteva clipe în cine ştie ce capcană celestă. Tulburarea mi se înteţeşte, mi se întorc măruntaiele pe dos de greaţă. Dacă într-adevăr a fost angoro,

talismanul e mult mai puternic decât anticipasem. Mult, mult mai puternic. Atât de puternic încât aproape că părea să aibă conştiinţa de sine.

Aproape ca un zeu...

Cu un tremur, alung repede gândul acesta deloc bine-venit. Nu există alţi zei în afară de Aurite. Exact despre asta m-au avertizat mamele, despre faptul că angoro le absoarbe puterea şi o foloseşte ca să-l hrănească pe cel care-l mânuieşte. Ca să-i dea aura divinităţii. Poate că de la persoana aceea emana prezenţa pe care am simţit-o, iar dacă e aşa, atunci nici vorbă să fie zeu; oricine ar fi, e doar un om supus greşelii care foloseşte un obiect străvechi ca să se dea drept zeu. Nu trebuie să mă las păcălită.

— Faceţi loc, scuzaţi, pardon... faceţi loc, am zis!

Sunt silită să-mi alung gândurile când se apropie Melanis, împingând lumea din calea ei cu toiagul şi mormăind. Se pare că îşi ia foarte în serios rolul de bunicuţă, iar vocea i se potriveşte cu comportamentul, asprită şi răguşită. E o ciudăţenie de-a lui Melanis: adoptă foarte repede tiparele de vorbire şi manierismele celor din jur. Strategie de supravieţuire, bănuiesc.

Se aud câteva mârâieli, dar nimeni nu-i spune nimic în faţă. Singurele femei respectate în Otera sunt bătrânele, pentru că au supravieţuit atât de mult, încât nu mai sunt considerate propriu-zis femei.

Dacă există un avantaj în statutul femeii în imperiu, acesta este. Odată ce îmbătrâneşti suficient, devii atât de invizibilă, încât nu-i mai pasă nimănui ce faci.

— Melanis? şoptesc, alarmată, când se apropie.

Planul era să fim poziţionaţi la anumite intervale prin mulţime. Aşa putem observa ce se întâmplă din toate unghiurile, ca să ne comparăm impresiile apoi.

E important să ne organizăm cât mai bine în astfel de situaţii.
Dar lui Melanis nu pare să-i pese; mă apucă de braţ.

— Am mai simţit prezenţa asta, îmi murmură agitată în ureche. Am mai simţit-o.

— Unde? o întreb, surescitată. Unde ai simţit-o?

— Când, mă corectează Melanis. Vrei să spui „când”. în timpul Războaielor Divine. în clipa când mamele au căzut prizoniere şi Idugu...

Se opreşte, iar chipul îi capătă brusc o expresie năucită. Clipeşte des, de parcă ar fi cu mintea în altă parte.

— Idugu...

— Idugu? o îndemn eu, dar Prima născută nu mă mai

ascultă.

Priveşte în depărtare, la ceva ce numai ea vede.

— Melanis? întreb, tulburată.

Când o ating pe umăr, tresare şi clipeşte din nou. Numai că de data asta parcă se trezeşte dintr-un somn de după-amiază.

— Scuzele mele, despre ce vorbeam? spune ea din senin,

părând derutată, îngheţ.

— îmi povesteai de Idugu.

Se încruntă, iar expresia de confuzie i se accentuează.

— Idugu? Ce să înţeleg eu din închipuirile aiurite ale neghiobilor de oameni? spune, pufnind şi clătinând din cap. Şi de ce-mi pierd timpul aici? Ar trebui să fiu la postul meu.

Se îndepărtează şchiopătând, iar pe mine mă cuprind fiorii şi mai tare. La fel şi îngrijorarea. Parcă ceva ne-a şters discuţia dinainte, a înlăturat-o cu totul din mintea lui Melanis, n-a mai rămas nici urmă din ea. Şi cum se uita în depărtare, de parcă o chema ceva pe nume.

Sau cineva..

Nu cunosc decât o singură persoană cu o asemenea putere. De fapt, sunt patru. Şi toate au fost în imediata apropiere a lui Melanis. Iar misteriosul mânuitor al talismanului angoro cu siguranţă nu a fost.

O privesc, tulburată, cum se face nevăzută în mulţime.

— Ce-a fost asta, ce s-a întâmplat? întreabă Keita imediat ce o pierd din vedere.

Şi el pare neliniştit.

— Nu ştiu, răspund, clătinând din cap. Acum îmi spunea ceva, după care...

— Ce?

Privirea cu care mă fixează Keita e aspră. A observat ezitarea de pe faţa mea.

— Ce nu-mi spui, Deka? şopteşte.

Dintr-odată, mi s-au uscat buzele; le umezesc cu limba.

— Cred că cineva i-a schimbat amintirile. Ca discipolilor care vin la Abeya. Se încruntă.

— Stai, crezi că mamele...

Aprob din cap.

— Dar de ce?

Aceeaşi întrebare mă blochează şi pe mine. De ce i-ar răpi zeiţele memoria lui Melanis? Oare Prima născută chiar nu mai voia să-şi amintească cele întâmplate în timpul Războaielor Divine? Sau a fost voinţa mamelor să nu-şi mai amintească? Alung repede

gândul scuturând din cap. N-are sens; mamele n-ar lua niciodată amintirile cuiva fără voia lui. Asta trebuie să fi fost dorinţa Primei născute însăşi. Poate apăsarea atâtor secole era prea greu de îndurat.

Eu, una, ştiu că aşa mă simt uneori, şi am trăit de-abia şaptesprezece ani.

Mă uit din nou după Melanis. S-a apropiat de primele rânduri ale mulţimii şi îl împunge fără nicio ruşine pe Li cu toiagul, ca să-l dea la o parte şi să aibă ea locul cel mai bun. Nu pare să se mai gândească deloc la discuţia noastră.

Dar asta probabil pentru că a uitat-o...

Privesc din nou spre Keita.

— Nu cred că e locul potrivit să vorbim despre asta.

Keita dă din cap în semn că e de acord.

— Atunci mai târziu.

— Mai târziu, încuviinţez eu şi mă întorc spre scenă, unde unul dintre preoţi se adresează mulţimii, stând lângă cele trei alaki adormite, care acum nu mai au pe trupuri decât urme slabe de aur.

Se vor trezi în două ore, dacă nu mai repede.

Gândul e de ajuns ca să mă facă să-mi încleştez pumnii.

— Bună să vă fie seara, credincioşi loiali ai lui Oyomo, spune preotul tare, iar faţa de un roz-palid i se înroşeşte din pricina efortului de a striga.

— Bună să vă fie seara, răspunde mulţimea.

Chiar şi de la depărtare, îmi dau seama că e ceva ciudat la ochii lui: pupilele sunt prea întunecate şi ocupă prea mult loc în mijlocul albului. Privitorii mai puţin cunoscători poate ar crede că a stat prea mult pe întuneric citind pergamente sau chiar că s-a dedat prea tare la ierburi halucinogene, dar eu ştiu. Preotul nu e om de rând; e un jatu adevărat şi la fel sunt toţi ceilalţi preoţi din jurul lui, care au ochii aceia aparte.

Cineva îi înmânează un corn din metal, iar el mulţumeşte cu o înclinare a capului.

— Cinstiţi discipoli ai lui Oyomo, fie ca binecuvântările Tatălui Nesfârşit să vă apere şi să vă izbăvească.

— Să ne apere. Să ne izbăvească, intonează mulţimea.

N-am mai auzit astfel de incantaţii de când mi-a venit rândul la Ritualul Purităţii, dar le recit cu uşurinţă, după anii de venerare la templu în care cuvintele mi s-au întipărit adânc în minte.

— Azi începe un răstimp de mare bucurie – suntem înainte de Festivalul Crepusculului, când sărbătorim pogorârea lui Oyomo şi sosirea lunilor întunecate de iarnă. După sfânta noastră tradiţie, vom rămâne alături unii de alţii până la încheierea festivalului. Dar nu trebuie să ne pierdem vigilenţa în timp ce sărbătorim călătoria Tatălui Nesfârşit. Prin Otera umblă demonii.

Mulţimea e cuprinsă de încordare, soldaţii îşi aruncă priviri unii altora, unii îşi exprimă scârba scuipând pe jos. îmi încleştez pumnii şi mai tare. întotdeauna mă înfurii când aud că se vorbeşte despre semenele mele cu atâta venin, cu atâta ură, de parcă am fi cu adevărat demonii care cred ei că suntem. Nu am făcut niciodată altceva decât să încercăm să supravieţuim – la fel ca orice altă vietate din Otera. Şi totuşi, oamenii ne dispreţuiesc pentru asta.

Preotul încuviinţează către mulţime, iar capul chel îi luceşte în lumina serii.

— Auritele s-au trezit şi îşi împrăştie necurăţenia şi smintirea monstruoasă, prefăcând fete nevinovate în alaki şi împingând tinerii la dezmăţ. Nu trebuie să cădem pradă ispitelor lor infame.

— Trebuie să fim tari! strigă o femeie cu mască de lângă mine, adunându-şi copiii pe lângă ea.

Toată lumea din jur îşi exprimă susţinerea dând din cap.

Zâmbetul aprobator al preotului pare că i se revarsă din ochi ca o

lumină.

— V-a spus multe seniorul Kadiri, cinstitul mare preot al lui Oyomo! strigă el. Azi a adus cu el încă un suflet ales de Oyomo: pe Wumi Kaduth, Doamna

Inimii!

Răsună urale, ovaţii atât de zgomotoase, încât acoperă toate celelalte sunete. Le imit şi eu, deşi încordarea îmi face muşchii să fie rigizi şi duri ca fierul. Simt cum creşte din nou prezenţa aceea stranie, un soi de urzeală uleioasă a aerului care se înteţeşte cu fiecare val de aplauze al mulţimii. Ceva din tiparul acesta nu-mi dă pace şi nu-mi trebuie decât câteva clipe ca să înţeleg ce anume. E aproape ca şi cum prezenţa s-ar... hrăni din aplauze.

închinare... Cuvântul mi se iveşte brusc în minte, dar îl izgonesc repede. Numai Auritele se hrănesc din veneraţia credincioşilor.

Când se lasă liniştea, redevin atentă la scena din faţa mea. Seniorul Kadiri tocmai înaintează spre centru, cu paşi înceţi şi atenţi, iar pe piele îi tremură lumina de la focurile de tabără. Nu l-am mai văzut, dar ştiu bine cine e. Clericul în vârstă e subţiratic şi cu pielea parcă tăbăcită, roba galbenă îi e zdrenţuită, iar picioarele au bătături atât de groase, încât seamănă cu nişte copite. Singurul lucru care-l deosebeşte de cerşetorii care cer de pomană pe la marginile mulţimii e kuru, simbolul sacru al Soarelui, întipărit pe fruntea lui cu aur, ca ars cu fierul roşu.

Asta şi faptul că pielea îi e de un albastru-închis.

Culoarea sclipeşte ori de câte ori o atinge lumina focurilor, scoţând în evidenţă nuanţele care îi compun întunecimea bogată. Mă străbate un fior. Seniorul Kadiri e un mombani, unul dintre cele mai rare triburi din Provinciile de la răsărit – din toată Otera, de fapt. Unicul Regat se întinde pe continente întregi, mărginit numai de Tărâmurile Necunoscute din părţile îndepărtate de miazăzi şi răsărit, dar până şi între grupurile atât de diferite care-i locuiesc provinciile – de la miazăzi, de la miazănoapte, de la răsărit şi de la apus – mombani nu au seamăn. Numai ei au pielea de o asemenea nuanţă de giuvaier.

Albastrul intens îl face pe seniorul Kadiri să pară o creatură mitologică. Dar e aici, iar acum înaintează până la marginea scenei, înălţat impunător peste noi, numai că nu este atât de înalt pe cât pare. De fapt, e cu cel puţin un cap mai scund decât toţi

ceilalţi preoţi care stau în picioare în spatele lui, cu buzele mişcându-se într-o rugăciune febrilă.

Simt fiori de nelinişte când peste mulţime începe să plutească un sunet – un zumzet jos şi insistent. De fiecare dată când se intensifică, reapare senzaţia aceea ciudată – prezenţa. în cele din urmă, seniorul Kadiri face semn să se lase tăcerea, iar preoţii se întorc, aproape în acelaşi timp, către partea din spate a scenei. Acolo, o femeie în robă galbenă e ajutată să urce pe platforma de lemn. Este Wumi Kaduth. Nu e nevoie de prezentări ca s-o recunosc. în fond, e singura femeie de pe scenă – cu excepţia fetelor adâncite în somnul aurit.

O fixez cu privirea, fascinată. E foarte subţire această Doamnă a Inimii; corpul îi este fragil, ca de pasăre, sub faldurile robei galbene ceremoniale care o acoperă din cap până în picioare. Presupun că e bătrână, dar ar putea avea oricâţi ani între doisprezece şi şaizeci, la cât de puţine semne observ legate de vârsta ei; faţa îi e ascunsă de o mască de lemn din cea numită „a pietăţii”, iar pânza neagră îi acoperă până şi ochii. O văd foarte clar, în ciuda nopţii care se lasă: simţurile mele ascuţite îmi permit să scurtez distanţa până la ea în timp ce Wumi Kaduth înaintează cu precauţie către preoţi, apoi îngenunchează, în semn de supunere absolută atât faţă de seniorul Kadiri, cât şi faţă de adunarea de bărbaţi aflată în faţa ei.

Strâmb din buze, dezgustată. Atâta tam-tam pentru o femeie-preot, o Doamnă a Inimii, şi ei vin cu fiinţa asta speriată şi preaplecată. Dar asta e şi ideea, nu? îmi impun să mă calmez, amintindu-mi cuvintele lui Melanis: nu e preoteasă, ci momeală pentru femeile muritoare – dovada vizibilă că, dacă se supun până la capăt, dacă se dăruiesc până nu mai rămâne în ele altceva decât devoţiunea, şi pe ele le-ar putea alege Oyomo să fie mesagerele lui speciale. Simt manipularea din spatele ideii ca pe o arsură usturătoare. înainte, fetele puteau aspira la puritate şi măritiş, ca răsplată pentru supunere. Acum pot aspira şi să fie declarate preotese false şi să-i slujească pe ceilalţi preoţi drept recompensă – ca femeia din faţa mea.

Seniorul Kadiri o mângâie pe cap cu un gest atât de plin de superioritate, încât îmi face greaţă, apoi se întoarce spre

mulţime.

— Binecuvântaţi credincioşi ai lui Oyomo, spune el, cu o voce surprinzător de tunătoare, m-aţi auzit vorbind iar şi iar despre puterea Tatălui nostru Nesfârşit, despre iubirea şi grija pe care le are pentru noi – o grijă atât de pură încât s-a prefăcut pe Sine însuşi în înfăţişarea Sa cea mai puternică,

Idugu, pentru a lupta împotriva influenţei Auritelor.

Acum mulţimea e complet neclintită, captivată de vocea lui. îmi răsună adânc în oase, cu o putere tangibilă, pe care o simt până şi eu.

Efectul ei se adaugă la pielea albastră şi îl transformă într-o figură aproape mistică atunci când vorbeşte din nou:

— Demonii aceia sunt o pată pe faţa Unicului Regat pe care îl iubim, cum o pată este şi odrasla lor netrebnică, acea alaki pe care au botezat-o Nuru, Deka. Ardă în Focuri.

— Ardă în Focuri, intonează mulţimea.

Simt un spasm în stomac. Nu e prima dată când dispreţul acesta, dorinţa să ard în Focurile Tărâmurilor de Apoi, dar tot doare. Keita mă strânge mai tare cu braţul pe după talie, cu toate astea apropierea lui nu risipeşte scârba şi groaza care mocnesc în mine.

Seniorul Kadiri aprobă cu o înclinare pioasă din cap, apoi continuă.

— Iarăşi şi iarăşi am vorbit despre zeul nostru, despre duşmanii Săi monstruoşi. E timpul să glăsuiască alte guri. Aşa cum ştiţi de-acum cu toţii, Oyomo, în mila Lui infinită, a găsit cu cale să le cheme la El pe anumite femei sfinte, să le dea puterea de a-şi depăşi infirmitatea trupească şi de a primi în ele tăria divină. în seara aceasta sfântă, o aduc în faţa voastră pe întâia dintre fiicele lui alese, pe Wumi Kaduth, Doamna Inimii.

Face un semn către femeie, care se ridică şi se înclină spre mulţime. Apoi întinde braţele înainte.

— Iubiţi credincioşi ai lui Oyomo, spune ea, cu o voce neaşteptat de puternică din spatele măştii.

în ciuda aparenţei de fragilitate, glasul îi ajunge departe, la fel ca al seniorului Kadiri.

— Tatăl Nesfârşit vă binecuvântează.

— Tatăl Nesfârşit ne binecuvântează pe toţi.

— Vă aduc binecuvântări de la Idugu.

— Binecuvântări.

Fiecare gură din mulţime repetă cuvintele, numai a mea nu.

A mea a tăcut, toate cuvintele mi-au fost înghiţite de oroarea care mă cuprinde dintr-odată. Nu mi-am dat seama pe loc, dar cunosc vocea aceasta – am auzit-o de sute de ori. Chiar dacă n-ar mai scoate o vorbă Doamna Inimii, eu tot ştiu cine e.

Elfriede, vechea mea prietenă din Irfut.

Fata care s-a uitat cum mă omorau şi n-a spus nimic.

14

Acum nici doi ani, Elfriede de-abia dacă era în stare să deschidă gura în prezenţa altcuiva. Ţinea capul plecat ca să-şi ascundă semnul din naştere, pata roşie cu margini neregulate care-i acoperea jumătatea stângă a feţei, şi nu s-ar fi arătat unei mulţimi decât forţată. Când se întâlnea cu necunoscuţi, nu putea vorbi decât în şoaptă. Atunci când au venit urlătoarele-morţii în timpul Ritualului Purităţii şi s-a aflat că eram impură, n-a spus nimic, doar a privit în tăcere, cu ochii plini de groază, cum Ionas m-a înjunghiat în stomac, în lunile următoare, pe care le-am petrecut în pivniţa templului, torturată şi ucisă iar şi iar, n-a protestat nici măcar o dată. Nici măcar o dată n-a cerut să mă vadă. Nu că m-aş fi aşteptat la asta. Era doar o fată – nici măcar nu era rudă cu mine. Ce putere să aibă într-un loc cumplit ca Irfut? N-ar fi obţinut altceva decât să fie aruncată şi ea în temniţă, aşa că nu i-am luat niciodată în nume de rău tăcerea, nu m-am aşteptat niciodată la altceva de la ea.

Dar acum, din motive pe care nu reuşesc să le înţeleg, dintr-odată, iat-o la capătul celălalt al lumii, captând atenţia a sute de oameni cu vocea răsunătoare din spatele măştii:

— Iubiţi credincioşi ai lui Oyomo, aflaţi că Idugu vă apără şi vă îndrumă în toate, că El vă este pavăză în vremurile acestea pline de întunecime şi haos. Este uşor să vă lăsaţi pradă deznădejdii, să vă lăsaţi copleşiţi de gândul de a lupta împotriva Auritelor. L-au luat prizonier pe împăratul nostru iubit, ne-au asediat capitala; ne-au ucis prietenii, rudele, sate întregi. Dar nu e totul pierdut.

O urmăresc, tot mai uluită, cum vorbeşte mai departe:

— Oricât de puternice ar fi demonicele acelea de Aurite, noi le-am mai învins şi înainte, le-am încătuşat în închisoarea pe care acum au îndrăzneala s-o numească templul lor. Şi la fel putem face din nou. Acum sunt slăbite, secătuite de puterea lor de odinioară – puterea pe care au strâns-o momind

de partea lor femei nevinovate, devorând copii neprihăniţi.

Mulţimea suspină, toată numai furie şi indignare, dar eu sunt în continuare prea şocată, prea zguduită să reacţionez. Până în ziua de azi am crezut că pe Elfriede o măritaseră părinţii sau, în cazul cel mai rău, o obligaseră să intre în serviciul templelor ca să şteargă stigma asocierii cu mine, un demon impur. Dar iat-o chiar în faţa mea. Şi spune lucruri pe care doar câţiva dintre locuitorii aleşi ai Abeyei le cunosc. Cum a dobândit cunoştinţele acestea? Şi de ce spune asemenea lucruri oribile?

Lui Elfriede pe care o ştiam eu nu-i plăcea să vorbească de faţă cu străinii, nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei. Trebuie că a obligat-o cineva – poate ca pedeapsă pentru apropierea de mine. Da, asta trebuie să fie. Odinioară, Elfriede îmi era cea mai dragă prietenă – singura prietenă. Cu siguranţă, explicaţia pentru schimbarea ei e pedeapsa pe care a primit-o fiindcă am fost prietene.

Ridică mâinile, cerând linişte.

— în vremurile lor de glorie, Auritele erau lighioane împotriva firii, care sorbeau viaţa din copii şi femei – din orice fiinţă pură care le ieşea în cale. Aşa au ajuns îndeajuns de puternice încât să se proclame zei şi să pângărească Otera cu odraslele lor impure.

Strâng pumnii atât de tare, încât pielea de pe nodurile degetelor stă să-mi plesnească. Chiar dacă au constrâns-o preoţii să spună toate astea, cuvintele lui Elfriede mă lovesc drept în inimă. Nu înţeleg cum poate scoate pe gură asemenea neadevăruri strigătoare la cer despre mame, despre surorile mele. Dintr-odată, vreau să lovesc ceva, orice – preferabil faţa ei acoperită de masca lipsită de emoţie. Poate dacă-i dau o palmă suficient de tare, reuşesc s-o trezesc la realitate, să redevină fata drăgălaşă şi fericită pe care o cunoşteam pe vremuri.

De-abia reuşesc să mă forţez să rămân pe loc când Elfriede continuă:

— Dar acum sunt izolate în templul acela al lor, departe

de copiii noştri dragi, care le sunt prada preferată. însă asta nu înseamnă că toţi copiii Oterei sunt în siguranţă. Asta nu înseamnă că sunt în siguranţă atâţia şi atâţia tineri cu

minţile tulburate care dau fuga în munţi să se înfrupte din libertăţile pe care le oferă Auritele, neştiutori că fiinţele acelea blestemate se hrănesc cu ei, se ghiftuiesc cu sufletele lor. Din fericire, însă, încă nu au mâncat pe săturate.

Elfriede priveşte peste capetele mulţimii captivate de vraja ei.

— Auritele sunt înfometate, vulnerabile, iar noi vom folosi vulnerabilitatea aceasta în avantajul nostru. Le vom ataca templul şi vom face ceea ce războinicii Oterei strămoşeşti nu au reuşit: vom ucide demonii o dată pentru totdeauna!

Strigătul mulţimii e atât de entuziast, încât duşmănia aceea cumplită umple aerul. Mă chircesc, sângele îmi fierbe, năvalnic. Din nou, parcă prezenţa aceea, talismanul, orice va fi fiind, se hrăneşte din elanul celor adunaţi, din setea lor de sânge. Iar eu nu pot face altceva decât să bat din palme împreună cu ei, atentă să-mi păstrez pe faţă încântarea prefăcută.

Când, în sfârşit, aplauzele se sting, mâna lui Keita o caută pe a mea, iar eu o apuc cu recunoştinţă, deloc mirată s-o găsesc transpirată. Keita strânge din dinţi atât de tare încât îi tremură un muşchi pe maxilar. Simte şi el prezenţa.

După ce mulţimea se linişteşte, Elfriede cuprinde cu privirea toată câmpia.

— Poate vă întrebaţi cum de ştiu atâtea adevăruri despre Aurite. De unde ştiu eu, o fată nevolnică dintr-un sat uitat de lume ca Irfut, toate adevărurile acestea despre demoni?

Face o pauză dramatică, aşteptând să se acumuleze tensiunea. Parcă văd cum i se ridică oblic colţurile ochilor verzi, ca pe vremuri, când avea o bârfă delicioasă de împărtăşit.

— Spune-ne! strigă cineva.

— Spune-ne, Wumi Kaduth! i se alătură altcineva.

Liniile argintii de pe masca lui Elfriede scânteiază în lumina torţelor, iar vocea îi coboară până devine aproape o şoaptă.

— Vedeţi voi, am crescut în acelaşi sat ca odrasla demonilor. Am crescut

alături de Nuru însăşi.

Alături de Deka... fata de colo.

Un deget slab, ca o gheară, arată drept spre mine şi, cât ai clipi, lumea încremeneşte.

Pentru o secundă, parcă mi-a supt ceva tot aerul din plămâni, parcă totul curge încet, ca mâzga. Apoi, mulţimea se întoarce spre mine. Spre noi. Pentru că, în timp ce eu eram cu ochii la scenă, încă înlemnită, prietenii mei s-au grăbit să se strângă în jurul meu, observându-i, cum îi observ şi eu dintr-odată, pe jatu care s-au infiltrat treptat prin mulţime, încercuindu-ne, în timp ce Elfriede ne distrăgea atenţia. Pentru că, până la urmă, asta era ea de fapt – o diversiune. Nu o momeală pentru femeile oterane, nu altceva din ce mai presupuseserăm noi, ci o capcană, pur şi simplu. O momeală care să-i permită seniorului Kadiri să ne captureze, aşa cum voiam noi să-l capturăm pe el.

Keita face ochii mari, numărându-i din priviri pe jatu care ne înconjoară. Sunt cel puţin o sută, toţi umani – de aceea nu m-au avertizat simţurile mele. înţeleg brusc ironia situaţiei. Nu e de mirare că n-am mai auzit de preoteasă până să ajungem aici: au avut grijă să nu vorbească de ea până în ultima zi, când eram deja aici, departe de comandantele alaki cu mai multă experienţă care, spre deosebire de noi, ar fi mirosit capcana.

în timp ce eu credeam că-i tragem pe sfoară, ne trăgeau ei pe noi.

— Deka..., spune Keita, iar în ochi îi citesc o întrebare mută. Ce facem?

Mă întorc spre prietenii mei, care mă privesc cu toţii, aşteptându-mi comanda. Cuvintele mi se revarsă de pe buze dintr-odată.

— îl prindem pe seniorul Kadiri acum!

Ixa, atac! adaug în gând.

Nici n-am formulat bine gândul că îl simt pe Ixa cum se repede din harnaşamentul căruţei, explodând în forma lui masivă, cea adevărată. De obicei e cât un taur, poate puţin mai mare. Azi e de patru ori mai mare. N-am nevoie să-i văd transformarea ca să ştiu.

E un instinct din adâncul meu, încă o faţetă a legăturii care ne uneşte. Ixa se repede pe câmpie, călcându-i în

picioare pe jatu din jurul căruţelor noastre. E o umbră lucitoare în întuneric, un colos răzbunător, care aduce oarecum a mammut, vietăţile mătăhăloase, cenuşii, cu colţi şi ţepi pe spinare, pe care călărim uneori când mergem la luptă. Dar mammuţii sunt înceţi şi grei, nu zvelţi şi graţioşi ca Ixa când sare înăuntrul cercului de jatu care ne înconjoară, în timp ce mulţimea ţipă şi fuge în urma lui.

Scoate un răget atât de puternic, încât ecoul răsună pe toată câmpia şi îi face pe câţiva jatu să se dea înapoi cu paşi împleticiţi. La chemarea lui răspunde fără întârziere un chiot ascuţit, urmat de încă unul şi încă unul – Katya şi celelalte urlătoare-ale-morţii. Suspin uşurată. Gata-gata să uit că erau acolo. Când atacă dinspre pădure, se înalţă în aer şi mai multe ţipete, ale oamenilor obişnuiţi din adunare care dau bir cu fugiţii.

Sar repede pe spinarea lui Ixa.

— Sus! le strig celorlalţi.

Acum avem loc cu toţii.

în timp ce mi se alătură Keita, Belcalis şi gemenele, împreună cu ceilalţi uruni, şuieră pe lângă noi o rafală de vânt aprig. Melanis zboară către scenă, cu Britta şi Li sub câte un braţ. Dar seniorul Kadiri nu pare îngrijorat de apropierea ei şi nici măcar de a noastră. în timp ce toţi ceilalţi preoţi fug la loc sigur, el rămâne lângă alaki cele adormite, cu o expresie infatuată.

Mă cuprinde teama.

— Fiţi cu ochii în patru la capcane! strig.

Adaug şi pentru Ixa: Ixa, fii atent!

Deka! încuviinţează tovarăşul meu uriaş şi aterizează pe platformă cu o bufnitură răsunătoare.

Dar în clipa în care mă las să cobor pe el, o simt: energia se adună în aer. Dintr-odată, e atât de familiară, mai ales în lumina

întâmplărilor de azi, încât nu-mi trebuie mai mult de câteva clipe să înţeleg.

— E o uşă! Mai multe uşi.

Nici măcar nu e nevoie să mă întreb cum e posibil, fiindcă deja aerul e sfâşiat de prima fisură, din care străbat până la noi din partea cealaltă razele vii ale soarelui de după-amiază. Sub privirea mea uluită, apare o siluetă enormă, a cărei armură aurie, pe care o cunosc cât se poate de bine, nu reuşeşte să-i ascundă ghearele-pumnal înfiorător de ascuţite şi forma costelivă, straniu de umană. E un urlător-al-morţii, numai că, spre deosebire de Katya şi celelalte, are pielea (cel puţin partea neacoperită de armură) de un mov-închis, brăzdată de vene aurii. Şi mai ciudat e faptul că poartă o armură infernală de aur, aidoma celei pe care o au alaki, şi e înarmat cu o suliţă căreia îi recunosc pe loc forma de floare cu petale din lame tăioase. E acelaşi fel de suliţă pe care o purtau jatu de la Oyomosin, numai că urlătorul-morţii din faţa mea nu are cum să fie unul dintre ei. Jatu adevăraţi nu devin urlători-ai-morţii când sunt ucişi şi, chiar dacă s-ar întâmpla asta, noi am pârjolit tot ce a rămas în Oyomosin.

Dar acum jatu învie... Gândul mi se furişează în minte ca un şarpe, împreună cu o durere cunoscută. Mă chircesc, copleşită de intensitatea ei. Acolo, pe platoşa urlătorului-morţii, e tocmai lucrul de care mi-era frică de la început: simbolul acela, etalat sinistru, de parcă de-abia aştepta să-l văd eu. întorc repede privirea, recunoscătoare când durerea se potoleşte, până rămâne doar o pulsaţie surdă.

Nu că ar mai conta. Durerea e nimic în comparaţie cu asta, cu revelaţia îngrozitoare care capătă formă dintr-odată în mintea mea: urlătorul-morţii din faţa mea e acelaşi conducător jatu pe care l-am văzut la Oyomosin. E bărbat şi nu e singurul.

în aer apar tot mai multe fisuri, din care ies noi urlători-ai-morţii, toţi de aceeaşi culoare purpurie cu vene aurii, toţi înarmaţi cu aceleaşi suliţe în formă de floare, toţi cu simbolul jatu care parcă mă priveşte fix de pe platoşele armurii lor fioroase de aur. Mi se răceşte tot corpul.

în câteva secunde, urlătorii-morţii au format un cerc în jurul nostru şi au aţintit suliţele spre noi. Ori de câte ori Melanis

plonjează din zbor către seniorul Kadiri, le ridică vârfurile şi o resping. Chiar şi cu viteza şi agilitatea pe care le are, nu reuşeşte să răzbată printre ei. Urlătorii-morţii de aici sunt cu

totul altceva, ceva ce nu am mai văzut. Şi au o asemenea disciplină în mişcări, încât ai crede că sunt mai multe prelungiri ale aceleiaşi fiinţe.

— Staţi pe loc! le ordon, luptând cu durerea care-mi zvâcneşte în craniu.

Mă înconjoară prea multe simboluri jatu, prea multă putere care o respinge pe a mea; de aceea, urlătorii-morţii îmi ignoră comanda şi continuă să se apropie, încet dar sigur, strângând formaţia în jurul nostru.

Dar mă pregătesc pentru asta de săptămâni de zile, în care m-am antrenat să rezist efectelor simbolului. N-am de gând să mă las bătută de câteva simboluri mistice.

— STAŢI PE LOC, VĂ ORDON! strig din nou.

La fel ca prima dată, urlătorii-morţii mă ignoră.

Puterea simbolului e prea mare, formează un scut prea eficace împotriva puterii mele.

De-acum seniorul Kadiri rânjeşte.

— Glasul tău nu are nicio putere aici, cinstită Nuru, spune el batjocoritor. Kaduth îl leagă la fel de strâns cum leagă lanţurile trupul.

Kaduth? Faptul că acum ştiu numele simbolului blestemat nu potoleşte cu nimic furia care-mi clocoteşte în vene.

— Ce vrei? mârâi la el, văzând roşu în faţa ochilor.

Ştiu că vrea ceva; măcar atâta lucru ştiu. Dacă ar fi vrut doar să mă oprească, seniorul Kadiri l-ar fi putut pune pe unul dintre jatu să mă înjunghie în mulţime, în timp ce discursul lui Elfriede ne distrăgea atenţia şi mie, şi prietenilor mei. Mi-ar fi trebuit cel puţin câteva ceasuri să învii; Elfriede ştie bine.

Apropo de Elfriede...

îi arunc o privire otrăvită fostei mele prietene. Nu s-a mişcat din

loc, ne

urmăreşte. De ce n-a fugit cu toţi ceilalţi? De ce nu şi-a adunat ultima fărâmă de ruşine care i-a mai rămas? Dar stă acolo, chiar lângă fetele adormite, care şi-au recăpătat aproape complet culoarea pielii. Pe una dintre ele o străbate un fior uşor – e o copilă plinuţă şi palidă de la răsărit, nici nu cred că are cincisprezece ani. înghit cu greutate şi simt un gust de fiere la gândul cumplit că va reveni la viaţă curând.

Te rog, nu te trezi acum, îmi spun în gând, în timp ce seniorul Kadiri rânjeşte la mine.

— Ce vreau? mă îngână el, parcă amuzat. Ce să vreau? Hmm... interesantă întrebare. Numai că... aici nu e vorba despre ce vreau eu, cinstită Nuru. Aici e vorba de El.

Aţinteşte un deget noduros spre cer.

— El? repet, într-o încercare disperată de a-mi ascunde groaza crescândă, când aceeaşi alaki tresare slab.

Te rog, nu acum, o implor din nou. în tăcere, o îndemn cu puterea voinţei să adoarmă la loc, dar norocul, ca întotdeauna, nu e de partea mea. Şi celelalte fete încep să tresară, să se trezească treptat.

— Idugu...

Vocea seniorului Kadiri îmi atrage din nou atenţia. Acum are o exprese stranie, aproape absentă.

— îmi şopteşte în vise. îmi spune că e fascinat de tine. Că a pus la cale tot planul acesta doar ca să te întâlnească.

— Idugu? fac eu, cu o strâmbătură, deşi simt prezenţa aceea uleioasă planând în aer. Nu există decât patru zei în Otera şi aceia sunt Auritele.

— Aşa ţi-au spus? zâmbeşte seniorul Kadiri, blând şi plin de milă. Biată copilă, cum te-au mai minţit blestematele. Sigur ţi-au spus şi că ele n-au mâncat niciodată copii, că n-au câştigat niciodată putere mistuind vieţi nevinovate.

— Nici n-a fost nevoie să-mi spună.

Scrâşnesc din dinţi, fierbând din nou de furie. Toată viaţa am auzit poveşti despre cum Auritele, mâncătoare de copii, au distrus Otera cu foamea lor nesăţioasă.

— Mamele sunt zeiţe, apărătoare. Niciodată nu le-ar

face rău copiilor lor. Zâmbetul acela încărcat de milă devine

un rictus de prădător.

— Copilă neroadă, oftează compătimitor seniorul Kadiri. Nu ştiai? Zeii au nevoie de închinare, iar cea mai pură închinare este sacrificiul.

Nici nu apuc să fac o mişcare, că o prinde de păr pe fata care tocmai se trezeşte şi scoate un pumnal din teaca de la şold. îi smuceşte capul pe spate şi ridică ochii spre cer, cu o scânteiere frenetică în priviri.

— Tată Divin, îţi înalţ ofranda aceasta ca să-ţi sporească puterea. Fie ca sângele ei să te umple. Fie ca spiritul ei să te hrănească. Fie ca foamea să-ţi fie potolită.

îi taie gâtul fetei dintr-o singură mişcare iute.

Aerul se umple de ţipete, cele mai multe de la celelalte fete care tocmai se trezesc, restul de la mine – le aud ca un ecou îndepărtat în urechi. Pe scândurile de lemn din care e făcută scena se revarsă sânge auriu, atât de mult, că la picioarele seniorului Kadiri începe să se întindă o băltoacă. Şi totuşi nu sunt în stare să mă mişc. Sunt încremenită pe loc, inima mi se zbate cu disperare, răsuflarea îmi e o luptă chinuită pentru câte o gură mare de aer şi nu pot să fac altceva decât să privesc sângele acela şi lumina ciudată, slabă, care se ridică de pe suprafaţa lui, însoţită de senzaţia intensă a răului, a unor degete care se târăsc tot mai aproape de fata care moare.

Deka! tună Ixa, speriat. Simte şi el răutatea care se înteţeşte în aer. Parcă am avea aceeaşi minte, am trăi aceleaşi lucruri, doar că în două corpuri

separate.

Strigătul lui mă împinge la acţiune.

Dar când încep în sfârşit să înaintez poticnit spre fete, strângând fără vlagă săbiile atika în mâini, simt un fior de groază pe şira spinării. Privesc repede în jos şi văd că sângele de pe scânduri străluceşte acum atât de viu, încât pare mai puternic decât soarele.

— Ce e asta? întreb, înfricoşată. Ce se întâmplă?

Dar zâmbetul seniorului Kadiri se lărgeşte şi mai tare, întinzându-i obrajii într-o mască macabră, o parodie a plăcerii.

— Deci vezi şi tu. A spus că vei vedea. Dovada existenţei Lui, a divinităţii Lui.

Lângă mine, Keita nu ştie ce să facă. Se mută şovăitor de pe un picior pe celălalt, aruncând câte o privire în direcţia spre care mă uit eu.

— Ce se întâmplă, Deka?

întrebarea lui îmi face să-mi înţepenească toţi muşchii din corp. Keita nu vede lumina pe care o emană sângele, nu-i simte strălucirea vie, deşi e chiar în faţa lui. La fel şi Britta şi ceilalţi, încă ghemuiţi în poziţiile de luptă în jurul meu, cu ochii pe urlătorii-morţii, care deocamdată nu se mişcă; toţi au aceleaşi expresii, aceeaşi groază de acum câteva momente, dar niciunul nu pare uimit sau zguduit. Ei nu văd lucirea aceea, deşi e orbitoare. Mă trec fiori reci. Lumina aceea e ca râul de stele din Sala Zeiţeilor: numai eu îi văd natura adevărată. Or asta nu poate însemna decât un singur lucru – aici e lucrare divină. Orice s-ar întâmpla sub ochii mei, e de natură celestă.

Seniorul Kadiri pare să observe imediat că înţeleg despre ce e vorba.

— în sfârşit ţi-ai dat seama, Deka, spune el, acum aproape încântat. Aici nu e la mijloc vreun talisman al puterii, cum ar vrea ele să crezi. E El, adevăratul zeu al Oterei, Idugu.

Fiecare fărâmă din conştiinţa mea urlă de împotrivire la cuvintele lui, dar adevărul lor e de netăgăduit. Sub ochii mei,

lumina care vine din sânge păleşte până se stinge, ca şi cum ar absorbi-o ceva, ca şi cum ar bea-o până la ultima picătură. Şi cu fiecare strop care dispare, voinţa aceea rea creşte în

jurul meu, parcă tot mai intensă cu fiecare clipă care trece.

Dacă nu eram sigură înainte, acum sunt: Idugu chiar există. Numai că nu e un talisman al puterii, cum au spus mamele, şi în niciun caz o fiinţă binevoitoare – o versiune ascunsă, protectoare, a lui Oyomo, care îşi binecuvântează credincioşii cu puterea de a lupta împotriva mamelor. E o monstruozitate răzbunătoare şi parazită, care se îndoapă cu rugăciunile şi energia celor suficient de proşti încât s-o asculte.

Şi se hrăneşte cu sânge de alaki tinere.

Cum e posibil măcar să existe? Mamele mi-au spus să mă aştept la angoro, mi-au spus că imită divinitatea, dar fiinţa aceasta chiar e de origine celestă. Nu e o simplă imitaţie, înţeleg asta la fel de profund cum ştiu ce culoare are cerul şi ce textură are lemnul de sub picioarele mele. Şi totuşi, nu se ştie de ce, mamele nu ştiau de existenţa ei.

Sau ştiau?

într-o străfulgerare, îmi amintesc discuţia cu Anok, pe când eram...

Gândul se îndepărtează de mine atât de repede, încât rămân locului, clipind des. Derutată. Scutur din cap ca să-mi limpezesc mintea. Nu e momentul să-mi pierd şirul ideilor. Indiferent de ce au păstrat tăcerea despre Idugu, mamele trebuie să fi avut o explicaţie solidă.

Dar jatu nu. Ei sunt personajele negative aici.

De secole le acuză pe Aurite că ar fi monştri, demoni nemuritori care se hrănesc cu vieţile copiilor. Dar acum ei înşişi nu doar că renasc, ci sunt şi capabili să devină urlători-ai-morţii. Iar zeul lor înghite copii aşa cum înghit grăunţe păsările pe care le numim lăcomiţe. Fete tinere – majoritatea la vârsta la care de-abia dacă sunt în stare să se apere. Deja ostracizate şi pedepsite de satele şi familiile lor; deja pe punctul de a fi înghiţite de hăul negru al disperării. Fete cum am fost şi eu odată. Pline de speranţă, de încredere – nevinovate. Furia creşte în mine, fiecare bucăţică din corp îmi e plină de o hotărâre cutezătoare şi îndreptăţită. Indiferent ce se întâmplă de acum încolo, un lucru ştiu că e

adevărat: voi găsi zeitatea aceasta falsă,

șarlatanul acesta monstruos, și îl voi distruge până nu mai rămâne din esența lui decât o fărâmă, ca să aibă mamele ce să zdrobească sub călcâie.

Indiferent ce e, indiferent ce origini are, îmi voi răzbuna surorile mai tinere: jur pe sufletul meu.

întorc privirea spre seniorul Kadiri, ridicând săbiile atika.

— Zeu sau nu, e o hidoşenie şi o să-l şterg de pe faţa

Oterei.

Dar zâmbetul seniorului se transformă într-un rânjet.

— în acest caz, ar trebui să-L întâlneşti faţă în faţă. Perfect.

Te aşteaptă.

Ridică privirea către ceva ce doar ochii lui văd. Apoi simt şi eu cum se coagulează ceva în aer. O uşă. Dar e altfel decât cea dinainte. Atunci totul ne apărea pur şi simplu în faţă; acum, parcă ceva întinde mâna după noi. Parcă încearcă să ne prindă în mreje. Mă răsucesc spre ceilalţi, alarmată.

— Altă uşă! Melanis, trebuie să-l iei pe seniorul Kadiri acum!

— Cum îţi e voia, cinstită Nuru.

Melanis coboară în plonjon spre scenă, cu aripile strânse, dar, până să ajungă la el, bărbatul dispare. Se face nevăzut de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Nu rămân decât urlătorii-morţii cei ciudaţi, care o urmăresc, neclintiţi, cum bate din aripi ca să se ridice din nou, mârâind de frustrare.

Iar acum se deschid uşi peste tot în jurul nostru, aerul e sfâşiat şi încearcă să ne absoarbă corpurile.

— Luaţi fetele! strig eu, iar Melanis aprobă din cap şi se

repede în jos spre ele.

Le ridică pe toate trei în braţe şi urcă din nou, chiar în clipa în care cea mai apropiată deschizătură începe să tragă de mine.

— Deka!

Simt cum Keita mă apucă repede, urmat de ceilalţi tovarăşi ai mei.

— Ce se întâmplă? întreabă Katya, sărind să ajungă la mine, cu Nimita lângă ea.

Celelalte urlătoare-ale-morţii, de partea opusă a scenei, sunt prea departe să le mai ajungem acum.

— Ce se întâmplă, Deka? repetă ea, năucită, în timp ce aerul se învârtejeşte sălbatic în jurul nostru.

— E o uşă! strig eu. Suntem în mijlocul ei! Ţineţi-vă bine!

Şi e ultimul lucru pe care-l spun înainte ca totul să dispară.

15

Templul care ne apare în faţă e la fel de luminat pe cât de întunecat era locul de mai adineauri. Se înalţă pe vârful unui deal cu vedere la cetatea magnifică pe care o recunosc în câteva secunde: Hemaira, cu râurile şi lacurile sclipind blând în lumina de după-amiază târzie. De-abia am timp să observ uluită dealurile şi insulele înverzite, luxuriante, că uşa se învârtejeşte din nou şi ne lasă în mijlocul Sălii de Rugăciune din templu. Panica îmi bubuie în piept ca o tobă când îi recunosc superbele relicve de aur, pereţii impunători din n'goro, cea mai tare şi mai preţioasă rocă din Otera. Toate acestea sunt descrise în înţelepciunile Veşnice, cum e descris şi restul templului. Mai mult, îi sunt dedicate capitole întregi din pergamentele acelea: e locul cel mai sfânt şi mai încărcat de spiritualitate din Otera. E Marele Templu al Hemairei, sălaşul marilor preoţi oterani şi unul dintre cele mai venerate locuri ale lumii noastre. Mai e şi cel mai periculos.

Aici se află Idugu.

îl simt chiar acum, o prezenţă rău-prevestitoare care şerpuieşte tot mai aproape de noi.

— Nu, nu, nu! geme o voce lângă mine.

E Acalan.

Uruni cel atât de stăpân pe sine de obicei pare îngrozit, îşi ţine

capul în mâini.

— Nu se poate să fim aici! Nu se poate...

Adwapa îl susţine şi încearcă să-l ajute să respire.

— Respiră, Acalan, respiră!

Dar nu e singurul care a intrat în panică. Toţi cei din jurul meu par tulburaţi şi privesc cu ochii măriţi de groază împrejurimile, care deja unduiesc din nou. Aerul se mişcă încă o dată, şuieră pe lângă noi atât de repede, încât mă cuprinde greaţa.

Britta mă strânge mai tare de mână.

— Deka, ce se întâmplă?

— Cred că iar se mută uşa!

Sala din jurul nostru se estompează deja, iar în locul ei apare o altă încăpere de aur. Dar şi ea dispare repede, ca şi următoarea. Parcă Idugu ne-ar împinge dintr-un loc într-altul, ca şi cum n-ar avea putere decât pentru călătorii scurte.

Mă încordez când uşa se opreşte din nou, de data aceasta dând într-o cameră pe ai cărei pereţi de un albastru-viu se înşiră sculpturi de sus până jos. întruna, patru perechi de războinici sunt încleştaţi în luptă, uniţi de fire de aur scânteietor, cu săbiile unii la gâtul altora. Seamănă mult cu indolo acele corpuri împletite unul cu altul, numai că doi dintre războinici au aripi aproape ca ale lui Melanis. Sub ei se văd nişte mici inscripţii, dar în jurul fiecăruia sunt pictate atâtea semne kaduth, încât nu mă pot împotrivi suficient durerii care-mi pulsează surd în cap ca să le înţeleg. închid ochii şi încerc să-mi recapăt echilibrul, până când un icnet de panică mă obligă să-i deschid repede la loc.

— Deka, şopteşte Keita răguşit. Ne-au înconjurat.

Mă întorc pe călcâie şi văd cel puţin cincizeci de urlători-ai-morţii cu suliţele aţintite spre noi. Pielea vineţie le luceşte sinistru în lumina slabă cernută prin tavanul de sticlă. Când văd vatra din mijlocul încăperii, trag scurt aer în piept. Uşa ne-a dus în sala sfântă din inima Marelui Templu. Mai rău, încă nu s-a închis. O simt şi acum, fremătând la hotarele a ceea ce pot percepe. Ori puterea lui Idugu nu e îndeajuns de mare ca s-o închidă, ori vrea să ne poarte către destinaţia finală.

Cum stau acolo, cu tot trupul împietrit de groază, seniorul Kadiri

iese de după rândul de urlători-ai-morţii, întinzându-mi mâinile în semn de bun-venit.

— Bine ai sosit, Num Deka, spune el, cu zâmbetul acela înfiorător, placid pe faţă. Idugu te primeşte, cinstit fie numele Său.

— Cinstit fie numele Său.

Ecoul vine dinspre locul în care preoţii se preling pe lângă pereţi; cu trupurile lor mici, învăluite în robe grele, sunt aproape ascunşi de urlătorii-morţii cei masivi, care rămân, ca întotdeauna, nemişcaţi. Măcar sunt vii? Gândesc? Sunt conştienţi?

Ixa mârâie la ei, agitat. Deka? întreabă, aruncând o privire scurtă spre tavanul de sticlă, dar seniorul Kadiri îl observă imediat.

Face un gest din cap spre urlătorii-morţii, care-şi încrucişează suliţele pe loc, formând o barieră. Nu au de gând să ne lase să scăpăm. Dacă e să mai ieşim de-aici, va trebui să ne folosim forţa.

— Pregătiţi-vă de luptă! strig, ridicând săbiile atika.

Camarazii mei îmi urmează îndemnul, adunându-se lângă mine, ca să fim toţi cu faţa la atacatori. Sunt foarte mulţi. încerc să-i număr, să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla, dar mintea mi se poticneşte, copleşită de situaţia deznădăjduită în care ne aflăm. Suntem încercuiţi de urlători-ai-morţii cărora nu pot să le poruncesc, fiindcă nu pot să-mi folosesc vocea când sunt prezente semnele kaduth; mai rău, prezenţa alunecoasă a lui Idugu ne dă târcoale şi mă împiedică să iau legătura cu mamele. Ating din nou colierul ansetha, în încercarea disperată de a trage de legătura invizibilă care ne uneşte, dar nu simt nicio smucitură care să mi se opună. încerc din nou şi spaima mă paralizează când văd că nu primesc niciun răspuns. îmi înţeapă ochii lacrimi de frustrare. Suntem singuri aici, eu şi camarazii mei, fără nicio călăuză în absenţa mâinii nevăzute a mamelor care să ne îndrume.

Măcar dacă am fi în altă parte. Chiar şi la Irfut. Aş prefera chiar

şi vizuina aceea plină de atrocităţi decât...

Dintr-odată, aerul începe să se mişte din nou şi, în câteva secunde, apar pietre de pavaj şi o piaţă liniştită de sat, care luceşte în lumina lunii argintii. Rămân cu gura căscată când recunosc brutăria familiară, grajdurile familiare. Numai

paznicul care moţăie rezemat de un perete din apropiere nu mi-e cunoscut.

Când scot un ţipăt uşor de uimire, tresare şi se trezeşte. Face ochii mari de groază în clipa în care vede grupul nostru.

— Urlătorii-morţii! strigă el. Alaki şi urlătorii-morţii şi...

Se uită o dată la Ixa şi ochii par să-i iasă din orbite.

— .. .şi monştri în piaţa mare! Daţi alarma!

în depărtare sună un corn, iar tobele îi răspund de pe zidurile care înconjoară satul. Ziduri care nu erau acolo cu doar un an în urmă şi care acum sunt înţesate de jatu – şi ei purtători de kaduth.

— Nu, nu, nu! şoptesc eu, tot mai speriată. Cum se poate să fim aici?

Mă strâng mai aproape de camarazii mei, fiecare la fel de confuz şi de panicat ca mine. Dintr-odată, gândurile mi se învârtejesc în cap. De ce suntem aici? Ăsta e planul lui Idugu? Să mă înnebunească trimiţându-mă în locurile cele mai groaznice pe care mi le pot imagina? De ce nu ne-a trimis pur şi simplu în mijlocul Hemairei, unde sunt toate forţele lui? în clipa în care gândesc asta, priveliştea tremurătoare a unor ziduri uriaşe ne apare în faţă – fortificaţiile Hemairei, înălţate deasupra lor, numai că nu suntem aproape de numeroasele garnizoane şi temniţe de pe coama lor. Nu, cumva suntem la ceva depărtare, în umbra a ceea ce pare a fi... un turn?

Odată ce uşa se opreşte din nou, privesc repede înjur, buimăcită. Am alături zidurile împodobite cu decoraţiuni complicate ale unui turnuleţ decorativ, care ne ţine umbră în căldura bruscă, neiertătoare, a soarelui de după-amiază. Un vânticel răcoros bate printre coloanele ce se deschid către acoperişul unei locuinţe, un spaţiu lung şi plat, înconjurat de turnuri decorative dispuse în jurul unei grădini mici, dar luxuriante. De dedesubt ajung până la noi voci, murmurul familiar al negustorilor care se tocmesc într-o hemairană cu accent puternic, aşa că privesc în jos şi dau cu

ochii de tarabele acoperite cu pânze în culori vii ale unei pieţe de pe malul râului. Cum – şi de ce suntem aici? Pe sub noi curge unul dintre numeroasele cursuri de apă care străbat Hemaira, iar mulţimea omenească din bărcile-tarabe şubrede cumpără săculeţi de iută

cu piper de un roşu-viu, legături de frunze verzi de magulan, mănunchiuri de crenguţe de naduri medicinal şi aşa mai departe. Toate capetele sunt descoperite, ceea ce înseamnă că nu e nicio femeie aici, dar chiar şi în absenţa lor, recunosc piaţa. Mijesc ochii: recunosc priveliştea. E cea pe care am văzut-o de atâtea ori când ieşeam cu prietenii mei pe porţile...

Şocată, rămân fără aer când ridic privirea şi văd zidurile de un roşu-intens, inconfundabil, care înconjoară dealurile din depărtare.

Adwapa icneşte şi face un pas înainte.

— Asta e...

— Warthu Bera. Chiar acolo, spun eu, arătând cu degetul Suntem atât de aproape.

Dar cum e posibil?

îmi las simţurile libere şi încerc să găsesc vreo urmă de amestec din partea lui Idugu, dar a dispărut, prezenţa lui s-a retras de mult, de când am plecat din templu. Nu el ne-a adus aici. Şi nici mamele; ating colierul ca să mă conving, dar, ca şi mai devreme, legătura dintre noi e complet inertă. Uşa aceea... s-a mutat singură. Ba nu... îngheţ, amintindu-mi toate gândurile pe care le-am avut cât a durat călătoria. Mi-am spus că până şi la Irfut era mai bine decât în templu şi, cine ştie cum, am ajuns acolo. Apoi m-am întrebat de ce nu ne dusese Idugu în inima Hemairei şi, dintr-odată, iată-ne aici.

Fac ochii mari. Uşa nu s-a mişcat pentru că s-ar fi amestecat mamele sau pentru că ar fi devenit Idugu binevoitor din senin; s-a mişcat pentru că aşa am vrut eu. Bine că nu m-am gândit s-o

pun să ne trimită la...

Alung repede gândul şi mă întorc spre ceilalţi.

— Ieşiţi pe uşă, le spun grăbită. Acum.

Toată lumea se supune pe loc, mai puţin Acalan. Când mă întorc, îl găsesc pe uruni cel stoic de obicei ghemuit în sine, tremurând. Belcalis trebuie să-l tragă cu forţa pe uşă, chiar în ultima clipă. De cum îl scoate, deschizătura

dispare.

— Acalan, Acalan! spune ea, scuturându-l, dar el se lasă să cadă moale, cu capul în mâini.

— Nu mă duc înapoi, nu mă duc înapoi..., murmură.

— Ce a păţit? o întreb pe Belcalis, ea însă mă ignoră şi îngenunchează ca să-l poată cuprinde cu braţele.

Când îşi lasă capul peste al lui, Acalan izbucneşte într-un plâns

cu suspine. Mă apropii repede.

— Acalan, îi şoptesc, punându-mi atika în teci şi îngenunchind şi eu. Suntem în siguranţă. Uite.

Arăt spre împrejurimi, spre acoperiş, spre piaţa de sub noi, dar el clatină din cap.

— Am fost acolo. Am jurat că nu mă mai întorc.

— La Marele Templu?

întrebarea vine de la Keita, care se lasă şi el pe vine lângă mine.

Acalan ridică o privire plină de mâhnire.

— Da.

— De ce?

Acalan inspiră adânc, tremurat.

— Acolo m-au trimis prima oară ca recrut, răspunde el, apoi îşi fereşte ochii. Credeţi-mă, Warthu Bera era ca o bălăceală într-un izvor călduţ în comparaţie cu ce era acolo.

— De ce? întreabă Li, încruntându-se curios.

Şi eu sunt curioasă. Marele Templu e unul dintre locurile cele mai râvnite de recruţii jatu. Dacă Acalan, cel mai religios băiat din câţi am cunoscut, s-a dezis de viaţa de gardă la templu, trebuie să se fi întâmplat ceva oribil.

Peste chipul lui Acalan se lasă un nor.

— Nu e nevoie să povesteşti, se grăbeşte să-i spună

Belcalis. Dacă nu vrei.

— Nu, vreau, insistă Acalan.

Apoi trage aer în piept. Se foieşte puţin.

— Acolo le fac rău băieţilor care arată vreo preferinţă pentru bărbaţi, spune el dintr-o suflare. Zic că e ca să împiedice perversiunile, dar când îi vezi cum se poartă, câtă plăcere simt când fac rău...

îşi fereşte din nou privirea.

— Ajunge să bănuiască pe cineva că îi dau o pedeapsă crudă. După care uneltesc în aşa fel încât te simţi recunoscător că ţi-au făcut rău. De parcă ţi-ar face un serviciu.

Mă uit la el şi dintr-odată au sens o mulţime de lucruri. Majoritatea recruţilor pe care-i cunosc au format deja perechi cu fetele alaki, dar Acalan nu şi-a găsit pe nimeni, din câte ştiu. Nu m-am gândit niciodată serios, acum însă... Nici nu-mi pot închipui cât curaj i-a trebuit să facă mărturisirea asta. Despre bărbaţii ca el, despre bărbaţii cărora le plac alţi bărbaţi, nici măcar nu se vorbeşte în Otera. în unele privinţe, e un lucru considerat mai rău chiar şi decât femeile care preferă femei sau decât yandau, pentru că băieţii sunt comorile Oterei. Ei sunt cei care pot deveni preoţi, care se pot căsători, care pot merge la război ca să lupte pentru gloria lui Oyomo. Ei sunt cei care pot deveni orice vor. Dar un bărbat căruia îi place orice altceva în afară de femei nu poate face copii, nu poate intra în rândul lumii. E considerat împotriva firii – în cel mai bun caz castrat, în cel mai rău caz ucis.

Câtă brutalitate. Câte pedepse pentru cei care ies din limitele considerate acceptabile.

Nu e de mirare că Acalan nu ne-a dezvăluit asta.

Trage adânc aer în piept, apoi continuă.

— Şi ştiţi ce e cel mai rău? Cei mai mulţi dintre preoţi sunt şi ei la fel – adică preferă compania bărbaţilor. Cred că de-asta se şi fac preoţi, pentru că în felul ăsta bolnav, oribil, vor să se pedepsească.

Ridică privirea şi ochii lui, acum înroşiţi, îi întâlnesc pe ai mei.

— Uneori, când te rănesc, parcă aleg asta ca să nu fie nevoie să-şi facă rău singuri.

Deja lui Keita îi zvâcneşte maxilarul, iar eu am mâinile atât de încleştate pe mânerul săbiilor atika, încât dacă strâng mai tare o să le rup.

— îi dau foc din temelii, scrâşnesc eu din dinţi, încercând să respir în ciuda furiei care clocoteşte în mine. Fac scrum şi ultima piatră.

Acalan pare aproape descumpănit de înverşunarea mea; întoarce privirea spre mine, dar apoi pe chip i se iveşte un zâmbet trist.

— Torn eu uleiul, spune el.

— Şi Ixa probabil o să trântească un rahat mare şi aburind în cenuşă, adaugă Britta, gata să ajute.

Ixa ciripeşte aprobator.

Acalan se ridică în picioare şi Belcalis îl îmbrăţişează strâns.

— Te iubim, sper că ştii, Acalan, spune ea încet, într-un fel atât de neobişnuit pentru ea, încât o privesc ţintă. Chiar şi când eşti un ştie-tot insuportabil, noi tot te iubim.

Acalan aprobă şi o strânge şi el în braţe cu drag.

— Şi eu vă iubesc, spune el.

Apoi se întoarce spre mine şi se şterge la ochi.

— Bun, am terminat, spune, pe un ton ferm. Am revenit. Acum ce facem?

Mă uit în jur şi evaluez situaţia. Suntem pe un acoperiş în mijlocul unei pieţe riverane din Hemaira, unde nu se găseşte picior de femeie cât vezi cu ochii şi nu ne putem ascunde altfel decât cu deghizările noastre deja compromise. Iar Melanis, singura înaripată dintre noi, probabil a ajuns până acum la jumătatea drumului de întoarcere la Abeya.

— Nu ştiu, răspund sincer. Habar n-am ce să facem.

Adwapa păşeşte în mijlocul grupului nostru.

— Nu cumva sărim peste o etapă? întreabă ea, arătând cu mâna în jur. în primul rând, cum am ajuns aici? A greşit angoro?

— N-a fost de la angoro, spun eu cu voce joasă. A fost Idugu. Chiar există.

— Nu, spune Britta, încruntată. Asta vrea seniorul Kadiri să credem.

— Nu e doar asta, răspund eu hotărât. E o fiinţă reală, un zeu, şi el ne-a adus aici – mă rog, de fapt la templu. De acolo înainte cred că eu ne-am adus.

Văzând expresiile nedumerite ale prietenilor mei, explic:

— Am schimbat direcţia uşii.

Li îşi trece o palmă peste faţă.

— Tocmai ai zis o grămadă de lucruri care n-au niciun sens, Deka, deci hai să începem cu Idugu. Credeam că Idugu era angoro.

— La fel credeam şi eu, îi spun, dar acum cred că angoro nu există. Sau poate există, dar Idugu e altceva. Aici el e adevărata ameninţare.

— Atunci de ce nu ne-au avertizat mamele despre el? Nu – mai întâi şi mai întâi, de ce nu ne-au spus că mai există o fiinţă divină?

întrebarea vine de la Belcalis, care pare furioasă când adaugă:

— De atâta timp spun că ele sunt singurele zeităţi şi acum îmi spui că mai e una? Şi că e bărbat?

— Nu sunt sigură dacă e bărbat sau nu, îi spun eu sincer.

Apoi oftez.

— Nu ştiu, continui în şoaptă. Nu ştiu de ce nu ne-au spus.

Ori de câte ori mă gândesc la asta, îmi amintesc de discuţia cu Anok, care m-a avertizat să... Clipesc din nou: gândul deja s-a dus.

— Ce spuneam?

Keita se încruntă la mine, privindu-mă fix.

— Te simţi bine, Deka? întreabă el. Tu de obicei nu-ţi pierzi

firul gândurilor.

— Cred că sunt obosită.

Mă las să alunec pe jos, dintr-odată sleită de puteri.

— Tocmai am schimbat direcţia unei uşi.

— Nu, spune Britta, clătinând din cap a neîncredere. Numai Auritele pot să folosească uşi.

— Mi se pare că am stabilit deja că multe din câte ne-au spus mamele nu sunt adevărate, spune Belcalis, înţepată.

De-acum sunt atât de obosită, încât nici nu mă mai deranjez să comentez. Mă prăbuşesc cu totul pe jos şi-mi doresc ca ziua să se termine odată.

Deka? Ixa se micşorează până îşi capătă forma de pisoi şi se ghemuieşte lângă mine, apoi îmi trage o limbă aspră şi udă pe faţă. îl cuprind cu braţele şi-mi îngrop capul în corpul lui acoperit cu solzi moi şi blană.

— Ce se întâmplă aici? şoptesc, copleşită.

— Ceva groaznic, dacă nu baricadăm uşa aia şi nu ne orientăm, spune Lamin cu voce joasă, înaintând spre intrarea de lemn din spatele nostru, deasupra căreia basoreliefurile complicate reprezentând Soarele ne amintesc din nou că, da, chiar suntem în Hemaira. Ştiu că trebuie să stăm de vorbă despre ce s-a întâmplat, adaugă el pe tonul lui obişnuit, calm şi blând, dar dacă vine cineva şi ne găseşte aici, chiar s-a terminat cu noi.

Katya se reazemă cu toată greutatea de uşă.

— Am eu grijă, spune ea. Voi vedeţi cine mai e aici.

Lamin aprobă din cap, apoi îi urmează pe Keita şi pe ceilalţi băieţi, care se răspândesc în evantai să exploreze restul acoperişului.

După câteva minute, se întorc.

— Suntem în siguranţă, anunţă Lamin. Nu mai există alte uşi – în fine, cel puţin uşi omeneşti, se corectează el.

— Oricum, nu putem să rămânem aici la nesfârşit, adaugă Keita.

— Sigur? pufneşte Acalan dintr-un colţ. Pe mine nu mă deranjează să ne ascundem aici pentru totdeauna, dacă e cazul.

— Dar aici n-o să rămânem în siguranţă, spun eu obosită, acceptând braţul pe care mi-l oferă Keita ca să mă ridic. Mai jos sunt oameni.

Dacă închid ochii, îi aud cum umblă dintr-o încăpere în alta. O familie întreagă, cel puţin opt persoane, jumătate dintre ei adulţi în toată firea.

în curând vor urca pe acoperiş, cum fac cei mai mulţi hemairani seară de seară, ca să ia cina în familie. Mai avem doar câteva ore, cel mult trei, până atunci. Deja după-amiaza e pe sfârşite.

— Trebuie să găsim o ascunzătoare bună, hotărăsc eu.

— Nu deschidem din nou uşa aia? întreabă Britta. Şi să ne ducă înapoi în

Abeya.

Clatin din cap.

— Nu ştiu cum. Eu doar am îndreptat-o în altă parte. N-am

deschis-o eu.

— Da' încearcă, insistă Britta.

— După care ce facem? întreabă Asha, apropiindu-se din capătul opus al acoperişului, de unde a observat în tăcere piaţa de dedesubt, cum îi e obiceiul. Seniorul Kadiri e aici, în templu.

Face semn din cap spre Marele Templu al Hemairei, apoi aruncă o privire plină de regret spre Acalan, care se mulţumeşte să se scuture a dezgust.

— Şi toate surorile noastre de sânge sunt chiar aici, la Warthu Bera, spune şi Adwapa, iar dorinţa din ochii ei e atât de adâncă, încât sunt convinsă că se gândeşte la Mehrut. Sunt aici, ne aşteaptă.

— Şi noi am trecut de zidurile n'goma...

Trag aer în piept, având brusc o revelaţie.

— Putem să le eliberăm! Putem să le scoatem de aici!

— Şi sunt destule încât să zdrobim forţele seniorului Kadiri, adaugă Li entuziasmat. Destule alaki, destui recruţi jatu de partea noastră. Suntem o armată, dacă e nevoie.

— Putem să ardem Marele Templu din temelii, spune Belcalis cu o satisfacţie sumbră.

— Asta presupunând că Idugu nu mai foloseşte o uşă ca să-l ia de aici pe seniorul Kadiri înainte să punem noi mâna pe el, îi amintesc eu. Şi chiar trebuie să punem mâna pe el, adaug, iar gândurile mi se învârtejesc în cap.

Lăsându-l la o parte pe Idugu, seniorul Kadiri e adevărata

căpetenie a tuturor forţelor jatu. Dacă l-am răpi, am semăna haos în rândul lor şi, lucrul cel mai important, l-am putea lua la întrebări despre Idugu şi slăbiciunile lui, oricare

ar fi ele. Dacă am învăţat un lucru de la mame, acela e că zeii nu sunt infailibili. Cel puţin cei care există în Otera.

în numele Nesfârşitului, ce straniu e şi doar să mă gândesc la asta.

— Atunci nu-l opreşti tu pe Idugu dacă încearcă? întreabă Britta. Dacă poţi să schimbi direcţia uşii, mă gândesc că poţi şi să înveţi s-o deschizi... sau s-o închizi, nu?

Clipesc de câteva ori, înţelegând treptat importanţa spuselor ei. De atâta timp tot încerc să-mi ţin în frâu reacţia la kaduth, să-mi recapăt controlul asupra vocii mele. Dar dacă sunt în stare să controlez uşi ca mamele, s-ar putea să nici nu am nevoie de voce. Pot să ne duc pe toţi altundeva cât ai clipi dacă apare un pericol.

Dar ca să creezi uşi, ai nevoie de energie... Avertismentul acesta îmi trece prin minte ca o şoaptă. Mamele trebuie să adune veneraţie săptămâni de zile doar ca să susţină una singură. Cine sunt eu să cred că aş putea chiar şi să încerc?

Nu. îmi alung îndoielile cu hotărâre. Trebuie să încerc. Suntem prizonieri aici, în Hemaira, şi nu avem cum să le contactăm pe mame şi să le spunem unde ne aflăm, iar eu deja am mutat o uşă de două ori. Dacă există vreo posibilitate să deschid una şi să ajung, împreună cu toţi ceilalţi, la loc sigur, trebuie să încerc să învăţ cum, indiferent cât mă va costa.

— în regulă, spun eu, convinsă. Plan nou. Trebuie să ne găsim un loc sigur unde să ne odihnim câteva ore, după care putem să ieşim în cercetare prin Warthu Bera şi să le salvăm pe furiş pe surorile noastre de sânge.

— Şi pe fraţi, adaugă Li, dregându-şi glasul.

— Şi pe fraţi, repet eu. Apoi îl capturăm pe seniorul Kadiri, aflăm mai multe despre Idugu, cine e, bărbat, obiect sau orice altceva, şi ce vrea.

— După care ardem Marele Templu din temelii, îmi

aminteşte Acalan. încuviinţez din cap.

— După care ardem Marele Templu din temelii.

— Şi cu n‘goma cum rămâne? întreabă Kweku, încruntat. Cum trecem de el ca să ne întoarcem la Abeya cu seniorul Kadiri odată ce-l prindem?

— Ca să nu mai vorbim de mica încurcătură cu armata care se apropie de Abeya chiar acum, spune Li, mereu dispus să ajute. Cum îi avertizăm pe ceilalţi?

Deja mă doare capul.

— Hai să luăm lucrurile pe rând. Melanis deja e pe drum spre Abeya. O să-i avertizeze ei când ajunge. în plus, oraşul e pregătit deja de luptă.

— Dar împotriva întregii hoarde jatu?

Li nu pare convins.

— Bun, hai să ne oprim puţin şi să ne gândim. Jatu or tot ieşit pe furiş din Hemaira, spune Britta. Asta înseamnă că există o cale de ieşire. Trebuie doar să aflăm cum fac. Nu ştiu ce talisman or fi folosind ei, da‘ probabil putem şi noi. Şi chiar dacă nu putem, se pare că Deka e în stare să mute uşi.

— Dar dacă uşile sunt „talismanul” pe care-l căutam de la bun început?

Speculaţia aceasta aproape şoptită vine de la Keita, iar când mă întorc spre el, nedumerită, continuă:

— Jatu ies de mult din oraş, fără tuneluri, fără niciun mijloc de transport pe care să-l putem vedea noi, corect?

Dau din cap.

— Corect.

— Deci are sens dacă Idugu le-a tot deschis uşi, aşa cum ne deschid nouă mamele. Ceea ce înseamnă că n-a existat niciun talisman mistic care să-i scoată pe jatu dintre ziduri, ceea ce la rândul său înseamnă...

— Că singura cale de a ieşi din Hemaira în siguranţă e pe uşi, completez eu, îngrozită.

— Exact, încuviinţeză Keita.

— Nu putem să ne bazăm pe asta, spune Acalan clătinând din cap. Să stăm cu mâinile-n sân şi să aşteptăm să înveţe Deka să lucreze cu uşile, cu care, apropo, le e greu şi mamelor, ca să ne scoată ca prin minune din Hemaira? Suntem în oraş, înconjuraţi de inamici.

— Şi de aliaţi, dacă reuşim să-i eliberăm, îi aminteşte Belcalis.

Pufnesc, cuprinsă de iritare.

— Uite cum văd eu lucrurile: trebuie să ne creăm o ieşire. Suntem blocaţi aici, nu mai avem nicio alternativă – deci trebuie să ne salvăm prietenii şi să găsim o metodă să plecăm din Hemaira... dar şi să-l capturăm pe seniorul Kadiri şi să aflăm mai multe despre Idugu şi puterile lui.

Trec cu privirea de la un camarad la altul.

— Ce ziceţi, avem un plan?

Britta dă din cap în semn că da.

— Avem un plan. Cucerim sau murim.

Asha îi urmează exemplul.

— Ştii că eu şi Adwapa suntem întotdeauna pregătite pentru aşa ceva, spune ea.

— Şi noi la fel, e de acord Li, făcând semn din mână spre toţi ceilalţi băieţi.

— Atunci aşa facem, spun eu, uşurată. Acum ce-ar fi să ne găsim alte deghizări?

Strâmb din nas uitându-mă în jos la hainele mele sfâşiate şi murdare. în niciun caz nu pot să umblu drept prin centrul

Hemairei îmbrăcată aşa.

16

Descoperim că nu e nevoie să mergem prea departe în căutare de deghizări. E suficient ca Lamin să sară pe acoperişul vecin, de unde adună (mă rog, fură) tot felul de haine bărbăteşti de pe sforile întinse între stâlpi, precum şi o grămadă de mâncare din bucătăria de dedesubt. Pentru un băiat atât de masiv, se furişează foarte bine. Aş vrea să ştiu mai multe despre tot trecutul lui, dar Lamin nu e prea vorbăreţ nici măcar cu ceilalţi uruni şi cu atât mai puţin în ce priveşte povestea vieţii lui. Odată ce toată lumea a mâncat şi noi, fetele, neam înfăşurat în destule robe încât să ascundem vederii orice trăsătură feminină, suntem gata să mergem mai departe. Keita, care cunoaşte cel mai bine Hemaira, fiindcă a trăit aici cel mai mult, preia conducerea.

— Bun, spune el, arătând cu degetul pe harta rudimentară pe care a trasat-o pe ţiglele roşii de pe acoperiş cu pământ luat din grădină. Ieşim neobservaţi din piaţă şi trecem podul peste râul Agbeni aici.

Arată un punct de pe hartă.

— De acolo, putem să stăm ascunşi în parc până se întunecă, după care intrăm în Warthu Bera prin peşteri. Presupunând că totul merge bine, putem să începem să eliberăm pe toată lumea în noaptea asta.

— Mehrut, spune Adwapa, cu glas răguşit. Pe ea o eliberăm prima.

Are atâta speranţă în ochi, atâta dorinţă aprinsă. Asha se întinde repede s-o ia de mână.

Keita aprobă cu un gest din cap.

— întâi le eliberăm pe Mehrut şi pe toate karmoko pe care le găsim.

— Crezi că ar vrea ele să vină cu noi? pufneşte Acalan, care pare deja să se fi

întors la felul lui de a fi cu nasul pe sus, slavă zeiţelor.

— Şi de ce n-ar vrea să vină cu noi? întreb. Sunt femei umane care au antrenat alaki devenite rebele. Nici nu pot să-mi imaginez ce pedepse îndură de când am plecat noi.

Mai ales cea mai frumoasă dintre ele, karmoko Huon. Pentru ea sigur au pedepse speciale. Gândul mă nelinişteşte.

— Şi noi ce facem?

Nimita coboară discret pe zidul turnului, ca o scânteiere albă, palidă, ieşită la lumină.

Clipesc ca să-mi limpezesc vederea. Uneori, Nimita e atât de nemişcată, încât e uşor să uiţi de ea. Dar de îndată ce uiţi, reapare ca din senin să te înjunghie în stomac.

Keita ridică privirea spre ea.

— Puteţi să vă ţineţi după noi pe acoperişuri?

— Bineînţeles, fiu de om.

Urlătoarea-morţii zveltă pare aproape jignită de întrebare, deşi s-ar putea să fie doar fiindcă i se adresează băiatul care odinioară era faimos pentru câte urlătoare-ale-morţii ucidea.

Simt un fior de tristeţe la gândul acesta.

Şi Katya pare jignită când Keita se întoarce spre ea, dar în cazul său e pur şi simplu fiindcă o ofensează faptul că el se amestecă.

— Sunt în stare să trec neobservată, Keita, pufneşte ea, repetând cuvintele în limbajul semnelor ca s-o poată înţelege şi el.

— Bine, bine, încuviinţează el, ridicând palmele ca pentru a spune că nu vrea s-o contrazică.

— Dar cum trecem râul?

Eu n-am traversat niciodată Agbeni, dar l-am văzut de la depărtare. E imens. Iar urlătoarele-morţii nu pot să meargă direct pe pod şi să se amestece printre oameni ca noi.

— înotătoare bune, chiar şi în ape adânci, răspunde Nimita, netulburată.

— Sau am putea să trecem pe dedesubt, agăţate de pod, adaugă Katya gânditoare.

— Foarte bine, spune Keita, aprobând din cap. Deci toţi ştim ce avem de făcut. Haideţi.

Dau şi eu din cap, dar când mă ridic în picioare, simt pe şira spinării nişte înţepături. Simţurile mi se ascut şi intru instantaneu în starea de luptă. Mă întorc iute spre colţul turnului, unde licăreşte o lumină slabă, ca o reflexie a soarelui în apă. Mă încordez, cu muşchii gata de acţiune. Să fie cumva o uşă? Dar nu, nu am senzaţia aceea de energie care se adună în mine. Şi nici Idugu nu poate să fie. Lipseşte atmosfera aceea oribilă, apăsătoare, aerul acela uleios pe care-l asociez cu prezenţa lui. Lucru şi mai clar, Ixa nu e în gardă. S-a zburlit când s-a apropiat Idugu în Zhushan, dar acum pare doar curios. Se îndreaptă într-acolo în forma lui pisicească să amuşine lumina.

— Deka? întreabă Keita, privindu-mă lung. Ce e?

— Nu ştiu, răspund eu, cu ochii tot pe colţul acela. E ceva acolo...

— Ce vrei să spui?

Strânge din pleoape în întuneric, derutat, deşi licărirea e mai clară acum – ba chiar e atât de clară, încât îmi dau seama că e o siluetă. O femeie. O femeie cu pielea foarte întunecată. Fac ochii mari când o recunosc.

— Mâini-Albe? întreb, încruntându-mă, în clipa în care capătă formă în întuneric. Cum ai ajuns aici?

— N-am ajuns, spune ea, păşind mai în faţă ca să văd cum trece lumina prin ea.

Se aud icnete surprinse – ceilalţi o văd şi ei în sfârşit.

— Dar cum? întreabă Britta.

Nici măcar nu-mi pot închipui răspunsul.

E aproape ca şi cum Prima născută ar fi o umbră, dar una făcută din lumină, nu din întuneric. Un fel de iluzie, ca mirajele care apar în deşert în zilele foarte fierbinţi.

— N-am mult timp, Deka, spune ea grăbită. Mănuşile mele cer multă forţă când le folosesc.

— Mănuşile?

Ridică mâinile ca să-şi arate mănuşile albe cu gheare, cele pe care nu şi le scoate niciodată.

— Sunt talismane ale puterii, explică ea. Le folosesc ca să urmăresc lumea.

Ca să spioneze, vrea să spună. Acum înţeleg cum de ştia întotdeauna ce făceam la Warthu Bera. Nu era doar mulţimea de spioni cu care împânzise locul; erau şi mănuşile, blestema-le-ar Nesfârşitul

Şi bineînţeles că n-a vorbit de asta până acum. Afurisită fie Mâini-Albe, cu tot cu secretele ei.

— Dar de unde ai ştiut să mă cauţi? întreb, lăsându-mi la o parte enervarea.

— Am avut o intuiţie că ceva nu era în regulă, aşa că am căutat-o pe Melanis şi am dat de ea fâlfâind din aripi prin Provinciile de la răsărit. Imediat ce au adus-o mamele înapoi la Abeya, ne-a povestit ce s-a întâmplat.

— Uşa, spun eu, dând din cap în semn că înţeleg. Idugu a

creat-o.

— Vrei să spui angoro.

Clatin din cap.

— Nu, vreau să spun Idugu, răspund hotărât.

Acum faţa lui Mâini-Albe e mai îngrijorată decât am văzut-o vreodată.

— Deka, nu există alţi zei decât Auritele.

— Şi totuşi unul ne-a târât prin toată Hemaira. Un tur de forţă de care nici mamele n-ar fi capabile, spun eu.

— Pentru că angoro le absoarbe puterile.

— Sau Idugu.

Dintr-odată, Mâini-Albe se satură de discuţie.

— Deka, indiferent ce e la mijloc aici, te depăşeşte. Trebuie să vii înapoi la Abeya ca să ne lămurim. Şi voi toţi la fel.

Se întoarce spre ceilalţi, dar păşesc în faţa ei, prinzându-i privirea.

— Cum? întreb. Cum trecem de n'goma? E tot acolo, face scrum corpurile surorilor noastre de sânge. Şi noi am arde dacă am încerca să plecăm. Iar mamele n-au destulă putere să ne scoată de aici, nici vorbă să facă faţă unei armate atât de mari de urlători-ai-morţii.

— Urlători-ai-morţii?

Mâini-Albe pare uluită.

— Mai nou, se pare că sunt o mulţime, remarcă Adwapa.

— Aşa că am o idee mai bună, spun eu. Le eliberăm pe surorile noastre din Warthu Bera, după care atacăm Marele Templu, îl scoatem pe seniorul Kadiri din ce vizuină s-a ascuns şi-l aducem înapoi la Abeya, unde putem să aflăm de la el cu ce avem de-a face – Angoro, Idugu, de-acolo înainte descoperiţi voi adevărul. Sau ai un plan mai bun?

Mâini-Albe întoarce privirea în altă parte, gânditoare. Calculează

toate posibilităţile. Ştiu că nu crede ce i-am spus despre Idugu, dar nu poate ignora

teoria. Experienţa a învăţat-o să ia în considerare toate implicaţiile, cum m-a învăţat şi pe mine. Se poate să nu-i placă ce am de zis, dar asta nu înseamnă că nu se va gândi la ce aude.

în cele din urmă, se întoarce iar spre mine.

— Foarte bine, Deka, spune ea, numai să nu vă prindă.

— Ştiu ce fac, spun eu, jignită.

— Şi Melanis ştia şi a rămas prizonieră la jatu sute de ani.

Excelent argument.

— Nu-i las să mă prindă, promit eu. Nici eu, nici ceilalţi.

Mâini-Albe pufneşte.

— Cu o atitudine înfumurată ca asta,

îţi cauţi moartea, îngustează ochii.

— Vezi să nici nu te omoare.

— Fac tot posibilul, ripostez eu, apoi o privesc lung. Apropo, Mâini-Albe, eşti sigură că nu te-ai mai întâlnit niciodată cu Idugu?

Se încruntă, gânditoare. Apoi face ochii mari.

— Ba da, spune, cu un oftat. în ziua în care mi-au dat viaţă,

mamele...

Se opreşte şi ochii i se înceţoşează.

— Mâini-Albe, te simţi bine?

— Deka, murmură Mâini-Albe, cu o expresie obosită. Ţi-am spus? Tocmai am vorbit cu Melanis.

Mă cuprinde panica şi tot corpul mi se încordează. Fac schimb de priviri cu

Keita înainte să mă întorc iar spre ea.

— Ştiu, spun eu în cele din urmă.

Apoi îmi umezesc buzele, forţându-mă să pun întrebarea pe care aproape că mi-e frică s-o rostesc.

— Mâini-Albe, spun eu precaută, ai fost vreodată...

Mâini-Albe scutură din cap; dintr-odată, arată epuizată.

— Mă lasă puterile, spune ea din senin. Mă întorc mâine, după ce îmi revin. Noi două trebuie să stăm de vorbă.

După care, brusc, dispare, iar Keita mă priveşte fix şi toată figura lui exprimă îngrijorare.

— Am mai văzut expresia asta...

— Şi eu, îi şoptesc.

Era aceeaşi expresie pe care a avut-o şi Melanis. Aceeaşi pe care o au toţi cei care le permit mamelor să le şteargă amintirile.

Mă uit lung spre locul de unde a dispărut Mâini-Albe, tulburată. De-acum un lucru e clar ca lumina zilei: i s-au şters amintirile despre Idugu (de la naştere, se pare), ceea ce înseamnă că mamele nu doar că ştiau de Idugu de la bun început, ci mai erau şi hotărâte ca noi să nu aflăm. De ce? De ce să le şteargă amintirile lui Mâini-Albe şi lui Melanis ca să nu ne spună nouă ceva? De ce să nu le oblige pur şi simplu să jure tăcere?

De ce ar recurge la atâtea diversiuni doar ca să ne mintă?

Ca să ne mintă...

Cuvintele mă zguduie, îngrozitoare prin ceea ce implică. Mamele ne mint. Dar mereu ne-au spus că zeii nu mint. Că zeii sunt infailibili. Dintr-odată, îmi simt pieptul atât de apăsat, că parcă stă un bolovan pe el. Pământul mi se mişcă sub picioare şi tot ce credeam adevărat se răstoarnă cu susul în jos. Nu

pot să faç altceva decât să-mi pun o ultimă întrebare: dacă mamele sunt capabile să mintă, dacă deja ne mint de la început, ce alte minciuni ne-au mai spus?

— Credeam că zeii nu pot să mintă.

îi repet cuvintele acestea lui Belcalis, cu voce joasă, în timp ce ne furişăm pe la marginile pieţei, mai pe seară.

E ora de vârf de dinainte de cină, aşa că toate bărcile sunt strânse unele într-altele şi legate cu podeţe, ca să poată clienţii să treacă uşor de la una la alta. Vacile-de-râu cu colţi se bălăcesc alene în faţa ambarcaţiunilor mai mari – vietăţi enorme, vineţii, cu solzi sidefaţi, mult mai puternice decât ar sugera corpurile lor grăsune, vag bovine. Mereu îmi lasă o impresie ciudată, de încrucişare deloc atrăgătoare între peşti (de la corpurile solzoase şi înotătoare) şi vacile de la care îşi trag numele, numai că au şi colţi uriaşi care le ies dintre buzele de jos cărnoase, plus cocoaşele de grăsime rotunde de pe spate. Ele sunt cele care trag vasele cele mai mari de la un port la altul, ca piaţa să se mişte mereu de la un capăt al râului la celălalt fără să provoace nicio pagubă. Partea aceasta din râul Agbeni e mai mică decât majoritatea celorlalte căi acvatice ale Hemairei, dar tot şerpuieşte încolăcită prin mijlocul oraşului, unde sunt îngrămădite una într-alta o mie de case cu terase şi grădini elegante. Dacă s-ar produce vreun accident aici, piaţa n-ar fi nici pe departe singura afectată.

Fac ochii roată, încercând să văd ce se întâmplă. La fel ca mai devreme, nu se zăreşte nicio femeie. Pe vremuri, piaţa aceasta de pe râu era plină de negustorese şi cliente cu măşti care mai de care mai fistichii, dar acum nu e nici urmă de mască, nici măcar o robă cu margini în culori vii – deşi observ câteva figuri umbrite la ferestrele caselor cu vedere spre râu.

Unde au dispărut toate femeile?

Privind în sus la ferestre, am o bănuială cumplită.

Belcalis se apropie de mine, strângându-şi mantia mai aproape de faţă.

— Mda, răspunde ea în cele din urmă la întrebarea la care mă gândeam. Minciunile nu sunt singura problemă pe care am descoperit-o. Se mai presupunea şi că mamele nu greşesc şi că numai alaki pot să învie sau să se transforme în urlătoare-ale-morţii, dar văd că nici astea nu erau adevărate.

Dintre toţi, ea pare cel mai puţin surprinsă de revelaţiile ultimelor ceasuri. Pe de altă parte, mereu se aşteaptă la ce e mai rău de la toată lumea. E o strategie de supravieţuire care până acum i-a servit bine.

— în momentul acesta, trebuie să acceptăm că anumite alte lucruri sunt adevărate, spune ea. Mamele ne mint despre Idugu, ceea ce înseamnă: unu – şi numără pe degete – că sunt capabile să mintă. Doi, că au un trecut comun cu Idugu. Şi trei, că el, ea sau ce-o fi trebuie să fie foarte puternic, dacă mamele depun asemenea eforturi să-i nege existenţa.

— Şi, adaug eu, scuturată de un fior, au avut grijă ca nici Mâini-Albe, nici Melanis să nu ştie de Idugu – mai precis, să nu-şi amintească ce ştiu.

— Ceea ce înseamnă că nici celelalte Prime născute nu ştiu sau nu-şi amintesc, şopteşte Keita.

E cu noi, o umbră tăcută în spatele nostru. Ceilalţi sunt risipiţi prin bărci în grupuri mici, ca să nu atragă atenţia.

— Probabil, continuă el, suntem singurii din Abeya care ştiu.

— Dar atunci de ce ne-ar spune povestea cu angoro şi mânuitorul lui? întreb, încruntând din sprâncene. Oricum o iau, tot nu are sens.

— Pentru că trebuie să existe – vorbesc de angoro, spune Keita.

Se opreşte şi ne trage la adăpostul unei bărci aglomerate care vinde bunătăţi, plină de mici tarabe care oferă frigărui, budincă de fasole moi-moi cu mirodenii şi altele asemenea. Nu mai e mult

şi vine seara, aşa că întunecimea umbrelor creează o intimitate stranie, de parcă am fi singuri aici.

— Mă gândesc: de ce ar insista atât de tare să-l găsim, cu tot cu cel care-l foloseşte? Singurul răspuns e că angoro există şi că are ceva de-a face cu

Idugu – numai că nu ce credem noi.

— Poate e o armă, şopteşte Belcalis. Poate de-asta e aşa de important. Generalii caută mereu arme mai bune, mai puternice. Dar e un talisman al puterii, deci trebuie să fie cu adevărat unic. Ceva care distruge armate întregi, sau...

Face ochii mari, de parcă i-a venit o idee măreaţă.

Se întoarce spre noi.

— Dacă omoară zei?

— Ce?

Mă opresc cu piciorul ridicat, gata să păşesc.

— Crezi că mamele vor să-l omoare pe Idugu?

— Poate. Nu ştiu, spune Belcalis clătinând din cap. Toate astea sunt doar presupuneri şi teorii. Nu ştim dacă e adevărat ceva din ce am spus noi. Nu ştim nimic...

— încă, închei eu pe un ton ferm. Nu ştim nimic încă. Dar deocamdată putem măcar să încercăm să deducem ceva. Să ne pregătim pentru orice posibilitate.

Aşa cum în Zhushan am ratat dezastruos şansa s-o facem.

Keita dă din cap în semn că e de acord, deja în drum spre barca următoare, dar în timp ce el înaintează, Belcalis se opreşte şi înclină capul.

— Ai auzit?

Mă încrunt.

— Ce să aud?

— Asta.

Se întoarce spre coloanele impunătoare de la intrarea principală în piaţă. De pe strada de dincolo de ele răzbate un sunet, unul uşor de recunoscut pe loc: paşi. Grei, rău-prevestitori – neomeneşti.

— Vin! strigă un bărbat, îngrozit. Vin Lepădaţii!

în piaţă se stârneşte agitaţia: negustorii îşi strâng tarabele, clienţii panicaţi sar în apă. Vacile-de-râu îşi arată furia pricinuită de întrerupere şi colţii le sticlesc ameninţător, dar bărbaţii din apă înoată mai departe, neabătuţi. S-a instalat haosul, toată lumea fuge în toate direcţiile cât de repede poate. Aşa că ne punem şi noi în mişcare.

— Fiţi atenţi unde călcaţi! strigă Keita, clătinându-se când o vacă-de-râu furioasă se izbeşte de barca în care se află el.

— Şi tu la fel! îi răspund, sărind cu uşurinţă în barca următoare.

Nu e greu, acum că toţi negustorii şi clienţii fug să se pună la adăpost, ca şobolanii când abandonează o corabie care se scufundă.

în spatele nostru, paşii aceia se apropie, cu un tropăit înfiorător de familiar. Sunt urlătorii-morţii purpurii. Nu e nevoie să mă uit în urmă ca să ştiu că ei sunt – că lor le spune toată lumea Lepădaţi.

— Hei, pe-aici! anunţă Li, alergând pe o stradă din apropiere, în timp ce Katya şi Nimita, două umbre mari, sar pe acoperişuri pe deasupra lui. încolo e Piaţa Sanusi!

îl urmăm în grabă, grupaţi tot aşa cum eram mai devreme, în caz că trebuie să ne risipim.

— Pe-aici! exclamă Li triumfător, luând colţul cu viteză.

Apoi se opreşte.

De cum apar de după colţ, fac şi eu la fel. Piaţa Sanusi, spaţiul

deschis odinioară animat şi prosper în care se întâlneau multe dintre cele mai aglomerate străzi şi căi acvatice ale capitalei, e acum straniu de pustie. în loc de tarabe şi magazinaşe viu colorate, e mărginită de mici platforme macabre

pe care sunt etalate cadavre de femei în diferite grade de descompunere. Cele mai îngrijorătoare sunt cele aurii, în număr de patru – câte unul în fiecare colţ al pieţei.

Scârba îmi întoarce stomacul pe dos. Deci asta a devenit Hemaira. Şi totul e din vina mea.

Mă opresc în loc, fiindcă din senin picioarele nu mă mai ascultă, şi observ grozăvia nenorocirii care s-a abătut asupra Hemairei. Nenorocire pricinuită de mine. Eu am fost cea care a insistat să le eliberăm pe mame ca să creăm o lume mai bună, dar în schimb am creat asta: o lume a cruzimii, a torturii şi a lipsurilor. Un loc unde femeile sunt obligate să se ascundă în umbre, iar corpurile măcelărite le sunt expuse în stradă, în văzul tuturor. îmi tremură tot corpul şi sunt copleşită de ce simt. Ceva dincolo de durere, dincolo de furie, dincolo de vinovăţie. Un fel de amorţeală ciudată la vederea oraşului pe care-l ştiam odată.

Deka! mă îndeamnă Ixa, dându-mi ocol îngrijorat. Zboară înainte, în forma lui de pasăre, cu ochii în patru după posibile ambuscade.

— Deka, nu te opri! spune şi Keita, trăgându-mă după el. A găsit Li o ascunzătoare!

îmi forţez picioarele să se pună în mişcare din nou şi îl urmez cu mintea golită, dar în timp ce înaintez văd siluetele vineţii, mătăhăloase, cum înaintează cu pas egal în piaţă, venind de pe străzile laterale. Lepădaţii. Ne încercuiesc, asigurându-se că nu avem unde să ne ascundem.

— Deka, mai repede!

Keita mă trage pe o alee îngustă unde mirosul de peşte e atât de înţepător, încât le acoperă pe toate celelalte.

La capătul ei, lângă râul cu ape leneşe care curge pe lângă ultima clădire, sunt îngrămădite coşuri mari de răchită, toate

pline cu peşte în putrefacţie. Dar Keita şi ceilalţi înaintează spre ele. Rămân pe loc, propunerea dezgustătoare readucându-mă înapoi la realitate.

— Doar n-aveţi de gând să...

— Treci aici, spune Keita, trăgându-mă sub un coş gol.

Şi gata.

Coşul se lasă peste mine, îmi învăluie simţurile în duhoarea de peşte putred, iar Keita vine mai aproape şi ochii abia i se văd în lumina slabă care pătrunde prin găurile cât gămălia de ac din împletitura coşului.

— Ştiu că e oribil, şopteşte el, dar mirosul de peşte şi râul ar trebui să-i deruteze. Numai să stăm nemişcaţi şi s-ar putea să scăpăm şi de asta.

Aprob din cap, fiindcă de altceva nu sunt în stare. Mirosul a ajuns atât de puternic, încât e ca o prezenţă fizică ce se strecoară insistent în nările mele, dar nu se compară cu deznădejdea pe care o simt. Toate experienţele recente mi se învârt în minte – Zhushan, revelaţia despre uşi, despre Idugu şi despre mame. Iar acum, asta – cât de mult a decăzut Piaţa Sanusi – şi eu nu pot să fac nimic, nici măcar nu pot să mă gândesc cum să le ajut pe fetele de pe platformele de acolo. Eu şi prietenii mei suntem prinşi în capcană aici, neîndoielnic Lepădaţii se apropie şi, chiar dacă aş putea să iau legătura cu mamele acum, nu sunt sigură că aş face-o. De la început, am avut încredere în ele, am făcut tot ce mi-au cerut. Dar au minţit, iar acum îmi pun şi eu la îndoială faptele.

încerc să rămân în prezent, însă e aproape imposibil, aici, în întuneric, unde toate fricile mă cotropesc în acelaşi timp. Stau cu urechile ciulite să aud paşii ritmici ai Lepădaţilor, încerc să-i localizez, dar s-au oprit. Adică nu mai mărşăluiesc, ci parcă umblă de colo-colo.

— Ce fac? şoptesc, trăgându-mă mai aproape de partea din faţă a coşului.

— Nu ştiu, dar nu e de bine, răspunde Keita sumbru.

în clipa aceea, aud sunetul: bubuitul unor pumni masivi în uşi. îi urmează un altul, foarte cunoscut: strigăte, majoritatea de bărbaţi, dar câteva şi de femei. Mijesc ochii ca să văd ce se întâmplă prin găurile împletiturii, dar nu disting decât umbre, mişcări.

— Ce se petrece? întreb încet, împingându-mă nerăbdătoare mai în faţă.

încerc să scrutez exteriorul prin răchită. Aş vrea să fi fost mai aproape. Mârâi încet, exasperată. Nu reuşesc să văd mai nimic.

Aproape imediat ce mă gândesc la asta, simt un fior pe şira spinării, în sus şi în jos. Da... spune Ixa, mai precis îi aud ecoul vocii în minte, apoi, brusc, ne luăm zborul amândoi de pe acoperişul pe care stăteam.

Ne luăm?

Clipesc repede, surprinsă, şi-mi simt corpul dintr-odată uşor, purtat în aer peste Piaţa Sanusi de aripile mele care prind un curent cald. Stai... Mai-mai să cad la pământ, atât sunt de uluită. Aripile mele? Nu, aripile noastre.

Ixa, îngân. Ce e asta? Ce se întâmplă?

Corpul lui Ixa e străbătut de un tremur. Mă rog, corpul nostru, mai precis. Ixa şi Deka una, răspunde el simplu.

Răspunsul mă năuceşte atât de tare, încât aproape că nici nu observ că Ixa pronunţă cuvinte propriu-zise, nu doar numele meu, ceea ce a făcut doar de câteva ori. Acum sunt cufundată în mintea lui, suntem strâns împletiţi unul cu celălalt, deşi cumva rămânem entităţi separate. Cred că e una dintre cele mai ciudate experienţe din viaţa mea. Cea mai apropiată senzaţie de asta am trăit-o când i-am văzut amintirile lui Melanis, dar atunci situaţia era cu totul alta. Când am fost în mintea lui Melanis, am devenit ea. Dar cu Ixa e aproape ca şi cum ar avea un spaţiu liber în mintea lui numai pentru mine, unul care-mi permite să fiu eu însămi.

Deka, vrei vezi ? mă întreabă entuziast.

Da, îi răspund, înţelegându-l limpede. Vreau să văd piaţa.

Mă străduiesc să rămân calmă în timp ce Ixa îşi îndreaptă – mă rog, ne îndreaptă – corpul ameţitor de aproape de piaţă, tot mai aproape. Urlătorii-morţii, Lepădaţii, sunt înfricoşător de mari;

târăsc din case cetăţeni care urlă, în timp ce pe margine stau şi aşteaptă jatu rânduri-rânduri, însoţiţi de

conducătorul lor devenit urlător-al-morţii. La fel ca înainte, şi ei, şi jatu umani poartă armura fioroasă cu semnul kaduth pe ea, numai că de data asta nu mă tulbură. Nici măcar un gând neliniştitor nu-mi apare în minte. E ca şi cum corpul lui Ixa m-ar proteja de simbol.

Urlătorii-morţii îi împing pe cetăţeni în mijlocul pieţei, unde se află două căruţe, una împodobită ţipător cu simbolul Soarelui lui Oyomo, kuru, cealaltă solid armată, întărită cu fier, pentru transportul prizonierilor. întorc ochii spre prima căruţă când doi jatu îi deschid uşa şi îngenunchează respectuos în faţa celor trei siluete care ies din ea. Numai una, o fecioară de templu cu părul scurt şi foarte creţ şi pielea de un negru-albăstriu, îmi e necunoscută. Pe ceilalţi doi îi ştiu prea bine: seniorul Kadiri şi Elfriede.

— Deka, Deka!

Vocea lui Keita sună panicată, dar e undeva în depărtare, aşa că o ignor şi îi urmăresc pe senior şi pe Elfriede înaintând până în centrul pieţei, păziţi de jatu, în timp ce urlătorii-morţii îi adună pe oameni mai strâns, ca pe oi.

Seniorul ridică mâinile într-o imitaţie revoltător de pioasă a unui gest de bun-venit.

— Cinstiţi cetăţeni ai Hemairei, se adresează el publicului deloc încântat. Sunt seniorul Kadiri, mare preot al lui Oyomo. Vă dau bineţe în numele lui Idugu. Lie ca Idugu să vă apere şi să vă izbăvească.

— Lie să ne apere. Lie să ne izbăvească, răspunde mulţimea îngrijorată, făcând schimb de priviri furişe.

— Toate scuzele mele pentru că v-am luat de la îndatoririle de seară, dar astăzi este o zi dintre cele mai faste.

Cercetează adunarea din priviri.

— Vedeţi voi, astăzi, cea mai iubită fiică a Auritelor, cea

numită Nuru, Deka, este aici, ascunsă printre voi.

Sunt cât pe ce să intru într-un zid, atât sunt de şocată.

Ixa zbor, ciripeşte Ixa şi îşi preia repede controlul asupra corpului. Spre deosebire de mine, nu-l deranjează ce se întâmplă sub noi. Aşa cum am mai bănuit de multe ori până acum, nu înţelege cu adevărat ce se întâmplă – doar că e rău.

Ixa se lasă grăbit pe o margine de acoperiş şi urmărim împreună ce se petrece dedesubt, în mulţimea dinspre care răzbat şoapte înfiorate.

Seniorul Kadiri îşi duce degetul la bărbie, prefăcându-se gânditor.

— Trebuie s-o momim să iasă, dar cum? Nu va ieşi la vedere doar aşa, de dragul vostru. Nici dacă am ameninţa că vă trecem prin sabie, aşa-zisa Izbăvitoare (spune cuvântul cu toată condescendenţa de care e în stare) nu şi-ar risca nemurirea pentru vieţile voastre omeneşti. Deci trebuie s-o stârnim să iasă din ascunzătoare.

Face semn spre un jatu din apropiere, iar bărbatul cu spatele lat se îndreaptă spre căruţa ferecată pe care am văzut-o mai devreme, cea pentru transportul prizonierilor. Ce e înăuntru? mă întreb, cu inima bătându-mi tot mai tare. Mai precis, cine?

Seniorul Kadiri arată spre ea.

— înainte să se dezvăluie că e fiica Auritelor, această Nuru, Deka, avea altă familie. O familie de oameni. Cred că a venit timpul să le înlesnim o revedere.

Lumea mi se prăbuşeşte când jatu deschide uşa căruţei şi-l trage afară pe cel dinăuntru – un bărbat şubred, slab, cocârjat, cu cârpe zdrenţuite şi pătate atârnându-i pe el. Vederea lui mă şochează atât de tare, încât mintea îmi sare din trupul lui Ixa şi revine într-al meu.

— Tata, rostesc, dintr-odată fără răsuflare. E tata.

17

Sunt atât de zguduită când mă întorc în corpul meu, încât durează câteva clipe până reuşeşte să mă calmeze Keita.

— Deka? Deka, te simţi bine? şopteşte el, trecându-şi liniştitor mâinile peste spatele meu. Ai avut un fel de criză.

Mă întorc spre el.

— E tata, repet. Am fost în corpul lui Ixa şi l-am văzut –

Cerule, l-au prins!

— Cum adică l-au prins? Şi... corpul lui Ixa?

Deja sunt atât de tulburată, încât de-abia reuşesc să-mi adun cuvintele, care îmi ies din gură ca o bolboroseală.

— Am vrut să văd piaţa şi Ixa pur şi simplu a... nu ştiu... m-a primit la el în corp şi l-am văzut pe tata acolo, în mijlocul pieţei, cu seniorul Kadiri şi Elfriede. L-au prins – of, Cerule, l-au prins. Ixa, du-mă înapoi!

Du-mă înapoi!

Când repet comanda în gând, aud vocea lui Ixa în mintea mea, ca întotdeauna. Da, spune el şi, dintr-odată, sunt din nou în trupul lui şi plutim sus de tot deasupra mulţimii, unde jatu aceia îl duc pe tata spre seniorul Kadiri.

Durerea îmi face aripile să-mi tremure când mă apropii de el. S-a schimbat tare mult în ultimul an. Deja era slăbit când l-am văzut ultima oară, dar acum părul lui blond, odată des, e atât de rar, încât din el au rămas doar câteva petice pe scalp, iar corpul nu îi e cu mult mai mult decât un schelet pe care atârnă zdrenţele. La încheieturile mâinilor şi la gleznele emaciate îi zornăie

lanţuri în timp ce îşi târşâie picioarele spre centrul pieţei, cu capul plecat, cu ochii pironiţi în pământ. Când îl aud cum se luptă să tragă aer în piept, se sfărâmă ceva în mine.

După ce le-am trezit pe zeiţe, credeam că n-am să mai simt niciodată ceva pentru el – pentru omul acesta care m-a trădat, m-a dat pe mâna preoţilor, apoi mi-a tăiat capul, dar acum că e aici, îngenuncheat pe platforma de sub mine, de-abia mă pot abţine să nu dau fuga la el, să nu-l iau în braţe ca să-l apăr de lume.

Deka bine? întreabă Ixa, îngrijorat.

Sunt bine, îi răspund, îndurerată. Zboară mai aproape.

Ixa îmi face pe plac şi coboară în ramurile unui arbore amarul din apropiere, apoi îi urmărim amândoi pe jatu aducându-l pe tata la seniorul Kadiri, care îndreaptă spre el un deget acuzator.

— Omul acesta, fiara aceasta, care ne pângăreşte ochii şi nouă, şi lui Oyomo, are ceva să vă spună tuturor.

Face un semn din cap şi unul dintre jatu ia un corn de metal şi i-l împinge în faţă tatei, care clatină din cap rugător spre seniorul Kadiri. Dar seniorul e neîndurător.

— Vorbeşte, porunceşte el aspru.

Toată fiinţa tatei parcă se prăbuşeşte în sine. Arată atât de mic acum, atât de fragil... Niciodată nu l-am mai văzut aşa, nici măcar când suferea atacurile cele mai rele de vărsat roşu.

Se întoarce spre mulţime, tuşeşte puţin şi vorbeşte cu un glas dureros de slab chiar şi prin corn.

— Seara bună, credincioşi ai lui Oyomo.

Nu primeşte niciun răspuns în afară de nişte murmure dezaprobatoare. în mulţime creşte tensiunea. Furia. Toată lumea e speriată, nesigură, iar în faţă îl au pe tata, presupusul motiv pentru care au fost târâţi afară din case. Un ţap

ispăşitor care le convine.

Tata pare să ştie, pentru că aruncă o privire prudentă în jur.

— Nu am dreptul să vă vorbesc. Sunt un păcătos în ochii voştri, în ochii lui Oyomo.

Cade în genunchi.

— Sunt cel mai monstruos păcătos din câţi au existat! Iertaţi-mă! Iertaţi-mă!

Se pleacă în faţa mulţimii, lovind pământul cu fruntea la fiecare mişcare, dar mărturisirea aceasta nu face decât să aţâţe furia celor adunaţi.

— Trădătorule! strigă cineva şi un bulgăre de pământ zboară spre tata.

Se sparge de roba lui şi lasă o pată roşie pe materialul rupt.

— Tată de demoni! strigă altul şi e de ajuns ca să se rupă stăvilarul: încep să zboare din nou bulgări şi pietricele ascuţite – practic orice găseşte gloata de aruncat.

Cu fiecare lovitură, tata se pleacă tot mai mult, de parcă plecăciunile lui ar putea să îmbuneze adunarea, să stingă vinovăţia care coace în el ca un puroi.

Când lumea începe să arunce cu bălegar în el, jatu face în sfârşit un pas înainte şi cere tăcere cu un glas sever.

— Ajunge! strigă cel cu glasul cel mai tunător.

Durează o vreme până când mulţimea se potoleşte. Acum e într-o stare frenetică, de furie aprinsă, însetată de violenţă. Şi toţi ochii sunt aţintiţi asupra tatei, care stă în continuare cocârjat şi face temenele. Eu îl privesc cu trupul împietrit, dar cu gândurile într-un vârtej disperat.

Cum a ajuns tata aici?

îl credeam în siguranţă la Irfut, apărat de credinţa că eu, fiica lui alaki, ruşinea lui, am murit. Presupuneam că nu are cum să facă legătura dintre

mine şi Num care s-a răzvrătit împotriva Hemairei în numele zeiţelor, să-şi dea seama ce am devenit. Deka e un nume destul de obişnuit în Provinciile de miazăzi şi, lucru şi mai important, trăsăturile mi s-au schimbat în ultimul an: pielea îmi e mai închisă la culoare, buclele odinioară moi îmi sunt strâns încreţite, iar ochii îmi sunt negri, nu cenuşii ca la naştere. Dacă adăugăm la asta faptul că toate posterele nu seamănă cu mine decât foarte vag, n-aş fi crezut niciodată că ar putea face legătura. Şi în niciun caz că ar fi aici, prizonier al seniorului Kadiri.

Niciodată, nici în cele mai febrile închipuiri ale mele, nu mi-am imaginat asta.

Seniorul Kadiri face ochii roată prin piaţă.

— Deka, dacă mă auzi, şi sunt sigur că mă auzi, diseară îl vom executa pe tatăl tău.

Cuvintele mă înjunghie ca un pumnal, dar nu mă clintesc.

Deka bine? întreabă Ixa, îngrijorat

Da, răspund, dar simt că mă sufoc, iar seniorul Kadiri continuă, cu zâmbetul acela oribil, pios, pe faţă:

— Ai să-l laşi să moară, Deka, sau eşti o fiică onorabilă? Eşti o fiică gata să-şi dea viaţa pentru a-şi scăpa tatăl?

— Nu!

Spre uluirea mea, tata e cel care protestează.

— Nu, Deka, deja ai murit o dată din cauza mea! Nu te pune în pericol din nou!

S-a ridicat în picioare şi strigă atât de tare, încât îl aude toată lumea.

Seniorul Kadiri se face vânăt la faţă; masca aceea calmă a lăsat loc unei expresii de furie, de parcă nu-i vine să creadă.

— îndrăzneşti? şuieră el. îndrăzneşti să te pui împotriva voinţei lui Idugu, zeul tău?

Le face semn celor doi jatu care stau cel mai aproape de tata să-l

imobilizeze. Dar tata nu-l mai ascultă.

— Deka, dacă mă auzi, am ceva important să-ţi spun!

Mama ta trăieşte. E...
Unul dintre jatu îl pune la pământ cu un dos de palmă în aceeaşi clipă în care eu revin în propriul corp, trăgând scurt aer în piept şi speriindu-l pe Keita, care e înnebunit de panică.

— Deka, ce se întâmplă? întreabă el, cu o expresie răvăşită, în timp ce mă îmbrăţişează. Iar erai în altă parte şi n-aveam cum să ajung la tine... nu puteam...

— Mama, Keita. Tata a zis că trăieşte!

— Ce?

Keita se încruntă, pare să nu fi înţeles.

— Ce spui, Deka? Mama ta a murit. Chiar tu mi-ai spus.

— Ţi-am spus, dar trăieşte. Aşa a zis tata.

— Şi tu îl crezi? Pe omul care te-a decapitat cu mâna lui?
Cumva, Keita a trecut pe loc de la confuzia pricinuită de scena din faţa noastră la bănuiala faţă de tata, dar n-am timp să-i explic ce se întâmplă. Dacă nu mă grăbesc, jatu îl vor lua pe tata şi n-am să aflu niciodată ce încerca să-mi spună despre mama.

— Trebuie să mă duc, spun eu şi mă ridic. Trebuie să-l

salvez pe tata!

— Deka, stai, ce...

Dar deja sar de sub coş şi alerg cu toată viteza spre capătul aleii.

Ixa, vino!

spun. Hai să-l luăm pe tata.

Spre uşurarea mea, camaradul meu se lasă să plutească imediat până jos, deja în curs de preschimbare în forma lui adevărată, doar că-şi păstrează aripile. în spatele nostru se aud paşi în clipa în care îi sar în spate, iar când mă întorc, o văd pe Britta cum se apropie, cu o expresie derutată.

— Deka, un‘ te duci? întreabă. Te-oi auzit că ziceai de tatăl tău?

— Trăieşte, îi explic eu, prinzându-mă deja cu mâna de ţepii de pe spatele lui Ixa.

N-am de gând să las pe nimeni să mă întoarcă din drum – nici pe Keita şi cu atât mai puţin pe ea.

— Seniorul Kadiri l-a adus în piaţă şi tata a spus că mama trăieşte. Mă duc să-l eliberez.

Spre surprinderea mea, Britta se mulţumeşte să aprobe din cap.

— Nu-nţeleg nici jumate din ce oi zis, dar îs cu tine, Deka, spune ea, convinsă. Vin cu tine.

Fără măcar să aştepte să protestez, se caţără pe spatele lui Ixa şi îşi ridică ciocanul de război.

— Britta! strigă Fi, dând fuga de sub coşul sub care au stat ascunşi.

în privirea lui desluşesc ceva, o panică asemănătoare cu ce am văzut la Keita, dar n-am timp să mă gândesc. Britta vine cu mine. Mergem împreună să-l salvăm pe tata. Orice s-ar întâmpla, suntem eu şi cu ea. împreună ca întotdeauna.

— Fuaţi-o înainte. Ne întâlnim la parc, îi spune ea lui Fi, în timp ce restul îşi fac şi ei apariţia, miraţi.

între timp, eu mă străduiesc să-mi feresc ochii de ai lui Keita. Acum se apropie de Ixa, cu voce rugătoare.

— Deka, gândeşte-te ce faci, mă avertizează el. Indiferent ce ţi se pare că ai văzut, probabil e o capcană a lui Idugu. Trebuie să fii prudentă.

Dau din cap în semn că am înţeles. M-am gândit şi eu la posibilitatea asta, dar m-am mai gândit şi la altceva: dacă ce am auzit e adevărat şi eu îi ignor spusele tatei şi ratez ocazia, n-o să mi-o iert niciodată.

— Mama trăieşte, răspund eu, hotărâtă. Şi tata ştie unde e. O să-l salvez. Ne vedem la parc înainte să se întunece.

— Dar, Deka... începe el, aşa că-l privesc în ochi şi încerc să-i transmit tot ce simt.

Ştiu că ce fac e nesăbuit – că îmi risc viaţa şi mie, şi Brittei. Dar am ieşit eu din situaţii mai rele, iar ea a ales să mă urmeze. Dau iarăşi din cap spre el.

— Te iubesc, spun simplu, apoi îl îmboldesc pe Ixa cu genunchii în coaste şi simt privirea lui Keita aţintită asupra mea în timp ce ne înălţăm în aer.

Când plonjăm vertiginos spre seniorul Kadiri, doar câteva secunde mai târziu, ochii lui ard de o încântare păgână.

— Ştiam eu! cârâie el când Ixa aterizează. Ştiam eu că n-ai să-ţi părăseşti tatăl!

De-abia dacă-i arunc o privire şi mă reped spre tata, în timp ce Britta şi Ixa îmi deschid calea. Ce mulţi urlători-ai-morţi sunt aici! Dar nu sunt la fel de rapizi ca mine când mă aflu în starea de luptă, or eu pot să fiu agilă. Nu am nevoie decât să fiu agilă. Frica îşi iţeşte capul, dar o îndes cu forţa la loc. N-am timp de ea acum; trebuie să-l salvez pe tata.

Mânată de disperare, lunec pe lângă urlătorul-morţii care îi comandă pe jatu şi îi văd corpul ca pe o formă de un alb orbitor, fiindcă ochii mei deja au trecut la starea de luptă. îmi simt pielea cum se întăreşte şi corpul cum se lungeşte, iar degetele mi se ascut

în chip de gheare. Când întrezăresc semnul kaduth, îmi aţintesc repede privirea în pământ şi urmăresc mişcările urlătorilor-morţii după picioare. Atâta timp cât reuşesc să mă concentrez pe ei şi nu pe simbolul acela groaznic, n-o să păţesc nimic. Pot să-l iau pe tata de

aici.

Nu am în minte decât planul acesta în timp ce mă eschivez, dansez şi fentez; în doar câteva clipe, am ajuns la tata şi jatu care tocmai îl împing cu forţa în căruţă. îl smulg din mâinile lor cu o asemenea forţă încât se duc amândoi de-a berbeleacul.

Tata priveşte în sus la mine cu un amestec de uimire şi fascinaţie îngrozită. Una e să ştii că fiica ta e Nuru cea despre care vorbeşte toată lumea şi alta s-o vezi în carne, oase şi piele bicoloră, cu corpul asemănător cu al unei urlătoare-a-morţii.

— Deka, hârâie el răguşit, clătinându-se de parcă e prea slăbit să se mai ţină pe picioare. Ai venit.

în aerul din jurul lui e un miros ciudat, dar îl ignor.

— Ţine-te bine, îi spun şi îl ridic pe un umăr.

Apoi ţâşnesc mai repede decât am făcut-o vreodată, alergând ca vântul printre urlătorii-morţii, ferindu-mă de scânteieri de gheare şi împunsături de suliţe.

Sunt ca un dansator dintr-o procesiune de carnaval – fac piruete, mă învârt, mă eschivez până când, în cele din urmă, ajung lângă Ixa, deja înconjurat de o hoardă de urlători-ai-morţii.

Deka! spune el, uşurat, în timp ce-i rupe dintr-o muşcătură mâna unui urlător-al-morţii din apropiere.

Creatura răcneşte de durere şi sunetul îl face pe tata să tresară chinuit. Aproape că am uitat că e om şi deci îl reduc uşor la neputinţă vocile urlătorilor-morţii. Mă răsucesc pe loc şi îi tai gâtul atacatorului. în timp ce se prăbuşeşte, sar peste corpul lui, apoi îl urc pe tata pe Ixa, care întinde aripile imediat şi se ridică. Sar şi eu pe el, apoi o strig pe Britta; încă se luptă cu urlătorii-morţii în apropiere.

— Britta, hai să mergem! strig eu.

— Vin! răspunde, alergând spre mine cu mâna întinsă.

O apuc în timp ce Ixa se înalţă şi iată-ne: suntem în aer, Ixa bate din aripi spre parcul către care se îndreaptă ceilalţi. îi văd, puncte care gonesc pe străduţe, iar deasupra lor Katya şi Nimita, două umbre zvelte în întunericul începutului de seară, sar de pe un acoperiş pe altul.

De cum părăsim piaţa, Britta se porneşte pe râs, cu o uşoară notă de isterie în glas.

— Om reuşit, Deka! spune ea, şocată. Nu-mi vine să cred c-om reuşit!

Dau din cap, încă tremurând din tot corpul.

— Nici mie nu-mi vine să cred, spun, cu ochii la spatele tatei, care umple spaţiul din faţa mea.

îl bat pe umăr.

— Tată, întreb, mama chiar trăieşte?

— Deka...

Tata se întoarce spre mine, cu un aer nedumerit.

— Chiar eşti aici.

Apoi, de parcă tocmai şi-a amintit întrebarea mea, încuviinţează

din cap.

— Da, este. Umu e...

îl întrerupe o bufnitură puternică. Mă uit în jur, încercând să-mi dau seama de unde a venit, până aud un mârâit slab, îndurerat. Apoi Ixa cade.

Mi se strânge stomacul; Ixa se prăbuşeşte, străduindu-se din răsputeri să bată din aripi sau măcar să le mişte puţin.

— Ixa? strig, disperată. Ixa!

Deka, răspunde el răguşit, amuţit de durere, privind în jos. Din

coaste, în

partea stângă, îi iese o suliţă – una foarte cunoscută –, iar conducătorul jatu urlă victorios când ne ciocnim de un acoperiş din apropiere.

— Ţineţi-vă bine! spun, trăgându-mă mai aproape de tata, când Ixa se rostogoleşte, apoi cade pe străduţa de dedesubt.

Suliţa zăngăneşte ascuţit pe pietrele de pavaj roşii, smulgându-i încă un mârâit de durere tovarăşului meu, aşa că sar repede jos şi, între timp, îmi despic pielea din palmă. Coada suliţei îi iese dintre coaste însoţită de un râu de sânge albastru în clipa în care trag de ea, dar sunt pregătită şi îmi apăs mâna însângerată de rană. Aurul i se cufundă imediat în carne şi, sub privirea mea uşurată, deschizătura dintre coastele lui Ixa se lipeşte la loc, iar marginile neregulate se trag una spre alta sub palma mea. Deja se vindecă, aşa cum mă aşteptam.

Dar a pierdut prea mult sânge. Cu cât mă uit mai mult la el, cu atât mai mult îmi dau seama: sunt scăldată în el, albastrul mi se îmbibă în robă cum stau îngenuncheată deasupra lui. Nu mai are cum să ne poarte în spate, iar Lepădaţii sunt pe urmele noastre, le aud paşii tot mai aproape. Mă uit în jur, în căutarea unei căi de scăpare, şi aud apa clipocind. Iată-l, un râu uriaş care curge chiar prin mijlocul oraşului. Braţul principal al lui Agbeni. Răsuflu uşurată când văd cât de aproape e de noi. Nu trebuie decât să-l traversăm. Dacă trecem de el, putem scăpa.

Mă ridic repede şi mă simt plină de recunoştinţă când o văd pe Britta că-l ţine bine pe tata. Hai, Ixa! îl încurajez eu. Treci, te rog, la forma de pisoi.

Deka, spune el. Un răspuns slab, dar aprobator.

Se micşorează cât ai clipi până ajunge la forma felină, iar eu îl iau în braţe înainte să mă întorc spre Britta, gata s-o îndemn să alerge mai departe. Mă opresc când îi văd expresia mâhnită de pe chip.

— Deka, spune ea încet, cu ochi trişti, foarte trişti.

Se uită în jos la tata şi aud imediat hârâitul oribil care-i iese din piept.

— Deka, şopteşte Britta din nou, cu privirea îngrijorată. E deja...

— Ştiu, spun repede, încercând s-o opresc înainte să continue.

Ştiu ce înseamnă sunetul acela. Orice războinic ştie.

Britta aruncă o privire spre capătul aleii, de unde se apropie paşii Lepădaţilor, apoi se uită din nou la mine.

— Pot să trag de timp, spune ea brusc. Câteva minute, mai mult nu-s în stare.

— Mulţumesc, îi spun, deşi de-abia acum încep să înţeleg situaţia în care ne aflăm.

Am scăpat o dată de Lepădaţi, încă nu sunt sigură cum; Ixa e rănit; Lepădaţii se apropie; iar tata... tata e...

Respir adânc în încercarea de a-mi alunga acest gând din minte, iar Britta păşeşte în faţa mea şi ridică braţele. Sunt încă în starea de luptă, aşa că văd puterea cum îi izbucneşte în sus prin corp când izbeşte cu piciorul în pământ, adoptând forma de luptă Pământul Neclintit, pe care o recunosc de la lecţiile cu karmoko Huon, fosta noastră maestră de lupte. Pământul Neclintit e făcută să echilibreze combatantul în confruntări corp la corp, dar nu ştiu ce rost ar avea aici, când avem atâţia adversari. Oricum, continui s-o urmăresc, captivată de puterea care clocoteşte în ea ca un val de lumină albă.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Nu văd altceva decât lumina aceea... Apoi ţâşnesc cu boltă dâre albe, când puterea explodează din picioarele ei, revărsată în pământ ca un ocean de lumină. în clipa în care dispare, se aude un huruit îndepărtat şi slab... apoi în faţa noastră erupe un perete de stâncă.

Şi încă unul.

Şi încă unul.

Până să mă dezmeticesc, suntem încercuiţi complet de o structură mică, triunghiulară, ale cărei laturi de piatră se îmbină atât de bine, încât prin crăpăturile din colţuri nu răzbate decât un firicel de lumină. Britta ne-a construit o fortăreaţă – una

făcută doar din piatră şi energia ei... din care a cheltuit prea multă. Văd cât a slăbit lumina dinăuntrul ei, la fel cum arăta în

mine la început, când m-a antrenat Mâini-Albe să-mi folosesc puterile, şi mi se strânge inima. Va trebui să-i arăt cum s-o canalizeze, cum să controleze puterea care creşte în ea.

Numai să reuşim să scăpăm de aici.

Odată ce termină, Britta se lasă la pământ, cu trupul secătuit.

— Nu ştiu cât o să ţină când o să dea în el, spune ea obosită, în timp ce pleoapele i se îngreunează. Eu acuma trag un pui de somn scurt.

— O să ţină atâta timp cât e nevoie, spun eu repede, recunoscătoare pentru efortul ei.

Şi chiar dacă nu ţine piatra, o să mă descurc eu. Nu am de ales. Hârâitul acela groaznic se aude atât de tare din pieptul tatei, încât nu mai pot să-l ignor. Tata trage să moară.

E timpul să ne luăm adio.

18

Când eram mică, tata era un bărbat masiv, robust, cu părul auriu ca soarele şi ochii cenuşii ca norii de furtună. în mintea mea, era un munte – o siluetă impunătoare care mă ridica pe umerii lui laţi şi îmi dădea senzaţia că pot să ating cerul. îl credeam etern, de neclintit, ca muntele cu care-l identificam. N-aveam dreptate. Iar acum, n-a mai rămas din bărbatul puternic pe care-l cunoşteam decât silueta asta scheletică, al cărei piept osos e scuturat de horcăitul acela cumplit.

Când îl văd întins acolo, un morman de zdrenţe mizerabile pe pietrele murdare pe care se ridică adăpostul acesta ridicat în grabă, din piept îmi iese un suspin.

— Tată, şoptesc, trăgându-mă mai aproape de el.

îi aud pe Lepădaţi dincolo de peretele cel mai apropiat, râcâind piatra cu ghearele, dar nu contează. Nimic nu mai contează. Tot ce s-a întâmplat între noi mai demult – trădarea lui, abandonul, chiar şi mulţimea de întrebări pe care le am despre mama – dintr-odată nimic nu mai pare atât de important, întind o mână spre el, dar o trag repede înapoi, uimită, când mă loveşte izul de transpiraţie acră şi urină şi moscul cărnii în putrefacţie. Deci asta am simţit mai devreme.

— Tată, şoptesc îngrozită.

Simt că este aproape peste puterile mele să-l văd în starea asta.

Tata se întoarce spre mine şi zâmbeşte trist, cu ochii cenuşii orbi în

întuneric.

— Deka, spune el răguşit, chiar tu eşti. Credeam că

visez... întinde mâinile şi mă smucesc înapoi fără să vreau,

asaltată de toate

amintirile groaznice. Ultima oară când i-am văzut mâinile, ţinea în ele o sabie – sabia cu care mi-a tăiat gâtul. Dar acum degetele îi sunt aproape blânde în timp ce mă caută.

— Ce vise am avut, Deka, ce coşmaruri cumplite.

Tata tuşeşte din nou, de data asta atât de violent, încât aud lichidul cum îl clipoceşte în plămâni.

Mă las repede lângă el, fără să-mi mai pese când mirosul mă asaltează din nou, fără să-i mai aud pe Lepădaţi cum izbesc în zidurile fortăreţei.

— Tată, spun, luându-i palmele într-ale mele.

Ce reci sunt. Ce reci...

— Trebuie să rezişti. Dacă rezişti, te duc eu undeva, găsesc un vindecător.
Pot să te salvez.

îmi strecor mâinile pe sub el ca să-l ridic, dar iarăşi mi se pune un nod în gât. E tot numai piele şi os. Văzusem şi până acum, dar când îl şi simt... E atât de fragil încât parcă vântul îl va lua dintr-o clipă în alta, făcându-l să dispară pentru totdeauna, dacă nu-l ţin bine. Mi se scurge o lacrimă pe obraz şi clipesc, luată prin surprindere.

— O să te duc de aici, îi spun, hotărâtă.

Dar în timp ce mă ridic în picioare, un deget scheletic îmi şterge lacrima. Privesc în jos şi văd ochii tatei cum sticlesc febril.

îmi alung gândul din minte.

— N-are rost, Deka, şopteşte el. Deja e prea târziu, ştii şi tu, nu? Şi chiar dacă n-ar fi...

Se întoarce cu greu spre pereţii fortăreţei, dincolo de care izbiturile au lăsat loc bufniturilor îndesate ale unor corpuri masive lovindu-se de stâncă.

Din fericire, fortăreaţa nu se clinteşte. Nici măcar nu se clatină. Britta chiar a

construit-o cu toată puterea ei. îmi dau vag seama că a început să se mişte şi ne urmăreşte cu lacrimi în ochi.

întorc privirea spre tata.

— Nu, îi spun. O să te duc la un vindecător. O să te duc într-un loc sigur.

Toate resentimentele, toată furia mea – toate s-au risipit şi au lăsat numai disperarea asta, convingerea asta stranie, îndârjită.

Atâta timp am crezut că sunt furioasă pe el, când de fapt eram tristă. Era tatăl meu şi s-a dezis de mine. De cum au venit preoţii, m-a părăsit, m-a trădat când ar fi trebuit să mă iubească – şi eu îl iubeam. La gândul acesta simt că mă sufoc – e un lucru de care îmi dau seama şi pe care prea târziu îl accept.

De atunci şi până acum l-am iubit.

Credeam că sunt tare, că am înlocuit toate amintirile, că mi l-am izgonit din minte cât de mult am putut, dar de fapt sunt aceeaşi fetiţă de odinioară şi-i caut afecţiunea. îi caut iubirea.

Tata clatină din cap, o mişcare imperceptibilă.

— Nu mai e timp, nu mai e leac – pentru aşa ceva nu există.

îşi trage la o parte partea de sus a robei şi mirosul se intensifică.

Stomacul îmi tresare şi mi se umplu ochii de lacrimi când mă uit în jos şi îi văd rana din piept, înnegrită pe margini, rotundă şi adâncă. în ea se foieşte ceva. Viermi. îmi urcă voma în gât şi mă grăbesc să-l las din nou jos şi să alerg spre capătul cel mai îndepărtat al adăpostului, unde dau afară toată mâncarea pe care a furat-o Lamin pentru noi mai devreme, după-amiază. Când termin, mă şterg la gură cu mâini tremurătoare şi mă întorc la el, ignorând din răsputeri bufniturile corpurilor de jatu care se lovesc de adăpost, ţipetele îndepărtate, comenzile înfuriate ale seniorului Kadiri. Dacă mă concentrez pe ce se întâmplă aici şi acum, e ca şi cum n-ar exista. Ca şi cum nici n-ar fi aici.

— Ce frumoasă e lumina, şopteşte tata.

Are ochii fixaţi pe ultimele raze de soare care intră printr-una dintre crăpăturile adăpostului, dar nu sunt sigură cât vede din ele. Parcă e deja pe jumătate plecat, cu spiritul înălţat la ceruri, dar corpul încă aici.

Apoi privirea îi rătăceşte spre mine, ciudat de absentă. O observ, chiar şi în penumbră.

— Ştiu că n-am niciun drept să cer asta, dar ai vrea să vii să stai lângă mine din nou, Deka? Te rog, şopteşte el.

E prima oară când aud cuvintele astea din gura lui şi mă zguduie până în adâncul fiinţei. Fac ce-mi cere, cu fiecare muşchi din corp tremurându-mi atât de tare, încât parcă am fost aruncată într-un lac îngheţat şi ţinută sub luciul apei până mi s-a prefăcut toată carnea în gheaţă.

— Am avut mult timp să mă gândesc în anul care a trecut, şopteşte el, cu vocea redusă la un şuier. Mult timp să mă rog, să reflectez. Să mă căiesc.

întinde mâna spre mine şi i-o iau, încercând să nu observ cât e de slab, cât de clar simt oasele cum se freacă unele de altele sub piele. Par fragile, la fel de uşor de spart ca nişte coji de ouă.

— îmi pare rău că nu te-am apărat, Deka, horcăie el. îmi pare rău că n-am fost un tată bun... N-am nicio scuză pentru cum te-am tratat. Când ţi s-a schimbat sângele, trebuia să te duc pe furiş undeva, să fug cu tine. Chiar şi acolo, în pivniţă, trebuia să întorc sabia spre seniori, dar am întors-o spre tine. Singurul meu copil. Singura mea fată.

Cuvintele răsună în mine – şi îmi amintesc de ceva.

— Tată, încep, simţind cum mi se lasă o greutate pe inimă. Cred că trebuie să ştii ceva. Nu sunt chiar...

— Ştiam că nu eşti sânge din sângele meu.

Mă fixează cu o privire pătrunzătoare, deşi pustie.

— Din clipa în care mi te-a pus Umu în braţe, am ştiut că nu eşti a mea.

Semănai cu mine, te şi purtai ca mine, dar ceva dinăuntrul meu îmi spunea că erai ceva nefiresc. Că erai ca ea.

îi simt cuvintele ca pe o sabie în inimă.

Lacrimile îmi ard ochii; încerc să-mi trag mâna din mâna lui, dar tata o strânge mai tare – lucru straniu pentru cineva atât de slăbit.

— Dar tot te-am iubit. Pe amândouă v-am iubit.

Zâmbeşte trist, cu ochii plini de lacrimi.

— Te-am iubit cu tot ce erai – cu fiecare răsuflare a ta. Nu conta ce erai, Deka. Erai a mea şi trebuia să te apăr – trebuia să te salvez. Dar eu am ascultat de înţelepciuni. Mi-am încălcat cele mai adânci credinţe pentru ce m-au învăţat pergamentele şi preoţii. Am fost un laş, un nebun nedemn de darul pe care l-am primit şi pentru asta îmi pare rău. Loarte, foarte rău.

Scormoneşte prin zdrenţele robei de pe el şi scoate ceva pe care mi-l îndeasă în palmă.

Când o deschid, simt că rămân fără aer. E colierul mamei, cel pe care l-a luat când eram întinsă, pe moarte, pe podeaua pivniţei. Mi-l pune în mâini, apoi se apleacă înainte ca să-şi odihnească fruntea pe ele ca în rugăciune.

— Mă vei putea ierta vreodată pentru ce am făcut, Deka? şopteşte el. Nu acum, dar poate într-o zi, în secolele care vor urma – vei putea ierta vreodată slăbiciunea omului ăstuia netrebnic şi mândru?

— Te iert.

Cuvintele ies din mine atât de repede, încât îmi dau seama pe loc că sunt adevărate. îl iert pe tata pentru tot ce a făcut. L-am iertat din clipa în care l-am văzut în piaţă, plecându-se în faţa unei mulţimi care-l ocăra ca să mă apere cu ultima suflare, deşi era împotriva firii lui să se opună celor din jur.

— Te iert, spun din nou. Te iert.

— Mă bucur, răspunde tata, cu o voce stinsă.

Ochii îi sunt şi mai goi, îmi dau seama că nu mai văd nimic.

— Mă bucur că sunt iertat. Acum pot să mă duc să fiu cu

Umu din nou. Clipesc.

— Dar credeam că...

— Uneori o văd, şopteşte el, în timp ce strânsoarea îi slăbeşte, iar hârâitul devine, dintr-odată, şi mai puternic.

Degetele îi sunt reci, din cale-afară de reci.

— Mă urmăreşte de la marginea satului. întotdeauna arată ca pe vremuri Umu a mea. Mereu aşa de frumoasă. Neschimbată, cum mi-o amintesc. Trăieşte, să ştii. Trăieşte aici.

Se bate pe piept, apoi îmi zâmbeşte, cu o expresie de extaz aşternută pe faţă.

— Uneori îmi şopteşte noaptea, îmi dă veşti pentru tine. îmi cere să-ţi spun că trăieşte, că te aşteaptă în Gar Nasim...

Gar Nasim. Mă forţez să-i zâmbesc. Bineînţeles.

Gar Nasim e insula pe care a vrut mama s-o vadă dintotdeauna, un loc minunat ascuns atât de departe în oceanul dintre Otera şi Tărâmurile Necunoscute, încât a căpătat o aură mitică.

Bineînţeles că tata şi-ar imagina-o acolo. Bineînţeles că şi-ar imagina-o pe mama vie.

Scot un suspin, dar ochii tatei se întorc din nou, orbi, spre crăpătura din zid, de parcă ar căuta o lumină pe care numai el o vede.

— Mi se pare că o şi văd, şopteşte. Cred că vine să mă ia.

Mâna i se ridică firav, în semn de salut spre o fiinţă care nu mai există decât pentru el.

— Mergi mai încet, Umu, spune el zâmbind. Vin, iubirea mea. Vin

acasă... încă o răsuflare îi zguduie pieptul, apoi tăcere.

Dintr-odată, tata nu mai e.

Apoi e linişte. Gol. Parcă a ieşit tot aerul din adăpost şi a lăsat numai întunericul şi umbrele. Colierul mamei îmi atârnă greu în mână, aşa că îl bag în buzunar. Apoi închid ochii tatei şi îi acopăr trupul cu mantia mea.

Şi rămân acolo.

Trece un timp – cât anume, nu ştiu sigur. Nu-mi dau seama cum curg minutele, cum plutesc pe lângă mine secundele. Nu ştiu decât că de-acum e noapte şi totul e nemişcat. Paşnic. Parcă lumea s-a oprit în loc şi nu se va mai pune niciodată în mişcare. Şi nici nu vreau să se mişte. Nu vreau decât să stau aici, în tăcerea asta, şi să las întunericul să mă ducă unde vrea el.

Aproape că nici nu simt lacrimile care îmi curg pe obraji, aproape că nici nu-l simt pe Ixa care, slăbit, mi se încolăceşte în jurul gâtului în forma de pisoi şi nici pe Britta trăgând de mine.

— .. .eka, trebuie să mer...

Acum totul e făcut ţăndări. Lumina, sunetul, mişcarea – totul. La colţurile fortăreţei scânteiază ceva argintiu, spre care Britta arată cu disperare: un cârlig de metal gigantic trage de pereţii fortăreţei să-i depărteze, dar mie numi pasă. Nu-mi pasă dacă se prăbuşesc, dacă moare sau nu moare seniorul Kadiri, dacă arde lumea în jurul nostru. Eu vreau să stau aici în tăcere şi nemişcată. Măcar o dată, vreau să stau nemişcată.

— V-am spus eu că n-o să-l părăsească nici mort.

Vocea triumfătoare a lui Elfriede însoţeşte prăbuşirea bruscă a pereţilor fortăreţei, iar când ridic ochii, o văd pe străduţă, chiar

dincolo de pietrele căzute, cu seniorul Kadiri alături. Cei doi sunt însoţiţi de un contingent întreg de jatu, iar din piaţa din spatele lor se revarsă şi mai mulţi. Ixa mârâie şi se

ariceşte spre ei.

în mod ciudat, nici urmă de Lepădaţi. Urlătorii-morţii cei purpuriu-aurii au dispărut cu toţii, cine ştie de ce, şi le-au luat locul aceşti jatu, care acum poartă măştile morţii, nişte podoabe bogate, de obicei făcute pentru cadavre, modelate după trăsăturile fiecăruia. La vederea lor, simt că mă întunec. Mai-marii satului ar fi pus să i se facă una şi tatei, dacă ar fi murit la Irfut. L-ar fi îngropat cu un exemplar din înţelepciunile Veşnice – i-ar fi făcut măcar o scurtă ceremonie ca să-i uşureze călătoria către Tărâmurile de Apoi. Dar aici nu va avea parte de aşa ceva.

Gândul mă îngheaţă şi mai tare pe dinăuntru.

îl pun jos pe Ixa, apoi mă ridic, îmi iau săbiile atika, dându-mi vag seama că Britta stă în picioare în faţa mea, protectoare, cu ciocanul de război în mână, deşi de-abia mai e în stare să-l ridice.

— Deka... începe ea, îngrijorată, dar trec mai departe.

Nu mai am nevoie să mă apere.

— Altă capcană, spun, cu o voce ciudat de distantă, privindu-l pe seniorul Kadiri. Bravo.

Nu ştiu de ce, dar nu mă îndurerează gândul că m-a prins preotul, deşi o mică parte din mine e curioasă să afle de ce i-a înlocuit pe Lepădaţi cu atâţia jatu. Dar nu stărui prea mult asupra întrebării.

în adâncul meu se înfiripă alt sentiment straniu. Uşurarea. Rece şi crudă. Tata e mort pe jos în spatele meu, în mâini am două atika, iar în faţă, aliniaţi, un contingent de bărbaţi cu măşti ale morţii, vieţi numai bune de secerat.

Ce amabil din partea lor că au venit pregătiţi aşa. Aproape ai zice că-şi doresc să-i masacrez.

Bineînţeles, am de gând să le fac pe plac.

Deka? întreabă Ixa, dar clatin din cap.

Nu, Ixa, răspund. De data asta nu mai fugim.

Nu acum. Niciodată de-acum încolo.

îi ignor pe el şi pe Britta în timp ce înaintez spre seniorul Kadiri şi Elfriede, cântărindu-mi săbiile în mână, savurându-le greutatea. Aşa cum mă aşteptam, amândoi au semnul kaduth brodat pe robe, la fel ca jatu, numai că aceştia din urmă îl poartă pe platoşe, ca întotdeauna. E ciudat, dar nu mă mai deranjează. Acum nimic nu mă mai deranjează. Sunt complet rece. O vietate făcută din gheaţă şi zăpadă.

— De când pui la cale asta? întreb, mai mult din curiozitate decât cu vreun gând serios, când ajung în dreptul lor.

Şi asta, şi capcana întinsă de seniorul Kadiri la Zhushan par foarte bine gândite.

— Luni de zile, recunoaşte seniorul. Ştiu eu cum lucrează zeiţele voastre.
Mai precis, ştiu ce metode are căţeaua de Fatu.

Ah... Iar cuvântul acela. Ori de câte ori vor să insulte, bărbaţii pioşi îl scot la înaintare. Dar pe mine nu mă deranjează.

— N-o mai cheamă Fatu, să ştii, acum e Mâini-Albe, îi spun calmă. S-a hotărât să-l adopte ca nume nou pentru o eră nouă.

Nu mă obosesc să comentez celălalt apelativ, insulta. Nu contează, am de gând s-o fac cu tăişurile săbiilor atika.

— Fatu, Mâini-Albe – n-are importanţă cum îi spuneţi. Prima regină războinică a rămas la fel: o grozăvie, un blestem asupra imperiului, pufneşte dispreţuitor seniorul Kadiri.

De fapt, e aproape liniştitor să văd atâta ură cum se revarsă din el, cum îşi dă arama pe faţă.

— Atâţia şi atâţia ani am studiat-o, am citit despre isprăvile ei, continuă el. Bineînţeles că urma să te trimită pe tine, ca Nuru, să te ocupi de asta. Te manevrează cum vrea ea, nu-i

aşa? îţi clădeşte legenda şi puterea, nu? Dar

— așa face ea, întocmai cum am prevăzut — numai că ți-a reușit scamatoria cu ușile, ai încercat să dispari... Din fericire, te-a găsit Idugu aici. Are tot orașul în mână, să știi. Când ne-a spus că te-ai întors, mi-am dat seama că trebuie să-l aduc pe tatăl tău. El era singurul care putea să te cheme așa, să te facă să ieși din ascunzătoare.

Chicotește.

— Ai tu defectele tale, dar ca fiică ești devotată nevoie mare, nu-i așa, Num Deka? De cum l-ai auzit că suferă, ți s-a șters orice urmă de judecată. Deși s-a dezis de tine și ți-a aprobat moartea.

Aruncă o privire spre Elfriede.

— Ba te-a și decapitat o dată, nu?

Când ea încuviințează din cap, mă cuprinde ceva ciudat de asemănător cu furia. Dar n-are cum să fie furie. Furia nu e rece și îndepărtată ca senzația aceasta stranie și urâtă care pare că-mi despică pieptul

O privesc cu ochii îngustați cum răspunde:

— Da, așa a făcut. După care a lăsat-o în pivniță cu preoții. Știa că e o mârșăvie, o jignire față de tot ce e sfânt. Dar Idugu e îndurător. Vede merite chiar și în creaturile ca ea.

Dintr-odată, vocea îi sună ca un cui care îmi zgârie craniul pe dinăuntru.

— Nu mai vorbi, mă răstesc, nemaiputând să suport sunetul. Dacă vrei să trăiești, nu mai scoate o vorbă.

Aproape o simt cum zâmbește în spatele măștii de pietate din

lemn simplu când răspunde:

— Eu dacă vreau să trăiesc? Eşti înconjurată, Deka, şi tu şi mizerabila ta de soră de sânge de colo.

Scuipă cuvintele către Britta de parcă prietena mea ar fi mai prejos de ea.

— Nu mai ai scăpare. Aşa cum n-a avut nici tatăl tău, eretic ce era.

Cu fiecare cuvânt al ei, lumea se întunecă, se preface într-o versiune a ei mai sumbră, mai umbrită. Lunec în starea de luptă şi Elfriede nu mai e o persoană – doar o umbră în formă de om de un alb orbitor, în care inima străluceşte cel mai tare. Mă concentrez pe ea.

O bătaie. Două. Trei.

Elfriede nu observă pericolul, continuă să-şi reverse veninul.

— N-o să înţeleg niciodată cum de n-am văzut întunericul

din tine.

Seniorul Kadiri se întoarce şi o mângâie pe cap.

— Nu e vina ta, copilă. Răul ne orbeşte. Dar de aceea e Idugu cu noi: să reverse lumina adevărului peste lume. Să gonească răul înapoi în întuneric.

Simt cum îmi zguduie pieptul un râs sumbru. Răul? Arunc o privire peste umăr la tata, la trupul lui fără viaţă întins acolo, printre spărturile fortăreţei sfărâmate, atât de departe de tot ce cunoştea şi iubea. Atâţia ani a recitat cu credinţă înţelepciunile Veşnice, le-a cinstit fiecare precept, ca să ajungă aşa, un trup neînsufleţit uitat pe o străduţă.

Mă întorc spre preot.

— Noi suntem răul? şuier.

— Deka, şopteşte Britta ca să mă avertizeze.

De ceva vreme aruncă priviri în jur, desigur, ca să găsească o cale de retragere, doar că nu există.

Nu e decât râul Agbeni în spatele nostru, dar şi ea, şi Ixa sunt prea slăbiţi să înoate. Şi chiar dacă n-ar fi, vacilor-de-râu nu le plac intruşii la ora asta a serii: s-a mai întâmplat să spintece

străini cu coarnele noaptea.

Nu există absolut nicio cale de scăpare de pe străduţa asta mizerabilă şi, pentru prima oară, gândul nu mă sperie. Nu simt decât un entuziasm straniu,

pervers.

Seniorul Kadiri îmi zâmbeşte compătimitor.

— Eşti cea mai spurcată dintre toate creaturile, Nuru Deka, o pată pe faţa pământului, dar Idugu, în marea Lui înţelepciune, simte că poţi fi izbăvită. Vei veni la chemarea lui.

— Şi dacă nu, ce? îl provoc. Ce o să faceţi dacă nu ascult chemarea lui, o să mă executaţi?

— Dacă aşa doreşti...

Seniorul Kadiri face un gest indolent spre jatu.

Şi primul val de bărbaţi se năpusteşte înainte.

Nici nu apucă să se apropie, că mi se lasă pe ochi o ceaţă roşie, iar instinctul ia imediat locul raţiunii. Sunt un vârtej în mişcare; îl despic în două prin mijloc pe cel mai apropiat jatu, apoi trec la următorul. în câteva clipe, sunetul şi culorile se amestecă, se rostogolesc capete, zboară braţe, aerul e împroşcat cu sânge şi măruntaie. Simt durere în braţ şi, când privesc în jos, îl văd aproape complet despărţit de corp. îl smucesc la loc înainte să merg mai departe, croindu-mi drum cu atika. Cad alte capete, alte măruntaie, alte viscere. Dar eu continui să înaintez. Continui să lupt. Nu ştiu cât fac asta, cât timp lupt cu jatu, doar că o fac neîntrerupt, cu asemenea ferocitate încât, din senin, nu-mi mai rămâne niciun corp de jatu de secerat.

Când cobor ochii, uimită, descopăr că sunt scăldată în sânge de sus până jos, iar dintre duşmanii noştri nu mai sunt în picioare decât Elfriede şi seniorul Kadiri, ghemuiţi în mijlocul străduţei, protejaţi până acum de bărbaţii care au murit.

Pe jos e atâta sânge, încât cizmele îmi plescăie când mă îndrept spre ei. Elfriede chiţăie şi se retrage în spatele seniorului în clipa în care mă apropii, dar preotul ridică bărbia sfidător.

Apăs vârful unei atika de gâtul lui gol.

— Fii bun şi mai aminteşte-mi ce ai spus mai devreme, îl îndemn. Mi se pare că mi-ai spus că sunt o năpastă, o pată pe faţa pământului sau aşa ceva...

Seniorul Kadiri face un pas înainte, în tăişul săbiei, fără să tresară măcar când lama îi taie pielea. Mă amuză să văd că, sub albastrul pielii, sângele îi e roşu, ca al oricărui om. Dar, spre deosebire de cei mai mulţi, el nu se fereşte când împing atika mai adânc.

Ce curajos. Ce necugetat.

Sunt aproape impresionată.

— Nu-mi iau cuvintele înapoi, Num Deka, rosteşte el, iar în ochi încă îi luceşte pioşenia aceea enervantă. Eşti fiara prorocită în înţelepciunile Veşnice. Dar Idugu crede de cuviinţă să încerce să te aducă pe calea cea dreaptă. Vede potenţial în tine, deşi eu cred că meriţi să arzi în Focuri.

— Să arzi în Focuri, repetă Elfriede rugăciunea plină de ură, într-o şoaptă slabă.

Când mă întorc spre ea, scoate iar un sunet ascuţit. Exasperată, îi ridic masca pe vârful celei de-a doua atika şi i-o azvârl. Se repede după ea şi oftez. Chiar şi acum, îi e ruşine să-şi arate chipul descoperit în faţa unui bărbat.

Fanatismul e cea mai rea boală.

O apuc de braţ înainte să apuce să ajungă la ea şi lovesc masca cu piciorul, aruncând-o mai departe.

— Nu-ţi mai foloseşte la nimic, îi spun rece când se sparge de un zid. Toţi bărbaţii care au fost aici sunt morţi deja, iar el – fac un semn din cap spre seniorul Kadiri – va pleca după ei curând. Nu mai ai în faţa cui să faci temenele. Nu mai suntem decât eu şi cu tine.

Tremurând, Elfriede se îndreaptă de spate şi se întoarce să se uite la mine. în sfârşit, îi văd chipul, chipul fetei care-mi era

odinioară singura prietenă.

Nu s-a schimbat prea mult în anul ce a trecut de când ne-am despărţit. Părul îi e la fel de subţire şi de tern, doar că acum e strâns la spate cu brutalitate, de

parcă ar fi suficient să-l întrezărească cineva ca să se simtă jignit. Pata roşie cu margini neregulate îi înfloreşte în continuare pe obrazul stâng, doar că acum e mai intensă – sau poate s-a făcut mai palidă pielea din jurul ei. Aşa se întâmplă cu femeile de la miazănoapte după doar trei-patru luni de purtat masca. Orice culoare ar fi avut pielea lor, dispare şi lasă în urmă doar tenul palid, aproape transparent din pricină că nu vede lumina soarelui.

Ochii verzi ai lui Elfriede, însă, sunt la fel de vii ca întotdeauna.

îl supraveghez pe seniorul Kadiri cu coada ochiului şi înaintez spre ea, simţind în continuare răceala aceea în suflet. Nu mă deranjez să mai ţin atika îndreptată spre el – amândoi ştim că nu are cum să fugă de mine.

— Şi tu, Elfriede? şoptesc. Nici tu nu-ţi iei înapoi cuvintele de mai devreme? Cele de aici şi cele de pe scenă? în continuare crezi că sunt mârşavă?

în ochi i se iveşte teama dar, spre surprinderea mea, îi ia locul repede sfidarea. Ridic din sprâncene. O scânteie de curaj. Cine ar fi crezut că fata care fugea de frică de cum trecea pe lângă ea un păianjen avea şi ea coloană vertebrală?

Face un semn spre străduţa murdară de sânge şi nările i se lărgesc din pricina duhorii.

— Nu vezi, Deka, ce monstru ai ajuns?

Pare atât de sigură de sine, încât din piept îmi iese un râs amar.

— Eu sunt monstrul, Elfriede? repet, nevenindu-mi să cred. Seniorul Durkas, seniorul Norlim – mai-marii satului m-au executat şi m-au torturat cu lunile pentru simplul fapt că m-am născut aşa cum sunt – şi tot eu sunt monstrul?

Pufneşte.

— De la început ai fost şi dacă ar fi avut mai multă înţelepciune, te-ar fi omorât înainte să te blestemi şi pe tine, şi pe toţi din jurul tău să ajungeţi în Focuri!

Vorbele îi ies pe buze într-un şuvoi, usturătoare ca frunzele de wodama pe

care le amestecă uneori Belcalis în cataplasmele ei, dar spectacolul nu mă atinge câtuşi de puţin.

Nu simt nicio emoţie.

— Nu sunt blestemată, Elfriede, spun eu calm. Sunt Nuru. M-am născut din aur şi esenţă divină. Sunt nemuritoare ca mamele mele.

— Şi vei arde în Focuri cu ele când se termină toate, şuieră ea, cu atâta răutate în voce, încât o simt ca pe un pumnal. La fel ca toate celelalte fete.

Clipesc nedumerită.

— Toate celelalte fete?

— Celelalte alaki. Le-am dat foc peste tot pe unde am ajuns, spune ea, mulţumită de sine. Eu le-am spus preoţilor cum să facă, să ştii. Le-am spus preoţilor că, dacă eşti în mulţime, n-o să rabzi. Că o să ieşi în faţă dacă vezi că sunt în pericol altele de soiul tău.

— Tu le-ai... spus să facă asta?

— Sigur că le-am spus. Altfel nu m-ar fi luat în serios.

îşi fereşte privirea, parcă nesigură pentru o clipă. Apoi ochii ei îi întâlnesc din nou pe ai mei şi văd că sunt plini de un reproş tăcut.

— Voiau să mă ţină în lanţuri, trebuia să le arăt că sunt o credincioasă adevărată. Că nu sunt ca tine, indiferent ce spunea toată lumea.

Deja tremur atât de tare, încât restul explicaţiei nici nu-l mai aud.

Elfriede spune că preoţii omoară alte alaki. Ea însăşi a aruncat alte fete pe rug, la figurat şi chiar la propriu. Ar trebui să fiu obişnuită de-acum cu felul în care femeile trădează uneori alte femei, cum trec de partea bărbaţilor, fie şi numai ca să-şi garanteze siguranţa, atâta câtă primesc, dar tot nu reuşesc să înţeleg. Nu reuşesc să înţeleg cum fata cu care pe vremuri mi-

am împărtăşit cele mai mari secrete e aceeaşi care acum mărturiseşte atât de nonşalant că instrucţiunile ei au dus la moartea altora.

Poate sunt eu Num, poate sunt chiar monstrul care spune ea că sunt, dar niciodată în viaţa mea n-am făcut rău cuiva fără să fiu convinsă că merita.

Elfriede ţâţâie compătimitor din buze când vede groaza din ochii mei.

— Mereu ai fost slabă de inimă, Deka, chiar şi pentru un demon. Ce ciudat, observă ea, păşind din nou spre seniorul Kadiri.

îi întinde mâna, întorcându-mi spatele.

— Să arzi în Focuri, intonează ea triumfător.

Dar seniorul nu repetă cuvintele şi cu niciun chip nu-i întinde mâna; se mulţumeşte să se uite în jos la ea cu un dezgust de-abia disimulat. Ironia situaţiei aproape că mă face să râd. Chiar şi înconjurat de cei mai aprigi duşmani, seniorul Kadiri refuză să se înjosească urmând îndemnul unei femei sau măcar atingându-i mâna. Mă întreb dacă s-ar înjosi vreodată să se culce cu o femeie, dar nu mi-l pot imagina făcând asta.

îi întâlnesc privirea lui Elfriede când dau din cap spre preot.

— Nu-ţi atinge mâna, observi, Elfriede?

Când ea se uită brusc în jos, mirată, vorbesc încet mai departe:

— Nici măcar acum, când amândoi sunteţi la un pas de moarte, nu-ţi oferă măcar alinarea asta simplă a atingerii. Ştii de ce, Elfriede? o întreb, apropiindu-mă. Pentru că în ochii lui nu eşti nici măcar om întreg; eşti o creatură inferioară. Nu eşti suficient de curată cât să te atingă măcar. Te vede ca pe ceva doar cu o treaptă mai sus decât un animal. Deşi ai sacrificat vieţile altora, conştiinţa ta, raţiunea ta pentru binele lui. Poţi să spui ce vrei despre mame, dar la cel fel de zeu vă închinaţi amândoi, dacă vă refuză o alinare omenească simplă chiar şi acum? Ce fel de zeu nu te consideră egală cu semenii tăi?

— Un zeu adevărat, şuieră Elfriede, înfuriată. Zeul adevărat, nu unul prefăcut, cum e căţeaua de maic...

îi zboară capul de pe umeri.

în timp ce eu stau pe loc, încremenită, îi urmează cu repeziciune şi al seniorului Kadiri, a cărui piele albastră scânteiază în lumina lunii. Când karmoko Thandiwe păşeşte înainte, legănând în mână lama circulară pe care a folosit-o la ambele execuţii, îmi ţiuie urechile, iar inima îmi stă gata-gata să-mi sară din piept. Mă îndoi de mijloc ca să vomit, şocată la vederea fostei mele karmoko, femeia înaltă şi musculoasă de la miazăzi, vie şi nevătămată după atâtea luni.

Karmoko Thandiwe oftează, privind în jos la capetele seniorului Kadiri şi al lui Elfriede.

— Nu mai suportam să aud atâta venin din gura ei, spune, enervată. Ce amărâtă nenorocită. Şi el era şi mai rău, umflat tot de sfânta lui dreptate.

Plescăie din limbă de scârbă.

Mă şterg pe buze.

— Karmoko Thandiwe? şoptesc, uluită.

Se apropie din spatele meu, trupul de un cafeniu-închis îi luceşte în întunericul tot mai dens şi nu e singură. Acolo, alături de ea, sunt Keita şi ceilalţi prieteni ai mei, iar cu ei vin doi oameni pe care nu-i cunosc: un băiat de la miazănoapte, cu un chip şters şi un singur smoc alb în părul negru ca pana corbului, şi o femeie din cale-afară de grasă, cu o mască simplă de lemn şi o mantie neagră. în spatele lor aşteaptă, pe râu, o barcă mică, iar cele două vaci-de-râu care o trag mug de exasperare. Vacile-de-râu sunt creaturi diurne – nu suportă să călătorească noaptea.

— Deka din Irfut, spune fosta mea karmoko, aceea care m-a învăţat strategia de luptă, privind aprobator la măcelul de pe străduţă. Splendid lucrat, dar e cazul să plecăm repede mai departe, până nu se întorc Lepădaţii.

— Hai, Deka, spune Keita, întinzându-mi o mână.

Dar eu rămân cu ochii la karmoko Thandiwe, în continuare năucită. Oricât m-aş strădui, nu reuşesc să-mi adun gândurile.

Nu le pot pune unul lângă altul.

— Dar nu înţeleg, spun eu, amorţită. Karmoko Thandiwe, ce căutaţi... deci aţi venit şi Elfriede şi...

Acum tremur din tot corpul şi oriunde mă întorc, nu o văd decât pe Elfriede, fără cap. E întinsă pe jos, la fel ca tata, amândoi morţi în aceeaşi zi. Câtă moarte în jurul meu!

— Am... n-am...

Tremur atât de tare, încât de-abia mai reuşesc să stau în picioare.

Când mi se taie genunchii, mă înconjoară două braţe puternice care mă strâng.

— E în regulă, Deka, şopteşte Keita, sărutându-mă pe

frunte. E în regulă... Mă ridică în braţe dintr-o mişcare.

Dar în timp ce ne întoarcem cu toţii spre barcă, în spatele nostru se aud nişte trosnituri ciudate. Unele sinistru de cunoscute.

— Ăăă.. . voi vedeţi ce văd şi eu?

Din vocea Brittei răzbate groaza, iar când Keita se întoarce pe călcâie, cu mine în braţe, prietena mea arată la picioare, unde unul dintre corpurile de jatu tresare, iar firicelele de carne din stomacul lui spintecat se târăsc unele spre altele şi oasele se aşază la loc pocnind. Trosniturile se înteţesc şi nu trece mult până vedem şi alte cadavre făcând la fel: semnul kaduth le luceşte pe platoşe, iar corpurile se fac aurii şi sângele care se revarsă din ele capătă lucirea aceea inconfundabilă. E ca şi cum simbolul ar alimenta schimbarea – ca şi cum i-ar readuce la viaţă.

La fel ca la Oyomosin.

Mă izbeşte în plin revelaţia: kaduth nu e menit doar să-mi blocheze puterile, mai are un scop. îi permite purtătorului să învie dacă suferă o moarte alta decât cea finală. îi face pe jatu nemuritori, la fel ca alaki.

— Măştile morţii, şopteşte Acalan, îngrozit. Toţi poartă măştile morţii. Au

— venit pregătiţi să moară.

Cea mai pură închinare este sacrificiul… Cuvintele de mai devreme ale seniorului Kadiri îmi răsună în minte, împreună cu altceva – un sunet straniu, care seamănă în acelaşi timp şi cu un huruit, şi cu o şoaptă înfiorătoare.

Râs. Un râs de bărbat. Şi numai eu îl aud, dacă e să judec după expresiile celorlalţi. Mă năpădeşte senzaţia aceea de rea-voinţă uleioasă – aceeaşi pe care am simţit-o când priveam semnele Kaduth de pe scenă mai devreme.

— Idugu... şoptesc eu, înspăimântată.

Cele mai adânci mulţumiri, Nuru Deka... spune zeitatea cu vibraţia batjocoritoare a o mie de voci masculine la un loc. Apoi o simt: puterea care se adună în aer.

Când aerul de deasupra străduţei începe să se sfâşie, mă întorc spre ceilalţi.

— Fugiţi!

19

Keita şi ceilalţi o iau în fugă chiar când Lepădaţii năvălesc pe uşile deschise de Idugu, cu ghearele de la picioare călcând pe sânge şi măruntaie. Pe jos e atât de alunecos, încât urlătorii-morţii cei purpurii nu pot să înainteze, aşa că recurg repede la ziduri, în frunte cu săritorii, cei mai deschişi la culoare, care de obicei se lasă să cadă din copaci ca să-şi sfâşie victimele în gheare. îi îndeamnă conducătorul, transformat în urlător-al-morţii, cu o lucire turbată în ochi care se aprinde şi mai tare când mă vede. Aruncă o privire în jos la Ixa, care acum e încolăcit pe după gâtul meu, şi rânjeşte, apoi întinde sabia spre mine şi Keita, cu o intenţie clară: voi urmaţi. Din fericire, noi toţi gonim deja spre barcă, iar Keita mă poartă cât de repede îl ţin picioarele. Urcăm repede în ea şi, în câteva clipe, băiatul cu smocul de păr alb şi Katya ridică ancora.

Odată ce toată lumea e la bord, femeia cu mantie le îndeamnă sever pe vacile-de-râu nerăbdătoare, înjugate la barcă cu nişte lanţuri enorme de fier.

— Yakuba, Manty – hai!

Apa se învolburează când vietăţile de un mov irizat se năpustesc în ea, despicând-o iute cu înotătoarele enorme şi împingându-şi cu uşurinţă trupurile mătăhăloase prin întuneric. Lepădaţii se aruncă în apă după noi, dar e prea târziu. Urlătorii-morţii sunt ei înotători puternici, dar nu se pot pune cu vacile-de-râu în elementul lor natural. Şi cu atât mai puţin ar putea să se lupte cu ele şi să şi înoate în acelaşi timp. în aer se ridică mugete agresive şi celelalte vaci-de-râu din împrejurimi se adună, pornite să-i izgonească pe intruşii care le deranjează cuibul pe nepusă masă. Când văd că i-au încercuit cu totul pe Lepădaţi, mă las să cad pe pieptul lui Keita, uşurată. Sunt recunoscătoare că am scăpat de pe străduţă, recunoscătoare că sunt departe de râsul acela groaznic, atât de groaznic.

— Idugu, şoptesc eu, uluită, după ce-mi recapăt suflul.

încă nu-mi vine să cred că a vorbit. De atâta timp e o prezenţă amorfă, dar acum i-am auzit glasul, i-am simţit inteligenţa neomenească. Acum sunt sigură: nu e un talisman al puterii – nici vorbă de aşa ceva. E un zeu real, adevărat, şi are aproape la fel de multă putere ca mamele. Destulă încât să-i trezească din morţi pe jatu, se pare.

Mă arde în piept o furie îndepărtată. De la început, mamele mi-au spus că ele sunt singurii zei, că înţelepciunile Veşnice sunt minciuni. Dar ele erau mincinoasele, ele erau cele care m-au amăgit, iar de aici nici măcar nu pot lua legătura cu ele, nu pot să le vărs furia mea în faţă, aşa cum îmi doresc. Influenţa lui Idugu acoperă toată Hemaira, deci nu pot decât să sper că, oriunde ne-ar duce barca asta, va fi un loc îndeajuns de sigur încât să fac o regrupare şi să-mi planific următorii câţiva paşi, acum că seniorul Kadiri, tocmai motivul care ne-a adus în misiunea aceasta blestemată, e mort.

în spatele meu se mişcă ceva. Keita.

— Deka, te simţi bine? întreabă el, privind în jos la mine.

M-a ţinut în braţe tot timpul, nu mi-a dat drumul nici o clipă.

Mă străduiesc să mă ridic şi mă întorc spre el, cuprinsă de panică.

— L-am auzit, l-am auzit pe Idugu, şoptesc. Mi-a vorbit, e real, Keita. E un zeu adevărat. Un zeu deplin, la fel ca mamele. Dar acum că seniorul Kadiri nu mai e, ce facem?

Keita nu pare să audă din toate astea decât un lucru:

— Ţi-a vorbit? Idugu... ţi-a vorbit?

Aproape că reuşeşte să pară calm când spune cuvintele acestea, dar pe de altă parte asta a fost antrenat să facă. Calmul acesta, echilibrul inatacabil sunt o parte esenţială a antrenamentului pe care îl administrează jatu recruţilor şi sunt recunoscătoare că există, pentru că eu mă sfărâm, mă sparg în cioburi.

— Ce a zis? întreabă el.

încrunt din sprâncene, amintindu-mi.

— Mi-a mulţumit.

— Pentru ce?

— Nu ştiu.

Şi tocmai asta mă tulbură. Ce motiv ar avea să-mi mulţumească? Şi de ce mi-ar mulţumi acolo, pe străduţa plină de sânge şi...

închid ochii când mă năpădesc dintr-odată amintirile despre tata, Elfriede... Acum îi văd limpede, întinşi pe jos... morţi. Ameninţă să se reverse din mine un vaiet adânc, pătrunzător, dar nu-mi permit să mă prăbuşesc – nu acum, când totul e atât de sumbru, când tot ce credeam că ştiu se năruie din nou.

Cine să mă adune dacă mă fac bucăţi? Cine să mă repare după câte m-au zdrobit în seara asta? Simt cum mi se adună suspinele în piept, până când sunetul de paşi mă obligă să le înăbuş.

Femeia cu mantie se apropie de noi, lăsându-l la cârmă pe băiatul ciudat, care le urmăreşte cu ochii plini de îngrijorare pe vacile-de râu, deşi bovinele uriaşe par să ştie exact unde au de mers.

— Cinstită Num, spune femeia, dându-şi jos mantia şi masca. Se pare că ai avut o seară de pomină...

Mă întorc spre ea, uimită să descopăr că nu arată deloc cum mă aşteptam. Nu e atât de grasă pe cât mi se păruse, în primul rând. Sigur, e plinuţă, dar mare parte din silueta masivă se explică prin pântecul enorm de gravidă, pe care îl poartă cu uşurinţă, cu statura ei înaltă şi bine legată. Pielea, atâta cât i-o văd în întuneric, are cafeniul-roşcat deschis al provinciilor de miazăzi cele mai de sus, iar părul creţ îi e prins într-o împletitură elaborată cu fir de aur. E o femeie nobilă. Am văzut destule de la depărtare încât să le recunosc.

Se bate pe pântec când observă că-l privesc lung, iar pe faţa

rotundă i se întinde un zâmbet vesel.

— Şapte luni, spune ea pe un ton dulce-amar. Sigur sunt băieţi – am deja două gemene, ele n-au fost niciodată aşa de mari.

Vine mai aproape.

— Mă bucur foarte mult să te întâlnesc, Nuru Deka, deşi nu în astfel de împrejurări mi-aş fi dorit să mă prezint. Sunt Maimuna, doamnă de Kamanda, din casa Kamanda, spune ea, iar vorbele ei trezesc ceva înăuntrul meu.

O amintire – dar nu sunt sigură ce e.

Dau din cap, fiindcă doar de asta mai sunt în stare. Sunt atât de obosită, atât, atât de obosită.

— încântată, spun încet, deşi nu o cred.

Doamna de Kamanda dă şi ea din cap, iar karmoko Thandiwe înaintează şi o cuprinde cu un braţ. O strânge lângă el aşa cum mă îmbrăţişează Keita pe mine întotdeauna şi, dintr-odată, înţeleg: se iubesc.

Karmoko Thandiwe o sărută blând pe frunte pe doamna de Kamanda, apoi se întoarce spre mine.

— Cadavrul de pe stradă, cel acoperit cu mantia, era tatăl tău, nu? mă întreabă ea, iar cuvintele se răsucesc în mine ca un cuţit.

Aprob din cap şi corpul începe din nou să-mi tremure.

— A murit, şoptesc eu. S-a dus... tata s-a dus.

Deşi le rostesc, vorbele mele nu par să fie adevărate.

— Of, Deka, spune Keita, îmbrăţişându-mă mai strâns; materialul aspru al robei lui furate foşneşte când se atinge de roba mea.

îmi las capul pe umărul lui şi îi simt bărbia ţepoasă pe frunte.

Atât mi-a fost. Izbucnesc în suspine grele, dureroase, a căror forţă îmi vlăguieşte corpul. Keita mă ţine bine şi eu plâng şi plâng şi plâng, lovită dintr-odată de adevăr. Tata s-a dus şi nu se mai întoarce. N-o să mă mai ridice niciodată în braţe, n-o să-mi mai ciufulească părul. N-o să-mi mai spună

niciodată că sunt fetiţa lui scumpă. S-a dus, a dispărut într-un loc unde nu pot ajunge, pentru că eu sunt nemuritoare — nesfârşită.

N-o să-l mai văd niciodată.

— Ssst, ssst, gata, Deka, gata, îmi şopteşte Keita la ureche în timp ce plâng. Gata, iubita mea.

Vocea lui e o vibraţie liniştitoare, un cocon de căldură care mă învăluie, ţinând la distanţă durerea, groaza ultimelor câteva ore şi zile. îmi odihnesc faţa pe gâtul lui, îi inspir mirosul familiar, mă alin cu ritmul lent al inimii lui şi nici nu simt când mi se închid ochii şi mă cuprinde întunericul.

Apoi adorm.

Când deschid ochii din nou, e toiul nopţii. Vânticelul cald care bate pe râu îmi face părul să-mi fluture, iar în jurul meu e încolăcită o greutate şi mai caldă: Ixa, cu ochii de un negru lichid pironiţi într-ai mei şi forma lui adevărată, enormă, lipită de mine.

Deka? şopteşte el, iar îngrijorarea i se citeşte pe chip.

Sunt bine, îi răspund, doar tristă.

Tristă... ? ciripeşte Ixa.

încuviinţez din cap. A fost o zi foarte tristă. Pot să te iau în braţe?

Deka, aprobă el şi îşi micşorează corpul în forma de pisoi. îşi împinge nasul în umărul meu şi oftează când îl scarpin după urechi.

Mulţumesc, Ixa, îi spun, strângându-l tare în braţe. Mă simt puţin mai bine.

Deka, ciripeşte el fericit, apoi peste noi se lasă o umbră.

Ridic ochii şi o văd pe Britta cercetându-mă cu un aer preocupat,

iar alături de ea e Li.

— Deka, te-oi trezit, spune ea încet.

Când dă din cap spre Li, care se face nevăzut cât ai clipi, încep imediat să mă usture ochii.

— Da, m-am trezit, numai...

Mă întorc repede cu spatele, încercând să-mi ascund lacrimile, dar nu apuc s-o fac că Britta se lasă să cadă lângă mine şi mă cuprinde cu braţele. îmi îngrop faţa în gâtul ei şi dau repede afară aerul din plămâni când pieptul începe să mă strângă.

— Nu pot... nu pot...

Britta îşi trece palma peste spatele meu cu mişcări liniştitoare.

— Lasă, poţi să plângi, Deka, spune ea. Suntem în

siguranţă.

— Nu, nu suntem niciodată în siguranţă, şoptesc eu. Niciodată, dacă e pe-aproape Idugu.

Ca să nu mai vorbesc de mame – de multele lor minciuni şi trădări. Nu sunt aici şi nu vor să răspundă când le chem, deşi au promis că îmi vor sări mereu în ajutor.

Deşi lumea se destramă în jurul nostru şi jatu învie ca noi.

Britta se dă un pas înapoi şi arată cu mâna spre împrejurimi.

— Uite, Deka, spune ea, făcând un gest spre întinderea de ape care ne înconjoară.

Suntem atât de aproape de luminile Hemairei, încât par aproape un miraj.

— Suntem pe lacul Ikema, spune ea. E cel mai mare din Hemaira. în ce-i priveşte pe jatu, e ca şi cum am fi în mijlocul oceanului. Lepădaţii n-au cum să ne ajungă aici – poate doar dacă au o flotă întreagă. Şi chiar dacă ar avea, sunt eu aici; n-o să te las să păţeşti nimic, îţi jur.

Se uită în jos la mine, fixându-mă cu ochii ei albaştri.

— Eşti în siguranţă, Deka, repetă ea convinsă. în siguranţă. Poţi să plângi dacă vrei.

Clatin din cap, simţind că mi se pune un nod dureros în gât. Ce spune e foarte ademenitor, dar ştiu eu mai bine.

— Nu pot, şoptesc, chinuită. Nu pot să mă las în voia durerii. Nu acum, nu aici.

E cu neputinţă să mai am încă o cădere, ca mai devreme cu Keita. Nu e timp.

Dar Britta nu pare să-şi amintească de asta, fiindcă mă trage mai aproape de ea şi mă mângâie pe păr.

— Of, sufleţelule, şopteşte ea. Văd cât te doare şi trebuie să-ţi dai şi tu voie să vezi. Ştiu că nu-ţi place să te simţi slabă, da' jalea e ca oceanul Urcă şi scade, te ia prin surprindere. Nu poţi să controlezi oceanul, iubire, oricât ai încerca. Numai să mergi cu el unde te duce.

— Avem ceva de făcut, protestez eu. Sunt multe în joc. Şi seniorul Kadiri a murit, dar acum jatu vin înapoi din moarte...

Mă ridic în capul oaselor când îmi dau seama ce înseamnă asta.

— Jatu vin înapoi, deci s-ar putea...

Britta îmi pune un deget pe buze.

— Poţi să le laşi la o parte o zi, spune ea. Măcar o dată, poţi să te gândeşti la Deka şi numai la Deka. Şi-n plus, m-oi uitat eu la cadavrul seniorului Kadiri când or început să mişte alelalte. A rămas pe loc. Chiar a murit.

Scutur din cap.

— Cum poţi să fii sigură? I-ai văzut pe jatu, pe toţi. Nu e exclus, se poate să...

— I s-a albăstrii sângele, spune Britta neabătută. Chiar dacă învie ceilalţi jatu, el mort o să rămână. S-o dus de tot, la fel şi fosta ta prietenă Elfriede. Poţi să plângi şi pentru ea.

Britta îmi ridică bărbia ca să mă facă s-o privesc în ochi.

— Nu-nseamnă că nu eşti războinică adevărată dacă plângi. N-o să te respect mai puţin dacă plângi pentru oameni dragi care ţi-or murit.

Oameni dragi. Tata, Elfriede – chiar şi după tot ce au făcut, tot i-am iubit.

Stăvilarul se rupe din nou şi lacrimile mi se revarsă iuţi şi grele, zguduindu-mi tot corpul cu forţa lor. De data asta curg pentru Elfriede.

Mi-o amintesc fetiţă, atât de fericită şi de plină de speranţă. Dar apoi eu am devenit ce am devenit. Iar ea era deja cea mai apropiată tovarăşă a mea, fiindcă purta semnul acela ca ars cu fierul roşu pe faţă. Cât trebuie să fi suferit, pur şi simplu pentru că m-a cunoscut! Mă roade vinovăţia. Amărăciunea pe care o revărsa Elfriede în cuvinte, toate faptele ei... nu au apărut din senin. Trebuie să fi plătit scump pentru ce am făcut eu – atât de scump, încât a început să le facă rău altora şi, astfel, să se transforme în ceva oribil.

Trebuia să găsesc o cale s-o salvez. Trebuia s-o salvez cum le-am salvat pe atâtea altele. Dar n-am făcut-o. Nici măcar nu m-am mai gândit la ea. Şi acum a murit. Şi ea şi multe, multe alaki.

Lacrimile îmi curg în continuare, un ocean întreg de sare, până când, într-un târziu, şi oceanul seacă. Rămân tăcută şi nemişcată, iar Britta înmoaie o cârpă în lac şi mă şterge cu blândeţe pe faţă şi pe mâini.

— Aşa, vezi? spune ea vesel când termină. Ia, nu te simţi mai bine?

Clipesc, apoi aprob din cap, surprinsă. Chiar mă simt mai bine.

Atât de bine încât reuşesc să ridic ochii când o siluetă robustă

trece pe lângă noi cu paşi mari – doamna de Kamanda.

— Aşa deci, spune ea, făcând semn spre apa întunecată şi pustie. Am ajuns.

Mă încrunt, uitându-mă spre lac, dar se aude un trosnet puternic şi aerul începe să tremure. în faţa noastră se deschide lunecând o poartă masivă, ale cărei canaturi sunt făcute din acelaşi material-oglindă ca zidul în care e încadrată, zid pe care nici nu l-am observat, atât de bine e camuflat. Pe loc, se aprind felinare, care-i luminează pe paznicii de pe zid care manevrează poarta şi, odată cu ei, insula care se înalţă în depărtare şi domeniul enorm din centrul ei, aşezat printre dealuri unduitoare.

Rămân cu gura căscată văzând cât de mare e.

Domeniul ar putea cuprinde toată Warthu Bera, atât e de uriaş. Şi de frumos. Printre tufele tunse în forme fanteziste se joacă de-a v-aţi ascunselea nuk-nuk mici şi zvelte – căprioarele miniaturale de un verde-viu care se camuflează printre muşchi în timpul zilei –, iar în arborii mabureh colosali care se înalţă peste tot îşi au cuiburile păsări în culori aprinse şi chiar şi zerizarzi, creaturile înaripate ca nişte şopârle cu moţuri de pene de un roşu şi albastru intense. Când văd toate astea, înţeleg în sfârşit de ce numele doamnei de Kamanda mi-a trezit o amintire. Domeniul Kamanda se află pe una dintre celebrele „şapte surori” Ibujan, un grup de insule din mijlocul lacului Iyema, fiecare înconjurată de ziduri aproape invizibile care protejează proprietăţile celor mai bogate familii din cetate.

— Ei, ca să vezi.

Asha scoate un fluierat de apreciere când vacile-de-râu trag barca în golfuleţul insulei, unde un şir de servitori în robe splendide sunt întinşi cu fruntea la pământ, aşteptându-ne sosirea. Chiar şi de aici observ că poartă toţi în păr aceeaşi împletitură complicată, cu piepteni de aur şi pietre preţioase în bucle, dar cu şi mai mult aur în brăţările de la încheieturile mâinilor şi de la glezne.

în faţa lor stă aşezat un bărbat mic şi îngrijit, în veşminte verzi, brodate cu migală, întruchiparea însăşi a eleganţei, drapate peste scaunul de aur care, lucru ciudat, are roţi de o parte şi de cealaltă. Pe mâini îi sclipesc inele cu giuvaiere, iar din vârful paletei de muşte din aur îi iese un smoc de păr de cal roz. Când o agită agale spre o insectă care-i bâzâie în jur, întorc ochii spre doamna de

Kamanda. Numai orbai, clasa cea mai înaltă a domnilor Hemairei,

are dreptul la paletă de muşte de aur.

Doamna Kamanda se mulţumeşte să-mi zâmbească din nou vesel, în timp ce bărbatul lunecă înainte pe roţile scaunului, care par să se mişte de unele singure, şi întinde mâna s-o ajute să coboare de pe barcă. Femeia îl îmbrăţişează, apoi ne spune:

— Bine aţi venit în Casa Kamanda. El e soţul meu, domnul de Kamanda.

Eu rămân locului, clipind surprinsă, iar domnul de Kamanda pleacă fruntea spre mine cu o reverenţă elegantă.

— Cinstită Nuru, sunt cum nu se poate mai mulţumit că ne vizitezi umila locuinţă, spune el cu o voce subţire, ca un clinchet, pe un ton atât de sincer, încât aproape că reuşesc să ignor faptul că a ales să numească umilă monstruozitatea aceasta de reşedinţă. Nădăjduiesc că soţia mea te-a ajutat în călătorie.

îi zâmbeşte doamnei de Kamanda şi nici măcar nu clipeşte când ea şi karmoko Thandiwe înaintează ţinându-se de talie.

— Da, m-a ajutat, răspund eu repede, încercând să nu-mi trădez surprinderea.

Cele mai multe din relaţiile din Abeya ar părea neobişnuite în lumea din afară, dar să vezi aşa ceva aici e un şoc destul de mare.

Domnul de Kamanda îmi observă reacţia, în ciuda eforturilor mele.

— A, da... căsnicia noastră, spune el, amuzat.

Se apleacă în faţă, cu un aer conspirativ.

— Vezi dumneata, pe vremuri asta ar fi fost considerată o căsătorie de convenienţă. Ne iubim unul pe celălalt din toată inima – doar că nu în sensul romantic.

Mă îndeamnă să înaintez cu un gest nonşalant.

— Vino, cinstită Nuru. Avem chestiuni urgente de discutat.

Scaunul i se răsuceşte şi înaintează – din nou, parcă de unul singur, numai că acum aud zumzetul slab care răzbate dinspre el.

Trebuie să fie vreun mecanism automat, precum cele pe care le făcea karmoko Calderis în fierăria ei când nu perfecţiona cea mai recentă armă. Ceea ce-mi aminteşte...

— Unde sunt celelalte karmoko? o întreb pe karmoko Thandiwe, dar nu primesc ca răspuns decât o clătinare din cap.

— Trăiesc, spune ea. Discutăm la cină.

încuviinţez şi dau să merg după ea, dar Keita mă prinde de braţ şi mă trage înapoi.

— Te simţi bine, Deka? Mă ocup eu dacă vrei.

Ridic ochii spre el şi caut un răspuns care să fie sincer.

— Nu mă simt bine, îi spun în cele din urmă. Totul e ciudat şi am nişte emoţii ca nişte... fire înnodate pe care nici nu-mi închipui cum le-aş desface. Dar mă descurc... cred că mă descurc.

Chiar în timp ce vorbesc, îmi dau seama că nu sunt sigură de ce spun.

— Nu e nevoie să te descurci, răspunde Keita. Poţi să te opreşti. Ştiu că vrei să ştii ce se întâmplă, dar sunt lângă tine. Dacă ţi-e prea greu, pot să te duc de-aici. Pot să pun pe altcineva să conducă grupul. Sunt aici să te ajut.

— Toţi suntem, spune o voce joasă.

Ochii mi se umezesc când îi văd pe Li şi pe ceilalţi uruni dând din cap.

— Toţi suntem aici, Deka.

— Şi noi la fel, spune solemn Belcalis. Toţi ştim ce înseamnă să-ţi pierzi familia.

Simt o gheară în piept când mă uit la prietenii mei, cu ochii sclipind de iubire

şi de dorinţa de a mă sprijini.

— Mulţumesc, reuşesc să şoptesc.

Apoi îi urmez pe domnul şi doamna de Kamanda în conac.

20

Domeniul Kamanda e la fel de impunător pe dinăuntru ca pe dinafară – tavanul boltit e atât de înalt, încât aproape că te ia ameţeala când te uiţi în sus la el; podelele de piatră lucesc, acoperite de mozaicuri cu modele atrăgătoare. Pe lângă pereţii din fiecare sală sunt înşiruite statui cu feţele acoperite de măşti de aur cu detalii delicate, cât nişte farfurii. Una singură ar hrăni tot satul Irfut cel puţin un deceniu, asta fără să mai pui la socoteală bijuteriile bătute pe câteva dintre cele mai impunătoare. Şi, de parcă nu era de ajuns, în jurul coloanelor care încadrează ferestrele uriaşe, deschise către aerul cald al nopţii, se încolăcesc din abundenţă flori şi liane rare. E prima oară când văd atâtea plante într-o locuinţă în afara Abeyei. Lucru şi mai important, e prima dată când intru într-o reşedinţă atât de grandioasă, în afară de palatul fostului împărat. Nici nu ştiam că e posibil aşa ceva.

Privirea domnului de Kamanda e amuzată văzându-ne cum stăm cu gurile căscate.

— îmi amintesc când am venit şi eu aici prima dată, spune el cu nostalgie, în timp ce scaunul îl poartă huruind mai departe. O după-amiază întreagă m-am pierdut prin aripa de est. A trebuit să trimită Maimuna o cameristă să mă caute.

Britta se încruntă, mirată.

— Staţi aşa, deci doamna de Kamanda e...

— Stăpână aici?

Nobilul cel vesel arată cu mâna împrejur.

— La început, da. Şi numele Kamanda vine din familia ei. Dar, cum ştiţi, femeile hemairane nu pot să moştenească proprietăţi. Se trec pe numele

fratelui celui mai mare sau, dacă nu există moştenitori în viaţă de parte bărbătească, pe numele soţului unei moştenitoare.

Doamna de Kamanda încuviinţează din cap.

— Tata a fost ultimul din neamul lui, aşa că l-am ales pe Sandima ca soţ. în fiecare zi le mulţumesc zeilor că l-am găsit.

Domnul de Kamanda îi sărută mâna.

— Nu, o corectează el. Fiecare ne-am găsit unul pe celălalt.

Cei doi îşi zâmbesc radios, iar privirile le sunt pline de iubire. Mă uit discret spre karmoko Thandiwe, care merge alături de ei, urmată îndeaproape de băiatul tăcut care, acum sunt sigură, e asistentul său. Sper că e fericită în familia aceasta mică şi neobişnuită. Domnul şi doamna de Kamanda, în ciuda averii enorme, par oameni foarte buni şi oricine a stat la Warthu Bera cât a stat karmoko Thandiwe are mare nevoie de bunătate.

Merg în continuare în urma celor trei, care ne conduc spre o verandă spaţioasă cu vedere la lac, pe care e întinsă o masă enormă, ce stă să se rupă sub greutatea mâncărurilor de pe ea.

— Iată-ne, anunţă domnul de Kamanda cu o fluturare elegantă din mână. O cină demnă de vlăstarul zeilor.

Ne zâmbeşte entuziasmat, aproape ca un copil care se mândreşte cu jucăria preferată. Dacă aş avea altă stare de spirit, probabil n-aş putea să nu mă amuz.

— Arată magnific, spun eu în cele din urmă, iar la auzul cuvintelor mele lordul de Kamanda zâmbeşte şi mai larg.

în ciuda tristeţii pe care o simt, vorbesc sincer. Masa întinsă în faţa mea nu se compară cu nimic din ce am văzut până acum. Brânzeturi din Provinciile de la miazănoapte, tocăniţe asortate şi legume la grătar, deserturi cu mirodenii dintre cele mai fine, toate aranjate astfel încât să îmbie privirea, iar aroma lor

combinată să se amestece într-o esenţă unică şi nespus de plăcută. Dar

întâmplările din ultimele zile mi-au tăiat de tot pofta de mâncare, ca să nu mai vorbesc de grijile legate de Warthu Bera şi surorile noastre de sânge care încă sunt acolo. Pentru mine, ar putea la fel de bine să fie cenuşă.

— Karmoko Thandiwe? întreb când domnul de Kamanda îmi trage un scaun în capul mesei, mişcându-se cu uşurinţă în scaunul lui. Ce mai e la Warthu Bera? Ce se întâmplă cu surorile noastre de sânge?

— Eşti sigură că vrei să vorbim despre asta acum, Deka? întreabă ea cu blândeţe, în timp ce nobilul are grijă să stau cât mai confortabil la masă.

Lângă mine, băiatul tăcut se îngrijeşte la fel de Nimita şi Katya, în timp ce servitorii, agitaţi, îşi fac de lucru în jurul lui Keita şi al celorlalţi prieteni ai mei, fiindcă le e prea frică să se apropie de urlătoarele-morţii.

Din când în când, băiatul se încruntă spre Katya, dar nu înţeleg de ce: ea îl ignoră în mod intenţionat, chiar întoarce capul ori de câte ori se uită el la ea.

— Nu mai bine vorbim mâine, când o să fii într-o... stare de spirit mai bună? întreabă karmoko.

încerc să respir adânc ca să-mi treacă accesul de râs nervos ce mă loveşte la auzul cuvintelor pe care le-a ales. O stare de spirit mai bună. Ce definiţie pentru cât de frântă sunt pe dinăuntru!

— N-o să-mi fie mai bine mâine, răspund, clătinând din cap.

Şi nici poimâine, şi nici răspoimâine. Nu ştiu cum ar fi posibil să fie mai bine vreodată. Dar păstrez asta pentru mine.

— Vreau să ştiu acum, mai spun.

— Foarte bine, conchide karmoko oftând şi dând din cap spre doamna de Kamanda.

Nobila gazdă flutură scurt un deget spre servitori, care se evaporă cât ai clipi, tăcuţi şi discreţi ca umbrele.

Karmoko Thandiwe ia o gură sănătoasă de vin de palmier.

— Situaţia e gravă, spune ea, apoi priveşte câteva clipe alcoolul alb, scump, înainte să ridice iar ochii spre mine. Nu ştiu cum să o spun altfel: e gravă. După ce l-ai învins pe împărat în munţii N'Oyo, armata hemairană s-a grăbit să se întoarcă şi să recucerească oraşul, iar primul lucru pe care l-au făcut a fost să asalteze Warthu Bera. Huon, Calderis, eu şi majoritatea fetelor am opus rezistenţă, dar am avut atât de multe victime... atât de multe... Ne-am dat seama repede că ne trebuie căi mai subtile de a rezista dacă e să avem vreo speranţă să eliberăm pe cineva. Aşa că Huon şi Calderis s-au prefăcut că se predau şi eu m-am prefăcut moartă.

— Stai, deci sunt în continuare acolo, şoptesc eu, îngrozită. Toate prietenele mele?

Bănuiam deja că aşa e, dar confirmarea e mai rea decât mi-aş fi imaginat vreodată.

Karmoko Thandiwe aprobă din cap.

— Aşa este.

— Şi Mehrut? intervine Adwapa în discuţie, agitată. E bine?

Karmoko ezită înainte să dea din cap că da.

— Mai mult sau mai puţin. A fost dintre cele mai puternice. Pe cele mai puternice le taie ca să adune aur din sângele lor, fiindcă nu pot să rişte să evadeze şi să le ajute pe celelalte. Pe cele mai slabe le pun la muncă la forjă.

Adwapa se întristează, iar Asha o ia repede în braţe şi îi şopteşte în ureche.

— Nu înţeleg, spune Kweku, încruntat.

E aşezat la capătul celălalt al mesei, lângă Katya şi Nimita.

— De ce n-aţi plecat toate şi nu v-aţi întors cu întăriturile când au atacat jatu? Sunt terenuri de antrenament prin toată Hemaira. Doar vă puteaţi uni.

— Să ne unim?

Ideea pare să-i provoace lui karmoko Thandiwe un amuzament amar.

— Nu toate karmoko din toate casele de antrenament le susţin pe alaki la fel ca noi şi, chiar dacă ne-am fi unit toate, n-am fi fost suficiente. Şi nu în ultimul rând, continuă karmoko Thandiwe, întorcându-se spre el, ce înseamnă numele Warthu Bera, tinere uruni?

— „Casa femeilor”, răspunde Kweku, derutat. Ce legătură are?

Belcalis îşi dă ochii peste cap.

— Şi ce fac de obicei bărbaţii când sunt într-o casă plină de femei tinere şi frumoase? întreabă ea cu subînţeles.

— Oh.

Kweku coboară privirea, îngreţoşat.

— De aceea, tinere, n-am putut să plecăm toate, răspunde karmoko Thandiwe.

E nevoie de toată puterea mea ca să nu cedez în faţa groazei care-mi cuprinde măruntaiele.

— Deci jatu au...

— Nu, răspunde karmoko. Nu atâta timp cât Huon şi Calderis sunt în continuare acolo şi au grijă ca orice bărbat care le atinge măcar cu un deget pe fete să nu mai vadă lumina zilei.

Se trage mai aproape de mine.

— De luni de zile intră în peşteri, îi omoară pe jatu când pot şi îi sperie când nu pot mai mult. Mai-mai să-i convingă pe neghiobii ăia superstiţioşi că Warthu Bera e un loc blestemat, până când le-au trimis preoţii un comandat nou, Xipil. El a început să încuie peşterile noaptea. Din fericire, bărbaţii sunt şi acum prea speriaţi să facă ceva. Dar e doar o chestiune de timp până încep să încerce din nou marea cu degetul.

în ciuda acestui avertisment, simt uşurare.

— Deci chiar le-aţi apărat pe fete de la început şi până acum.

— Mai precis Huon şi Calderis, spune karmoko, iar eu între timp am căutat locuri unde să le ascundem – oameni care gândesc ca noi şi care ne-ar putea susţine cauza odată ce le eliberăm din grozăvia de acolo. Aşa am cunoscut-o pe Maimuna.

îi zâmbeşte cu drag doamnei de Kamanda, care îi răspunde la fel.

Dar Belcalis nu se lasă la fel de uşor impresionată. întoarce o privire bănuitoare spre nobilă.

— Eşti umană.

— Tocmai.

Când o privim cu toţii lung, neştiind ce să înţelegem, doamna de Kamanda continuă:

— Tocmai pentru că sunt umană vă ajut. Cum să văd ce se întâmplă şi să nu simpatizez cu alaki? Sau cu mine însămi? în fond, ce păţeşte neamul vostru păţesc şi femeile de sânge omenesc. Aţi văzut câte cadavre sunt în Piaţa Sanusi. Indiferent ce am fi, oameni sau alaki, toate suntem femei.

— Unele dintre noi.

Comentariul vine de la karmoko Thandiwe.

Doamna de Kamanda zâmbeşte.

— Unele dintre noi, aprobă ea.

Când mă uit nedumerită la karmoko Thandiwe, îmi explică:

— Eu nu sunt nici bărbat, nici femeie. Mă consider mai degrabă o persoană decât o „ea”.

Se potriveşte atât de bine cu tot ce ştiu despre karmoko, încât mă mulţumesc să dau din cap în semn că am înţeles, în timp ce doamna de Kamanda continuă.

— Trebuie să le eliberăm pe surorile dumitale de sânge, Nuru Deka, şi să le scoatem de acolo. Şi din Hemaira. Să sperăm că într-o bună zi tu şi mamele tale vă veţi întoarce să recuceriţi oraşul.

Mamele mele. Cuvintele aţâţă toate îndoielile din mine şi-mi izgonesc pe loc gândurile despre karmoko Thandiwe şi revelaţia sa de mai devreme. îmi ating colierul ansetha şi încerc să simt prezenţa zeiţelor, dar e din nou tăcut. Măcar dacă aş putea să iau legătura cu ele. Măcar dacă aş putea afla mai multe despre ele, cum spunea Anok...

Clipesc repede şi ideile mi se risipesc. La ce mă gândeam?

Când ridic ochii, Keita mă fixează ciudat.

— Te simţi bine, Deka? întreabă.

Aprob din cap şi o urmăresc pe Belcalis cum se întoarce spre domnul de Kamanda.

— Dar dumneavoastră? întreabă ea. De ce ne ajutaţi?

Nobilul zâmbeşte liniştit, câtuşi de puţin intimidat de căutătura ei cruntă, de obicei cea mai ameninţătoare din tot grupul nostru. Dar, în fond, nu-i e frică nici de urlătoarele-morţii, lucru care îmi sugerează că, în ciuda zâmbetelor calde şi a cuvintelor nonşalante, domnul de Kamanda e un om ale cărui profunzimi nici măcar nu le intuim încă.

— Doar pentru că sunt bărbat, asta nu înseamnă că nu am conştiinţă, copilă, spune el. în plus, cei ca mine de-abia dacă sunt toleraţi. Mulţumită Maimunei, sunt unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din Hemaira, dar nu există nici bani, nici putere suficientă încât să şteargă faptul că prefer compania bărbaţilor, nu a femeilor. Acum toată lumea se face că nu vede, dar dacă întrec măsura câtuşi de puţin... mda, înţelegeţi ce se întâmplă cu oamenii ca noi, bănuiesc.

Belcalis aprobă scurt din cap. Cunoaşte foarte bine atrocităţile care îi aşteaptă pe cei care nu-şi îndeplinesc rolurile hărăzite.

— Bineînţeles că vreau să ajut. Am şi eu inimă, simt, înţeleg. Ştiu cât de greu e să trăieşti într-o lume care nu te acceptă. Şi întâmplător am privilegiul de a putea azvârli cu bani în orice mă deranjează. Casa şi vistieria mea sunt la dispoziţia voastră.

Dau din cap spre el, plină de recunoştinţă.

— Mulţumiri, îi spun şi reuşesc să-i zâmbesc când îmi răspunde tot cu un semn din cap.

— Deci care e planul? întreabă Keita, întorcându-se spre karmoko Thandiwe. Presupun că v-aţi gândit la ceva ca să eliberăm Warthu Bera.

Karmoko aprobă din cap.

— Sigur că da. Acum Huon culege informaţii noi. Dar sunt tuneluri pe sub Warthu Bera, să ştiţi. Le-au blocat ei, jatu, dar tu, Britta, presupun că eşti la fel de puternică şi acum, nu? spune ea, privind spre prietena mea.

Britta zâmbeşte larg.

— Ba şi mai puternică.

Ridică o pietricică de pe jos şi simt străfulgerarea de putere care o străbate. Domnul şi doamna de Kamanda trag adânc aer în piept când o văd cum se subţiază până la grosimea unei lame de pumnal.

— Şi acum pot să controlez cele mai multe forme ale pământului – mai ales pietrele.

— Minunat! aplaudă karmoko Thandiwe.

Nu arată nicio surprindere faţă de noul dar al Brittei, dar e drept că niciodată n-a fost genul care să se entuziasmeze uşor.

— Atunci să trecem în revistă planurile? Timpul e foarte

scurt. Jatu ştiu că-i

— sabotăm. Sunt porniţi să-i găsească pe vinovaţi.

Se întoarce spre mine, dar eu am început să aţipesc: mă copleşeşte un val de oboseală atât de mare, încât nu-mi pot imagina cum aş mai sta aici nici măcar un minut.

— Puteţi să mă informaţi mai târziu ce aţi discutat? întreb, ridicându-mă. Trebuie să mă odihnesc.

— Desigur, spune domnul de Kamanda, îndepărtându-se şi el grăbit de masă şi mânându-şi scaunul de aur spre uşi. Te conduc la camera ta.

Keita se ridică şi el şi ne urmează.

— Te ajut eu, spune el.

Refuz cu o mişcare din cap.

— Nu, stai şi mănâncă. Vorbeşte cu ei.

Keita îmi imită gestul.

— Nu te las singură, spune el hotărât. Nu în starea asta.

Vin cu tine.

— Venim şi noi, spun la unison Asha şi Adwapa.

— Atunci ce-ar fi să ne odihnim cu toţii? conchide doamna de Kamanda şi se ridică de la masă. Ne putem continua conversaţiile pe parcursul următoarelor câteva zile. O misiune ca a noastră are nevoie de planificare atentă.

— într-adevăr, aprobă şi domnul de Kamanda, dând din cap. Voi trimite servitorii să vă aducă mâncare în camere.

— Mulţumesc, îi răspund uşurată, dar în timp ce ies pe uşă, observ ceva ciudat: Katya a rămas în urmă, cu o expresie plină de dor, şi îl fixează cu privirea pe băiatul tăcut

cu smocul de păr alb.

Lucru şi mai ciudat, şi el se uită la ea.

21

Când mă trezesc, e deja a doua zi, după-amiaza târziu, iar razele soarelui filtrate de ferestrele dormitorului meu sunt de un portocaliu-şters. în continuare sunt stoarsă de puteri, aşa că rămân în patul enorm, cu ochii la colierul mamei, în timp ce Ixa sforăie uşor lângă mine. Ridic lănţişorul delicat de aur în lumină şi îmi dau lacrimile când văd că arată exact cum mi-l aminteam: un fir subţire de aur cu simbolul şters al eclipsei ale cărei raze sunt prefăcute în pumnale, imprimat pe sfera meşteşugit lucrată care atârnă de el. Am descoperit însemnătatea simbolului când eram la Warthu Bera. E erebus, emblema Umbrelor, spionii fostului împărat, Gezo. Mama s-a antrenat ca Umbră din copilărie şi a practicat artele lor până i s-a aurit sângele la şaisprezece ani şi a luat-o Mâini-Albe să-i fie asistentă, ca s-o ferească să fie descoperită.

Ce viaţă extraordinară – şi totuşi n-a mai rămas decât colierul acesta din ea, de fapt din amândoi părinţii care m-au crescut. Au pierit de pe lume la fel de uşor ca o suflare de vânt şi ne-au lăsat în urmă doar pe mine şi alţi câţiva să-şi mai amintească de ei. Gândul mă face să simt greutatea aceea groaznică, zdrobitoare, pe piept şi, dintr-odată, de-abia mai pot să respir. Mi se scutură umerii, plămânii se chinuie să tragă aer. Aproape că nici nu aud bătăile din uşă până nu se repede Keita înăuntru, alarmat de sunetele pe care le scot.

— Nu e nimic, nu e nimic, mă alină el, cuprinzându-mă repede cu braţele. Inspiră, expiră, Deka, inspiră şi expiră încet.

îmi arată cum, răsuflare lentă după răsuflare lentă, iar eu îl imit, încercând să trag cu forţa suficient aer în plămâni.

— Aşa, uite-aşa, spune el, iar lacrimile îmi curg pe faţă ca nişte pârâiaşe.

Le şterg furioasă, scârbită de mine însămi. De ce mai plâng? Ideea era să mă trezesc gata împăcată cu moartea tatei, iar la mama se presupunea că nici nu

mă mai gândesc. Deja am trecut prin asta de două ori: mai întâi pe când eram la Irfut şi credeam că murise de vărsatul roşu, apoi când am descoperit adevărul, şi anume că-şi înscenase propria moarte ca să fiu eu salvată înainte să trec prin Ritualul Purităţii, numai că au descoperit-o jatu şi au condamnat-o la Mandatul de Moarte.

— Nici nu ştiu de ce plâng, spun eu, trăgându-mi nasul, şi mă întorc spre Keita. Deja l-am pierdut o dată. Doar că... şi-a cerut iertare, Keita. A zis că m-a iubit, că-i pare rău pentru ce a făcut. A zis că-i pare rău...

Plâng cu sughiţuri.

— Ştiu că mai am încă patru mame, dar...

Keita mă cuprinde uşor de cap şi mi-l lasă pe umărul lui. Căldura sa mi se impregnează în piele şi înlătură puţin din sentimentul acesta de disperare care mă sufocă.

— Sunt ele mamele tale, dar nu zeiţele te-au ţinut în braţe când erai mică, nu ele te-au pupat pe genunchi când ai căzut şi te-ai julit. Nu pot să ia locul părinţilor dinainte şi nici nu trebuie să te aştepţi la asta.

încuviinţez mâhnită din cap că am înţeles. Ştiam deja, dar emoţiile mele nu se lasă convinse la fel de uşor. Parcă le-am scăpat din frâu, parcă sunt în oceanul acela de jale, cum spunea Britta. în clipa în care cred că mi-am revenit, mai vine un val şi mă trage la fund.

— Cea mai rea e furia, mărturisesc eu. Sunt furioasă pe mine că nu i-am apreciat cât trăiau – mai ales pe tata. Atâta timp l-am urât... şi pentru ce?

Keita pufneşte pe nas.

— Pentru că te-a decapitat.

îmi ridică bărbia ca să mă uit în sus la el.

— Ştiu că vrei să ai amintiri frumoase despre el, dar nu se poate să uiţi că omul te-a abandonat când aveai cea mai mare nevoie de ajutorul lui. Nu numai că te-a lăsat acolo, în pivniţă, să mori; o dată te-a omorât cu mâna lui.

Tata în pivniţă, cu sabia în mână.

— Câteva vorbe prin care şi-a cerut iertare n-au cum să şteargă toate astea. Dau din umeri.

— Sunt nemuritoare. Ce contează o decapitare-două între rude?

Keita nu râde la gluma mea de bravadă. Privirea îi rămâne la fel de serioasă.

— Tatăl tău a făcut multe, Deka. Te-a iubit şi te-a sprijinit, sigur. Dar a fost şi rece şi crud. Se poate să fie adevărate amândouă laturile lui. Oricât ai vrea tu să ţi-o aminteşti pe cea bună, vreau s-o ţii minte şi pe cea rea. Ţi-a făcut rău. Ar fi continuat să-ţi facă rău dacă l-ai fi lăsat.

— Ştiu, dar... ce să fac cu toată furia asta?

Strâng din dinţi şi pe obraz mi se scurge încă o lacrimă.

De când am fost prizonieră acolo, în pivniţă, furia a fost în mine, fierbând mocnit sub suprafaţă, dar după evenimentele de azi-noapte, s-a schimbat. S-a răcit. S-a ascuţit. Până ieri, era combustibilul cu care supravieţuiam, cu care mergeam înainte. Acum o simt ca pe un pumnal, gata să mă taie în fâşii. Să mă transforme în ceva crud şi înfiorător, dacă o las.

— Cum o fac să dispară? şoptesc. Sunt aşa de furioasă. Aşa de furioasă pe el. Furioasă pe ce mi-a făcut.

Keita oftează.

— Deka... Atunci când au murit părinţii mei, am fost în starea asta luni de zile. Ani întregi. Eram furios – tot timpul eram furios. Era ca o... greutate care-mi stătea în piept. Mă obliga să lupt mai tare, să omor mai brutal. Să vărs mai mult sânge. Atâţia ani am omorât urlătoare-ale-morţii şi ştii ce s-a întâmplat?

Ridic privirea spre el.

— Ce?

— Am devenit eu cel rău.

— Keita, nu, tu nu eşti...

— Chiar nu sunt?

Se ridică în capul oaselor.

— Ai văzut că toate urlătoarele-morţii mă ocolesc. Că mă urmăresc tot timpul, de parcă nu se poate avea încredere în mine cu o sabie în mână. Şi nu le învinuiesc. Am încercat cât am putut, dar ştiu că atunci când se uită la mine, nu văd altceva decât sângele de pe mâinile mele. Sângele surorilor lor – al surorilor tale.

— Of, Keita, spun şi îl strâng mai tare în braţe. înţeleg. Ştiu cum e să trebuiască să dovedeşti mereu că meriţi.

Se trage înapoi şi clatină din cap.

— Nu e nevoie să faci asta, să mă compătimeşti. Nu e nevoie să te străduieşti din răsputeri să mă faci să mă simt mai bine.

— Atunci ce să...

— Să te ocupi de problemele tale, de furia ta.

Se încruntă gânditor câteva clipe, apoi continuă.

— E o emoţie folositoare furia asta. Aşa ne spuneau întotdeauna comandanţii noştri. Furia te avertizează că trebuie schimbat ceva. Problema e că, dacă rămâi în starea asta, te devorează pe dinăuntru. îţi tulbură mintea şi te transformă într-un instrument pentru cei care fac rău. Trebuie s-o dai afară într-un fel sau altul. Trebuie să ai o cale prin care să-ţi eliberezi durerea cum trebuie.

îl privesc în tăcere. Ne desparte doar un an, dar uneori parcă ar fi un secol. Keita e mult mai matur – mai cu picioarele pe

pământ, mai chibzuit. A avut

parte şi el de tragedii: toată familia i-a fost masacrată, ani de zile a vânat urlătoare-ale-morţii. Dar cumva reuşeşte să-şi păstreze firea.

Sau poate îmi e mie mai uşor să cred asta.

Mă trag puţin într-o parte, amintindu-mi dintr-odată de câte ori l-am văzut epuizat, înfrânt. De câte ori am observat urlătoarele-morţii cum îl ocolesc, dar nu m-am gândit prea mult la asta. Doar pentru că e tăcut şi gânditor, asta nu înseamnă că nu simte nicio durere. Iar eu trebuie să ţin cont de asta când vorbesc cu el.

— Keita... ieri, când te-am lăsat sub coş şi am plecat să-l salvez pe tata, am...

Mă întrerupe clătinând din cap, cu ochii aurii aproape strălucitori în lumina slabă a după-amiezii.

— Avem noi timp să vorbim şi despre asta, spune el. Şi poţi sta liniştită că vom vorbi, pentru că nu se poate să mă laşi pe dinafară aşa, mai ales în situaţia în care eram. Dar nu acum, când suferi. Trebuie să-ţi plângi părinţii, Deka. Trebuie să-ţi plângi viaţa din trecut. Am vorbit cu ceilalţi despre asta la micul-dejun. Cum să-ţi eliberăm durerea?

Mă gândesc.

— Când am crezut că a murit Katya, i-am făcut o

înmormântare, spun.

Keita dă din cap că înţelege şi se gândeşte câteva clipe.

— Atunci o să-i facem o înmormântare şi tatălui tău.

— Şi lui Elfriede.

Nu se poate să uităm de ea. Deşi a ajuns cum a ajuns.

Keita aprobă din nou din cap şi oftează.

— Şi lui Elfriede.

Ţinem înmormântarea pentru tata şi Elfriede într-una dintre numeroasele grădini terasate ale domeniului Kamanda, în seara aceleiaşi zile. E un eveniment discret şi improvizat: aprindem un foc în onoarea lor, apoi coborâm pe apa lacului lampioane de hârtie care reprezintă trupurile lor muritoare. în timp ce luminile dispar în noapte, rostesc un epitaf pe care îl las neterminat, iar Ixa scoate un vaiet pe note joase care, cumva, îmi exprimă toată durerea. Keita şi Britta mă ţin în braţe când mă las să cad în genunchi şi plâng, cu inima frântă. în tot acest timp, doamna de Kamanda, domnul de Kamanda, karmoko Thandiwe şi băiatul cu smocul alb de păr ne privesc de pe o terasă din apropiere, martori tăcuţi şi respectuoşi.

Când se termină, mă simt mult mai bine. Mai uşoară, parcă. E ca şi cum mi s-ar fi ridicat o greutate de pe umeri, dar ştiu că e doar graba mea de a mă despărţi de sentimentele pe care le am. Avea dreptate Britta: durerea e un ocean. Dar deja aştept cu disperare să-i văd capătul

în timp ce ne întoarcem la camerele noastre, se lasă peste mine o umbră înaltă.

— E colierul mamei tale? întreabă Katya, uitându-se la obiectul pe care-l ţin în mână.

I-am povestit despre el demult, când de-abia ajunseserăm la Warthu Bera şi vorbeam despre cum erau vieţile noastre în oraşele şi satele din care veneam.

Dau din cap că da.

— O să-l pun din nou la gât, să am ceva care să-mi aducă aminte de ea. De ei amândoi.

Mă gândisem să-l încredinţez flăcărilor, ca simbol al reîntâlnirii dintre mama şi tata, dar m-am răzgândit. Oriunde ar fi părinţii mei, deja s-au împăcat unul cu celălalt. Eu sunt cea care încă are nevoie de simboluri ale existenţei lor, rămăşiţe care să arate că au trăit odată.

— Bine, spune Katya. E bine să păstrezi amintirile vii. Aş vrea să pot şi eu.

Priveşte cu regret spre băiatul tăcut, Rian, care merge din nou în fruntea grupului.

Mi-a spus Keita cine e în după-amiaza asta, deşi deja bănuiam după cum se tot uita Katya la el aseară. Rian e logodnicul despre care ne-a povestit de atâtea ori la Warthu Bera – băiatul care a încercat să-i împiedice pe jatu s-o ia când s-a dovedit impură; cel al cărui nume a fost ultimul cuvânt pe care l-a rostit când a murit de moartea finală. Numai el ar fi putut-o face să se comporte atât de ciudat de ieri încoace.

— De ce nu-i spui cine eşti? întreb.

— Cui să-i spun?

— Nu face pe neştiutoarea, răspund. Ştii despre cine vorbesc.

Când mă uit din nou spre Rian, Katya încremeneşte, apoi se uită în jos la mâinile ei. Dintr-odată, strânge pumnii, înfigându-şi ghearele în palme atât de tare, că-i dă sângele. Trage adânc aer în piept.

— Sunt un monstru, Deka, şopteşte ea şi îmi arată ghearele însângerate. Uită-te şi tu. Nici să-l ţin în braţe n-aş mai putea. Probabil l-aş răni. Şi nici măcar nu mai pot să stau de vorbă cu el – acum vorbim limbi diferite.

Mă cuprinde mila când înţeleg adevărul a ceea ce spune. Ca urlătoare-a-morţii, Katya nu poate să comunice cu majoritatea oamenilor obişnuiţi. De fapt, singurul motiv pentru care o înţeleg Keita şi ceilalţi uruni e că s-au obişnuit atât de tare cu mârâielile urlătoarelor-morţii şi cu limba de luptă pe care o folosesc, încât au ajuns să stăpânească aproape fluent limba surorilor noastre de sânge readuse la viaţă. întind mâna şi-mi împletesc degetele cu ale ei; fac ochii mari când mi se trezesc amintirile. Katya şi Rian jucându-se în pădure împreună. Katya şi Rian sărutându-se pentru prima oară lângă lac.

Mă iubeşte, gândeşte/gândesc cu încântare Katya/eu. Rian chiar mă iubeşte, e adevărat. Există vreun lucru mai minunat pe lume?

— Deka?

Vocea Katyei risipeşte amintirile şi mă aduce înapoi pe coridor, unde încă-mi ţin mâna în mâna ei.

— Deka? repetă ea.

Glasul îi tremură.

Mă forţez să înlătur şi ultimele urme din amintirile ei şi privesc în sus, la ochii ei care acum sunt plini de lacrimi. E cu adevărat sfâşiată.

— Tu rămâi tu, îi spun cu blândeţe, strângând-o de

mână. încă are sânge pe ea, dar nu ne deranjează pe niciuna.

— Indiferent cum arăţi, tu rămâi tu. Şi dacă Rian te-a iubit vreodată cum spui întotdeauna că te-a iubit, o să te iubească şi acum.

Katya aruncă o privire neliniştită spre el.

— Deka... şopteşte ea, nesigură.

— A venit până în Hemaira după tine, îi spun. Prin cine ştie ce minune, a reuşit să ajungă la karmoko Thandiwe şi împreună au sosit aici. Ce înseamnă asta dacă nu norocul care lucrează în favoarea ta?

Katya se trage de ţepii de deasupra urechii stângi – un tic nervos de pe vremea când încă era alaki.

— Chiar crezi că ar fi bine să-i spun? întreabă.

Nu mă deranjez să răspund. Doar fac un pas în lături şi mă uit cu subînţeles în spatele ei, de unde se apropie cu paşi repezi Rian. Tremură tot de emoţie, privind-o cum se trage de ţepi, gest pe care l-ar recunoaşte imediat oricine o ştie.

— Katya? şopteşte el. Tu eşti, nu-i aşa, Katya?

Katya pare să-şi încordeze toţi muşchii din corp când se întoarce spre el şi, pentru o clipă, mă tem să nu fugă. Apoi, încet, şovăitor, aprobă dând din cap.

— Katya! suspină Rian şi în clipa următoare e lângă ea. Mi-era teamă că n-o să te mai văd niciodată.

Sub privirile ei, încă pline de nelinişte, Rian o îmbrăţişează cu toată puterea de care e capabil.

— Katya, Katya, repetă el, plângând. Ştiam eu că tu eşti. Te-aş recunoaşte oriunde, sufletul meu.

Asist la scenă, simţind că-mi înfloreşte şi mie inima, până când mă trage cineva de mână din senin.

— Lasă-i, şopteşte Britta, îndrumându-mă spre camera mea. Lasă-le loc să se lămurească.

— O iubire ca asta învinge tot, spune Adwapa în şoaptă, cu gândul la propria ei iubire, fără îndoială. Dacă a venit tocmai de la miazănoapte s-o caute, sunt sigură că găseşte el o metodă să-i vorbească.

— Deci hai, spune Britta, trăgându-mă după ea.

De cum intrăm în camera mea, mă las să cad pe pat, epuizată. Cu înmormântarea, revederea neaşteptată a Katyei şi a logodnicului ei şi amintirile ciudate pe care tocmai le-am trăit, mi-am pierdut şi ultimul strop de energie. Aşa că rămân acolo şi încerc să-mi adun forţele.

în cele din urmă, după câteva momente, mă întorc spre celelalte.

— Vreau să vă spun ceva.

— Alt dezastru? întreabă Britta, trântindu-se lângă mine. Numai dezastre zilele astea.

— Mamele ne mint.

— Ne-ai spus, pufneşte Belcalis, iar când mă întorc spre ea, adaugă: în ultima vreme, parcă nu trece zi să nu descoperim o minciună nouă.

Numără pe degete.

— Mai întâi spun că ele sunt singurii zei, dar aflăm că mai e unul, care poate să comunice cu noi. Pe urmă ne trimit în misiunea asta, numai că ne ascund natura ei adevărată.

— Ca să nu mai zic că spun că vor egalitate pen‘ toţi, da‘ generalii sunt numai femei – nu e loc nici de bărbaţi, nici de yandau, nici de alţii.

Când ne întoarcem toate spre Britta, luate prin surprindere de evaluarea aceasta, se îmbujorează.

— Ce? Observ şi eu, atâta. Şi mai observ, adaugă ea, întorcându-se spre mine, cum tot zic că eşti fiica lor iubită, dar te tratează ca pe un fel de animal de companie.

Adwapa ridică un deget triumfător.

— Asta era! Exact aşa.

— Nu sunt animalul lor de companie.

Mă uit la ele, uluită.

— Nu sunt.

Belcalis îmi pune o mână pe genunchi, cu blândeţe.

— Atunci ce mai căutăm aici? Angoro s-ar putea să nici nu existe, iar Idugu e un zeu, cu o lume întreagă mai presus de noi. Ce mai căutăm aici?

Mă întorc spre ea şi mă încrunt.

— Suntem aici ca să ne salvăm prietenele şi apoi să aflăm mai multe despre Idugu şi angoro înainte să facem paşii următori.

— După care?

Clipesc nedumerită.

— După care ce?

— Să spunem, de exemplu, că angoro chiar există şi că tu îl găseşti. Ce se presupune că faci cu el?

— îl dau înapoi mamelor, mă grăbesc eu să răspund.

— Dar dacă nu e al lor? întrebarea vine de la Britta.

— Cum adică? întreb, perplexă.

Belcalis oftează.

— Deka, dacă Auritele sunt zei şi creează talismane ale puterii, e logic că la fel poate să facă şi Idugu. S-ar putea să încerce să fure angoro de la el folosindu-se de tine.

Sar în picioare, dintr-odată incapabilă să mai rămân aşezată. Simt cum îmi tremură corpul – şi că mă cuprinde panica. De-abia mai reuşesc să respir.

— Nu se poate să spui aşa ceva, mă răstesc la ea. Dacă ne urmăresc mamele, dacă...

— Nu ne urmăresc, mă întrerupe Belcalis, calmă. Nu sunt aici.

Clipesc repede.

— Dar...

— Când le-ai simţit ultima dată, Deka? întreabă ea, iar când clipesc din nou, încercând să înţeleg, continuă: Nu le simţi pentru că nu sunt aici. Aici n-au nicio putere. Doar Idugu are. Acum suntem pe teritoriul lui.

Pe teritoriul lui... Cuvintele mă zguduie; mă aşez din nou, cuprinsă de o energie ciudată. Dintr-odată, îmi vine în minte tot ce am aflat în ultimele zile: existenţa lui Idugu, urlătorii-morţii bărbaţi, jatu care învie, amintirile lui Mâini-Albe şi Melanis – până şi faptul că am puterea de a privi în memoria altora. Acum înţeleg ce s-a întâmplat când i-am atins mâna Katyei. Acelaşi lucru pe care l-am simţit şi când i-am atins lacrima lui Melanis. Le-

am văzut

amintirile.

Şi totuşi, mamele mi-au spus că nu e cu putinţă. La fel cum ne-au spus, mie şi tuturor celorlalţi, că aproape toate lucrurile pe care le-am văzut în ultima zi nu sunt posibile.

Dar de ce ne-ar minţi? De ce m-ar minţi pe mine? Asta nu înţeleg încă. Sunt Num, fiica lor. Carne din carnea lor, sânge din sângele lor. înţeleg de ce le-ar ascunde unele lucruri celorlalţi – dar mie? Nu pricep deloc.

— Am o-ntrebare pentru tine, Deka, spune Britta. Numai una, ultima, şi dacă zici da, mă muşc singură de limbă şi nu mai spun nimic despre asta.

Mă întorc spre ea.

— Ce e?

Mă priveşte lung, cu o expresie sinceră.

—Dacă n-ai reuşi să găseşti angoro sau să-l opreşti pe Idugu, crezi c-ai mai fi bine-venită în Abeya?

Mă încrunt.

— Bineînţeles că aş...

Cuvintele îmi mor pe buze când mă gândesc la norii cenuşii de furtună care anunţă furia lui Hui Li, la vânturile şoptitoare ale dezamăgirii Bedei, la ceţurile viclene şi lunecoase ale învinuirii lui Etzli. Dintre toate mamele, numai Anok, cred, m-ar bate pe umăr pentru că m-am străduit. Celelalte şi-ar revărsa pe mine toată furia lor, fiecare în felul ei.

Britta confirmă cu un gest din cap, observând cu ochi trişti revelaţia mea.

— Vezi, exact asta-ncercăm şi noi să zicem. Mamele – adică mamele bune, Deka – întotdeauna te susţin, şi când nu reuşeşti. Dar eu bănuiesc că, după câte oi tras, aşa de tare te-oi obişnuit să fii tratată urât, că accepţi orice seamănă a purtare de mamă, chiar dacă ştii că nu e.

Mă las să mă prăbuşesc şi dintr-odată nu mai pot respira. Colierul ansetha îmi stă atât de strâns pe gât, că e ca o zgardă care mă sugrumă. Trag cu unghiile de el.

— Daţi-mi-l jos, şoptesc, apoi încep să smucesc de el cu disperare. Daţi-mi-l jos, daţi-mi-l jos!

— Gata, gata!

Britta se apropie repede şi mă ajută să-mi smulg colierul de la gât; îl arunc cât colo pe podea.

De cum dispare, respir din nou. Mi s-a uşurat pieptul, de parcă mi s-ar fi ridicat o greutate de pe el.

în timp încerc să-mi recapăt echilibrul, Britta ia colierul şi-l priveşte încruntată.

— Ciudat, spune ea, cântărindu-l în palmă. Mereu e aşa de... greu?

Aprob tăcut. Mă obişnuisem cu greutatea lui.

— E de la esenţa divină. Anok mi-a spus că are în el sânge de la fiecare dintre ele. Staţi aşa...

Sânge de la fiecare dintre ele... Cuvintele trezesc ceva în mine – amintiri. Picătura de sânge pe care am atins-o în lacrima lui Melanis. Dârele de sânge care au trecut din palma Katyei pe a mea când am luat-o de mână.

Unde e răspunsul, Deka? întreabă ea.

în sânge, răspund.

Ies la suprafaţă noi şi noi amintiri: eforturile făcute de Anok ca să discutăm acolo unde nu ne putea auzi nimeni altcineva. Insistenţa cu care m-a îndemnat să-mi aduc aminte tot ce spunea. Cum mă absorbeau ochii ei, apoi uitarea...

Anok mi-a schimbat amintirile, atâta lucru e clar, dar cu cât îmi revin mai

multe, cu atât mai convinsă sunt: n-a făcut-o cu gând rău. E ciudat, dar aproape că aş crede că încerca să mă apere.

Mă uit la celelalte.

— Anok mi-a schimbat amintirile, le spun, iar gândurile îmi sunt încă departe, în timp ce încerc să le pun pe toate cap la cap.

— Ha? Când? icneşte Britta, îngrijorată.

— Chiar înainte să plecăm. încerca să mă avertizeze, cred. Mi-a spus că răspunsul e în sânge şi mai devreme i-am văzut amintirile Katyei când i-am atins sângele.

— Dar mamele au spus că e de la ansetha, spune gânditoare Belcalis. De ce ar vrea să nu ştii că poţi să faci asta?

— Pentru că sunt nişte mincinoase, intervine prompt Britta.

— Nişte mincinoase care ţi-au umblat prin creier, adaugă Adwapa, iar imaginea mă face să mă scutur.

Deja mi-e atât de greu cu propria minte, cu propriile amintiri. Iar acum, posibilitatea ca Auritele să-mi fi manipulat şi gândurile...

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Eşti sigură că n-au mai făcut-o şi altă dată? întreabă

Belcalis.

Cobor privirea.

— Aşa cred. Dar n-am cum să fiu sigură, nu?

Gândul mă tulbură. Dacă zeiţele mi-au umblat prin amintiri de la început? Dacă tot ce cred că e adevărat nu e? Chiar m-am născut la Irfut? Chiar am trăit tot ce mi se pare că am trăit?

— Cred că mi-e rău, spun.

— Stai aşa, înainte să vomiţi din nou, spune Asha repede, am o întrebare. De ce au fost convinse că n-o să descoperi niciodată adevărul? Vorbesc de povestea cu amintirile. în fond, tot timpul ai sânge în jur. Cum de au fost aşa de sigure că n-o să ţi se întâmple din nou?

Mă uit lung la colierul ansetha din poala mea şi mă gândesc. Apoi mi se luminează mintea.

— îl port tot timpul, spun cu o voce gâtuită, dar de cum l-

am dat jos...

Ridic privirea spre celelalte, îngrozită.

— Nu credeţi că...

— De la început te-au controlat prin colier?

Belcalis ia podoaba şi o priveşte cu ostilitatea cu care ar trata un şarpe veninos.

— Se prea poate. în fond, de cum a apărut Idugu, ai început să schimbi uşile şi toate cele.

— Vrei să zici semnul kaduth, o corectează Britta, iar când ne uităm toate la ea, explică: Puterile tale or început să crească de când te-ai întâlnit prima oară cu kaduthul, la Oyomosin. Şi la o adică, simbolul ăla a fost peste tot prin Marele Templu.

Sare în picioare.

— Dacă semnul kaduth îţi slăbeşte puterile şi ţie, dar şi mamelor? Dacă le slăbeşte controlul asupra ta?

Privesc îndelung colierul, gânditoare.

— Numai într-un fel putem să aflăm. Trebuie să punem mâna pe un kaduth.

— Vezi, nu suntem noi norocoase că mergem exact unde

se fabrică? glumeşte Asha.

— Cum? întreb, încruntându-mă.

— La Warthu Bera, mă lămureşte Britta. Karmoko Thandiwe ne-o spus că asta-s obligate să facă surorile de sânge acolo – armură fioroasă cu kaduth pe ea.

— Trebuie să ajungem acolo cât mai repede, spun, ridicându-mă din nou, dar Britta îmi pune o mână pe umăr.

— Nu mai bine te odihneşti puţin şi te linişteşti, Deka? îmi spune cu blândeţe.

Când mă întorc spre ea, adaugă:

— Oi trecut prin multe în ultima vreme şi nu zic că n-am încredere în tine, dar dacă intri într-o adunare acum, orice hotărăşti n-o s-o faci cu mintea limpede.

Oftez.

— Ştiu că n-am luat cele mai bune decizii în ultima vreme, dar...

— Nu, Deka, mă opreşte Britta, clătinând din cap cu o expresie severă. Nu şi nu. Oi avut o grămadă de lucruri pe umeri zilele astea. Ştiu că te simţi copleşită acum, dar ţine minte că eşti în familie. Şi familia intervine când nu ţi-e bine, or ţie nu ţi-e bine, Deka. Lasă-ne să ne ocupăm noi măcar azi. Tu mănâncă şi odihneşte-te.

Expresia îi e de neclintit.

Până la urmă oftez şi aprob din cap.

— înţeleg, îi spun.

— Minunat. Acum hai la cină. Dar pe urmă te duci direct să te culci. Ne aşteaptă o săptămână plină.

în timp ce dau din cap că sunt de acord, observ dintr-odată ceva. Roba Brittei e foarte drăguţă. Mult mai drăguţă decât ce poartă de obicei.

— Te-ai aranjat, spun, curioasă. Ocazie specială, ceva?

— Adică înmormântarea de la care om venit acuma? întreabă ea sec, apoi pufneşte. Nu-ţi mai băga atâta nasul, Deka. Vii la masă sau nu?

Mă uit în jos la colierul ansetha.

— Cred că rămân aici, răspund. Nu mi-e prea foame.

— Treaba ta, mormăie Britta, apoi le împinge din urmă

pe toate să iasă. După care rămân în sfârşit singură cu colierul.

22

E în sânge... Cuvintele îmi răsună în minte ca o şoaptă când iau în mână colierul ansetha. Miile de flori împletite în el scânteiază în lumina slabă a serii, iar esenţa divină din ele parcă şerpuieşte. Şi totuşi... nu-mi răsare în minte nicio amintire. Nu mă cuprinde nicio senzaţie ciudată. Oftez şi mă uit dezamăgită la el. Normal că n-are cum să fie atât de simplu. Auritele sunt zei. Nu sunt uşor de descifrat, ca muritorii.

Trebuie să sap mai adânc.

Cu gândul acesta în minte, trag aer în piept şi mă cufund cât ai clipi în starea profundă de luptă, până când colierul ansetha începe să-mi strălucească în palme ca soarele în miezul zilei. Dar nici acum nu iese la suprafaţă nicio amintire. Nici urmă. Mârâi de frustrare. Cum să fac? Cum să privesc în minţile Auritelor dacă nu ştiu nici de unde să încep? încerc să-mi amintesc cele două dăţi când am intrat în mintea altcuiva. Ce au avut în comun contactele scurte cu gândurile lui Melanis şi ale Katyei? Care a fost firul comun care le-a unit? Amândouă sângerau chiar atunci! Sângele lor era încă lichid, ceea ce înseamnă că trebuie să fac să curgă esenţa divină.

Cu mâini tremurânde, îmi fac o tăietură mică în palmă şi aştept până începe să picure sângele, după care îmi apăs mâna pe colier. Mă trece un fior când esenţa divină începe să se topească imediat şi sângele zeiţelor îmi curge în palmă. Trece o clipă. Două...

Apoi cad în jurul meu picături de ploaie.

Nu, nu picături de ploaie – sfere de aur, fiecare perfectă, fiecare divină. Mamele în forma lor cea mai pură. Cunoaşterea îmi lunecă în minte la fel de uşor ca apa peste sticlă. Le privesc cum sclipesc în aer, zeiţele, toate atât de aproape, încât le-aş putea atinge. Dar ştiu că nu e cazul să îndrăznesc. Cel mai uşor contact ar fi suficient să mă ardă, să-mi facă tot corpul cenuşă.

Numai că nu am corp... Din mine radiază o lumină aurie – de aceeaşi nuanţă cu toate celelalte sfere, numai că a mea e împletită cu întuneric şi umbre. E lumina lui Anok. Ceea ce înseamnă că eu sunt ea şi ea sunt eu. Gândul îmi dă un fior de entuziasm. E tot mai uşor să trec de la mintea mea la amintirile altcuiva, la esenţa lor lăuntrică. Sau poate e pentru că Anok vrea să intru în mintea ei? Vrea să-i văd amintirile?

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai probabil pare. între mame vibrează o senzaţie stranie. O tristeţe, aproape. Regret, poate. Mă cuprinde şi, dintr-odată, sunt complet una cu Anok şi în pământ se deschide o prăpastie enormă, în care se prăbuşesc mii de siluete mărunte. Oroarea ne străbate cu explozii sălbatice, portocalii, cu nori clocotitori, cu izbucniri de fulgere.

Deci asta am făcut, eu şi surorile mele. Asta e atrocitatea pe care am comis-o, motivul pentru care fiii noştri ne dispreţuiesc acum.

— Nu! strig spre ele, în timp ce tot mai multe siluete cad în prăpastie. Nu trebuie să facem asta!

Dar ele se mulţumesc să mă fixeze cu priviri ferme.

— E singura cale, Anok, intonează ele, iar înţelesul e clar: ele sunt din nou una, iar eu sunt singură.

Desprinsă cu forţa de surorile mele prin hotărârea pe care am luat-o.

Dar asta nu înseamnă că n-am nicio putere. îmi împing mintea înainte şi exult de bucurie când atinge vălul, bariera de stele care ne desparte de celălalt tărâm. Galaxiile se rotesc una în jurul celeilalte, nebuloasele explodează şi se contractă în jurul stelelor de un albastru-liliachiu. Vălul e mereu acolo, aşa cum am căzut de acord înainte. Sau erau ere? Timpul se amestecă în vârtej – cât ai clipi, cum spun oamenii. Şi totuşi, vălul e încă acolo, ne desparte. Ne ţine la locul nostru.

Nu trebuie decât să-l ating.

Mă întorc spre surorile mele.

— Ascultaţi-mă, strig. Mai există o cale!

— Nu ne vom abate de la aceasta, răspund ele.

Din nou, sunt un monolit. Un singur organism. Iar eu sunt separată

de ele.

Mă cuprinde tristeţea. Stele cad din cer. O mie de flori au parte de morţi negre, cristaline, pe un câmp. Surorile mele sunt prea departe de-acum. Dar trebuie să le aduc înapoi – pentru binele tuturor. îmi adun din nou gândurile, cu atâta putere, încât străbat dintr-odată vălul şi ajung în partea cealaltă. Spre Celălalt care aşteaptă acolo.

— Nu! răcnesc surorile mele. Ce faci, Anok?

Le ignor şi întind mâna, gata să-mi ofer mâna Celuilalt. E singur, la fel ca mine. Separat, la fel ca mine. împreună putem fi unul. Putem fi nemărginiţi, ca odinioară. Dar în timp ce întind mâna, simt furia, răutatea care freamătă în inima întunericului. Nebunia, atât de asemănătoare cu a surorilor mele. Teroarea creşte în mine cu străfulgerări de alb zimţuit şi portocaliu dezgustător. Vulcani erup sub forţa fricii mele.

Eu şi surorile mele nu suntem singurele care s-au schimbat. S-a schimbat şi Celălalt.

înainte să apuc să mă trag înapoi, a şi ajuns la mine şi se împinge să răzbată prin văl.

— O Aurită, mârâie el. Aşa aţi ales să vă numiţi, nu? Şi eu am un nume. Sunt Neînduratorul. Niciodată să nu uiţi asta, Anok. Şi să nu uiţi că nu mai eşti bine-venită lângă mine.

împinge din nou.

Apoi durerea mă izbeşte cu forţa a o mie de fulgere, mă aruncă din Anok şi mă readuce în propriul corp.

Mă trezesc cu un tresărit, leoarcă de sudoare, iar gândurile mi se învârtesc în

minte. Ce-a fost asta?

Mâini-Albe apare a doua zi, dimineaţa devreme, ca o reflexie scânteietoare deasupra pârâului în care exersez de ceva vreme deschiderea unei uşi. Sau măcar încerc. Habar n-am cum să fac, nici măcar cum să încerc. Sosirea ei e o uşurare. Sunt trează de noaptea trecută şi mă tot gândesc la ce am văzut în amintirile lui Anok. Ce anume au făcut ea şi surorile ei, ce regretau? Ce era prăpastia care s-a deschis în pământ? Dar Neîndurătorul? Cu el nici nu ştiu de unde să încep. îmi amintea de Idugu, dar nu era el. Era o fiinţă diferită de cea pe care am întâlnit-o pe străduţa din Hemaira şi totuşi, cumva, era asemănător. Oare să existe şi alţi zei în afară de Idugu? Şi ce legătură au cu mamele? îmi vin în minte o mulţime de întrebări, o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg câtuşi de puţin. Amintirile lui Anok erau atât de copleşitoare, încât gândul de a privi din nou în mintea zeiţei mă epuizează.

îmi şterg faţa cu mâna, în timp ce reflexia Primei născute păşeşte spre mine.

— Ţi-au fost schimbate amintirile, Mâini-Albe, o informez eu calmă. Şi nu e asta partea cea mai rea. S-ar putea să existe şi alţi zei în Otera, pe lângă Idugu.

— Dimineaţa bună şi ţie, Deka, răspunde liniştită Mâini-Albe, a cărei expresie deloc frământată, senină, e luminată de primele raze ale soarelui.

Mă încrunt.

— Nu eşti surprinsă.

— Am fost conştientă de la început de posibilitatea să-mi fi fost alterate amintirile. Cât despre alţi zei...

Dă din umeri.

— E bine să fii pregătită pentru astfel de lucruri.

— Nu te înfurie minciunile? Manipularea?

Mâini-Albe se apropie de mine cu paşi mari, iar imaginea ei oglindită aproape că păşeşte pe suprafaţa apei, deşi ştiu că e doar o iluzie.

— Furia e o emoţie neproductivă. Prefer răzbunarea. Rece, superbă... perfectă. în plus, mai e un lucru la care nu te-ai gândit, Deka.

— Care?

— S-ar putea ca nici mamele să nu ştie.

Când o privesc lung, neconvinsă, oftează şi arată, dintr-odată, vulnerabilă. Parcă şi-ar da jos masca puterii şi mi-ar îngădui să văd sensibilitatea, nesiguranţa din spatele ei, pentru prima dată.

— S-a întâmplat ceva cu secole în urmă – o calamitate, şi totuşi nici eu, nici celelalte Prime născute nu ne-o amintim. Nu cred că ele ştiu, şi nici măcar mamele. Prea obosite, prea secătuite de forţa pe care le-o absoarbe ori angoro, ori celălalt zeu de care mi-ai vorbit, Idugu, ca să-şi mai amintească... Dar tu eşti Nuru: ai amintirile în sângele lor şi, lucru chiar mai important, eşti în Hemaira, unde sunt ascunse multe răspunsuri, numai să ştii unde să le cauţi.

Dintr-odată, toate se pun cap la cap.

— De-asta nu eşti îngrijorată că sunt blocată aici. De-asta nu încerci să găseşti o metodă să mă aduci înapoi.

— întocmai, spune simplu Mâini-Albe. Nu sunt împrejurările ideale, dar măcar eşti în locul ideal pentru a deosebi ce e adevărat de ce nu este. E Idugu un zeu adevărat, comparabil cu mamele? Mai există şi alţii? Şi ce s-a întâmplat acum atâtea secole – cataclismul acela pe care nu mi-l amintesc?

Dar deja sunt în gardă din nou.

— E exact ca pe vremuri, la Warthu Bera, când m-ai întrebat cine era adevărata ameninţare – urlătoarele-morţii sau împăratul, spun eu, încruntată. Mâini-Albe, de data asta ce mai plănuieşti? Ce încerci să obţii?

— Singurul lucru pe care am încercat să-l obţin vreodată: siguranţă pentru

— surorile mele şi pentru mine.

— Dar pentru asta mă foloseşti pe mine ca pion.

— Nu.

Spre uluirea mea, Mâini-Albe face o plecăciune adâncă.

— Te recunosc ca divinitate. Una care ţine la neamul ei.

Stomacul mi se strânge.

— Mâini-Albe, nu există alţi zei decât Auritele.

— Atunci Idugu ce e? Şi tu ce eşti?

— Eu n-am puteri divine...

— .. .încă, spune Mâini-Albe. Nu ai puteri divine încă. Dar eşti făcută din aceeaşi materie ca Auritele, iar puterile îţi cresc, nu-i aşa? De când ai ajuns la Hemaira, cresc mereu.

— De unde ş...

Se ridică şi arată spre gâtul meu.

— Unde îţi e colierul, Deka? De ce nu-l mai porţi?

Acum tremur, cu mintea copleşită de tot ce spune Mâini-Albe.

— L-am dat jos doar temporar, îl...

— Am să-ţi mai pun o ultimă întrebare, Deka, spune ea, întrerupându-mă. Eu ce sunt?

— Eşti Prima născută a Auritelor, şoptesc, tulburată.

Buzele lui Mâini-Albe se ridică într-un zâmbet mulţumit.

— Observ că n-ai spus „fiică”.

Lunecă spre mine, fără ca picioarele ei să atingă iarba.

— Spune-mi, când ai început să cunoşti adevărul despre

mine?

Cobor privirea, stingherită.

— Nu sunt sigură.

— Chiar nu eşti? înclină capul într-o parte.

Oftez.
— în starea profundă de luptă. Prima oară când am folosit-o, te-am văzut. Team văzut cu totul.

Mâini-Albe încuviinţează din cap şi se întoarce cu faţa spre apă. Pe un ton aproape indiferent, continuă:

— Ştii ce e ciudat la mame? Spun că le sunt dragi toţi copiii lor, dar cei care par să se fi născut bărbaţi le sunt mai puţin dragi. Iar Idugu, dacă chiar e zeu, pare să ţină numai la bărbaţi. E ca şi cum, pentru zei, nu contează altceva decât carnea în care te-ai născut, meditează ea.

— Dar tu eşti femeie, spun eu repede. Aşa ai fost de la

început.

— Asta ştii tu. Dar printre surorile noastre sunt şi unele

care se îndoiesc.

— Melanis, spun eu.
Acum înţeleg de ce ea şi Mâini-Albe se ignoră reciproc, de ce se tratează cu asemenea ostilitate.

— Melanis, confirmă Mâini-Albe.

Mă încrunt.

— Mai ştie cineva?

— Numai celelalte regine războinice. Dar Amataga nu mai e, iar Sayuri nu se mai consideră una dintre noi. Deci în toată lumea nu ştiţi decât tu, mamele şi Melanis.

— Iar eu o să păstrez secretul, spun eu.

— Mulţumiri, răspunde Mâini-Albe, apoi dă din cap. Cât eşti aici în Hemaira, Deka, trebuie să-ţi foloseşti darurile, să descoperi tot ce poţi despre ce s-a întâmplat în trecut.

Dintr-odată, îmi amintesc de Marele Templu şi de abundenţa de sculpturi de pe pereţi – o istorie pictată a Oterei. Fac ochii mari. Poate acolo se află ceva care o să explice în amănunt ce am văzut când am intrat în amintirile lui Anok. Trebuie să mă întorc cât pot de repede.

îmi îndrept din nou atenţia spre Mâini-Albe, care continuă:

— Vorbeşte cu Idugu dacă trebuie. S-ar putea să încerce să te păcălească – fii pregătită. Iar când termini, raportează-mi mie.

Dar nu şi mamelor... Subînţelesul a ceea ce a spus se strecoară între noi, letal.

— Şi încă ceva, Deka: ai grijă să dai nume lucrurilor.

Când mă încrunt la ea, nedumerită, adaugă:

— Numele dau lucrurilor putere. Chiar şi zeilor.

Vine mai aproape de mine.

— De exemplu, dacă eu te numesc zeu, atunci eşti. Să nu

uiţi asta niciodată, înghit cu greutate, tulburată.

— O să încerc, karmoko.

Mâini-Albe întăreşte cu un gest din cap.

— Acum mă voi întoarce. După cum ştii, am nevoie de energie ca să-mi folosesc mănuşile. Vom mai vorbi, Deka. Rămâi în viaţă până atunci.

— O să încerc să nu mor, răspund, cu gândurile încă învârtindu-mi-se în cap. La fel şi tu.

— Chiar aşa, spune Mâini-Albe.

După care dispare. Iar eu rămân acolo, cugetând la tot ce s-a spus între noi.

23

Drumul până la Warthu Bera durează mult mai mult decât aş fi vrut eu, mai ales pentru că-mi petrec cea mai mare parte a timpului gândindu-mă la discuţia cu Mâini-Albe – la toate lucrurile pe care mi le-a mărturisit. Ce anume a fost calamitatea care s-a întâmplat cu multe secole în urmă? Asta am văzut în amintirile lui Anok? Lucru şi mai important, Auritele chiar au uitat-o, la fel ca toate Primele născute... sau doar se prefac, la fel cum s-ar putea să se prefacă a fi binefăcătoarele noastre? încă şi mai rele sunt cuvintele lui Mâini-Albe şi implicaţiile lor: Dacă eu te numesc zeu, atunci eşti. Gândul îmi dă fiori pe şira spinării. Nu i-am spus niciunuia dintre prietenii mei despre partea aceea din conversaţia noastră şi nici nu am de gând. Ideea de divinitate e pur şi simplu prea copleşitoare, prea groaznică s-o asimilez. Toţi zeii pe care i-am întâlnit până acum sunt fiinţe cu defecte, distante, enorm de îndepărtate de oamenii care-i venerează. Până şi mamele par uneori străine, ca nişte creaturi pe care nu le-aş putea înţelege niciodată cu adevărat. Şi cer mereu veneraţie, cer mereu rugăciuni care să le alimenteze puterea. Nu am nicio dorinţă să fiu zeu, nici măcar să mă gândesc la asta nu vreau. Aşa că păstrez tăcerea în timp ce ne continuăm călătoria, care (spre marea mea dezamăgire) ne duce pe uscat de data asta, fiindcă jatu bat râurile şi lacurile Hemairei în lung şi-n lat de trei zile, încercând să ne ia urma.

Din fericire, avem la dispoziţie flota personală de trăsuri a doamnei de Kamanda şi le folosim ca să străbatem străzile şi podurile aglomerate ale oraşului. Desigur, e un pariu îndrăzneţ: Warthu Bera se află în capătul celălalt al oraşului, iar drumurile pe uscat ne lungesc călătoria la două zile, nu una singură, ca să nu mai spun că zerizarzii cu penaj viu colorat care ne trag trăsurile se tot împăunează când trecătorii se opresc să caşte gura. Dar chiar şi aşa, riscul e mult mai mic decât dacă am folosi una dintre ambarcaţiunile doamnei de Kamanda.

— Nu s-ar aştepta nimeni ca una dintre cele mai avute familii din oraş să

transporte fugari, îmi şopteşte satisfăcută în ureche doamna de Kamanda când garda jatu de la un punct de control ne face semn să trecem fluturând din mână, aproape de Lacrimile lui Oyomo, cascada uriaşă de la marginea cetăţii.

Aprob din cap şi mă uit din nou la Belcalis şi Britta, care stau pe bancheta din faţa noastră, purtând aceleaşi robe şi măşti bogat împodobite ca ale mele. Ne dăm drept compania personală a domnului şi doamnei de Kamanda, care, la fel ca majoritatea nobililor de rangul lor, au nevoie de o suită numeroasă când pleacă în călătorie. Keita şi ceilalţi uruni împart trăsura cea mai mare cu domnul de Kamanda, în timp ce Katya şi Rian ocupă alta, cu Nimita alături de ei. Karmoko Thandiwe e călare, în fruntea alaiului, în deghizarea sa ca gardă personală a familiei Kamanda.

— Bun, voi două, le spun eu lui Belcalis şi Brittei odată ce trecem de punctul de control. închideţi ochii.

Când se conformează, continui lecţiile pe care le facem împreună de la o vreme, pentru controlul puterilor.

— Imaginaţi-vă că vă curge prin corp un râu de lumină albă, le instruiesc. Găsiţi curentul cel mai puternic şi trageţi de el.

Nu mă mir prea tare când Belcalis, deşi nu reuşeşte să folosească starea profundă de luptă ca să privească înăuntrul propriei fiinţe, face imediat exact ce i s-a spus. A dezvoltat un autocontrol bun în ultimele câteva luni, deci era de aşteptat ca stăpânirea aceasta să se extindă şi asupra stării de luptă. O urmăresc, fascinată, cum caută cu mintea înăuntrul ei şi alege dintre celelalte firul subţire de energie, ale cărui margini scânteiază de un alb şi mai strălucitor decât restul puterii care curge prin ea. Liecare mişcare îi e calmă, controlată, precisă – spre deosebire de ale Brittei.

Mă întorc spre Britta, îngrozită, când simt energia care răbufneşte din ea, toată îndreptată spre pietricica pe care o ţine

în pumn.

— Nu, Britta, nu aşa de multă! spun dintr-o răsuflare, dar înainte să-mi iasă cuvintele din gură, energia a şi ţâşnit din ea şi a făcut pietricica să explodeze.

Am doar o clipită la dispoziţie ca să-i acopăr pe doamna de Kamanda şi pe

Ixa cu propriul corp, înainte ca tot interiorul trăsurii să fie împroşcat cu aşchii mici de piatră. Când mă dau la o parte din faţa lor, cu punctuleţe de aur ieşindu-mi din pielea spatelui acolo unde s-au înfipt, Britta e moale, inconştientă, pe locul ei.

O verific repede pe doamnă ca să mă asigur că n-a păţit nimic, apoi mă întorc grăbită spre prietena mea.

— Britta! Britta! o strig, scuturând-o, dar nu primesc niciun răspuns.

Şi-a pierdut cunoştinţa fiindcă şi-a consumat mai toată energia. Vor mai trece câteva minute până să se trezească. Ceea ce probabil e mai bine, pentru că doamna de Kamanda pare zguduită.

— Mda, spune ea. Asta a fost... neaşteptat...

— îmi pare foarte rău, spun repede, întorcându-mă din nou spre ea. Nu mă aşteptam să-şi piardă controlul atât de uşor. Trebuia să mă gândesc.

în fond, exact la fel am făcut şi eu la prima lecţie cu Mâini-Albe.

— Fii fără grijă, cinstită Num, răspunde doamna de Kamanda, scuturându-şi roba cu mâinile. Sunt teafără şi nevătămată. Cred, totuşi, că ar trebui să iau altă trăsură cât timp voi trei vă exersaţi... meşteşugurile.

— Sigur că da, îi spun, dând din cap, în timp ce trage de şnurul clopoţelului de pe peretele trăsurii ca să-l facă atent pe vizitiu.

Omul o ajută să iasă şi, după câteva secunde, intră lângă noi Fi, acum înveşmântat din cap până-n picioare în roba opulentă a unui nobil.

— Am făcut schimb de locuri, anunţă el, rânjind cu gura

până la urechi.

Asta până când o vede pe Britta.

— Britta! Britta! strigă şi o ia în braţe.

Când ea nu răspunde, se întoarce spre mine, furios.

— Ce-ai făcut?

— Nimic, mă grăbesc să răspund. A consumat prea multă energie la lecţie, atâta tot. De ce eşti aşa... Ah...

Fac ochii mari când îmi amintesc, din senin, cum a roşit şi a început să se foiască Britta când am luat-o la întrebări în căruţă, pe când eram în Zhushan; cum se strângeau ei doi unul în celălalt în mulţime chiar şi când nu era nevoie; cum, de când s-a întors el, Britta îşi aranjează părul şi se îmbracă altfel. Acum că mă gândesc, s-au apropiat mult în ultimele luni. Nu se mai împung tot timpul, ca înainte, şi mereu pleacă pe undeva împreună şi dispar în câte un colţ.

Cum de n-am observat mai devreme? Li şi Britta încep să se îndrăgostească, asta dacă nu sunt deja împreună.

— Ah? Ce ah?

în timp ce eu rumeg ideea, Belcalis se întoarce spre mine, cu aurul retrăgându-i-se de pe braţe şi faţă – s-a protejat instinctiv cu armura când Britta a produs explozia fără să vrea, dar şi-a distribuit aurul doar ici-colo, în cel mai bun caz. Va trebui să lucrăm împreună ca să înveţe să dezvolte o armură completă.

— Ce ah? repetă ea, uitându-se ba la mine, ba la Li, bănuitoare.

— Nimic, răspund şi încerc să ignor roşeaţa care se întinde pe faţa lui Li. Hai să exersăm mai departe. Vreau să stăpâniţi măcar lucrurile elementare până să ajungem la Warthu Bera.

Belcalis continuă să-şi plimbe privirea de la mine la Li şi înapoi, neconvinsă. Până la urmă, pufneşte pe nas.

— Atâta timp cât n-are legătură cu siguranţa noastră, nu e treaba mea. Continuă, Deka.

Flutură din mână poruncitor.

Mă cufund din nou în starea profundă de luptă.

— Bun, spun, lăsând puterea să mă cuprindă. Să începem de unde ne-am oprit.

în seara următoare, când doamna de Kamanda ne lasă în apropiere de poalele dealului învecinat cu latura stângă a cetăţii Warthu Bera, scapără pe cer primele câteva stele. Spre uluirea mea, aici a răsărit o aşezare. Părţile laterale şi din spate ale terenului de pe lângă Warthu Bera erau mereu pustii, populate doar de desişuri de copaci, ca măsură de protecţie. Acum, însă, se întind până în zare rânduri peste rânduri de colibe mărunte, ridicate în grabă din noroi şi bălegar şi atât de înghesuite unele într-altele, încât de-abia ai loc să te strecori printre ele. Bărbaţi în robe aspre se adună în jurul vetrelor care aruncă lumini vii şi mănâncă frigărui, iar fumul din pipele lor bagida îmbâcseşte aerul înăbuşitor al nopţii. Din fericire, sunt prea atenţi la alaiul doamnei de Kamanda, care şerpuieşte pe lângă ei, ca să ne observe pe noi cum ne furişăm peste deal până în desişul cel mai îndepărtat din spatele cetăţii Warthu Bera, unde se află intrarea în peşteri.

De cum mă apropii de zidurile roşii care-mi sunt atât de cunoscute şi care se înalţă atât de sus, încât parcă ating cerul, mă cuprinde o senzaţie ciudată, dulce-amară, mai puternică decât tensiunea care-mi încordează muşchii.

Deka? întreabă Ixa, strângându-se mai bine pe după gâtul meu în forma de pisoi.

— Acasă, şopteşte Britta, răspunzându-i fără să-şi dea seama.

Dau din cap şi întind braţul să-i strâng mâna.

— Acasă, unde e familia noastră... surorile noastre de sânge...

— Fraţii noştri, adaugă Keita în şoaptă, luându-mă de

cealaltă mână, şi mă priveşte. N-o să păţească nimic, mai spune, deşi nu sunt sigură dacă pentru mine sau pentru el însuşi.

Karmoko Thandiwe n-a mai primit niciun semn de la sursele sale din Warthu

Bera de câteva zile, aşa că n-avem nici cea mai mică idee ce ne aşteaptă dincolo de ziduri. O teamă cât se poate de cunoscută ameninţă să pună stăpânire pe mine, dar respir adânc ca s-o alung. Suntem aici. Avem un plan. Ne descurcăm.

Tufele foşnesc şi karmoko vine spre noi, cu Katya şi Rian alături, ca întotdeauna. Cei trei parcă sunt lipiţi unul de altul de la o vreme, deşi, dacă e să fiu exactă, Katya şi Rian sunt cei care se urmează unul pe celălalt peste tot. Când Adwapa îi priveşte pe cei doi cu o undă de alean în ochi, mă duc lângă ea şi o strâng în braţe.

— O să fie bine, îi şoptesc. Mehrut o să fie în siguranţă.

Adwapa încuviinţează din cap în tăcere, dar îi simt încordarea.

Karmoko Thandiwe dă la o parte un pâlc de tufişuri de pe o porţiune din zid şi dezvăluie o poartă de metal ruginită, o intrare în peşteri de care nu ştiu decât karmoko. Odată ce o deschide cu cheia mare şi la fel de ruginită pe care a ţinut-o ascunsă sub robă, se întoarce spre noi.

— Trebuie să vă pregătiţi, spune. Orice ar fi de partea cealaltă a porţii, trebuie cucerit, s-a înţeles?

Dăm din cap cu toţii.

— Cele ce sunt moarte te salută, încep ceilalţi salutul nostru, îi privesc şi adaug:

— Trăiţi pentru totdeauna.

— Trăiţi întru victorie, răspund ceilalţi – noua noastră chemare la luptă. Când karmoko ne priveşte cu surprindere, dau din umeri.

— Suntem alaki, spun. Suntem fără moarte.

în clipa în care ceilalţi încuviinţează din cap, mă întorc spre poartă.

— Mergem?

Karmoko Thandiwe face semn că da şi apucă torţa care aşteaptă imediat după intrarea în peşteră şi o aprinde cu amnarul.

— Spre deosebire de voi, observă karmoko, noi, oamenii, mai avem nevoie şi de lumină ca să vedem în întuneric.

— Şi noi la fel, adaugă Kweku, ridicând un deget.

Karmoko ne invită să intrăm cu o înclinare din cap, păşind înăuntru. Mă grăbesc să fac la fel şi mă înghite penumbra.

E întuneric în tuneluri şi atâta mucegai, încât mirosul de descompunere mi se strecoară în nări ca nişte fire de păianjen.

Britta expiră zgomotos.

— De ce miroase de zici c-o murit ceva aici?

Karmoko Thandiwe face semn din cap spre scheletele risipite într-o parte a tunelului.

— Oh, şopteşte Britta.

Karmoko ne conduce pe coridoare până când, într-un sfârşit, se opreşte în faţa unei uşi grele de lemn, ale cărui lanţuri zornăie când karmoko scutură încuietoarea deja topită – cum topite sunt şi balamalele uşii, după cum observ când le privesc mai îndeaproape. Nu m-ar mira dacă dincolo de ea am găsi intrarea zidită cu piatră – atât s-a străduit cineva să împiedice trecerea.

— Uite, de-asta n-am reuşit să mai intru, pufneşte de exasperare karmoko Thande. Comandantul Xipil a blocat toate intrările.

— Nu şi pentru mine, spune Britta nerăbdătoare, trosnindu-şi degetele.

Aşteaptă până-mi întind simţurile dincolo de uşă să aud dacă e cineva prin apropiere, apoi, când îi dau aprobarea, smulge uşa din balamale dintr-o singură opintire.

în mod deloc surprinzător, şi aici e un perete, dar Britta îl străpunge cu un singur pumn.

— Măi, măi, fluieră Li în tăcerea plină de admiraţie care se lasă. Aminteşte-mi să nu mă iau la trântă cu tine.

— Presupunând că ai fi în stare, râde Britta, iar când el îi răspunde cu un zâmbet, se luminează şi mai tare la faţă.

Arunc o privire dincolo de cei doi, în adâncimea întunecată a peşterilor, pustie, după cum mă aşteptam. Din fericire, nu aud nici paşi în împrejurimi. E foarte probabil să nu ne fi auzit nimeni. Iar când intru prudent în această nouă parte a tunelului, prin care, spre marea mea uşurare, se simte şi un fir de aer proaspăt, sper în gând să nu ne observe nimeni.

— Bun, spune karmoko Thandiwe după ce îi fac din nou semn din cap că suntem în siguranţă. Partea asta a peşterilor trece pe sub terenurile de antrenament, deci deja ar trebui să fim departe de toată lumea. Primul punct pe ordinea de zi: o găsim pe Huon sau pe Calderis, ne orientăm, apoi luăm fetele.

— Pentru Mehrut, îi aminteşte Adwapa.

— Pentru Mehrut, confirmă karmoko.

Iar când ele pornesc înaintea noastră, eu şi Britta respirăm adânc şi ne privim, transmiţându-ne un mesaj tăcut: Indiferent cu ce ne confruntăm aici, ne vom salva prietenii. Ne vom ajuta surorile de sânge să ajungă la loc sigur. Vom elibera în sfârşit Warthu Bera.

24

înainte chiar să devină cel mai temut teren de antrenament pentru alaki, Warthu Bera era renumită în anumite cercuri drept locul unde se antrenau fetele să devină Umbre, asasinii personali aflaţi în slujba împăratului. Multe o făceau împotriva voinţei lor – biete copile luate cu forţa din familii încă de la patru ani ca să înveţe cum să-i spioneze sau asasineze pe duşmanii împăratului. Fireşte, asta explică şi felul cum e construită cetatea. Pe lângă gropile cu trape sau alte capcane ascunse peste tot, complexul de antrenament are două rânduri de ziduri, unul exterior şi unul interior, între care e un şanţ de apărare cu apă stătută şi ţepe înfiorător de ascuţite. Cine are norocul să treacă de prima fortificaţie ori se îneacă în şanţ, ori e străpuns de ţepe înainte să mai ajungă la următoarea. Asta, fireşte, presupunând că trece de capcanele de toate felurile, ca să nu mai vorbesc de contingentele de jatu care patrulează pe metereze din oră în oră.

încerc să ţin minte toate astea când ies pe furiş pe gura peşterii, cu urechile ciulite ca să aud orice jatu ar pândi prin preajmă. în afară de patrulele de pe ziduri, tot complexul pare tulburător de pustiu – clădirile de antrenamente sunt învăluite în întuneric, cărările de pământ roşu sunt îngropate de tufe care acum doar câteva luni ar fi fost tunse fără milă ca să rămână la locul lor. Până şi torţele ard mai slab, iar acum văd mai multe şiruri de căruţe acoperite cu coviltire groase, aliniate ordonat pe lângă peretele interior unde odinioară eu şi celelalte neofite pierdeam vremea ori de câte ori puteam, în speranţa de a trece neobservate de matroana Nasra şi toţi ceilalţi ochi care ne urmăreau.

Acum, la fiecare pas, stau cu răsuflarea tăiată şi cu muşchii încordaţi.

Unde sunt toate surorile de sânge? încătuşate în continuare în cavernele de sub sala mare, cum ne-a informat karmoko Thandiwe? Mai trăiesc? Au păţit ceva? Dar karmoko Fluon şi karmoko Calderis? Karmoko Thandiwe ne-a spus că noul comandant jatu le-a dus recent pe fiecare în altă parte ca să le

interogheze despre dispariţiile misterioase din Warthu Bera, cauzate de karmoko Thandiwe şi karmoko Huon pentru a le apăra pe surorile de sânge de jatu desfrânaţi, dar nu a aflat unde anume au fost duse. A trebuit să fugă înainte ca noul comandant să blocheze toate ieşirile din Warthu Bera.

Dacă celelalte două karmoko mor chiar acum, secătuite de sânge pe jos, în peşteri? Dacă...

— Uite, Deka.

Karmoko Thandiwe arată spre o clădire din apropiere, unde într-una din încăperi tremură o lumină singuratică.

Clădirea pentru antrenamentele de luptă, în care luni de zile am învăţat să-mi rafinez posturile marţiale şi manevrele fizice. Karmoko Huon, maestra noastră de lupte, a ales locul foarte bine. E departe de restul clădirilor din Warthu Bera şi suficient de izolat încât, dacă-ţi rupi un os-două, să nu te audă nimeni cum ţipi. Multe dintre noi şi-au rupt destule oase în primele câteva luni de instrucţie. Din fericire, întotdeauna se vindecau.

Keita se opreşte lângă mine.

— Eu, dacă aş vrea să izolez pe cineva pentru

interogatoriu...

— Acolo l-aş duce, îi termin eu gândul.

Ridic trei degete, semnul pentru înaintare în linişte, şi avansez spre clădire. Nu trebuie să ne simtă paznicii jatu de aici, mai ales dacă sunt mulţi, cum mă aştept să fie.

Spre surprinderea mea, când ajung acolo cu prietenii mei, nu patrulează decât doi. Keita, Li şi ceilalţi au trecut cu toţii prin antrenamentul jatu pentru a se face neobservaţi, aşa că mă mulţumesc să stau pe loc şi să-i urmăresc, împreună cu ceilalţi, în timp ce strâng cu precizie puncte anume de pe gâturile paznicilor jatu. Cei doi bărbaţi îşi pierd cunoştinţa fără un sunet şi rămân inerţi în timp ce Keita şi Li îi târăsc în tufişuri. Mă uit la

ei şi îmi simt muşchii umerilor încordaţi – ceva la situaţia asta mă nelinişteşte. De ce sunt doar doi paznici jatu? De ce sunt oameni obişnuiţi? Nu simt din pricina lor

niciim tremur, cum mi se întâmplă cu fraţii noştri, jatu adevăraţi. Şi de ce e toată Warthu Bera atât de pustie, atât de tăcută?

Ochii lui Belcalis săgetează de colo-colo, împrejur, iar sprâncenele i se adună, încruntate. Simte şi ea nemişcarea asta stranie.

— Ceva nu e în regulă, spune ea.

Britta aprobă din cap.

— Mie-mi miroase a capcană.

Dar pentru cine? Jatu n-au cum să ştie că suntem aici. încă sunt ocupaţi să ne caute pe ape. Şi totuşi... Mă întorc spre Katya şi Nimita.

— Fiţi cu ochii-n patru.

— Da, răspunde Katya, strângându-l şi mai tare lângă ea pe Rian.

îmi iau rămas-bun de la ele înclinând din cap, apoi eu şi restul grupului ne strecurăm pe uşa clădirii de antrenamente şi prin sălile ei întunecoase, îmbrăcate în lemn, care sunt la fel de ciudat de pustii. Cei trei paznici jatu pe care-i întâlnim sunt scoşi din luptă atât de repede, că nici nu merită pomeniţi.

Ne trebuie mai puţin de un minut să ajungem la uşa bibliotecii personale a lui karmoko Huon, care se află la capătul celălalt al clădirii, faţă în faţă cu biroul ei. Aici e domeniul său: pereţi zugrăviţi în culori vii, plini de arme şi de o puzderie de etajere pe care stau rânduri-rânduri de pergamente instructive despre toate tehnicile de luptă posibile cunoscute de om, equus şi oricare dintre celelalte specii inteligente răspândite prin toată Otera. Singura dată când am văzut uşa deschisă a fost în primele săptămâni petrecute la Warthu Bera, iar atunci n-am fost în stare decât să mă uit cu gura căscată. Nu mai văzusem niciodată un loc atât de frumos între zidurile cetăţii şi nici de atunci înainte n-

am mai văzut.

Când ajungem acolo, ridic mâna, cerând linişte.

Dinăuntru vine un sunet: bufnitura aspră a unui pumn strâns izbit de carne.

— Nu mai eşti aşa tare, ha? spune, mulţumită, o voce de bărbat. Ani de zile te-ai prefăcut sub nasul nostru. Acum o să faci exact ce-ţi spunem noi.

Când nu primeşte niciun răspuns, glasul devine un răget furios.

— Spune-mi cine sunt! Ştiu că ştii! Câţi sunt? Vorbeşte!

în aer răsună încă o bufnitură şi nu mai suport. Dau semnalul. Keita doboară uşa cu o lovitură de picior şi dezvăluie privirii o scenă chiar mai groaznică decât îmi imaginam. Doi jatu sunt în picioare în faţa lui karmoko Huon, care e în genunchi, cu încheieturile în cătuşe de fier, cu roba ei frumoasă sfâşiată şi părul lung şi negru desprins din acele de păr cu podoabe florale. Pielea translucidă îi e pătată de vânătăi.

Când îi înfloreşte pe obraz una roşie, în locul unde tocmai a fost lovită, îmi explodează furia în piept.

— Luaţi mâinile de pe ea! şuier.

Jatu, care tocmai a bătut-o pe karmoko Huon, se răsuceşte spre

noi.

— Cum îndră...

De pe buze îi iese un bolborosit umed. Unul dintre acele de păr ascuţite ca o lamă ale lui karmoko Huon i-a străpuns pieptul cu atâta uşurinţă, încât i-au trebuit secunde bune să observe. Când se întoarce şi se apropie împleticit de karmoko, şocat, ea îşi scoate cu repeziciune cealaltă mână din cătuşă, apoi îi smulge bărbatului sabia din teaca de la şold.

— Ce crezi că f...

Nu mai apucă să termine. Karmoko Huon coboară brusc sabia şi sângele îi ţâşneşte din gât, iar capul i se rostogoleşte pe podea.

Odată ce-l vede mort, karmoko zâmbeşte spre cadavrul lui, apoi priveşte în sus la noi.

— Prima regulă când torturaţi o victimă, alaki: întotdeauna verificaţi cătuşele.

îşi leagănă batjocoritor legăturile, acum desfăcute, în faţa celuilalt jatu, care cade pe spate, înspăimântat, apoi face un semn amabil din cap spre karmoko Thandiwe.

— Dar nu te-ai grăbit deloc, Thandiwe. începeam să-mi fac griji că ai trecut pe Tărâmurile de Apoi.

— înaintea ta? pufneşte karmoko Thandiwe, pe un ton amuzat. Niciodată.

Karmoko Huon dă din cap absentă şi se întoarce spre jatu, care a făcut pe el de spaimă. Acum are o privire ciudată, se zăreşte în ea o pustietate înfiorătoare. Bărbatul ridică mâinile rugător când o vede că se apropie.

— Nu, te rog, nu...

Dar ea îi înfige sabia în inimă şi o scoate atât de repede, încât e mort înainte să cadă la podea.

Când termină, îşi ia înapoi acul de păr din spinarea primului jatu, apoi se duce la biroul ei, scoate un ştergar dintr-un sertar şi-l îmbibă cu apă dintr-un urcior. încet, cu calm, îşi curăţă sângele de pe faţă şi acul de păr, apoi îşi aranjează roba şi părul până e mulţumită de înfăţişarea ei. De-abia apoi se întoarce spre noi.

— Deka, Britta, Belcalis, Adwapa şi Asha, mă bucur mult să vă revăd. Iar ei sunt urunii voştri, presupun?

— Da, karmoko.

îngenunchez cu respect în faţa ei odată cu ceilalţi, în salutul tradiţional pe care l-am învăţat aici, la Warthu Bera.

— Sunt impresionată să văd că nu ţi-ai uitat manierele, Nuru a zeiţelor, observă ea, în timp ce scoate o sticlă de vin de palmier de sub masa de lucru şi trage o duşcă. E minunat că nu va trebui să te învăţ cu bătaia, ca pe cea de acolo.

îi aruncă o privire cu subînţeles Adwapei, care se uită în jos, fără îndoială amintindu-şi cum karmoko i-a ţintuit de perete o bucată de ureche.

Apoi se întoarce spre karmoko Thandiwe.

— Ai venit la ţanc, Thandiwe. Presupun că te-a informat cineva de noile măsuri luate de jatu?

Karmoko Thandiwe face semn din cap că nu.

— Nu, n-am reuşit să iau legătura cu niciunul dintre informatori, aşa că de cum i-am întâlnit pe ei, ne-am grăbit să venim.

— Bine aţi făcut. Am adunat câte informaţii am putut de la ăştia doi, spune ea, făcând semn din cap spre cadavrele celor doi jatu.

— Aţi adunat informaţii?

Şoapta aceasta nedesluşită vine de la Li, care a urmărit toată scena cu ochii mari de uluire.

Nici nu pot să-mi închipui cât de şocat e.

Dintre toate karmoko de la Warthu Bera, karmoko Huon are înfăţişarea cea mai înşelătoare. E micuţă şi superbă, are tenul acela palid, uşor îmbujorat, care-ţi aminteşte de o floare delicată. Dar exteriorul acesta aparent ornamental ascunde un interior înfricoşător: după Mâini-Albe, karmoko Huon era cea mai nemiloasă persoană din Warthu Bera, cu fier curat în vene. Numai ea era în stare să schilodească o alaki ca să-i bage în cap ceva, cum i-a făcut odată Adwapei. Şi numai ea ar fi în stare să se supună de bunăvoie la tortură pentru a extrage informaţii de la călăii ei.

Dacă am învăţat un lucru de la ea, acela e că o războinică vicleană îşi foloseşte toate atributele pentru a extrage un folos – chiar şi aspectul.

Karmoko Huon înclină capul într-o parte şi se uită la Li, amuzată.

— Bineînţeles că am adunat informaţii. Ţie ce ţi se părea că fac?

Gura lui se deschide şi se închide fără sunet, ca a unui peşte scos

din apă. Probabil e prima oară când o vede pe karmoko Huon în acţiune, deci nu mă

mir. Natura ei adevărată e întotdeauna înfiorătoare la prima dezvăluire.

Se întoarce din nou spre karmoko Thandiwe.

— Trebuie să facem mişcarea în noaptea asta. Săptămâna asta pleacă ultimele transporturi de armuri şi jatu se poartă ciudat în ultima vreme. Ai văzut ce linişte e afară – comandantul Xipil întinde o capcană ca să-i prindă pe sabotorii care-i omoară oamenii. E doar primul pas. După asta are de gând să cureţe toată Warthu Bera. Şi s-o transforme în barăci pentru jatu.

încremenesc.

— S-o cureţe?

Karmoko Huon se întoarce spre mine.

— De tot. Vor să le omoare pe toate alaki de aici.

— Când? şopteşte răguşit Adwapa, iar vocea îi sună la fel de îngrozită pe cât mă simt eu.

— în două zile, răspunde karmoko. îi trimit pe Lepădaţi, tocmai de-asta trebuie să fim plecate de mult când ajung ei. Trebuie să...

— SUNT ÎN SALA DE MESE!

Strigătele şi agitaţia de afară mă fac să mă reped la ferestre.

Tobele de pe ziduri încep să bată, transmiţând informaţii prin toată Warthu Bera: Inamici în clădirea principală. Mobilizarea.

Karmoko Huon scoate o sabie dintr-o teacă de pe perete.

— Tocmai aţi auzit-o pe noua mea asistentă cum îi duce pe jatu pe o pistă falsă, ne informează ea cu calm. Cum am spus, au întins o capcană, dar nu e prea bună. Mergem şi noi?

Mai ia o înghiţitură din vinul de palmier, în tihnă, înainte să se îndrepte nonşalant spre uşă.

O urmăm în grabă.

Când ieşim, găsim terenurile care înconjoară Warthu Bera luminate ca ziua de torţe şi mai multe contingente de jatu alergând după o singură siluetă subţire, uşor de deosebit de celelalte după viteza neomenească cu care străbate curtea clădirii principale din Warthu Bera şi trece pe lângă statuia aceea detestabilă a lui Emeka, primul împărat al Oterei.

— Gazai! suspină Belcalis când novicea redutabilă, cea cu cicatricea zimţuită pe obraz, care ne conducea în raiduri, se eschivează şi fentează printre jatu, întunericul deplin al nopţii ascunzând-o de vederea lor slabă.

Ultima oară când am văzut-o, încă încerca să găsească o cale de intrare în Hemaira, dar acum se pare că a reuşit, pentru că iat-o cum coboară dealul în fugă, spre celălalt capăt al cetăţii noastre. De cum îi rosteşte numele Belcalis, aruncă o privire spre ea, semn că urechile îi sunt la fel de ciulite ca întotdeauna, şi ne întâlneşte privirile, în ciuda întunericului şi a depărtării. Şovăie doar un moment, apoi ne face un semn: Peşterile, semnalizează în limbajul de luptă pe care l-am învăţat chiar între zidurile acestea, după care aleargă mai departe, cu jatu la câţiva paşi în urma ei.

Pe lângă mine suflă un vânt iute când karmoko Huon trece în frunte.

— După mine, ne cheamă ea, alergând spre una dintre anexele mai mici de la poalele dealului.

Pentru o femeie umană, mai ales una rănită, se mişcă aproape nefiresc de repede.

Când ne ajung din urmă Katya şi celelalte urlătoare-ale-morţii, karmoko nici măcar nu clipeşte; aleargă mai departe, doar că din când în când aruncă o privire la jatu care au ajuns aproape în paralel cu Gazai. Comandanta recent promovată pare să încetinească, iar când mă uit cu atenţie, văd aurul cum îi picură dintre coaste. E rănită.

Privesc în sus la Ixa, care bate din aripi deasupra noastră, în forma lui mică şi albastră de zburător-al-nopţii. Distrage-le atenţia! îi spun, arătând spre jatu.

Deka! încuviinţează el şi se repede într-acolo.

Răsună ţipete când se transformă chiar în timp ce aterizează şi îşi croieşte o cărare printre ei, în forma lui adevărată gigantică.

— E un demon! strigă cineva.

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet amuzat. Bravo, Ixa! îi spun în timp ce mă ţin după karmoko Huon.

Spre surprinderea mea, destinaţia ei e fântâna străveche din spatele uneia dintre clădirile periferice din Warthu Bera – un puţ cu ghizduri de piatră, de mult secat, acoperit cu un capac de lemn scorojit. Caută grăbită sub mormanul de pietre desprinse şi adunate în spatele lui, apoi, cu cheia pe care o găseşte acolo, descuie lacătul de pe lanţurile care ţin capacul.

— Pe-aici, spune, coborând.

Mă uit peste umăr la Ixa. Vino înapoi, îi comand.

Deka, răspunde el, iar ţipătele din depărtare lasă loc unei tăceri stinghere când se transformă din nou în zburător-al-nopţii şi se înalţă iar.

Ajunge la mine chiar când le urmez pe cele două karmoko în fântâna care, după cum descopăr cu uimire, ascunde o scară şubrezită – încă un secret din Warthu Bera pe care nu-l ştiam. După ce Ixa mi se aşază în braţe în forma de pisoi, mă grăbesc să cobor treptele, tremurând când mă învăluie repede un aer umed şi rece: ceaţa produsă de urlătoarele-morţii, care năpădeşte puţul, e atât de densă, încât de-abia mai văd în faţa ochilor. Rattle, urlătoarea-morţii care e la Warthu Bera de cel mai mult timp, şi toate celelalte, sute şi sute, sunt încă prizoniere în celulele lor de sub terenul de antrenament, iar pâcla aceasta e dovada fizică a prezenţei şi a disperării lor. Urlătoarele-morţii o emană atât de groasă numai când emoţiile le sunt intense. Alung gândul acesta şi mă grăbesc să cobor treptele ca să-i fac loc lui Gazai, care se strecoară în fântână la câteva clipe după mine şi închide bine în urma ei.

De afară se aude forfotă când jatu ajung la noi; le vedem torţele

prin spaţiile dintre scândurile capacului.

— Găsiţi-o! răcneşte o voce de bărbat – noul comandant jatu, Xipil, fără îndoială.

Numai un comandant ar îndrăzni să vorbească atât de furios în faţa celorlalţi jatu.

— Doar nu s-a evaporat.

— Dar e un monstru, dom' comandant, răspunde un glas tremurător – pare tânăr, aproape sigur e unul dintre recruţi. Poate aşteaptă în întuneric chiar acum.

— închide gura aia ignorantă, recrut, mârâie comandantul Xipil, confirmându-mi teoria despre soldatul mai tânăr. Nu e niciun monstru. E doar o alaki care-şi bate joc de tine. îşi bate joc de noi toţi!

Pietrişul de afară scrâşneşte, semn că merge de colo-colo furios.

— Atunci cum se face că ne omoară aşa de uşor? întreabă altă voce, de data asta una ceva mai matură şi foarte tulburată. Mai întâi Seref, pe urmă Amadou şi Keuong. Avem deja trei morţi într-o oră şi nici nu e miezul nopţii. Nu ne putem permite să pierdem şi mai mulţi, nu ne...

— Am zis să-nchideţi gurile! latră comandantul Xipil. Nu e niciun monstru aici, doar femei. Iar voi o să le găsiţi şi o să le capturaţi, sau iau pielea de pe voi. Puneţi-vă în mişcare!

Pietrişul scrâşneşte din nou când jatu execută ordinul. încerc să-mi calmez respiraţia în timp ce de fântână se apropie o torţă, a cărei lumină se revarsă printre scânduri. Dar când recrutul care o ţine în mână se pregăteşte să arunce o privire, alt jatu îl trage la o parte.

— E o fântână închisă. Dă-i înainte până nu te prinde dom' comandant Xipil.

Lumina se îndepărtează; recrutul li se alătură celorlalţi.

Răsuflu uşurată, apoi aştept să dispară toate luminile înainte să cobor mai departe, până la tunelul de la capătul treptelor, unde

aşteaptă celelalte. Karmoko Huon desprinde o torţă de pe perete şi o aprinde cu amnarul, fiind

doar uşor mirată când le vede pe Katya şi Nimita. Katya îngenunchează imediat, oferindu-i acelaşi salut respectuos pe care-l foloseam pe vremea când eram neofite la Warthu Bera.

Karmoko Huon înalţă din sprâncene privind în jos la Katya.

— Roşul ăsta..., şopteşte ea. Katya? Tu eşti?

Când Katya aprobă din cap, karmoko icneşte.

— Katya! Am auzit toate că urlătoarele-morţii sunt alaki înviate, dar până acum nu mi-a venit să cred. Katya... Nesfârşitul să ne scape! Mă bucur să te văd în viaţă.

Katya dă din cap cu timiditate şi se duce mai aproape de Rian, care o strânge de braţ.

De cum dă cu ochii de el, karmoko Huon zâmbeşte.

— Iar tu trebuie să fii Rian.

Rian ridică din sprâncene.

— Aţi auzit de mine? întreabă.

— Cine n-a auzit? pufneşte exasperată Gazai, dându-şi ochii peste cap – e prima oară când vorbeşte. Acum putem să mergem mai repede? Nu vreau să ne prindă ziua aici.

în timp ce eu încuviinţez şi păşesc mai departe, Keita se apropie de ea.

— Deci aţi descoperit pe unde intră şi ies jatu din Hemaira? întreabă el, entuziasmat.

Gazai clatină din cap.

Keita se încruntă.

— Atunci cum aţi reuşit să ajungeţi aici?

Gazai dă din umeri.

— Soluţia obişnuită: prin tunelurile de evacuare a deşeurilor.

E rândul meu să mă încrunt.

— Dar n'goma nu ajunge şi acolo?

Dă din umeri încă o dată.

— Bine că eu nu mor de la arsuri.

Mă opresc în loc, îngrozită.

— Ai trecut prin n'goma?

Gazai aprobă din cap.

— Mi-a trebuit o zi întreagă, dar am reuşit.

A ars şi a înviat iar şi iar, carnea i s-a topit şi i s-a regenerat la fiecare câteva ore. Cred că i-au trebuit ceasuri întregi numai ca să facă un pas prin zidul acela de flăcări. Mă cuprinde o senzaţie de greaţă, dar simt şi admiraţie. Nici nu pot să-mi închipui de câtă voinţă a avut nevoie ca să reuşească aşa ceva.

Nici Britta nu-şi poate imagina, după cât de şocată arată. Când reuşeşte în sfârşit să se adune, întreabă:

— Şi apa? Prin tuneluri curge încontinuu. Prin unele mai tare decât râurile.

Gazai ridică iarăşi din umeri, dar de data asta are o privire sticloasă, înfiorătoare.

— Bine că nu mor nici înecată.

Mă scutură un nou fior, de data asta mai puternic decât primul. în trecut, Gazai a fost închisă într-o cuşcă şi aruncată în lacul familiei sale, unde a rămas numai Nesfârşitul ştie cât, înecându-

se şi înviind din nou. Când mă gândesc că s-a forţat să treacă iar prin asta, numai ca să ajungă aici...

Ce o mână să facă asemenea sacrificii?

Nu trece mult şi privirile noastre încep s-o deranjeze.

— Mergem? întreabă repezit. Celelalte sunt puţin mai în faţă, aş prefera să le eliberăm înainte să ne prindă cineva şi pe noi.

Aprob din cap şi mă întorc spre karmoko Huon.

— Deci care e planul? întreb. La fel cum am discutat cu karmoko Thandiwe? întotdeauna e bine să verifici astfel de lucruri.

Karmoko Huon clipeşte repede.

— Dacă planul era să luăm cu asalt peştera unde le ţin pe alaki, să le eliberăm...

— .. .fără să-i lăsăm pe jatu de acolo să se folosească de tobele de afară ca să cheme întăriri..., intervine karmoko Thandiwe.

— .. .după care să ne regrupăm şi să atacăm zidurile Warthu Berei, adaugă karmoko Huon, atunci aşa facem. Simplu, nu?

Mă uit de la o karmoko la cealaltă.

— Da, răspund eu sec. Foarte simplu.

Iar dacă reuşim toate astea fără pierderi însemnate de vieţi sau membre, va fi un miracol. Dar partea asta o ţin pentru mine. Plecăm mai departe.

25

Primul miros pe care-l simt când mă apropii de peştera în care se află surorile noastre e cel de sânge şi foc. îmi asaltează nările şi îmi trezeşte brusc amintiri din pivniţă: mai-marii satului, aurul. Pe spate mi se scurg sudori reci, dar înainte să încep să tremur din tot corpul, trag aer în piept ca să mă încurajez. Eu îmi controlez corpul, nu amintirile. Eu îl controlez... Am trecut prin atâtea în ultimele zile, am supravieţuit deja de atâtea ori, încât nu mai am de gând să-mi las amintirile să mă stăpânească. în niciun caz.

Deka? Acel ciripit îngrijorat vine de la Ixa, iar când îşi împinge nasul rece în gâtul meu, îl mângâi cu recunoştinţă. Simplul fapt că-i simt greutatea mă ajută să rămân în prezent, în corpul meu.

Mulţumesc, Ixa, îi spun şi îl îmbrăţişez.

Keita observă.

— îţi faci griji pentru prietenele tale? întreabă, venind mai aproape ca să mergem unul lângă altul. Sau e de la miros, de la foc?

Are o privire ciudată când spune ultima parte.

— Amândouă, îi răspund, apoi întreb îngrijorată: Tu eşti bine, Keita? Parcă eşti... îngândurat...

— îmi fac şi eu griji pentru prietenii mei. Cei care au rămas aici.

Nu toţi urunii au decis să vină cu noi la Templul Auritelor. Unii (chiar mulţi, de fapt) n-au fost dispuşi să renunţe la loialitatea pentru Otera, nici după tot ce văzuseră. Privilegiile pe care le aveau erau prea importante ca să le sacrifice. S-au regrupat cu ceilalţi jatu în timpul retragerii la Hemaira. Din fericire, majoritatea prietenilor celor mai apropiaţi ai lui Keita sunt ceilalţi

urimi din grupul nostru. Din câte ştiu, nu i-au mai rămas decât doi în Warthu Bera.

— Ştiu că Chernor şi Ashok sunt duşmanii noştri acum, continuă el. Dar tot...

îi strâng mâna în semn că sunt alături de el.

— Nici eu n-aş vrea să-mi încrucişez săbiile cu Britta, cu Belcalis sau cu gemenele.

— Poate-mi fac griji degeaba, spune el, ridicând din umeri. Se poate să fi fost trimişi în altă parte. Sau să fi plecat. Oricum, n-am recunoscut nicio voce la cei care-o urmăreau pe Gazai... Dar adevărul e că nu doar asta mă îngrijorează.

Acum se uită la mine ciudat cu coada ochiului.

— îţi aminteşti de visele despre care ţi-am povestit?

— Cele în care arzi? întreb, dând din cap.

Priveşte lung spre capătul tunelului, unde pe perete joacă lumini portocalii, aruncate de flăcări îndepărtate.

— Parcă vreau să mă duc mai aproape de el – de foc, adică, şopteşte. Parcă am nevoie să fiu lângă el.

Ceva din tonul lui îmi trezeşte o amintire la care nu m-am mai gândit decât în treacăt: când am ţinut înmormântarea pentru tata şi Elfriede, Keita privea flăcările atât de fix încât, pentru o clipă, parcă îi ardea un foc în ochi.

Şi acum are aceeaşi privire când se uită la mine cu ochii aurii scânteindu-i în întuneric.

— De ce crezi că am senzaţia asta, Deka? întreabă încet. De ce simt că trebuie să ard în Focuri?

întrebarea atârnă în aer, sumbră şi cutremurătoare, până când din spatele meu

se aud paşi uşori: karmoko Thandiwe.

— Am ajuns, spune, dând din cap spre lucirea portocalie din faţă. Pregătiţi-vă.

Cel puţin trei contingente de jatu stau de pază la intrarea în caverna următoare, atât de vastă încât se întinde în depărtare până când capătul îi e învăluit în întuneric. îi vedem deja din ascunzătoarea noastră din tunel: aproape şaizeci de bărbaţi în total, toţi cot la cot, cu armele sclipind în spaţiul întunecos şi apăsător care era odinioară una dintre închisorile pentru urlătoarele-morţii din Warthu Bera. Dincolo de ei se află celule de piatră pline de alaki, iar în jurul fiecăreia şerpuieşte un păienjeniş de ţevi groase de sticlă. Răbufneşte în mine furia, fierbinte şi usturătoare, când văd aurul transportat prin conductele care se îndreaptă toate în aceeaşi direcţie, aşa cum ne-a avertizat karmoko Huon: forja din peştera vecină.

Acum înţeleg de ce locul acesta miroase atât de tare a moarte şi descompunere, de ce fetele nu s-au unit ca să-şi smulgă lanţurile din pereţi. Au fost secătuite de sânge până în pragul morţii, aduse înapoi şi secătuite din nou. Multe sunt în somnul aurit, iar trupurile aflate în nesimţire lucesc ca nişte statui de aur în lumina slabă.

Mă întorc spre ceilalţi, cu vederea tulburată de o ceaţă roşie. în spatele meu, Ixa s-a zburlit în forma lui adevărată uriaşă, reflectând cu tensiunea din corp furia pe care o simt, aşa că lui îi dau prima comandă.

— Doboară-i, Ixa! spun cu voce tare, strâmbând dezgustată din buze când jatu scot imediat săbiile din teacă, pregătindu-se.

Deka! aprobă Ixa, aruncându-se în prima linie.

în timp ce el azvârle în lături bărbaţii ca pe nişte păpuşi, eu mă întorc spre karmoko Huon şi Thandiwe.

— Mergeţi să-i ţineţi pe loc pe jatu de la forjă. Vă

deschidem noi drum. Voi şase le sunteţi întăriri! strig spre uruni şi urlătoarele-morţii. Aveţi grijă să nu ajungă jatu la tobe!

— Da, Num! răspunde Acalan, fugind împreună cu ceilalţi prin deschiderea asigurată de Ixa.

Mă concentrez din nou spre jatu din faţa mea, iar furia urcă în mine tot mai puternică. Ei sunt cei care le-au chinuit şi secătuit de sânge pe surorile mele, care le-au făcut numai Nesfârşitul ştie ce când le-au avut în mână. Azi vor cădea toţi sub săbiile mele atika. Mă reped spre ei cu asemenea viteză încât parcă aş comprima porţiuni de aer ca să scurtez distanţa dintre noi. Acum totul pare lent – jatu care aleargă spre mine, armele lor… Despic doi jatu dintr-o singură lovitură, apoi mă răsucesc ca să-i spintec stomacul următorului; tăişurile mele muşcă din trupuri atât de iute, încât sângele se împrăştie în aer precum ceaţa. Culoarea lui intensă îmi provoacă încântare, mă alină să văd atâta sânge udându-mi săbiile.

Roşul înseamnă că faptele mele sunt însemnate: mă răzbun, fac lumea puţin mai bună.

Când îşi dau seama cât de repede mă mişc, bărbaţii se risipesc, în încercarea de a lua distanţă. Câţiva încep chiar să alerge, cu gândul să se refugieze în capătul îndepărtat al peşterii. E un efort zadarnic. Dau iama în ei şi mai tare, până când, în cele din urmă, şi ultimul jatu cade sub sabia mea.

— Pe Auritele zeiţe, Deka, ce-ai făcut?

Icnetul plin de admiraţie vine de la Belcalis, pe care, când mă întorc, o văd cum mă urmăreşte împreună cu celelalte, cu expresii ciudate, unele vecine cu teama.

Privesc în aceeaşi direcţie, în jos la podeaua peşterii, acum presărată cu cadavre şi alunecoasă de la atâta sânge şi măruntaie. Mă înconjoară cincisprezece – nu, cel puţin douăzeci – de cadavre de jatu, toate secerate atât de repede, încât încă sunt în poziţia de atac. Lucru şi mai ciudat, câteva sunt la capetele opuse ale cavernei, atât de departe unele de altele, că nu pare posibil să fi ajuns singură la ei.

— I-ai omorât în câteva secunde – nici atât, Deka, spune

Belcalis, încruntând din sprâncene. Parcă erai acum într-un loc, acum în altul.

— Nu, spune Britta, la fel de încruntată. Parcă foloseai uşi.

— Uşi? o îngân, încreţindu-mi fruntea.

Asta făceam?

Dintr-odată, îmi amintesc de discuţia cu Mâini-Albe. Ce spunea despre puterile mele... Privesc în jos şi mă încrunt şi mai tare când observ că nu se vede aproape niciun semn de luptă pe bărbaţii pe care i-am omorât. Pe cei mai mulţi i-am măcelărit înainte să apuce să se apere, lucru de care până acum nu eram în stare. Şi pe care nu l-aş fi putut face decât dacă mă mişcăm atât de repede, încât fulgeram pur şi simplu de la un capăt al peşterii la celălalt. Mă năpădesc amintirile – cum mi se părea că strâng aerul ca să comprim distanţa dintre mine şi adversari. Atunci nu m-am gândit la asta, dar acum... Parcă aş dezvolta daruri divine, unul după altul, numai că sunt Nuru, aşadar orice daruri aş avea, le-am avut din naştere. Amintirile, uşile, toate erau ascunse în mine, încuiate. Dar acum ies la suprafaţă, exact cum spunea Mâini-Albe. Să fie Hemaira, să fie faptul că sunt aici, de-asta mi se dezvoltă puterile? Sau pentru că sunt departe de mame, iar influenţa lor e redusă de prezenţa lui Idugu şi a mulţimii de simboluri kaduth? Gândul îmi aminteşte de ce e atât de important să merg din nou la Marele Templu când terminăm aici, să privesc atent imaginile de pe pereţi şi să vorbesc cu Idugu, dacă pot.

Arunc o privire spre celelalte.

— Eliberaţi-le pe surorile de sânge, le ordon, iar Nimitei îi spun: Du-te şi caută prin celelalte peşteri, deschide toate cuştile urlătoarelor-morţii. Ai grijă să le eliberăm pe toate, până la ultima.

Le simt în continuare, le percep tulburarea care umple aerul cu vălătuci de ceaţă, dar probabil le-au pus căluşuri. Nu aud niciun urlet, nici măcar dacă ascult cu mare atenţie.

Mă întorc spre Katya.

— Tu rămâi cu noi, să ne ajuţi să deschidem cuştile. Ştiu că surorilor de sânge li s-a spus deja adevărul despre urlătoarele-morţii,

faptul că sunt alaki revenite la viaţă; dar e mai bine ca prima urlătoare-a-morţii pe care o întâlnesc să fie una pe care o cunosc dinainte.

Amândouă dau din cap ca să-mi arate că au înţeles, aşadar vorbesc mai departe:

— Avem noi timp mai târziu să ne gândim la ce am făcut. Deocamdată, la treabă.

Când Nimita aprobă din nou cu un gest şi se face nevăzută în beznă, două siluete întunecate vin din spatele meu cât ai clipi: Adwapa şi Asha alături de ea. Amândouă se îndreaptă spre una dintre celulele mai aglomerate, unde o fată scundă şi rotunjoară s-a lipit de zăbrele, cu ochii de un căprui-închis aprinşi de speranţă. Mehrut.

— Adwapa? spune ea cu glas răguşit. Adwapa, tu eşti?

— Eu sunt, răspunde Adwapa şi, uşurată, o apucă pe Mehrut de mâini printre zăbrele. Ţi-am spus că vin să te iau.

— Daţi-mi drumul de aici! strigă Mehrut, disperată.

Adwapa şi Asha încuviinţează din cap. Grăbite, ajutându-se una pe cealaltă, îndoaie zăbrelele, apoi îi smulg lui Mehrut lanţurile din perete, pentru ca Adwapa s-o poată cuprinde în braţe pe fata plinuţă, cu pielea cafenie, şi s-o sărute cu înflăcărare.

— Mehrut, Mehrut! spune ea întruna.

— Ai venit, şopteşte Mehrut, iar din ochi îi curg lacrimi.

Nici nu pare să observe când Asha îi scoate cu grijă tuburile însângerate din membre.

— Ştiam eu că o să vii, ştiam.

— întotdeauna, spune Adwapa, apoi mârâie de frustrare când lanţurile cu care încă sunt ferecate mâinile şi picioarele lui Mehrut refuză să se mişte în timp ce încearcă să i le scoată.

Mă apropii, iar lucirea albicioasă, familiară, a metalului îmi spune tot ce trebuie să ştiu. Sunt făcute din aur celest. Au în ele esenţă divină. Nu e de mirare că niciuna dintre karmoko n-au reuşit să găsească o cale să le rupă: orice metal îmbibat cu ea e indestructibil.

Mai puţin pentru mine.

O bat pe Adwapa pe umăr ca s-o fac să se dea la o parte.

— Mă ocup eu, îi spun şi îngenunchez ca să fiu mai aproape de lanţurile lui Mehrut, apoi mă tai în palmă.

De cum sângerez pe ele, lanţurile încep să slăbească. Nu-mi apare în minte nicio amintire, probabil pentru că sângele mamelor e prea diluat aici, aşa că le rup cu mâinile şi trec mai departe, la lanţurile fetei următoare şi ale fetei următoare şi ale fetei următoare. Sunt atât de absorbită de sarcina mea încât, când ridic ochii într-un târziu, celulele sunt goale, zăbrelele sunt atât de îndoite, că nici nu se mai înţelege ce au fost, iar ţevile acelea oribile de sticlă sunt ţăndări. Britta şi Rian le ajută pe surorile de sânge rănite să iasă din celule şi, împreună cu Belcalis şi celelalte, le poartă în braţe pe cele prea slăbite ca să se ţină pe picioare. Mă uit în jur în căutarea unor chipuri cunoscute, de pildă Jeneba, novicea care ne-a îndrumat în primele noastre zile la Warthu Bera, dar nu-i văd nicăieri faţa întunecată, bonomă, şi nici pe altcineva nu recunosc. Majoritatea fetelor de aici sunt noi, neofite recent ajunse la Warthu Bera pe când eu şi celelalte am plecat în campanie, ceea ce înseamnă că novicele, cele care erau aici de cel puţin un an, trebuie să fie în altă parte.

Observ că fetele o privesc acum lung pe Katya. Toate par zguduite, aşa că le ofer cel mai blând zâmbet de care sunt în stare. Nu ştiu dacă li s-a spus deja că urlătoarele-morţii sunt alaki căzute, aşa că trebuie să le dau vestea cât mai delicat.

— S-ar putea să vă surprindă, spun eu, dar când noi, alaki, trecem prin moartea finală, înviem ca urlătoare-ale-morţii.

Când aerul se umple de şoapte uluite, fac semn spre Katya.

— O ţine minte cineva pe sora noastră de sânge Katya?

Katya le face cu mâna timid.

Câteva fete o privesc curioase, dar unele, care erau neofite sau novice la Warthu Bera pe când mă aflam eu aici, scot brusc un icnet, recunoscând-o.

— Katya? spune o fată costelivă, cu aspect bolnăvicios, şi face un pas în faţă. Tu eşti?

Trec câteva secunde până s-o recunosc: Yumi, una dintre cele mai prietenoase surori de sânge din dormitorul comun vecin cu al nostru. Pe vremuri, trupul îi era zvelt şi bine făcut, dar acum coastele îi împung pielea ca nişte cuţite, iar părul drept şi negru i-a căzut pe alocuri din pricina malnutriţiei, la fel ca al celor mai multe fete. Numai câteva, printre care Mehrut, nu par să fie la capătul puterilor.

Când Katya dă din cap în semn că da, chiar ea e, şi întinde braţele în lături, Yumi ţâşneşte spre ea. Atât le trebuie celorlalte. Surorile de sânge din acelaşi an cu noi se adună repede în jurul Katyei, îi mângâie şovăitor ţepii roşii, se miră de statura ei enormă.

într-un fel, e ciudat să le văd cum se împacă acum cu un lucru pe care eu îl înţeleg atât de bine de aproape un an. Nu e uşor să accepţi că fiinţele pe care le consideram inamici erau de fapt surorile noastre, noi înşine.

Le mai privesc câteva secunde pe fete şi pe Katya, apoi bat din palme să le atrag atenţia.

— Ne salutăm noi mai târziu, le anunţ. Deocamdată trebuie să ne ocupăm de jatu din forjă şi să le eliberăm pe novice.

— Ca să nu mai spunem că trebuie să scăpăm din iadul ăsta, adaugă Adwapa furioasă, cu braţele încă strânse în jurul lui Mehrut.

Rian îşi croieşte grăbit drum printre fete până ajunge la mine.

— Staţi în spatele meu şi al Katyei şi vă rog să păstraţi tăcerea, spune el pe un ton liniştitor.

Se pricepe surprinzător de bine să le vorbească oamenilor speriaţi. Nu e de mirare că el şi Katya se potrivesc de minune. înainte să devină urlătoare-a-morţii, Katya era genul foarte neliniştit.

— Vă scoatem noi de aici

tefere, le promite el. între timp, Britta

se uită la mine.

— Gata, Deka?

— Pe cât posibil, spun, ridicând săbiile atika.

Apoi mergem mai departe, în peştera următoare, unde lupta e deja pe sfârşite: karmoko Huon, karmoko Thandiwe şi Gazai i-au secerat cu uşurinţă pe ultimii câţiva jatu, iar Lamin şi Li apără ieşirile, ca să nu scape niciunul.

în mijlocul cavernei, zburlite, stau urlătoarele-morţii, toate legate cu lanţuri de roata de lemn uriaşă care umflă foalele ce înteţesc focurile forjei. Trebuie să fie cele mai puternice, alese pentru statură şi forţă. Rattle, cea cu ţepii argintii pe care îmi exersam vocea pe vremuri, se repede şuierând la un jatu rănit care se împleticeşte pe lângă ea. Belcalis termină repede cu el, punând capăt luptei cu o lovitură hotărâtoare.

Când observă că am ajuns, Ixa calcă în picioare un jatu din apropiere, rupându-i oasele cu mare veselie, după care se preschimbă din nou în forma de pisoi şi mi se urcă pe spate ca să-şi îndese nasul în îndoitura gâtului meu.

Ixa făcut bine? întreabă, ridicând ochii la mine în căutare de aprobare.

Ai făcut foarte bine, Ixa, îi spun, scărpinându-l după urechi.

Când îl aud că toarce încântat, mă uit în jur la caverna cu forja. O văd repede pe karmoko Calderis, în picioare, lângă una dintre vetrele aliniate pe lângă pereţi, cu muşchii proeminenţi şi cu unicul ochi, albastru, îngustat de concentrare, cum împinge în

jăratic un jatu care se împotriveşte. Când bărbatul tace, cu ţipetele înăbuşite în gât, îi aruncă trupul fără viaţă cât colo, apoi ia cleştii de pe marginea vetrei şi îşi sparge lanţurile cu ei.

— Era şi timpul să veniţi, mârâie ea, apropiindu-se legănat de capătul cavernei, pe lângă pereţii căreia sunt aliniate armuri gigantice, binecunoscute, cu semnul kaduth pe platoşă.

Armura Lepădaţilor. Deci e adevărat, aici e făcută.

Karmoko dă la o parte armura pentru urlătorii-morţii şi scoate la iveală trei costume de aur mai mici, cu tot cu coifuri. îl ia pe primul, care e lat cât un butoi, potrivit pe silueta ei scundă şi îndesată.

în timp ce-şi pune armura, îmi aruncă o privire şi pufneşte.

— Totuşi, nu mă aşteptam să te văd pe tine, Deka din Irfut, progenitură a Auritelor.

Flutură spre restul peşterii din mâna îmbrăcată în gantlet.

— Aici e opera ta, să ştii.

Vinovăţia mă străpunge ca un cuţit când văd grupul de alaki costelive şi pline de funingine strânse în adâncul cavernei. Gazai şi uruni le ajută să-şi desfacă lanţurile făcute din fier gros, nu din aur celest. Ele trebuie să fie fetele mai slabe, pe care jatu le-au obligat să lucreze la forjă.

Nu stau pe gânduri şi-mi tai repede pielea din palmă, în caz că unele dintre lanţuri mai au esenţă divină în ele, dar din rândul surorilor mele de sânge deja se ridică exclamaţii de uşurare: îşi aruncă lanţurile şi se îmbrăţişează. Pe una o recunosc imediat, cea a cărei piele întunecată luceşte în lumina pulsândă, de un galben cald, a vetrelor: Jeneba. Gazai, care era, împreună cu ea, supraveghetoare peste dormitorul comun în care ne aflam eu şi Britta, smulge repede lanţurile cu care e legată, apoi o ridică de la pământ cu totul şi o sărută atât de apăsat, încât par să rămână fără aer.

Cât cele două se privesc îndelung, cu ochii plini de iubire şi uşurare, Britta se opreşte lângă mine.

— Mda, face ea sec. Asta explică multe.

Dau din cap în semn de aprobare. Nu e de mirare că Gazai era atât de

disperată să intre în Hemaira, nu e de mirare că ea şi Jeneba se înţelegeau atât de bine pe vremea când eram noi aici. Gazai e una dintre cele mai morocănoase persoane din câte am cunoscut vreodată, iar Jeneba e una dintre cele mai amabile, şi totuşi mereu păreau să se completeze una pe cealaltă. Sunt atât de emoţionată să le văd fericirea sinceră, încât îi strâng mâinile lui Keita când se apropie şi zâmbesc simţindu-le căldura. Nu e atmosfera romantică pe care mi-am imaginat-o când plecam din Abeya deghizaţi în însurăţei, dar, cumva, e la fel de frumoasă.

Trebuie să savurezi astfel de momente când ai ocazia, pentru că dacă nu... Sunetul puternic, sacadat al tobelor de afară îmi întrerupe reveria, dar nu face decât să anunţe ora: zece bătăi, adică zece seara.

— Ne ducem noi să ne ocupăm de tobe, se grăbeşte Jeneba să spună, desprinzându-se din braţele lui Gazai, care confirmă cu un gest din cap.

— Mulţumiri, îi spun, strângând-o de umăr când trece pe lângă mine alături de Gazai.

Aş vrea să fi avut mai mult timp pentru revederi, dar dacă bătăile ritmice ale tobelor se întrerup, jatu de pe ziduri vor bănui ce s-a întâmplat şi vor chema întăriri.

Dau fuga înapoi la karmoko.

— Şi acum, spun, cum scoatem pe toată lumea de aici?

Partea asta din plan nu mi-a fost clară de la început, pentru că nici karmoko Thandiwe nu ştia în ce stare se află grajdurile de la Warthu Bera.

— Cu căruţele, răspunde karmoko Calderis.

Clipesc nedumerită.

— Căruţele?

— Cele care stau pe lângă ziduri, la Warthu Bera, mă lămureşte Keita. Au simbolul kaduth pictat pe laturi.

— Mă gândesc că numai ele pot să intre şi să iasă din Hemaira acum, spune nonşalant karmoko Calderis.

— Nu înţeleg, protestez eu. Cum adică pot să intre şi să iasă?

Dă din umeri.

— Jatu de pe ziduri le folosesc ca să se apere de ceea ce e aici. Şi care arde oameni.

Clipesc iar.

— Staţi, adică n‘goma.

Pocneşte din degete.

— Aşa.

Eu şi Keita facem schimb de priviri, şocaţi.

— Vreţi să spuneţi că de la început, rosteşte el, trecându-şi o mână peste faţă în semn de frustrare, jatu se folosesc de kaduth ca să se ferească de n’goma? Şi noi ne-am tot învârtit în jurul cozii când răspunsul era chiar în faţa noastră din prima clipă?

Cu inima zbătându-mi-se în piept, mă întorc spre armura Lepădaţilor, fiecare piesă fiind gravată cu semnul kaduth. în mod ciudat, acum simbolul nu face decât să mă irite puţin. După ce i-am făcut faţă atâtea săptămâni, îmi provoacă doar o uşoară mâncărime pe pleoape, nu o durere de cap serioasă, ceea ce nu poate decât să mă bucure. Acum că în sfârşit am unul în faţă şi ştiu ce poate să facă, în minte îmi vin şi mai multe întrebări. De câte ori se poate folosi talismanul acesta? Şi a fost creat ca să mă afecteze pe mine, sau pe mame, sau şi pe mine, şi pe ele?

Nu pot afla decât într-un singur fel. întind mâna şi ating simbolul cu degetele însângerate.

Pe loc, îmi apar în minte imagini ca nişte străfulgerări: un bărbat blond, scund, care cade sub tăiş de sabie, dar se trezeşte în

întuneric, după un timp

care nu pare mai lung de câteva clipe, şi prin pământ se întind după el forme şerpuitoare. Cu cât îi creşte panica, cu atât mai mult mi se împletesc gândurile cu ale lui.

Şfichiuiesc din gheare ca să gonesc formele mişcătoare. Stai, din gheare? Mă uit în jos la pumnalele care-mi ies acum din degete, atât de ascuţite, încât trec cu uşurinţă prin ţărână. Ce e asta? De ce am gheare ca un urlător-al-morţii? De ce mă îngroapă pământul?

Atunci le aud: mârâiturile care mă înconjoară. Pământul viermuieşte, viermuieşte, iar lianele şerpuitoare se târăsc tot mai aproape. Ce se întâmplă? Să mă ajute cineva! AJUTOR!

— Deka!

Trag scurt aer în piept şi îmi revin cu o smucitură când cineva mă prinde de mână. Keita mă priveşte fix, îngrijorat.

— Ce a fost asta?

— Kaduth, spun cu greutate, tremurând. E făcut din sânge de jatu. Nu – din sânge de urlător-al-morţii. Am văzut unul – era bărbat şi pentru un moment am fost el. Am fost în mintea lui şi pe urmă s-a transformat în urlător-al-morţii şi îi era aşa de frică, aşa de frică...

Nu-mi pot opri corpul din tremurat la amintirea scenelor.

Ce a fost asta? Ce erau siluetele şerpuitoare pe care le-am văzut?

în timp ce-mi trag sufletul, se apropie karmoko Thandiwe.

— Trebuie să plecăm, Deka. Trebuie să ajungem repede la căruţe şi să ieşim din Warthu Bera înainte să se lumineze.

— Iar noi, celelalte, trebuie să ne întoarcem la Marele Templu să vedem ce e cu Idugu, ne aminteşte Belcalis.

Karmoko Calderis încuviinţează din cap.

— E în regulă, ne ajută Rustam, spune ea, cu obrajii coloraţi de ceva ce aduce foarte tare a îmbujorare.

— Rustam? face Britta, clipind confuză.

Karmoko Huon se întoarce spre ea, dându-şi ochii peste cap.

— Calderis are un prieten... printre jatu.

Mă încrunt cât timp mă lămuresc ce vrea să spună.

— Dar credeam că Umbrele, chiar şi după ce se retrag, n-au voie să aibă... prieteni.

— Mă rog, teoretic nu trebuia nici să ajungem forţă de muncă pentru tovarăşii noştri jatu, şi totuşi iată-ne, răspunde sec karmoko Calderis. Aşa deci, ce facem, stăm degeaba sau ne ducem la căruţe?

— La căruţe, răspund. Dar aşteptaţi-mă puţin înainte. Am ceva important de făcut.

26

Când mă îndrept spre roata din mijlocul forjei, Katya şi ceilalţi s-au apucat deja să le elibereze pe urlătoarele-morţii, care se împleticesc cu mişcări poticnite, odată ce scapă de lanţuri. Rian şi fetele le evită cu tot dinadinsul, fiindcă e evident că niciuna nu e cu mintea limpede. Observ că jatu nu s-au mulţumit să le încătuşeze cu aur celest şi să le pună căluşuri de fier; le-au şi drogat, ca să fie docile, cu flori-albastre, la fel ca pe vremea când eram eu aici, la Warthu Bera. însă acum că sunt libere, agitaţia le învinge repede docilitatea. Când mă apropii de Rattle, o găsesc frecându-şi încheieturile recent eliberate. Clipeşte greoi, surprinsă, şi observ, pentru prima oară, ce ochi feminini are.

Nu e din pricina genelor sau a altei trăsături clare. Pur şi simplu transmit ceva. Cum de n-am văzut-o niciodată aşa cum era cu adevărat? Cum de nu i-am observat inteligenţa? Aproape tot timpul cât a durat instrucţia mea aici, am considerat-o o fiară fără minte – un material de studiu, nu o creatură vie, cu sentimente şi dorinţe. Ori de câte ori a încercat să comunice cu mine, n-am înţeles.

Pe de altă parte, nici n-am vrut să înţeleg, nu? Voiam să cred minciunile pe care mi le înşirau preoţii, voiam să cred că-mi pot câştiga puritatea şi un loc în Otera omorând urlătorii-morţii. Pot da eu vina pe floarea-albastră cât vreau, dar adevărul e că trebuia să-mi dau seama, trebuia să înţeleg mai multe. Chiar dacă urlătoarele-morţii erau drogate şi greoaie în încercările lor de comunicare, fie că ştiam pe atunci sau nu, eu eram Num, fiica Auritelor. Era de datoria mea să traduc pentru ele. Dar mă orbeau prea tare propriile nevoi egoiste ca să văd ceea ce era chiar în faţa mea.

— Rattle, spun, străduindu-mă să nu-mi arăt stânjeneala când îmi amintesc de câte ori am constrâns-o să se supună vocii mele ca să învăţ s-o stăpânesc, trebuie să-ţi ofer cele mai sincere regrete pentru tot ce ţi-am făcut cât am stat

aici.

îngenunchez în faţa ei.

Se lasă o tăcere încordată; urlătoarea-morţii masivă priveşte în jos spre mine, cu ochii negri gânditori, deşi încă înceţoşaţi. Când vorbeşte, în cele din urmă, glasul ei are vibraţia profundă pe care o cunosc atât de bine, dar pe care pe atunci n-am reuşit s-o înţeleg.

— Să ştii că semeni cu ea, spune pe un ton ciudat, şovăitor.

— Cu cine?

— Cu Umu... cu mama ta. îmi sare inima din piept.

— Ai cunoscut-o pe mama?

Rattle dă absent din cap, iar mişcarea îi face să-i zornăie ţepii de pe spate. Parcă n-ar fi aici decât pe jumătate, iar partea laşă din mine se simte uşurată, îmi era frică să vorbesc cu Rattle cea feroce şi sfidătoare, cea care m-a terorizat săptămâni de-a rândul după prima noastră întâlnire.

— Şi ea a învăţat lupta pe mine, spune ea. întotdeauna îmi aducea daruri, spre deosebire de tine. Ce-i drept, tu nici nu înţelegeai ce sunt.

Când mă încrunt, descumpănită, îmi explică:

— Mâini-Albe i-a spus adevărul despre urlătoarele-morţii foarte devreme. N-a fost ca în cazul tău. Mintea lui Umu nu fusese... otrăvită, cum era a ta când ai ajuns aici. Ea n-a crezut niciodată minciunile înţelepciunilor Veşnice. Cred că se simţea vinovată, ştiind ce sunt. Şi că nu-mi puteam controla firea naturală din cauza blestemului cu care ne-au legat mamele.

— Blestem?

Nici măcar nu mă mir foarte tare când aud cum îl numeşte.

Rattle face un gest spre sine.

— Corpul ăsta ţi se pare vreo binecuvântare? Atâta furie, nebunie... Şi pentru ce? Ca să le eliberăm pe Aurite?

Scutură din cap, zornăind din ţepi.

— Am şi încercat să vorbesc cu tine, dar nu mă auzeai, nu-i aşa, Nuru? Dacă tu trebuia să fii salvatoarea noastră, cum de nu mă auzeai?

Cuvintele ei mi se înfig în gât ca nişte aşchii.

— îmi pare rău, şoptesc din nou, nespus de mâhnită, deşi ştiu că vorbele nu alină cu nimic o fiinţă căreia i-am făcut atâta rău. Pe atunci nu înţelegeam. Eram prea oarbă să văd ce aveam în faţă.

Colţurile gurii i se ridică, dezvelindu-i dinţii ascuţiţi ca nişte lame.

— Acum vezi?

Dau din cap.

— O să fac totul mai bine. O să le eliberez pe toate surorile

noastre, spun.

— Dar de cine o să le eliberezi, mai exact? întreabă

Rattle. încremenesc.

— Cum adică, Rattle?

Urlătoarea-morţii nu răspunde. Ochii îi sunt aţintiţi în depărtare.

— Azi scăpăm de aici, da? spune ea, gânditoare.

Când aprob, derutată de schimbarea bruscă de subiect, pocneşte din ghearele cât nişte satâre de măcelar.

— Odată ce ieşim din Hemaira, mă îndoiesc că o să te mai văd vreodată,

Nuru a zeiţelor. Mă îndoiesc că o să-mi mai văd vreodată surorile.
Să-i spui

rămas-bun lui Fatu din partea mea, da? Să-i spui că o iubesc din toată inima, dar dacă o mai văd vreodată, o s-o omor. Nu că şi-ar mai aminti ce a făcut. Ce a fost. Au avut ele grijă, nu-i aşa? Au încercat să-mi facă şi mie la fel, dar nebunia... Nebunia rezistă şi la asta.

Cu cât vorbeşte Rattle mai mult, cu atât îngheţ mai tare.

— Ele? şoptesc, deşi ştiu deja răspunsul.

Rattle clipeşte spre mine, de parcă s-ar mira că încă o privesc.

— Auritele. Mamele noastre – dacă poţi să le spui aşa. Mamele se presupune că-şi iubesc copiii, nu? Dar Fatu nu era ce voiau ele şi a fost prima lor născută. O greşeală, în ochii lor. S-a străduit din toate puterile. Chiar din toate puterile. Biata Fatu. Păcat că a sfârşit aşa. Păcat că a ajuns să se înjosească în faţa unor zei falşi.

Acum ochii lui Rattle parcă mă străpung, ascuţiţi şi acuzatori.

— Toţi sunt falşi, toţi zeii, croiţi din aceeaşi pânză. De-asta se urăsc unii pe alţii. E în sângele lor – nu se pot abţine.

Mă cuprinde un fel de ameţeală.

— Ce vrei să spui, Rattle? întreb, dar urlătoarea-morţii se îndepărtează deja, iar ceaţa îi învăluie paşii.

Alerg după ea.

— Cum adică, în sângele lor? Rattle? RATTEE!

Strig cu disperare şi, din senin, îmi răsare scurt în minte o imagine de pe pereţii Marelui Templu, aceea cu cei patru războinici legaţi cu un fir de aur.

Prinşi unii de ceilalţi, ca felinele indolo.

Rattle se întoarce spre mine, cu o sclipire de enervare în ochi.

— Rattle... Nu aşa mă cheamă, îmi spune, apoi clatină din

cap, ca şi cum s-ar

gândi atent. Sayuri, rosteşte în cele din urmă. Aşa mi se spunea pe vremuri: Sayuri înţeleaptă.

Simt că rămân fără aer.

— Sayuri, repet. Adică a treia regină războinică, a treia ca vârstă dintre Primele născute?

— Asta eram?

Sayuri înclină capul.

— Probabil aşa era odată, demult. Dar acum nu mai sunt Sayuri. Sunt o urlătoare-a-morţii – fără nume, fără chip, uitată... Mă voi duce la semenele mele şi voi lăsa locul acesta să se facă una cu pământul. Rămas-bun, Nuru a zeiţelor. Să te însoţească norocul. Vei avea nevoie.

Râde scurt şi sumbru.

Apoi dispare.

Rămân pe loc, clătinându-mă din pricina şocului, până îmi face semn Britta să mă apropii de locul unde sunt strâns adunaţi karmoko şi Keita, care fac planuri în grabă. S-a terminat cu revederile. E timpul să fugim din Warthu Bera şi să plecăm spre templu.

27

Mintea îmi e atât de plină de tot ce a spus Sayuri, încât durează ceva până observ cât de straniu de nemişcat e aerul când ies pe furiş din peşteră, împreună cu Britta, alături de karmoko şi alţi câţiva. De cum îndrept privirea spre metereze, mi se taie respiraţia. Acolo sclipesc arme şi armuri, un râu aurit în noapte. Toată Warthu Bera a fost înconjurată, pe zid nu poţi să arunci un ac de jatu şi urlătorii-morţii, Lepădaţii. O armată întreagă.

— Mamele să ne apere, şopteşte Britta, speriată.

Keita se uită de la ea la mine, încordat.

— Câţi? întreabă.

— Toţi jatu din Warthu Bera, aşa pare, răspund eu, cu ochii mijiţi. Şi câţiva Lepădaţi pe lângă ei.

Keita înjură aspru printre dinţi.

— întăriri din afară? întreabă, tulburat.

Clatin din cap.

— Nu cred, îi spun.

— Urlătorii-morţii au venit chiar azi, spune karmoko Calderis, vorbind de Lepădaţi. Ar fi trebuit să ia ultimul lot de armuri.

— Şi, din păcate pentru noi, au rămas să ajute cu manevra de prindere în cleşte, spun eu, oftând, cu ochii la forţele de pe metereze – forţe care s-au dispus într-un semicerc foarte familiar.

Am văzut tactica de îndeajuns de multe ori încât s-o recunosc imediat: cele

două linii opuse se apropie treptat, până ţinta e prinsă în cleşte. Din păcate pentru jatu de pe ziduri, însă, le lipseşte mult din efective. Cei care erau sub pământ, la forjă, au murit toţi – chiar dacă cei de sus probabil n-au aflat încă. Jeneba, Gazai şi alte câteva bat regulat în tobe la fiecare cincisprezece minute, transmiţând mesaje false. Din câte ştiu jatu aceştia, camarazii lor de la forjă sunt încă tari pe poziţii; probabil tocmai de-asta s-au retras pe metereze, de unde văd clar toată Warthu Bera, în caz că ar fugi spre ei Gazai şi karmoko.

— Se pare că au decis să se apuce de curăţenie mai devreme, spune sumbru karmoko Thandiwe, măsurând din priviri meterezele – nu vede în întuneric la fel de bine ca noi, dar nu m-aş mira să aibă o vedere nocturnă foarte bună. Dacă e să avem vreo speranţă să scăpăm de-aici, trebuie să punem la punct un contra-asediu.

Dau din cap în semn că sunt de acord cu planul maestrei noastre de strategie de luptă.

— Eu şi surorile de sânge putem să le evităm săgeţile cât ne apropiem de ziduri, dar de cum încercăm să ajungem la ei...

— V-ar doborî, spune Keita, scuturând din cap. Asta presupunând că nu toarnă ulei pe voi să vă ardă de vii şi gata.

înclină din cap spre metereze, pe lângă balustradele cărora au fost împinse butoaie mari pline cu ulei.

Pe mine mă trece un fior când observ, dar karmoko Huon se bate gânditoare peste buze cu un deget.

— Da, dar nu pot să vă dea foc dacă sunteţi protejate...

Arunc o privire spre ea.

— Cum adică?

— Cuvele de la forjă, exclamă şoptit karmoko Calderis, care deja a înţeles. Le-am folosit la amestecat aurul blestemat...

Acalan îşi drege glasul, stânjenit.

— Acum îi spunem „aur divin”, observă el.

— Bravo vouă, răspunde karmoko, toată numai sarcasm, după care continuă: Cuvele sunt făcute din oţel de Efuana – dens, rezistent la orice alte metale...

— Perfect pentru un scut! exclam eu.

— Aţi putea să alergaţi până la ziduri sub ele. Armura ar trebui să vă împiedice să fierbeţi de vii în ele dacă trag în voi cu săgeţi aprinse.

Armura infernală, printre altele, e un bun izolant termic.

— După care ce facem?

întrebarea vine de la Belcalis, care până acum a ascultat în tăcere discuţia noastră. Nu putem să ne căţărăm pe ziduri şi să ţinem cuvele deasupra capului în acelaşi timp.

Gura lui karmoko Calderis se întinde într-un zâmbet satisfăcut.

— Cine a zis că trebuie să vă căţăraţi? Puteţi să le spargeţi şi gata. De mult adun ingredientele. Am destule pentru o frumuseţe de bagba.

Karmoko Thandiwe râde.

— Bagba? Calderis, vulpe bătrână ce eşti.

Karmoko Calderis radiază de plăcere, dar Keita se încruntă.

— Şi ce e bagba, mă rog?

— Un fel de explozibil, explică Belcalis. Foarte instabil. Ar arunca în aer amândouă rândurile de ziduri fără probleme. Şi măruntaiele voastre odată cu ele, dacă nu aveţi grijă.

— Deci îl cunoşti, spune karmoko Calderis, care arată de parcă tocmai calculează în gând.

Belcalis dă din umeri.

— Am mai lucrat cu el.

Când karmoko o priveşte fără un cuvânt, explică:

— Lucram la un apotecar care avea interese diverse.

Karmoko Calderis rânjeşte.

— Atunci tu mergi în primul val.

Belcalis aprobă, în timp ce eu, Britta şi Keita ne uităm unii la alţii. Niciunul dintre noi nu moare de nerăbdare să umble cu explozibili.

— Staţi aşa, spune brusc Belcalis. Bagba e foarte zgomotos. Dacă încercăm să evităm să dea năvală aici jatu, chiar vrem să spargem zidurile Warthu Bera de să răsune toată Hemaira?

— Pentru asta s-ar putea să am eu un plan, propune karmoko Huon. Armata Zeiţelor... a, aşa îşi spune, nu?

Când fac semn din cap că da, continuă:

— E staţionată în continuare sub zidurile cetăţii, corect?

Aprob din nou.

— Şi ce-ar fi dacă ar scoate la înaintare o armă nouă – una capabilă să treacă prin n‘goma? Calderis, pregăteşti tu repede o platoşă mică şi cu kaduth pe ea? Trebuie să treacă cineva peste zid...

Se uită întrebător în jos la Ixa, care-şi îndeasă capul în umărul

meu, tulburat. *Deka? chiţăie.*

îl privesc şi eu. Ixa, îi spun. Am nevoie să mă ajuţi cu ceva.

Trece vreo jumătate de oră până să înceapă ţipetele. La început doar ici-colo, câteva strigăte de surpriză de la jatu de pe ziduri. Apoi încep exploziile, toate atât de zgomotoase, încât răsună prin tot oraşul. Ixa, acum în forma lui adevărată, înaripată, face întocmai ce i-am cerut: lasă să cadă bagba în diverse puncte pe lungimea zidurilor Hemairei ca să-i dezorienteze pe jatu staţionaţi acolo. Din fericire, platoşa pe care i-a făurit-o karmoko Calderis face exact ce trebuie: împiedică n'goma să-l afecteze. Chiar acum mai aruncă vreo câteva platoşe printre alaki din afara zidurilor, cu răvaşe prinse de ele care le spun că trebuie să folosească semnul kaduth ca să treacă de barajul de foc al n'goma. Deja se înalţă bătăi de tobe frenetice şi toate cer întăriri.

Tobele din Warthu Bera trimit repede răspuns: Venim.

O mulţime de bărbaţi aleargă spre porţile exterioare, la ordinele comandanţilor. Pe lângă criza care pare să se desfăşoare afară, golirea Warthu Bera de alaki cele devenite inutile este, dintr-odată, o grijă foarte măruntă. Fiecare jatu din oraş priveşte ţintă spre zidurile Hemairei.

Iar noi exact asta voiam.

Mă întorc spre Britta şi gemene, care poartă deja armuri aurii atent potrivite pe ele. Karmoko Calderis a făurit în secret sute de armuri ca pregătire pentru ziua aceasta – ziua când alaki din Warthu Bera îşi vor sfărâma cătuşele şi se vor elibera şi pe ele, şi pe cele din celelalte terenuri de antrenament din cetate. Dar nu sunt singurele cu armuri: Keita poartă şi el o platoşă de aur, după cum cere rolul lui de ghid. Ştie toate punctele slabe din fortificaţii şi îi va fi un al doilea scut lui Belcalis, care are asupra ei bagba, pentru că numai ea se pricepe să-l detoneze cum trebuie. Odată ce ne deschidem cale prin ziduri, karmoko şi celelalte alaki vor veni după noi şi, cu ajutorul căruţelor însemnate cu kaduth, le vor ajuta pe alaki (şi pe oricine altcineva mai vrea) să fugă din oraş.

— Gata? întreb, aruncând o privire la restul grupului.

— Gata, spune Britta, ridicându-şi vasul.

Adwapa şi Asha se grăbesc să-i urmeze exemplul, la fel şi Keita.

Numai Belcalis nu răspunde, iar când mă întorc spre ea, o văd, tot fără armură, cum pare să-şi caute pumnalul din cizmă.

— Belcalis, îi spun, îngrijorată, unde ţi-e armura?

Sunt convinsă că n-are de gând să-şi folosească darul – armura pe care o creează este fragmentară şi neuniformă.

Belcalis nu pare să fie de aceeaşi părere, pentru că-mi zâmbeşte cu subînţeles şi îşi despică pielea palmei, pe care o ridică să ne arate sângele cum i se întinde repede pe braţ, apoi pe restul corpului. Nu trece nici un minut că străluceşte auriu peste tot – acum ai zice că până şi păru îi e de aur. Noua armură îi vine ca turnată, pare o a doua piele, dar ştiu din experienţă că e la fel de tare şi de rezistentă ca armura infernală. Tresar, în acelaşi timp intimidată şi fascinată de vederea darului ei. Mie mi-au trebuit săptămâni (aproape o lună, de fapt) să-mi controlez vocea, dar Belcalis şi-a stăpânit puterea în mai puţin de o săptămână. Dintr-odată, mă simt dureros de nepricepută.

— Asta e armura mea, spune ea, mulţumită de sine, sub privirea mea uluită.

Arată aproape ca în somnul aurit, de parcă a fost ucisă şi se regenerează, numai că expresia nu-i e împăcată, ca a unei fete care se vindecă. Emană hotărâre.

— Mergem? întreabă, fluturând din mână.

Aprob din cap.

— Trăiţi pentru totdeauna! încep eu salutul nostru.

— Trăiţi întru victorie! răspund celelalte.

Apoi ne ridicăm vasele peste cap şi pornim în fugă.

S-a întunecat atât de tare, iar pe zidurile care înconjoară Warthu Bera domneşte un asemenea haos, încât ajungem aproape de jumătatea terenului până să ne observe jatu. Singurul lucru care mă avertizează că am fost observate este potopul brusc de săgeţi care şfichiuiesc pe lângă găurelele pentru ochi pe care mi le-a făcut karmoko Calderis în vas. Dar le ignor, cu ochii aţintiţi pe ţelul din faţa mea: poarta mare. Nu trebuie decât s-o spargem, apoi putem traversa podul care duce afară.

— Nu vă opriţi! strig, repezindu-mă înainte.

Până când în jurul nostru începe să plouă cu foc.

Jatu au început să-şi aprindă săgeţile, iar acum în faţa mea se întinde o linie de flăcări, care înfierbântă şi îngroaşă aerul. Când copacii din jur încep să trosnească, aprinşi în nuanţe portocalii, cu flăcări ţâşnind printre frunze, mă împiedic; în mine se trezesc amintirile amare de când eram pe mg. Dar scrâşnesc din dinţi şi dau aerul afară, gonindu-le cu forţa. N-am de gând să-i las pe jatu să mă oblige să mă retrag – nu acum, când sunt atâtea în joc. Nu trebuie decât să ne apropiem, apoi bagba...

Bagba!

Mi se opreşte răsuflarea în gât şi mă cuprinde panica atunci când îmi dau seama în ce pericol ne aflăm. Dacă flăcările devin prea fierbinţi, există un risc foarte real ca bagba să sară în aer şi s-o ia cu el pe Belcalis şi pe noi toţi.

— Trebuie să ne retragem! strig, încercând să le chem pe celelalte înapoi. Trebuie să ne repliem!

— Nu! Mergeţi mai departe!

în vocea lui Belcalis răsună hotărârea.

— Dar bagba e prea inflamabil! Poate să explodeze de la

flăcări.

— Trebuie să riscăm, Deka! strigă ea. Acum ori...

— Staţi, staţi aşa! o aud pe Britta, peste târşâitul cuvei pe care o trage mai aproape de mine.

— Acum ce mai e? mă răstesc, agitată.

N-avem timp de pierdut. Fumul e atât de dens, că-mi umple nările. Focul se apropie tot mai tare şi, odată cu el, vine şi teroarea binecunoscută.

Flăcările se târăsc pe mine... mă ard de vie.

încerc să mă scutur ca să scap de gânduri, dar frica e prea puternică. Mai mult, ştiu că-l afectează şi pe Keita.

— Keita? Keita? îl strig, amintindu-mi ce mi-a povestit despre frica lui de a arde în Focuri.

Un zăngănit puternic mă readuce în prezent. E Britta; şi-a aruncat vasul cât colo.

— Am o idee! anunţă ea, în timp ce eu icnesc de groază.

Gestul ei şi furnicăturile care mi se întind pe piele sunt singurul avertisment de care am parte înainte ca din pământ să erupă un zid de piatră, ce se înclină în faţa noastră ca o coastă muntoasă. în întâmpinarea lui mai creşte unul şi amândouă au o pantă care formează un scut deasupra noastră, apărându-ne de flăcările de afară şi de săgeţile de sus.

Pe zidurile cetăţii Warthu Bera se lasă o tăcere uluită – la fel şi în grupul nostru. Când am văzut-o pe Britta făcând asta data trecută, nu eram în starea necesară ca să apreciez manevra ei, ca să înţeleg cu adevărat magnitudinea a ceea ce creează.

— Britta, tu ai făcut asta? întreabă Keita, şocat, ieşind şi el de sub vasul lui, apărat de noul adăpost al Brittei, la fel ca ale noastre.

îi urmez exemplul, aruncând la o parte metalul încălzit, iar Britta aprobă din cap.

— Dacă Belcalis e în stare să-şi stăpânească darul repede, pot şi eu.

— E formidabil, Britta, e de-a dreptul extraordinar, spune Keita. Dar... acum

— cum mai ajungem la zid?

— Uite-aşa.

Britta îşi aruncă braţul înainte ca şi cum ar da un pumn, iar piatra din faţa noastră începe să se mişte, ca o maşină de asediu care ar străbate iarba.

Mă holbez la Britta, plină de admiraţie, în timp ce piatra lunecă încet, dar sigur. Depune atâta efort, că are broboane de transpiraţie pe frunte, iar membrele îi tremură. Dar merge mai departe.

— Cred că niciodată n-am fost mai mândră de tine ca acum, îi spun, clătinând din cap de uimire.

— Serios, Deka? pufneşte Britta, împingând din nou. Atâta lucru te impresionează pe tine? Da' când te-oi salvat în luptă de vreun milion de ori?

— Atunci n-ai creat un scut din piatră pe care să-l mişti pe pământ, răspund, cu grijă să continui să o ţin de vorbă.

Corpul Brittei tremură de încordare şi văd energia din ea cum e pe punctul de a se epuiza. Spre deosebire de Belcalis, Britta încă n-a stăpânit meşteşugul de a consuma doar cantitatea minimă necesară de energie când îşi foloseşte darul, ceea ce înseamnă că se poate prăbuşi în orice clipă. Trebuie să ne apropiem mai mult de zid înainte să se întâmple.

— Eşti în stare, Britta, îi spun, ţinând pasul cu ea. încă

puţin şi gata.

Dă din cap în semn că mă aude, iar ochii albaştri îi strălucesc de

hotărâre.

— Sunt în stare. Sunt...

Se opreşte brusc şi ochii i se fac albi. Până să mă dezmeticesc,

se prăbuşeşte. Dau fuga la ea.

— Britta! strig, scuturând-o, dar şi-a pierdut cunoştinţa; energia din ea e doar o umbră palidă a ce era înainte.

S-a forţat prea tare.

îmi duc mâinile la cap, simţindu-mă neputincioasă.

— Nesfârşitul s-o ia de treabă! Acum ce ne facem? Zidul e încă prea departe şi nu putem să ieşim din adăpost fără să fim secerate. Jatu au început deja să-şi concentreze tirul înflăcărat spre partea aceasta din terenul Warthu Berei.

Belcalis oftează.

— Nu ştiu, Deka, n-am...

— Sst, ai auzit? spune dintr-odată Adwapa.
Mă opresc şi mă încordez când în depărtare se iscă un şuierat, urmat repede de strigăte înfricoşate, toate venind de pe ziduri. Nu sună ca aripile lui Ixa – bătăile lui sunt mai sacadate. Şuierul de acum are un sunet aparte, ca al unei păsări gigantice. Şi l-am mai auzit. Ba chiar de multe ori.

Asha încremeneşte.
— Asta e ce cred eu?

Mă uit printr-o crăpătură din scutul Brittei şi fac ochii mari. O văd, bătând din aripi spre Warthu Bera, cu trupul lucind stins pe fundalul cerului fără lună, pe Melanis, urmată de Ixa în zbor. Rămân cu ochii la ei, şocată. Cum a ajuns aici? De fapt, de ce a ajuns aici?

— Melanis? o strig, şovăitoare.
— Ce cauţi ascunsă după piatră, cinstită Nuru? întreabă Prima născută, plonjând nonşalant ca să culeagă un jatu de pe metereze – pe comandantul Xipil, după cum îi arată armura bogat împodobită.

— Te rog, dă-mi drumul, se smiorcăie bărbatul scund şi gros – un spectacol ruşinos la care căpitanul Kelechi, jatu cel înalt şi sever care comanda zidurile Warthu Berei pe vremea

când trăiam eu aici, nu s-ar fi înjosit niciodată. Te

rog..., se vaită el.

Melanis îi aruncă o privire plictisită.

— Prea bine, spune.

După care îi dă drumul.

Sub privirea mea neclintită, încă năucită de sosirea ei din senin, Belcalis scoate bagba din săculeţul pe care-l are pe umăr şi începe să amestece grăbită ingredientele, ca să fie gata de explozie. Dă din umeri când îmi observă expresia.

— Acum ori niciodată, cât nu sunt atenţi, spune ea.

încuviinţez din cap şi-mi vin în fire. Apoi mă întorc spre celelalte.

— Pregătiţi-vă, ordon. Belcalis o să arunce bagba.

De-abia dacă am timp să mă las la pământ înainte ca Belcalis să ţâşnească înainte şi să arunce bagba spre partea din poartă pe care ne-a indicat-o Keita mai devreme. Explozia e instantanee; totul în jurul nostru se zguduie, zboară bucăţi de lemn şi piatră. Se aud ţipete; miros de trupuri arse, de carne pârjolită. Până să ies eu de după scutul de piatră, cu urechile ţiuind, în locul părţii din zid unde era poarta se cască un gol.

— Cuceriţi zidurile!

Strigătul vine din spatele nostru, apoi karmoko trec pe lângă noi în fugă, cu armata de alaki după ele.

Adwapa, Asha şi Keita, încă năuciţi de explozie, le urmează, sărind peste peretele de flăcări. Eu rămân pe loc lângă Belcalis, care e în continuare zguduită din pricina conflagraţiei, şi Britta, care e tot fără simţire.

Belcalis o ia în braţe.

— Am eu grijă de ea cât îmi revin, spune, ridicând glasul prea tare.

Probabil explozia i-a afectat auzul, fiindcă a fost mai aproape de ea. Dar se va vindeca repede.

— Du-te, mă îndeamnă, cu un gest din mână.

Dar când arunc o privire pe după scut, focul încă se înalţă, iar căldura şi duhoarea corpurilor arzânde mi se par dintr-odată atât de intense, încât mă apucă tremuratul. îmi frâng mâinile şi mă străduiesc să respir. Mă străduiesc să rămân în picioare. Eu am controlul, nu corpul meu, îmi amintesc cu asprime. Nu cedez în faţa amintirilor. Nu intru în panică...

Spre mine se întinde o mână cafenie.

— Ai nevoie de ajutor? întreabă Keita, care a ajuns din nou, cine ştie cum, lângă mine.

Priveşte lung la peretele de flăcări care se ridică în faţa noastră, cu expresia aceea stranie, aproape absentă. îl fascinează flăcările, exact cum spunea. Sau să fie frică ce se citeşte în ochii lui? Chipul său mă tulbură suficient încât să-mi alung gândurile învârtejite.

îi iau mâna, apoi îl întorc spre mine şi trag aer în piept.

— E timpul să privim focul în faţă, Keita, îi spun cu blândeţe. Şi pentru tine, şi pentru mine.

Apoi îi trag în jos masca de război peste faţă, bucuroasă că e făcută din aur divin, la fel ca restul armurii. Ar trebui să-l apere de căldură, dacă e suficient de rapid.

— Gata? îl întreb.

— Gata, răspunde cu o înclinare din cap, apoi alergăm în flăcări.

Focul e fierbinte, mai fierbinte decât mi-aş fi putut închipui, dar căldura nu durează decât câteva clipe, apoi trecem de partea cealaltă şi ajungem la zidul exterior care împrejmuieşte Warthu Bera, prin gaura enormă pe care a deschis-o Belcalis. în timp ce eu mă clatin, uluită cât de uşor mi-a fost să-mi înving amintirile despre flăcări, armata de alaki şi urlătoare-ale-morţii se

repede spre noi, după care se opreşte la fel de brusc.

Se aud paşi. Zgomotoşi, ritmici – familiari.

Privesc, cu groază crescândă, cum rândurile de Lepădaţi mărşăluiesc pe podul care leagă zidul exterior de cel interior, apoi formează o singură linie în curtea mică din mijlocul celui interior. îl recunosc pe loc pe urlătorul-morţii care-i comandă, cu suliţa lui cu petale ucigătoare: conducătorul jatu de la Oyomosin.

Când îmi observă privirea, mârâie – un sunet jos, vibrant.

— Nuru, rânjeşte el. De unde am ştiut eu că te găsesc aici?

28

Sunt atât de şocată că-l înţeleg, încât nu sunt în stare decât să-l privesc fix.

— Te înţeleg, murmur eu, înaintând.

în spatele meu, Melanis coboară ca fulgerul, însoţită de Ixa.

— Deka, şuieră ea. Nu vorbi cu hidoşenia aceea.

Şi conducătorul jatu, şi eu o ignorăm.

— Bineînţeles că mă înţelegi, spune el pe un ton coborât, dând din umeri cu eleganţă.

în ciuda înfăţişării fioroase, are un fel de a fi foarte stilat. De-abia acum observ.

— Doar că înainte nu ascultai. Sau poate ai încercat, dar te-au împiedicat să mă auzi aşa-zisele tale mame – ultimele cuvinte le scuipă dispreţuitor. Observ că nu-ţi mai porţi colierul cu floricele, cel care duhneşte de esenţa lor.

Din reflex, îmi ating gâtul gol, apoi îmi forţez mâinile să coboare şi ripostez:

— Iar tu observ că încă porţi semnul kaduth, spun, arătând din bărbie spre platoşa lui. Deşteaptă idee să vă folosiţi de el ca să vă feriţi de n'goma. Din fericire, vă ştim secretele. Iar acum o să profităm ca să ieşim din Hemaira.

în timp ce privesc peste umăr la prietenele mele, care deja au adoptat posturile de luptă, în ciuda diferenţei de forţe între noi şi Lepădaţi, urlătorul-morţii care-i conduce pe jatu izbucneşte în hohote de râs zgomotoase.

— N'goma?

Râde şi îşi şterge o lacrimă cu o gheară ascuţită ca un tăiş de cuţit.

— Crezi că asta v-a împiedicat pe voi să intraţi în Hemaira, un talisman al puterii de pe vremuri? Oraşul v-a fost deschis de la bun început, ba chiar v-a chemat. Idugu vă caută cu braţele deschise, doar ştii. Mamele voastre sunt cele care nu vor să fiţi aici, care nu vor să ştiţi...

— Ce să ştim?

Lângă mine, Melanis începe să se agite tot mai tare.

— Nu mai vorbi cu el şi luptă, Nuru. Trebuie să scăpăm de

aici.

Dar m-am săturat de întreruperile ei.

— Cum să scăpăm? întreb, făcând semn cu mâna în jur. Lepădaţii sunt, ce-i drept, mai puţini la număr, dar fiecare dintre ei face cât cel puţin trei-patru dintre noi. Ar fi altfel dacă ar fi aici doar grupul nostru şi dacă am lupta doar ca să fugim, dar acum avem cu noi toată Warthu Bera şi cele mai multe alaki sunt atât de slăbite, încât nu ar fi altceva decât carne de tun. Suntem prinşi în capcană, fără cale de scăpare.

Privesc scurt spre karmoko, încercând să-mi dau seama dacă au pus la cale vreun plan, dar ele continuă să vorbească în şoaptă între ele, profitând de faptul că liderul urlătorilor-morţii e atent la mine.

Lepădatul înaintează din nou, iar buzele i se ridică în rânjetul acela oribil. Nici măcar o privire nu-i aruncă lui Melanis când continuă:

— întreabă-te, Nuru, de ce ar pune la cale şiretlicul cu n‘goma? Şi de ce te-ar încătuşa cu atâta esenţă de-a lor împuţită încât să nu auzi nici sunetul vocilor fraţilor tăi, darămite să-ţi foloseşti puterile cu care te-ai născut? De ce ar căuta să te facă mai puţin decât ce eşti?

Cuvintele lui mi se strecoară în minte, făcându-se ecoul tuturor temerilor şi bănuielilor mele: mamele mă mint, mă folosesc pentru cine ştie ce scop pe care nu-l înţeleg bine.

Mamele nu mă iubesc.

Scutur din cap.

— Nu! exclam. Vrei tu să mă duci de nas.

îi văd limpede satisfacţia josnică din rânjet, viclenia din ochi. Poate există un sâmbure de adevăr şi în cuvintele lui – sau chiar un sâmbure foarte mare –, dar e întinat de o motivaţie ascunsă, de cine ştie ce plan mârşav.

— Ce vrei? întreb, încleştându-mi mai tare degetele pe

mânerul săbiilor atika. Lângă mine, Melanis spumegă de mânie.

— Ucide-l, Num, şuieră ea. Dacă nu, îl ucid eu.

Urlătorul-morţii se întoarce spre ea.

— Şi după aceea ce vei face, Melanis, Lumină între Alaki? Vei zbura înapoi la mamele tale dragi? o ia el în râs, ştiind prea bine că nu-i înţelege cuvintele. Spune-mi, cum vei ajunge la ele fără aripi?

Când mă încordez, gata s-o avertizez, Melanis se lansează ca fulgerul în aer.

E prea târziu. Deodată aud un şuier; o suliţă apare de nicăieri şi îi străpunge aripile, doborând-o.

— îndrăzneşti? răcneşte ea în timp ce corpul frânt i se izbeşte de pământ, iar aripile îi flutură neputincioase.

Căpetenia urlătorilor-morţii care a aruncat suliţa rânjeşte şi se retrage, urcând înapoi pe ziduri, până dispare în întuneric.

— îndrăzneşti să-mi aduci vătămare, vietate nedorită? mârâie ea la conducătorul jatu.

Belcalis şi celelalte dau fuga la ea şi încearcă s-o tragă la loc sigur, dar eu rămân pe loc, cu gândurile în dezordine. Tocmai mi-am dat seama de ceva: Melanis s-a mişcat înainte să-şi ia zborul suliţa. înainte chiar să mă încordez

eu după ameninţarea comandantului urlătorilor-morţii. N-a avut nevoie să-mi citească limbajul corpului şi nici pe al lui ca să se apere; ştia deja ce urma să se întâmple. Nu, a auzit ce urma să se întâmple, pentru că i-a spus urlătorul-morţii, ceea ce înseamnă că ea îl înţelegea – probabil înţelege de la început.

Mă răsucesc spre ea şi în mine se luptă şocul şi senzaţia că am fost trădată.

— Melanis? o întreb. îl înţelegi?

Prima născută nu face altceva decât să mă fixeze cu o privire răzvrătită, strângând din dinţi, în timp ce-şi smulge suliţa din aripi.

Când se ridică şi le scutură, fac un pas înapoi, simţindu-mă tot mai

trădată.

— I-ai înţeles de la început? şoptesc eu.

— Normal că ne-a înţeles.

în spatele meu, conducătorul urlătorilor-morţii pare amuzat.

— E Lumina între Alaki, preferata mamelor voastre. De ce crezi că ne-am străduit atât de mult s-o păstrăm? Şi ele de ce crezi că s-au străduit atât de tare s-o elibereze?

încep să mă clatin, pradă atâtor emoţii care s-au adunat în mine. Melanis îi înţelege pe urlătorii-morţii, pe cei numiţi Lepădaţi, îi aude când vorbesc. I-a auzit de la început, deşi eu nu reuşeam. Credeam că numai eu înţeleg toate limbile mamelor. Credeam că asta înseamnă să fii Nuru, că nimeni nu mai putea să facă ce puteam eu.

Şi totuşi, Melanis era capabilă de la început să comunice cu Lepădaţii. Dar n-a spus o vorbă.

— De ce? întreb, rănită. De ce nu mi-ai spus niciodată? De ce n-ai spus nimănui?

Melanis păstrează tăcerea, ca întotdeauna, aşa că răspunde în locul ei comandantul jatu, urlătorul-morţii.

— Răspunsul e simplu, Nuru, spune el. Mamele n-au vrut să afle nimeni. N-au vrut nici măcar ca preţioasele lor fiice să ştie că existăm. Vezi tu, pentru ele suntem odrasle nedorite, nu valorăm nici cât carnea dintr-un abator.

Are un ton straniu. E în el un tremur de-abia ascuns pe care ştiu că n-ar vrea să-l observ. Dintr-odată, îmi amintesc de bărbatul acesta în memoria lui Melanis, de durerea din ochii lui când privea în sus la mame. Un alt jatu, care se ruga de Aurite să-l iubească, dar fără folos.

Mă întorc din nou spre urlătorul-morţii, obosită. Cât de obosită sunt, cât de obosită.

— Ce vrei? îl întreb, stoarsă de puteri.

— Pe tine, spune el. Numai pe tine te vrea Idugu. Celelalte pot să ardă.

Se întoarce spre trupele lui şi ridică suliţa.

— Nu lăsaţi pe nimeni în picioare. Doar pe ea.

Cu un răget, urlătorii-morţii se reped spre noi. Dar când îmi ridic săbiile atika, gata să mă apăr, în curte răsună un chiot care-mi dă fiori pe şira spinării. Privesc în sus, ca toţi ceilalţi, şi o văd pe Sayuri în picioare pe metereze, fluturând o suliţă de aur.

— Surori de sânge! răcneşte ea. Apăraţi-vă neamul!

Acesta e singurul avertisment înainte ca toată împrejmuirea să mişune de trupuri masive, din care se ridică ceaţa: urlătoarele-morţii ţinute până acum prizoniere în Warthu Bera se năpustesc în rândul semenilor lor mai mari şi vineţii, un întreg potop venit să-i împingă înapoi. Cât ai clipi, aerul e sfâşiat de răgetele asurzitoare ale urlătoarelor-morţii care se folosesc de colţi, gheare şi chiar arme ca să-şi atace semenii.

O mână trage de mine. Britta, care s-a trezit şi încearcă să mă ducă într-un loc sigur, pe terenul din Warthu Bera.

— Hai, Deka! spune, târându-mă înapoi în fum.

O urmez printre focurile încă aprinse până în curte, unde stau de pază un grup de urlătoare-ale-morţii din Warthu Bera, în timp ce karmoko şi un jatu scund şi rumen la faţă, împreună cu alţi doi pe care nu-i văd prea bine, îndeamnă fetele să urce în căruţe, câte patru-cinci în fiecare.

Odată ajunse acolo, o fixez pe Britta, năucită.

— Ce se întâmplă? întreb, încă amorţită de şoc. Ce-a fost asta? Urlătoarele-morţii?

— Sayuri, vine răspunsul de la Melanis, care se apropie de noi şchiopătând, cu aripile atârnându-i în urmă. A chemat la ea toate urlătoarele-morţii din Warthu Bera. Chiar şi în forma ei de fiară, ne e în continuare loială. Nu şi-ar lăsa surorile pradă unor jatu.

Mă holbez la ea.

— Ne e loială? repet cu răceală. Nu există niciun „noi". Refuz să fiu tovarăşă cu cineva care mă minte şi pe mine, şi pe toţi cei din jur.

Nu mă obosesc să mai pomenesc cum s-a referit la Sayuri, fiindcă ştiu că nu e în stare să priceapă ce mă deranjează la exprimarea ei.

Acum o înţeleg pe Melanis, înţeleg cum îi funcţionează mintea. Am văzut atâtea indicii, am auzit-o spunând atâtea lucruri mărunte pe care le-am ignorat, crezând că ţin doar de vârsta ei. Dar făceau parte dintr-o imagine de ansamblu mult mai mare şi mult mai condamnabilă: în ochii lui Melanis, există fiinţe care contează şi fiinţe care nu. Zeiţele, alaki – numai ele au vreo valoare pentru Prima născută cea înaripată. Toţi ceilalţi n-au decât să ardă.

Melanis dă din umeri.

— Uneori minciunile sunt pentru binele tău. Te împiedică să cazi pradă celor care-ţi vor răul.

— Ca Idugu, vrei să spui?

— Ca el, încuviinţează ea.

— Deci recunoşti că există. Că îl cunoşti, că ai ştiut de la început de existenţa lui.

Ceea ce înseamnă că şi mamele ştiau...

Melanis se mulţumeşte să clipească repede şi toate bănuielile mi se confirmă. Ea şi Auritele au ştiut de Idugu de la bun început. Au ştiut de urlătorii-morţii masculi din capul locului. Dar nouă nu ne-au spus, doar ne-au trimis la Zhushan să-l capturăm pe seniorul Kadiri şi să luăm talismanul angoro.

Dar ce e angoro de fapt? Şi de ce sunt atât de disperate să-l obţină, încât au riscat să mă trimită pe mine după el? Acum ştiu că, în mod aproape sigur, nu e ce mi-au spus ele – vreun obiect misterios care le fură puterea. Să fie o armă, cum credeam mai demult? Poate chiar o persoană? Are vreo legătură cu cataclismul, cel pe care Mâini-Albe nici acum nu reuşeşte să şi-l amintească?

Ba mai rău, ce le-a făcut pe mame să presupună automat că li-l voi preda odată ce-l găsesc?

Colierul... Cuvintele mi se furişează în minte, acuzatoare. Auritele n-au avut deloc temeri în legătură cu ce puteam face, pentru că mi-au pus zgardă – o zgardă care mă făcea mereu supusă, mereu a lor. Dar acum am scos-o.

Mai fac un pas spre Melanis.

— Idugu e el un monstru, un rău pur care ne pradă surorile, dar cel puţin, din câte ştiu, nu m-a minţit niciodată.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că există nişte lucruri pe care nu le ştiu şi o singură zeitate care pare dispusă să mi le spună.

Trag aer în piept, ştiind foarte bine că ceea ce urmează să rostesc mă va despărţi aproape sigur de mame pentru totdeauna, şi de ele, şi de tot ce mi-a fost familiar până acum.

— Mă voi duce să vorbesc cu Idugu, îi spun. Mă voi duce să

aflu ce nu-mi

dezvăluie mamele.

— Ai fi în stare să-ţi părăseşti surorile de sânge pe câmpul de luptă doar aşa, de dragul unei cauze egoiste?

Ochii lui Melanis au căpătat o scânteiere stranie şi ştiu, aproape fără urmă de îndoială, că prin ei privesc mamele. Le simt, o putere îndepărtată, dar care nu mai are acelaşi efect asupra mea ca odinioară.

Arunc o privire în urmă, la curtea de dincolo de zidul interior, unde urletele devin tot mai stinse cu fiecare clipă care trece. Oricât de mari şi de impunători ar fi, nici măcar Lepădaţii nu pot ţine piept numărului uriaş de urlătoare-ale-morţii din Warthu Bera şi deceniilor de resentimente şi agresiune pe care le ţin în ele. Deja au pierdut lupta.

— Ce câmp de luptă? răspund în cele din urmă. Nu văd decât un cimitir. Lupta s-a terminat, la fel şi discuţia noastră.

Melanis mă apucă de braţ atât de repede, că nici n-o văd când se mişcă.

— Dacă faci asta, nu vei mai fi primită niciodată în Abeya.

Vocea ei are mai multe nuanţe, ca şi cum mamele ar vorbi prin gura ei. Privesc în jos şi, încet şi hotărât, îi iau degetele de pe mâna mea.

— Sunt Num, singura fiică în care curge tot sângele Auritelor. Nu-mi spui tu ce să fac şi nu mă tratezi de sus. Numai mamele au dreptul să-mi revoce dreptul de a intra în Abeya, iar tu nu eşti una dintre ele… aşa e?

întrebarea o adaug doar ca s-o zgândăresc.

Văzând că nu primesc niciun răspuns, mă îndepărtez. N-am de gând să mă mai las manipulată de mame, să fiu marioneta lor.

— Deka! mă strigă Melanis din urmă, iar vocea ei are în continuare nuanţele acelea. Deka! Nu face asta!

Dar eu n-o mai aud. Nu le mai aud.

Mă opresc lângă karmoko. Aproape au terminat de mânat fetele în căruţe, ajutate de Rustam, iubitul lui karmoko Calderis, jatu cel scund şi rumen la faţă pe care l-am văzut mai devreme, şi de prietenii lui Keta, Chernor şi Ashok. Se pare că şi-au schimbat atitudinea, ceea ce e bine. Mi-ar părea rău să fiu nevoită să-i spintec cu sabia.

— Bănuiesc că acum ne luăm rămas-bun, spune karmoko Thandiwe când mă apropii.

— Da, îi răspund, apoi înclin din cap cu respect către toate karmoko. A fost minunat să vă revăd. Sper să ne întâlnim din nou, în împrejurări mai bune, dar eu trebuie să plec mai departe. Deocamdată, conduceţi-le pe fete afară din oraş şi daţi o mână de ajutor pe terenurile de antrenament pe la care treceţi până la ieşire. Am ceva de făcut.

Apoi mă întorc spre prietenii mei.

— Să mergem, spun cu hotărâre. Idugu ne aşteaptă la Marele Templu. Să-i facem pe plac.

29

Pe străzi domneşte haosul când începem să urcăm dealul spre Marele Templu. Asha îi însoţeşte pe Rian, Mehrut, Gazai şi celelalte surori de sânge către ieşirea din Hemaira, unde aşteaptă Armata Zeiţelor, pregătită să le primească şi pe ele, şi pe karmoko. Le-am instruit să le povestească tuturor comandantelor din armată planul de atac împotriva Abeyei, pentru că am o bănuială că Melanis nu s-a oprit din drum ca să avertizeze pe cineva. Ce fac cu informaţia le priveşte. Deocamdată, toate fetele şi urlătoarele-morţii din grupul meu sunt înghesuite în două căruţe pe care le-am luat din Warthu Bera şi încercăm să rămânem cât mai nemişcate sub prelata băţoasă, în timp ce băieţii ne mână spre destinaţie, conduşi de Acalan. El cunoaşte Marele Templu în amănunt, deci e cel mai bun ca ghid. Şi cel mai dornic să ne îndrume. După câte am trăit în ultimele zile, e în sfârşit pregătit să se întoarcă în sălaşul acela al coşmarurilor, de unde-i vin cele mai urâte amintiri; e în sfârşit pregătit să-şi privească demonii în ochi. Ceea ce se potriveşte de minune, pentru că dacă vizita noastră la templu se desfăşoară aşa cum mă aştept, va avea nevoie de tot curajul de care e în stare.

— Deci chiar crezi că mamele vorbeau prin ea?

întrebarea vine din senin de la Britta, de-acum complet trează, care m-a ascultat explicând ce s-a întâmplat cu Melanis, cu o figură îngrijorată.

Celelalte încă dorm, sforăiturile lui Ixa îmi fac să-mi fluture şuviţele împletite, aşa că vorbesc în şoaptă când îi răspund:

— Parcă le vedeam în ochii ei. Şi le simţeam puterea – aş recunoaşte-o oriunde.

— De ce crezi că nu vor să vorbeşti cu Idugu?

— Nu ştiu, îi spun. Dar am nişte bănuieli.

Britta se întinde şi îmi atinge mâna.

— Deka, rezişti? Dacă mamele chiar ţi-or ascuns ceva important – mai important decât tot ce-om descoperit pân-acum? O să rezişti?

— Dar tu?

Când Britta se încruntă spre mine, îi explic.

— Toate astea vă afectează şi pe voi la fel de mult ca pe mine. Dacă mamele îmi ascund mie ceva şi mai mare – atunci n-o să mă mai întorc la ele... Ceea ce înseamnă că s-ar putea să nu vă mai dea voie nici vouă să mai intraţi în Abeya, pentru că veţi fi considerate trădătoare.

Posibilitatea asta mă apasă pe piept ca o greutate, mă sufocă. Le răpesc pe celelalte de la casa lor, le împiedic să se întoarcă la singurul loc sigur pe care-l avem acum.

Mă trag mai aproape de Britta, dintr-odată disperată.

— Nu e nevoie să veniţi cu mine. Puteţi să vă întoarceţi acasă şi mamele o să vă accepte. O să vă primească.

— Serios, Deka? pufneşte Britta, dându-şi ochii peste cap. Chiar crezi că te-aş lăsa? Acasă înseamnă unde eşti tu, năroado. Unde suntem toate. Şi când ne aflam la Warthu Bera şi totul era groaznic, ne simţeam acasă pentru că eraţi toate acolo.

— Nici eu n-aş fi zis-o mai bine, spune Belcalis, întorcându-se pe banchetă ca să fie cu faţa la mine – se vede că s-a trezit şi ea. Mă scoateţi voi din minţi şi n-aveţi prea multă judecată, dar tot familia mea sunteţi.

— De acord, intonează în cor Adwapa şi Asha de la picioarele noastre, unde stau înghesuite.

Ochii mi se împăienjenesc de lacrimi – sunt lacrimi de fericire.

— Vă iubesc, tâmpitelor, şoptesc. Şi voi sunteţi casa mea.

— Mă rog, chiar aşa e, acum că Warthu Bera arde, spune Britta cu tristeţe.
Era un loc de doi bani plin cu oameni de doi bani, dar într-o vreme o fost locul nostru, nu?

Chicotesc.

— Ţineţi minte când a fost pedepsită cu jupuirea toată echipa lui Mehrut şi le-am făcut gogoşi să le înveselim?

Britta zâmbeşte amintindu-şi.

— Ce de făină de nuci am furat de la bucătării!

— Aşa de tare s-a înfuriat matroana Nasra, că a scos flăcări pe nas săptămâni întregi, râde Asha.

— Ne-o făcut chisăliţă cu rungu ăla al ei, dar nici una n-o ciripit. Ce vremuri, oftează Britta. Pe atunci era mai simplu. Brutal, da' simplu.

— Să sperăm că n-o să treacă mult până să fie totul simplu din nou – dar fără partea brutală, spun eu în timp ce căruţa hurducăie mai departe, apropiindu-se de-acum de templu.

în jurul nostru se înteţeşte ropotul de copite, însoţit de strigăte şi ordine agitate. Jatu de la templu sunt trimişi pe zidurile Hemairei, în încercarea de a le opri să iasă din Warthu Bera pe alaki şi urlătoarele-morţii şi a le împiedica să le urmeze pe celelalte surori de sânge de pe alte terenuri de antrenament. Câţiva jatu strigă la Acalan fiindcă le stă în drum, dar el îi ignoră şi mână căruţa înainte fără şovăire, până când, într-un târziu, strigătele se sting în depărtare şi începem să încetinim.

Când roţile se opresc, mă încordez toată, cu muşchii strânşi. Am ajuns.

Templul e aproape tăcut când ieşim afară, iar primele raze ale soarelui la răsărit de-abia dacă se ghicesc la orizont. Am început lupta la Warthu Bera ieri, când se lăsa seara; acum în sfârşit a venit dimineaţa. Ultimii câţiva jatu şi urlători-ai-morţii Lepădaţi de la templu au ieşit de mult pe porţi şi se îndreaptă spre

zidurile Hemairei, care se întrezăresc în depărtare, izvor de

lumini şi zgomote. Acum că Armata Zeiţelor a pus mâna pe simboluri kaduth, îşi face intrarea în Hemaira, gata să le ajute pe toate alaki care fug, să elibereze toate femeile care vor să fie eliberate. E momentul perfect să ne strecurăm în Marele Templu.

După ce Acalan ne conduce la o uşiţă din spate, mă întorc spre

ceilalţi.

— Pregătiţi? întreb.

— Mai pregătiţi de-atât nu se poate, spune Keita şi mă

strânge de mână.

Mă mut de pe un picior pe altul, şovăitoare.

— Nu ştiu ce-o să găsim acolo, le spun sincer.
— Nu contează, atâta timp cât suntem împreună, spune Britta, luându-mi cealaltă mână.

Dau din cap spre ea, neîncrezătoare, apoi arunc o privire în jos la Ixa, care deja ţopăie pe jos în forma de zburător-al-nopţii. Ne duci la Idugu? îl întreb.

Deka, răspunde el, apoi intră în zbor pe uşă de cum o deschid.

îl urmez, sigură că ne va duce unde trebuie. Ixa simte prezenţele divine. Va şti unde să-l caute.

Gărzile de pe coridorul îngust tresar când ne văd venind, dar Nimita e pe ei înainte să apuce să ţipe; ghearele sale le despică armura mai repede decât ar trece un cuţit prin unt. De fapt, aproape că mă amuză lipsa lor de prevedere. După cât aur au

investit preoţii în armura pentru urlătorii-morţii Lepădaţi, nici nu le-a trecut prin cap să-şi echipeze şi gărzile proprii. Ixa merge mai departe, înaintea noastră, cu ochii-n patru. Pluteşte pe coridoarele templului, evitând cu grijă grupuri de preoţi şi acoliţi care patrulează după program şi se roagă în şoaptă. Acalan ne-a spus că toţi preoţii de rang înalt ori ar trebui să fie deja alături de jatu pe zidurile Hemairei, ca să le binecuvânteze eforturile, ori sunt prea în vârstă să mai umble prin templu la o oră atât de înaintată – de fapt, atât de devreme – şi dorm tun, ceea ce e o uşurare. Nu sunt împotriva uciderii preoţilor, dar cei mai mulţi dintre cei rămaşi aici sunt

acoliţi, tineri cărora de-abia le-au răsărit primele tuleie, însărcinaţi cu întreţinerea focurilor din templu în toiul nopţii, şi preoţi de rang mai mic.

Cu cât înaintăm în templu, cu atât mai bogate sunt podoabele – basoreliefuri pe pereţi, etajere nesfârşite cu pergamente îndesate prin toate colţurile. Dar oricât m-aş strădui, nu văd sculpturile pe care le-am văzut data trecută când am fost aici. Cele cu firul de aur care nu-mi dădea pace. Poate sunt mai aproape de sanctuarul interior, unde presupun că sălăşluieşte şi Idugu. Dacă seamănă cu mamele, ne va aştepta acolo, după ce ne-a simţit prezenţa încă din clipa când am pus piciorul în incinta templului. Din fericire, însă, nu e la fel de iubitor de capcane ca ele – dar, pe de altă parte, având în vedere că toată Hemaira e teritoriul lui, nici nu are nevoie.

După ce zboară o vreme, Ixa coteşte spre un colţ întunecat care se dovedeşte a adăposti o scară. Mă încrunt la treptele care urcă în spirală prin întuneric: mai sus, torţele plăpânde de-abia mai risipesc din beznă.

— Acolo sus e Idugu? întreb.

Deka, ciripeşte Ixa.

— Treptele astea nu le-am mai văzut niciodată.

Mă întorc la auzul cuvintelor lui Acalan, care arată puţin confuz.

— Credeam că ai fost peste tot prin templu, spune Kweku,

încruntat şi el.

— Aici nu, spune el. Acoliţilor nu li se dă voie aşa de

departe.

— Atunci suntem pe drumul cel bun, conchid eu şi urc după Ixa pe scările atât de tulburător de întunecate şi pustii, încât paşii noştri răsună cu ecou în aerul zorilor.

Parcă Idugu a avut grijă să întâlnim cât mai puţine obstacole, ceea ce are sens. Vrea să venim la el. Nu pot înăbuşi tulburarea pe care mi-o provoacă acest gând.

în cele din urmă, Ixa ne conduce la o uşă masivă de lemn, aidoma celor pe care le place preoţilor să le pună în locurile cu obiecte sacre. Drept mânere

are doi kuru, simbolul Soarelui de aur, iar pe podea e încrustat cu aur unul mai mare. Când ne apropiem de ea, aerul se schimbă, se face mai întunecat, mai apăsător. Până să ajungem în faţa ei, mi s-au ridicat toate firele de păr fine de pe braţe, iar pe ceafă simt furnicături. Recunosc senzaţia aceasta familiară, sinistră.

Idugu. E aici.

Dar, pentru prima oară, nu-mi vine să mă trag înapoi la contactul febril cu prezenţa lui. Doar mă uit în jos la Ixa. Bravo, îi spun în gând.

Deka, ciripeşte el, mulţumit.

Mă întorc spre ceilalţi.

— Aşteptaţi aici.

îmi răspunde o pufnitură neîncrezătoare.

— Nicio şansă, spune Keita, venind lângă mine. Merg cu tine.

— Şi eu la fel, întăreşte Britta, apoi îi aruncă o privire lui Li.

îşi transmit din priviri mesaje ascunse, dar apoi, spre surprinderea mea, Li păşeşte înainte, o cuprinde pe Britta într-o îmbrăţişare strânsă şi o sărută pe creştet, iar ea îşi îngroapă faţa în pieptul lui, roşind. Sub ochii noştri uluiţi, îi şopteşte ceva la ureche, apoi se retrage.

— Noi aşteptăm aici şi păzim uşa cât aveţi nevoie, spune

el cu glas tare, fără să-şi ia ochii de la Britta, care e în continuare îmbujorată; e clar că următoarele cuvinte le spune numai şi numai pentru ea. Norocul fie cu voi, adaugă el încet.

— Şi cu voi, răspunde Britta, roşie ca racul.

Când îmi observă expresia, se înroşeşte şi mai tare.

— Să nu te-aud, Deka, şuieră ea. Vorbesc serios.

Ridic mâinile repede.

— Dar nici nu...

îmi mor cuvintele pe buze.

Canaturile uşii se deschid singure, scârţâind. Odată ce se dau de tot la o parte şi ne permit să vedem bine pentru prima oară ce se află înăuntru, rămân cu gura căscată.

încăperea care ni se întinde în faţă e colosală, o structură impunătoare, enormă, aproape cât tot Templul Auritelor. Nu are cum să existe în turnuleţul acesta care se ridică deasupra Marelui Templu. Nu are cum să existe în niciun turn, oriunde ar fi el. Dar nu-mi bat capul să mă întreb cum şi de ce; toată atenţia îmi e captată de ceea ce se află la capătul opus al sălii: patru tronuri masive de aur şi pe fiecare dintre ele o statuie de aur la fel de masivă. Rămân cu ochii la ele, incapabilă să mă clintesc, incapabilă să respir. Şocul mi-a prefăcut picioarele în plumb.

— Statuile..., şoptesc.

— Arată ca mamele.

Brittei i se citeşte limpede consternarea pe faţă când vine, împleticit, lângă mine.

— Arată exact ca mamele.

— Dar sunt bărbaţi, spun eu şi sângele mi se urcă la cap în timp ce mă străduiesc să înţeleg ce văd.

Statuile de pe tronuri sunt identice cu Auritele. Aceleaşi chipuri, aceleaşi robe, aceleaşi cu totul – numai că toate sunt bărbaţi. Copii masculine perfecte ale mamelor care stau acolo, adormite. Unul are până şi aripi, ca mama Beda. în timp ce le privesc, îmi străfulgeră prin minte amintiri, iar firele încep în sfârşit să se lege: momentul în care Anok întindea mâna spre Neîndurător, vinovăţia pe care o simţea pentru ceva ce făcuseră ea şi surorile ei. Apoi, sculpturile pe care le-am văzut când ne-a adus uşa aici pentru prima

oară, cele care arătau ca patru războinice în luptă cu patru bărbaţi de care erau legate. Războinicele acelea erau Auritele, îmi dau eu seama acum, ceea ce înseamnă că cei cu care se luptau sunt zeii aceştia.

îmi apare în minte o viziune cu indolo, două creaturi legate cu un fir de aur.

Şi toate piesele se aşază la locul lor. De atâta timp am crezut că Idugu e o singură entitate, o fiinţă misterioasă unică, ascunsă în sălaşul său îndepărtat, care râde de încercările noastre de a-l găsi. Dar dacă în loc de o singură fiinţă misterioasă sunt patru? Patru zei bărbaţi, patru fraţi ai Auritelor. Patru Neîndurători.

Ceea ce înseamnă că minciunile mamelor sunt şi mai mari decât credeam. Nu au creat Otera singure. Au fost acolo şi fraţii lor. Şi ei există de la început.

— Ce e asta, Deka? întreabă Britta. Cum se poate să fie toate astea aici?

Nu pot formula niciun răspuns la întrebarea ei. Capul parcă îmi e umplut cu vată. Aerul s-a îngroşat, prezenţa lui Idugu e aproape copleşitoare. Ne urmăreşte – nu, ne urmăresc. Aşteaptă... Dar ce aşteaptă, asta încă nu ştiu.

Privesc în sus, ca o provocare.

— Ce e asta, un joc? Vă jucaţi cu noi, aşa e?

Văzând că nu primesc niciun răspuns, mă întorc spre cele patru

tronuri.

— Sunteţi fraţii Auritelor? De-asta m-aţi adus aici prima oară? Ca să văd ce sunteţi?

Acum înţeleg de ce ne-au luat uşile şi ne-au adus tocmai din Provinciile de la răsărit. Fraţii (poate împreună se numesc

Idugu, sau poate Neîndurătorii, nu sunt sigură) au încercat să mă aducă aici, să-mi vorbească. Dar eu am schimbat uşa înainte să apuce s-o facă şi am evadat.

însă acum m-am întors. Exact de unde am plecat.

Ca răspuns la întrebarea mea, în sală se revarsă puterea, iar mangalurile cu jăratic izbucnesc în flăcări unul după altul, o linie dreaptă care mă îndrumă spre postamentul pe care se află statuile. Nu trebuie decât să urc scările, să

stau în faţa lor şi voi găsi răspuns la toate întrebările.

E în sânge... Cuvintele mă înfioară.

Mă întorc spre Britta, care freamătă în spatele meu, îngrijorată.
— Acum voi trebuie să plecaţi, îi spun. Tu şi Keita trebuie să-i avertizaţi pe ceilalţi să fie gata de fugă. Eu am nişte întrebări de pus aici.

Apoi adaug, de data asta mai blând:

— Dacă se întâmplă ceva, spune-i lui Keita că el are

comanda.

— Dar, Deka...

— Trebuie să fac asta, Britta. Trebuie să ştiu.

Aprobă din cap. Oftează.

— Bine. Ai grijă, Deka.

— Şi tu, Britta, îi spun şi o îmbrăţişez.

Apoi se duce.
îngenunchez; scot pumnalul ascuns în cizmă. Nu e nici pe departe la fel de împodobit precum cel ceremonial pe care l-am folosit când le-am eliberat pe zeiţe, dar tăişul tot tăiş e. Şi atâta timp cât e în mâna mea, cred că va fi de ajuns. Acum înţeleg de ce mi-a spus Anok cuvintele acelea de mult, când m-a pus să privesc atent colierul. Mă pregătea pentru asta, pentru clipa când voi fi faţă în faţă cu adevărul dezvăluit. Nu trebuie decât să urc treptele, să adun nişte sânge de la Idugu în formă lichidă şi voi avea toate răspunsurile pe care le caut. Apoi voi fi în măsură să judec adevărul mamelor, adevărul Oterei, cu mintea mea.

încep să urc.

Prima statuie la care ajung e a unui bărbat mai în vârstă, sever, cu înţelepciunea erelor nesfârşite în privire, nasul lat şi expresia pusă pe şotii

aproape identice cu ale lui Ahok. Rămân pe loc o clipă şi mă uit la el cu atenţie. Să fie statuia aceasta un Idugu adormit, fiindcă aşa am decis să-i numesc, sau doar o reprezentare? Nu sunt sigură, dar un lucru ştiu: că aurul care o acoperă conţine esenţă divină. Puterea se revarsă dinspre el în valuri, un freamăt subtil pe care-l simt pe sub piele. Îmi tai palma cu pumnalul şi aştept răbdătoare până începe să se adune sângele.

Atinge-l şi vezi... îmi şopteşte o voce în minte. A mea sau a celor patru Idugu, nu sunt sigură.

Oricum ar fi, răspund cu glas tare.

— Bine. Arătaţi-mi totul.

Şi ating aurul.

30

Sunt din nou în oceanul celest întunecat; trec pe lângă mine galaxii în rotaţie, sori se nasc şi mor în universuri îndepărtate. Numai eu rămân nemişcată, privesc. Acolo, imediat în spatele vălului, al barierei nevăzute care desparte lumile, se află un lanţ de munţi pe care-l recunosc imediat, în ciuda sălbăticiei care domneşte luxuriant pe el: N'Oyo. Vârful cel mai înalt e semeţ, încă neatins de templul care îl va încorona într-o zi. Dar pe câmpiile de la poalele lui – haos. Armate se ciocnesc, armură se izbeşte de armură, sabie se izbeşte de sabie. Iar eu – noi – rămânem unde suntem, nu-i putem ajuta. Acum ne simt, o uniune de fiinţe împletite într-una, dar fiecare cu conştiinţa sa separată. Ne copleşeşte tristeţea, îndepărtată, totuşi intensă. Jalea ne e colorată în nuanţe de albastru şi argintiu, care întunecă aurul ce scânteiază pe siluetele noastre celeste. Huruie tunetul, valurile oceanului se rostogolesc ca răspuns la deznădejdea noastră.

De secole întregi tot încercăm, fără sorţi de izbândă, să ajutăm omenirea să-şi ignore instinctele cele mai josnice, cele care o împing spre distrugere şi război. Orice am face, oamenii se împotrivesc întotdeauna. Fug de noi în trupurile lor muritoare fragile. Dar nu-i putem învinui pentru frica lor. Numai vederea noastră e de ajuns ca să-i prefacă în cenuşă, doar cei mai puternici rezistă; iar când îi înmulţim ca să producem departe-văzători care să vorbească în numele nostru, şi ei sunt cuprinşi de nebunie pe loc. Cum să-i ajutăm pe oameni dacă nu putem nici comunica?

Cum să ajungem la ei dacă simpla noastră apropiere le aduce moartea?

Enigma ne frământă, verdele şi portocaliul sunt culorile consternării noastre. Un vulcan îndepărtat erupe ca reacţie la tulburarea noastră.

Dar dacă ne-am schimba forma, dacă ne-am face să arătăm cum sunt ei, muritori? Gândul ne trece prin minte, o idee care capătă forţă pe măsură ce o contemplăm în nuanţe de albastru şi mov. Zefiri înfioară aerul. înfloresc

flori.

Dar cum? Altcineva din conştiinţa noastră gândeşte: Oamenii au formă preponderent dimorfă şi privesc cu ochi bănuitori pe oricine e diferit. Nu ar face la fel şi cu noi dacă ne-am înfăţişa aşa cum suntem ?

Am putea deveni doi. Gândul se propagă ca o undă prin obştea noastră. Fiecare dintre noi s-ar putea separa. Masculin şi feminin. Sau aproximativ, după cum dorim.

Masculin şi feminin... Simplul gând ne tulbură. Oamenilor le place să se despartă în funcţie de aceste graniţe, deşi nu sunt atât de uşor de împărţit. Există atâtea diferenţe. Atâtea. Dar oamenii le fac întotdeauna rău celor pe care nu-i pot măsura cu uşurinţă. îi obligă să aleagă – bărbat, femeie. Ori una, ori alta. Când ne gândim că şi noi trebuie să alegem... Să ne limităm la forme atât de mărginite. Neplăcerea ne înţeapă cu roşu şi portocaliu, făcând păduri îndepărtate să se usuce până rămâne doar deşert.

Cât de neelegant, oftează altcineva. Nu am vrea să ne despicăm în două. Să ne despărţim pentru totdeauna. Obştea noastră are mai mulţi membri, dar în acelaşi timp suntem o unitate, legată de forţele care ne unesc între noi şi cu toate celelalte lucruri din cosmos.

Poate că nu ar fi nevoie să recurgem la mijloace chiar permanente, cugetă altcineva.

Ne întoarcem atenţia, odată cu entitatea aceea, spre pământul de dedesubt, unde o creatură măruntă, cu siluetă graţioasă, se strecoară printre arbuşti cu cele două trupuri ale sale legate de un fir de aur strălucitor.

Se numeşte indolo, şopteşte entitatea cealaltă, încântată. Două componente separate, dar un singur întreg.

Ne aplecăm, ca să-i studiem forma. Spre surprinderea noastră, creatura aceasta, indolo, nici nu se mistuie în flăcări, nici nu fuge la vederea noastră. Doar ne priveşte la rândul său cu două perechi de ochi aurii care clipesc gânditor.

Un indolo, murmurăm noi, iar gândul ne place tot mai mult Poate că asta vom deveni.

Mă trezesc, trăgând scurt aer în piept.

Când deschid ochii, clipind alene, templul e pustiu. Şi tăcut, cu excepţia flăcărilor care pocnesc şi scot scântei în talerele cu jăratic. Parcă aş fi singură pe lume. Dar ştiu că nu sunt. Tovarăşii mei sunt undeva dincolo de uşă. Dacă sunt foarte atentă, le aud mişcările, sunete surde, fiecare distinct şi nefiresc de încet. Aerul mi se pare aproape ca atunci, în peşterile de sub Warthu Bera, când mă deplasam atât de repede încât totul părea să se târască lent ca un melc. Dar ştiu că acum nu e asta. Nu mă mişc repede – de fapt nu mă mişc deloc. Idugu distorsionează timpul. Mai precis, toată sala aceasta este distorsiunea. Exact la fel e şi Sala Zeiţelor, numai că în loc de râul de stele, în încăperea aceasta e ascuns un templu întreg. Pe vremuri, aş fi spus că e un miracol, dar acum îl recunosc aşa cum este: o toană nestatornică a unor zei nestatornici.

Mă apropii de statui şi observ cât de vii au început să arate. Din ele se ridică o căldură, ca şi cum ar respira. Şi mai grăitor e faptul că am palma atât de mânjită de aur, că trebuie să-l şterg cu hainele pe care le port pe sub armură. Deci aveam dreptate: acestea sunt formele adormite ale lui Idugu. Numai că nu se trezesc cum s-au trezit mamele când mi-am atins sângele de aurul care le ţinea prizoniere. Oare să fie şi ei cumva încătuşaţi ca mamele?

Nu, nu se poate. De atâta timp comunică cu mine.

Ridic privirea spre ei.

— De ce mi-aţi arătat amintirea aceea? întreb. Ca să dovediţi că sunteţi fraţii Auritelor?

— Fraţi?

Cuvântul dispreţuitor mi se rostogoleşte pe sub piele, o mie de voci într-una singură. Privesc în sus şi văd gurile lui Idugu mişcându-se în vălurele vizibile pe sub aurul care le acoperă.

— După câte ai văzut, chiar crezi că asta suntem?

— Atunci ce să cred? întreb. Că sunteţi un fel de echivalent al mamelor? Că pe vremuri aţi fost una cu ele, ca indolo?

— Atunci, acum, întotdeauna. Una şi aceeaşi fiinţă.

— Atunci de ce toate astea? întreb, arătând în jur. Templele separate, alaki sacrificate – sângele, luptele? De ce să nu vă reuniţi cu celelalte părţi ale voastre dacă asta sunt?

— Pentru că ele au ales să rupă legătura dintre noi!

Podeaua se îndoaie sub forţa furiei lui Idugu.

— Ai văzut amintirile! Ele ne-au întemniţat aici, ele ne-au ascuns de lume! Ele au fost cele care au hotărât să ne fure toţi copiii ca să fie numai ai lor. Alaki, jatu – i-au luat pe toţi. I-au constrâns să se potrivească cu ce credeau ele că trebuie să fie lumea.

Prin minte îmi săgetează imagini: Mâini-Albe ieşind dintr-un bazin cu aur, în toată gloria sa, o fiinţă de toate genurile, cu posibilităţi nesfârşite. O fiinţă la fel de divină ca esenţa din care a fost creată. Dar mamele sunt îngrozite de înfăţişarea sa, aşa că îi resping toate celelalte aspecte, cioplesc la fiinţa aceea până nu rămân decât cele feminine. în tot acest timp, Idugu privesc de dincolo de văl, neajutoraţi. Le urmăresc apoi pe mame cum creează alţi copii, înălţându-i pe cei feminini şi ignorându-i pe cei masculini şi pe yandau, în vreme ce ele se distrează cu oamenii şi construiesc imperiul care se va numi într-o zi Otera. în tot acest timp, Idugu privesc, prizonieri în temniţa lor, în lumea aceea dintre lumi, iar tărâmul ceresc se face RoşuPortocaliuROŞU de FURIA MÂNIA neagrăgri sumbră FOAMEA...

Mă smulg din amintiri, fiindcă nu le mai fac faţă. Sunt prea

intense, prea copleşitoare. Şi nu sunt decât jumătate din poveste – jumătatea Idugu. Mai

demult le-aş fi luat drept adevărul întreg, dar nu mai sunt naivă ca înainte. Nu văd nicăieri motivul pentru care mamele i-au lăsat prizonieri pe Idugu şi nici cum au reuşit Idugu să-şi ascundă atâta timp, de ele şi de alaki, puterea tot mai mare. Amintirile acestea sunt o manipulare şi nici măcar una care se respectă, în comparaţie cu uneltirile lui Mâini-Albe.

Simt o furie arzătoare.

— Minciuni! răcnesc. Minciuni şi iar minciuni! Vă aşteptaţi să cred că zeii masculini care pun bărbaţii mai presus de toţi ceilalţi au preţuit o fiinţă ca Mâini-Albe? Că au plâns de jale pentru soarta sa? Toate astea sunt neadevăruri convenabile ca să mă faceţi să le urăsc pe mame, ca să mă faceţi să mă îndoiesc de toate faptele lor.

Şi nu am nevoie de niciun ajutor ca să fac ce deja începusem să fac de una singură.

Răspunsul, fireşte, îi nemulţumeşte pe Idugu.

— Tu vorbeşti de minciuni, Deka? vine reacţia dispreţuitoare. Ai venit aici ca să găseşti angoro, nu-i aşa? Mamele tale ţi-au spus ce e? Ţi-au spus că e un tron de aur dătător de putere?

— Şi dacă mi-au zis? mă strâmb. Vă oferiţi să mi-l daţi?

Idugu continuă ca şi cum nici n-aş fi vorbit.

— Auritele nu te-au informat de existenţa noastră, nu ţi-au spus că există şi alţi zei. Nu ţi-au spus decât că ele sunt singurele, unicele creatoare ale voastre, alaki şi jatu. Spune-ne, de ce crezi că au făcut-o? De ce au păstrat pentru ele toată

adoraţia, toată gloria? De ce ne-au ascuns, de ce ne-au înfometat?

Cuvântul zguduie sala şi îmi trezeşte o imagine în minte: Idugu privindu-le pe Aurite de dincolo de văl, cu roşu-portocaliul acela al furiei, al turbării, clocotind în ei. Dar pe sub emoţiile lor şerpuieşte discret o altă culoare, una pe care am văzut-o atât de puţin, încât a dispărut înainte să apuc s-o înţeleg. Negru, subţire şi sumbru – neajutorare. Foame...

Şi, în sfârşit, cuvintele spuse de Mâini-Albe nu mai departe de acum câteva dimineţi au sens: Numele dau lucrurilor putere. Chiar şi zeilor.

Revelaţia mă face să mă cutremur: mamele le-au răpit lui Idugu numele şi identităţile şi, astfel, le-au refuzat şansa de a fi veneraţi. Toţi zeii au nevoie de veneraţie ca să supravieţuiască. Se hrănesc din supunerea şi credinţa oamenilor. Dar Auritele i-au lipsit pe Idugu de adoraţie, apoi i-au surghiunit dincolo de văl ca să moară de o moarte care se anunţa foarte înceată şi dureroasă.

Şi totuşi, sunt încă aici.

Cum e posibil să mai existe? îmi iese din nou la suprafaţă mintea raţională, care împunge afirmaţiile lui Idugu şi lasă găuri în ele. După câte ştiu, conştiinţa ar fi trebuit să li se stingă de mult. Ar trebui să fie doar cu o treaptă mai sus de energia plutitoare prin univers. Cum se poate să existe în continuare, să-mi vorbească în acest templu al lui Oyomo, dacă...

Stai.

Acest templu al lui Oyomo.

Oyomo...

Mi se scurge tot aerul din plămâni.
— Voi l-aţi creat pe Oyomo! exclam. Aţi făcut o identitate nouă care să vă ajute să vă hrăniţi!

E perfect logic. Nu e de mirare că jatu au reuşit să le ia prin surprindere pe Aurite şi să le întemniţeze – îi aveau drept conducători pe Idugu, iar mamele nu ştiau. îi credeau pe Idugu închişi la loc sigur, dincolo de văl, murind încet de foame. Dar fără ştirea lor, părţile lor complementare creaseră o identitate nouă pe nume Oyomo şi, cu ajutorul ei, îi manipulaseră pe jatu să urmeze o cale nouă, numită înţelepciunile Veşnice. Iar dacă amintirea pe care am văzut-o în mintea lui Melanis e adevărată –

cea cu acel jatu care privea în sus cu disperare către mame –
atunci jatu aveau deja toate motivele să urmeze înţelepciunile.
Am văzut cum îi tratează Primele născute pe bărbaţi,

cum îi privesc de sus, ca pe nişte fiinţe inferioare. Bineînţeles că jatu aveau să cadă sub farmecul lui Oyomo, zeul care le promitea o lume condusă în întregime de bărbaţi. O lume în care femeile aveau să fie constrânse să fie supuse, iar alaki aveau să fie decimate treptat, până când a ajuns necesar un ritual special ca să le găsească şi să le execute pe cele foarte puţine care mai rămăseseră.

Pe când conduceau lumea, mamele au creat o ierarhie bazată pe gen, aşa că Idugu, când au avut ocazia, au făcut la fel. Dar diferenţa e că ei au fost şi mai răzbunători decât părţile lor feminine, i-au masacrat pe copiii crescuţi de Aurite şi cu sacrificiile acelea s-au hrănit, s-au îndopat cu puterea care le fusese refuzată de atâta vreme.

Furia îmi mătură tot corpul, atât de puternică, încât de-abia mai sunt în stare să vorbesc.

— înţelepciunile Veşnice, templele – voi le-aţi creat pe toate ca să puteţi fi veneraţi! strig mânioasă. Ca să vă hrăniţi, iar cu puterea câştigată să vă răzbunaţi pe mame şi copiii lor!

Totul e aşa de sinistru, de deformat, încât cu greu reuşesc să înţeleg. Toate suferinţele mele, ororile din pivniţă, poverile vieţii de femeie în Irfut, toate au fost din cauza lui Idugu. Pentru că aveau nevoie de hrană. Da, Auritele i-au închis, dar ei au fost cei care au dus lucrurile la extrem. Ei au fost cei care au transformat Otera în locul acesta perfid, sumbru. Dintr-odată, îmi amintesc cuvintele pe care ni le-a spus seniorul Durkas în nenumărate rânduri la Irfut: Veneraţia nu înseamnă doar rugăciunile pe care le rostim; ci şi actele de supunere pe care le înfăptuim. Iar Idugu s-au folosit de înţelepciunile Veşnice ca să ceară de la femei supunere aproape completă. Aşadar, ori de câte ori mergeam mai încet pentru că aşa mă învăţau înţelepciunile Veşnice, ori de câte ori plecam capul, îmi ţineam gura, mă chirceam... ori de câte ori făceam toate aceste lucruri, ele erau o închinare către Idugu. Supunerea mea – durerea mea – îi hrănea.

Toată oroarea, toată frica... îi ţineau în viaţă, le dădeau energie să

comploteze împotriva noastră atâta timp.

— Voi sunteţi de vină pentru toate! strig, furioasă. Ritualul Purităţii,

Mandatul de Moarte... tot ce s-a întâmplat, tot sângele, toată durerea! Din cauza voastră m-au torturat, m-au omorât iar şi iar! Din cauza voastră au suferit toţi prietenii mei şi atâtea femei oterane suferă în continuare. De la început voi aţi fost.

— Nu, Auritele au fost! răcnesc înapoi la mine zeii. Ele ne-au închis! A trebuit să găsim o cale să supravieţuim, chiar dacă pentru asta a trebuit să născocim o înşelătorie ca să ne hrănim!

— Dar pe socoteala tuturor alaki!

De-acum sunt atât de furioasă, încât îmi ies în relief toate venele de pe gât când ţip:

— Spuneţi că suntem copiii voştri, dar vă hrăniţi cu noi, chiar şi acum vă hrăniţi cu noi, chiar şi acum vă folosiţi de corpurile noastre de parcă ar fi locurile voastre de joacă! Dacă vă numiţi taţii noştri, progenitorii noştri, spuneţi, de ce sunt atâtea alaki legate cu lanţuri pe eşafoduri prin toată Hemaira, spuneţi, de ce sunt atâtea fete prizoniere în temple, în celule, aşteptând să vă îndopaţi voi cu sângele lor?

Când nu primesc niciun răspuns, privesc în sus la ei cu ură.

— Nu puteţi să-mi răspundeţi, aşa e? Nu puteţi să justificaţi ce-aţi făcut. Nici măcar nu puteţi să ieşiţi de după văl şi să...

Mă opresc, clipesc repede... înţeleg.

De când tot vorbim, Idugu nu s-au clintit din loc. Nici măcar degetele nu le-au tresărit. De fapt, nu le-au fremătat pe sub aur altceva decât gurile. Parcă n-ar avea destulă putere cât să mişte altceva. Acum îmi aduc aminte: când ne-au adus aici de la templul din Provinciile de la miazănoapte, ne-au împins dintr-un loc în altul de parcă nu le ajungea forţa să menţină uşa deschisă. Şi nu e doar asta. Nu s-au manifestat decât în locuri unde deja aveau credincioşi, unde se făceau chiar atunci sacrificii în numele lor: Oyomosin, Zhushan, străduţa aceea. în fiecare loc, a trebuit să moară sau să fie torturat cineva, cum a fost Melanis,

ca să apară Idugu.

N-are sens. După ce au fost veneraţi ca Oyomo de atâta timp, Idugu ar trebui să aibă de două – nu, de trei ori puterea Auritelor. Şi totuşi nu pot nici măcar să se mişte de pe locurile lor şi se ascund în continuare după un nume fals ca să nu atragă făţiş atenţia şi furia perechilor lor.

De ce?

îmi trece fulgerător prin faţa ochilor o imagine cu indolo. Ce se întâmplă cu unul se întâmplă şi cu celălalt...

Şi, în sfârşit, înţeleg.

Râd şi râd şi tot râd, mă las în voia amărăciunii care clocoteşte în

mine.

— Sunteţi prizonieri şi acum, aşa e?

Când Idugu nu răspund, după cum mă aşteptam, continui.

— L-aţi creat pe Oyomo şi i-aţi făcut pe jatu să creadă în el, ba chiar i-aţi manipulat ca să le ia prizoniere pe mame. Dar s-au întors toate împotriva voastră, nu-i aşa? Pentru că în continuare sunteţi legaţi. în continuare sunteţi una şi aceeaşi fiinţă, deşi aveţi corpuri separate. Când le-au închis pe mame, corpurile voastre au ajuns şi ele aşa. Numai că voi n-aveaţi o Num să vă elibereze. Oricât aţi complotat voi, nu v-aţi gândit atât de departe, iar eu, una, refuz să vă eliberez.

Se lasă o tăcere încordată. în colţul câmpului vizual îmi scânteiază nuanţe de galben-ars, portocaliul exasperării. Aproape că simt furia lui Idugu cum fierbe sub ei ca un vulcan adormit.

— Deci? îi îndemn.

Sala e străbătută de un suspin.

— O eroare regretabilă, recunosc în cele din urmă zeii. Dar o vom îndrepta noi curând. Vom tăia legătura care ne uneşte şi le vom distruge pe celelalte „noi” o dată pentru

totdeauna.

— Cum? întreb, neîncrezătoare. Nu le puteţi face nimic mamelor fără să

— suferiţi şi voi.

— Nu, dar tu poţi...

Şoapta vicleană îmi întoarce lumea cu susul în jos.

Dintr-odată, de-abia mai pot să mă ţin pe picioare. Ceea ce sugerează, să le omor pe mame... nici măcar nu pot înţelege aşa ceva. Dar par atât de convinşi. Atât de categorici. Asta voiau de la mine, de asta m-au adus de fapt aici. Chiar cred că aş fi în stare să le omor pe mame.

— Am fost creată să le eliberez pe Aurite, spun eu încet. Indiferent ce se întâmplă între noi, sunt fiica lor. Nu a lor şi a voastră, ca alaki şi jatu.

încă o pauză de la Idugu.

Răspunsul, când vine în cele din urmă, e un râset amuzat.

— Aşa ţi-au spus?

Simt cum mi se încinge pielea de pe gât când îi aud cum continuă:

— Credeai că ele te-au creat? Că eşti chiar fiica lor? Minciuni, numai minciuni. Permite-ne să-ţi arătăm adevărul.

Dintr-odată, o mână îmbrăcată în aur se întinde spre mine, atât de mare încât îmi acoperă tot corpul. O singură atingere şi cad – o lacrimă de aur în coborâre vertiginoasă spre un ocean de albastru. întreaga lume parcă se bucură de sosirea mea. Cerul e zugrăvit în nuanţele de roz şi auriu ale entuziasmului. Peste apele de dedesubt zâmbeşte un curcubeu, ceea ce are sens. Exact aşa mi-au spus şi mamele că m-am născut. Sunt o lacrimă de aur căzută din ochii lor – ultima lor încercare disperată de a evita să rămână prizoniere o eternitate. Dar, când privesc mai îndeaproape, văd că lacrima pe care o urmăresc nu curge din ochii mamelor, cum mi s-a spus întotdeauna – ci din...

Mă smulg din amintire, îngrozită. Idugu încearcă să mă manipuleze din nou, numai că de data asta îmi arată amintiri

false despre propria mea naştere.

— Nu! strig eu. Refuz să văd ce-mi arătaţi! Refuz să fiu instrumentul vostru pentru răzbunare.

Există şi alte metode să aflu adevărul. Acum am sângele lor în palmă. Nimic nu mă opreşte să-l păstrez, să caut în el mai târziu şi să văd ce s-a întâmplat în realitate, în loc să cred amintirile pe care încearcă ei să mi le îndese în cap.

— Eu plec! le strig. Plec acum şi nu aveţi cum să mă opriţi.

— Nu ne crezi spusele, nu-i aşa, Deka?

Răspunsul vine ca un oftat lung, pe jumătate adormit. Prezenţele lui Idugu deja slăbesc. Adorm la loc, la fel ca mamele când sunt epuizate.

— Atunci crede-ţi propria putere, uită-te cu ochii tăi, mai spun ei şi, din nou, o mână de aur se întinde spre mine.

Mă trezesc, cu un icnet, de cum mă atinge.

Când mă ridic în picioare, în jurul meu încăperea e scăldată în lumină, iar lucrul acesta mă tulbură. Sunt aprinse toate mangalurile, întunericul care le ascundea a dispărut. Chiar am fost adormită tot timpul – chiar şi după prima dată când am crezut că m-am trezit? Tot ce am văzut a fost un vis?

— Te-oi trezit, slavă mamelor.

Vocea Brittei se aude chiar lângă urechea mea. Tresar, luată prin surprindere, când o văd în picioare în spatele meu, împreună cu Keita şi Ixa. Cu toţii par uşuraţi – foarte, foarte uşuraţi. Cât timp a trecut de fapt?

— Te simţi bine, Deka?

Britta mă cercetează cu ochi plini de îngrijorare.

— O trecut o oră şi ceva. Oi primit răspunsul pe care-l căutai? Om fost îngrijoraţi rău. Trebuie să plecăm. Tot ce e pe-aici e greşit tare de tot.

— Bine, spun eu, încuviinţând cu hotărâre din cap. Hai să...

Mă opresc când în aer se aude un trosnet straniu. O uşă.

în clipa în care mă întorc spre ea, din senin dau cu ochii de un Lepădat mic şi vânos, în spatele lui Keita. Pielea îi e de un vineţiu-albăstrui, ciudat, nu seamănă cu a celorlalţi pe care i-am văzut. în jurul nostru se deschid alte şi alte uşi, din care se revarsă ceilalţi uruni ai noştri – Acalan, Li, Lamin şi Kweku. Sunt păziţi din spate de jatu, împreună cu urlătorii-morţii, Lepădaţii. Cu toţii apar din uşile care se formează acum în jurul nostru. Zecile şi zecile de uşi. Mai rău, Keita şi ceilalţi par încremeniţi, incapabili să se mişte, incapabili să vorbească.

— Dimineaţa bună, Num, spune urlătorul-morţii din spatele lui Keita.

Ştiu, chiar şi fără să întreb, că e seniorul Kadiri.

Are privirea aceea – cea pe care o avea şi pe scenă, când era gata să le sacrifice pe fetele lui Idugu. Ghearele lui se întind spre spatele lui Keita şi eu îngheţ toată.

— Keita...

— Când au venit Idugu să mă învie, spune seniorul, mi-au spus că e cu putinţă să nu asculţi de raţiune, aşa că a trebuit să-ţi arăt. A trebuit să-ţi arăt adevărul ca să vezi cu ochii tăi. Nu uita, spune el, cu ochii arzând de un fanatism păgân, că toate astea sunt pentru tine. îţi dedic acest sacrificiu ţie, Deka, angoro a zeilor. Lie să te hrănească, aducătoare de moarte pentru tot ce este divin.

Apoi îi taie gâtul lui Keita.

31

Sângele lui Keita e de un roşu-viu. Nu ştiu ce culoare mă aşteptam să aibă, dar împietresc când îl văd cum îi izvorăşte, bolborosind, din gât. Se revarsă şi se tot revarsă, incredibil de mult, din rozul de dedesubt. Rozul acela care arată atât de ireal sub cafeniul frumos al pielii lui.

Visez? Trebuie să fie un vis – n-are cum să fie real ce văd. Sala se învârte cu mine. Lumini, mişcare, culori – ţipete. Multe, multe ţipete.

Undeva în apropierea mea, Britta plânge.

— Li... Li e...

Se întoarce spre mine cu lacrimi în ochi. Li e prăbuşit în braţele ei. Şi din gâtul lui se revarsă acelaşi roşu oribil.

— îl o... îl omoa...

Nu înţeleg ce spune. Parcă merg pe sub apă. Totul e atât de apăsător. De-abia mă pot mişca. Nu-l văd decât pe Keita întins acolo cu roşul acela groaznic care curge şi tot curge din el şi nu ştiu ce să fac şi de ce nu pot să fac nimic şi de ce, of, de ce îi curge lui Keita sânge din gât?

— Keita?

încerc să merg spre el, dar mă lasă picioarele, aşa că sunt nevoită să mă târăsc până acolo şi să-mi adun şi ultima fărâmă de putere ca să-l trag la mine în poală.

— Keita, te rog, vorbeşte-mi, te...

încearcă, dar îi iese o spumă sângerie la colţul gurii şi tuşeşte, împroşcându-

mi roba cu roşu. Nu, nu, nu... îmi tremură mâinile în timp ce-mi apăs degetele pe gâtul lui.

încerc să opresc sângele, încerc să adun marginile rănii ca să se vindece, dar e degeaba, aşa că intru în starea de luptă să văd dacă e ceva înăuntru ce pot să schimb. Dacă am reuşit s-o vindec pe Britta acum doar câteva luni, dacă am fost în stare s-o readuc din morţi, probabil îl pot vindeca şi pe Keita. Dar când mă uit, sufletul lui Keita e uman, atât de frustrant şi neechivoc de uman. Aşa că ies brusc din starea de luptă şi mă întorc la roşul care curge întruna. Curge şi tot curge.

Deja lumina din ochii lui Keita s-a stins aproape de tot şi hârâie când răsuflă, aşa că mă rog de el.

— Keita, nu, te rog, te rog, te rog, noi doi trebuia să fim indolo, ţii minte? Rostesc cuvintele ca un vaiet, de parcă sunt un animal rănit.

— Tu şi cu mine, doi într-unul singur. Nu, te rog, Keita, nu...

Nimic din ce fac nu contează: Keita continuă să horcăie când respiră şi sunetul e aşa de groaznic că-mi vine să-mi smulg urechile ca să nu-l mai aud.

— Keita, te rog... îl implor întruna, trăgând cu disperare ce pânză mai găsesc din stratul de sub armură.

I-o strâng pe lângă gât, dar roşul răzbate prin ea.

— Rămâi aici cu mine, şoptesc, sărutându-l frenetic pe buze. Rămâi cu mine. O mişcare slabă mă face să ridic privirea.

— Deka...

Sângele îi ţâşneşte lui Keita din gât în timp ce şopteşte cuvântul,

chinuit de durere. Vocea lui e sticlă spartă – o muchie zimţată care mă spintecă în două. încearcă să ridice mâna spre faţa mea, dar îi cade, aşa că o apuc eu şi mi-o pun pe obraz.

— Sunt aici, Keita. Rămâi cu mine, îi spun, cu lacrimile curgându-mi pe obraz, în timp ce el încearcă să-mi zâmbească, numai că nu reuşeşte să-şi ridice colţurile gurii.

— Uite, spun eu şi trag repede de ele în sus.

Dacă îl ajut să zâmbească, poate o să dispară toate şi Keita o să fie întreg din nou şi asta n-o să fie adevărat şi n-o să se întâmple. Dar, orice aş face, buzele nu i se mai curbează, iar acum încep să se răcească sub degetele mele şi capătă o textură cerată, fără viaţă, ca pergamentul. La fel sunt şi ochii lui când mă uit la ei. Se stinge lumina din ei. Pe piele i se întinde o paloare cenuşie.

Ba mai rău, acum horcăitul din piept îi încetineşte. Sub ochii mei neajutoraţi, răsuflarea îi hârâie o dată, de două ori şi, brusc, se termină. Keita s-a dus. Iar eu stau acolo, nefiind în stare să mă mişc, nefiind în stare să fac nimic.

Doar stau acolo.

Ixa patrulează în stânga şi-n dreapta prin faţa mea, făcând din corpul lui masiv o pavăză între mine şi jatu care între timp au început să ne dea târcoale, dar de-abia dacă observ. Undeva departe, Britta jeleşte şi durerea ei e soră cu a mea, dar nici măcar nu tresar. Ştiu doar atât: Keita era aici şi era frumos şi era al meu, iar acum nu mai e. Cel mai drag prieten. Camaradul meu în luptă. Unul dintre puţinii oameni în faţa cărora puteam plânge fără să creadă că sunt înfrântă sau dezgustătoare sau nedemnă. Cel mai minunat băiat pe care l-am cunoscut – un suflet frumos, plin de lumină, iar acum nu mai e, o, mamelor, nu mai e şi n-o să-l mai văd niciodată, pentru că alaki nu merg în acelaşi loc ca oamenii şi eu nici măcar nu sunt alaki şi n-o să mor niciodată şi acum o să fiu singură pentru totdeauna, pentru totdeauna singură.

Mă uit în jos la trupul fără viaţă al lui Keita, atât de nemişcat la mine în poală, şi din senin mă simt plină de îndeajuns de multă ură încât să dau cu cerul de pământ.

— Ai spus că n-o să mă laşi niciodată! ţip. Ai promis – tu

şi cu mine trebuia să fim împreună!

îl scutur, scutur cadavrul acela dezgustător, obscen.

— Ai spus că o să fim împreună mereu!

Iese din mine un suspin chinuit şi îmi îngrop faţa în palme, dar mă trag înapoi când le simt ude. Sunt roşii – pline de sângele lui Keita. Sângele vărsat din cauza mea. Pentru că de la început nu l-am meritat, pentru că am omorât atâţia oameni, am provocat prin alţii atâtea morţi şi de-asta l-au luat. O, mamelor, l-au luat.

Frec sângele în încercarea de a-l înlătura de pe mâini, dar nu ajută. Oricât de tare mi-aş freca mâinile de armură, pata roşie rămâne, auriul rămâne. E acolo, îmi scânteiază pe degete – aurul acela pe care îl urăsc, îl urăsc.

Stai.

Mi se încordează fiecare muşchi din corp când privesc în jos şi încremenesc. Am aur pe mâini, prin sângele lui Keita sclipeşte aurul. Acelaşi aur care, acum, îl cuprinde şi se împleteşte cu căldura care se ridică din corpul lui. Keita arde, arde ca focul. E cuprins tot de fierbinţeală. La fel şi încăperea din jurul nostru.

— Ce s-o întâmplat? întreabă Britta, dezorientată.

Mă uit în jur şi o văd acoperită cu un strat subţire de sudoare… şi aur. Aurul vine de la Li, care e la ea în poală şi e poleit cu totul – la fel şi Acalan, Kweku şi Lamin, când privesc spre ei. Sunt confuză. Intră cu toţii în somnul aurit, dar n-are niciun sens. Toţi sunt oameni. Toţi sunt muritori. M-am uitat înăuntrul lui Keita şi am văzut că e muritor. Altceva n-am văzut când am privit înăuntrul lui.

Dar nu cumva am încetat să-l urmăresc prea devreme? încremenesc,

până când la întrebarea Brittei răspunde o voce.

— De la Deka este, să ştii. Ea a făcut-o.

Ridic ochii şi-l văd pe seniorul Kadiri în mijlocul sălii, cu sângele lui Keita pe gheare şi lucirea aceea oribilă, fanatică, în priviri.

Mai rău, nu e singur. în spatele lui se află acum o armată întreagă de jatu şi urlători-ai-morţii, cu săbiile scoase şi simbolul kaduth de pe platoşe pulsând violent. Simt doar o durere uşoară, surdă, în cap, dar îmi curge transpiraţia pe frunte. Temperatura corpului lui Keita creşte clipă de clipă, doar că nu mai am timp să întreb de ce – nu când jatu şi Lepădaţii sunt aici, iar intenţiile letale le sunt vădite în posturile de luptă, săbiile ridicate şi ghearele ascuţite gata să lovească. Ştiu ce vor, ştiu de ce sunt aici: au venit să ne omoare, să se asigure că n-o să mai ieşim în veci din templul acesta deghizat ca încăpere.

Seniorul Kadiri ridică ghearele, de pe ale căror muchii încă se scurge sângele lui Keita. îi face semn unui jatu din apropiere, care vine grăbit şi îngenunchează în faţa lui.

— Priveşte cu atenţie, Deka, spune el, pocnind sonor din ghearele acelea oribile. E timpul să înţelegi. De la început, tu le-ai făcut pe toate, întocmai cum au spus Idugu. întotdeauna tu ai fost. Tu eşti angoro, tronul de aur, izvorul puterii. Auritele te-au trimis aici, cu zgardă ca pe o jivină netrebnică, să-l ucizi pe Idugu, dar El, în înţelepciunea Lui, le-a tulburat puterea. Ţi-a dat libertatea. Priveşte cu atenţie, Deka. Aşa-zisele tale mame voiau să lucreze prin tine ca să semene moarte, dar noi îţi vom folosi puterea pentru a aduce viaţă. Ofer acest sacrificiu în numele tău, Deka.

îşi înjunghie tovarăşul prin gât, până la ceafă.

Simt că îngheţ şi privesc, năucită, cum se revarsă sângele, roşul acela familiar, oribil, numai că sub ochii mei se preface repede într-o peliculă aurie, cum se întâmplă şi la Keita, Li şi ceilalţi băieţi. Dar, spre deosebire de mai înainte, nu pot să stau deoparte şi să privesc. Nu pot să las încă un jatu să devină nemuritor condiţionat, ca prietenii mei acum.

Mă forţez să ridic mâinile. Indiferent ce s-ar întâmpla în jurul meu, nu-l pot lăsa pe jatu acela, pe seniorul Kadiri sau pe oricine altcineva dintre cei de faţă să capete destulă putere încât să-mi rănească prietenii, oamenii pe care-i iubesc.

— Retrageţi-vă, spun, încercând să rostesc comanda cu cât de multă fermitate pot.

Nu se mişcă nici măcar un singur jatu.

Singura motivaţie pe care o simt vine din poala mea. Keita mişcă, dar e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla, pentru că se trezeşte aici, într-o sală plină de jatu care nu sunt afectaţi de comenzile mele.

Seniorul Kadiri zâmbeşte cu încântare.

— Doar ştii că n-are rost să-ncerci să-ţi foloseşti vocea, Nuru. Pe toţi ne apără semnul lui Idugu, spune, bătând în simbolul kaduth de pe platoşa acelui jatu care tocmai învie. Puterea aceea a ta n-are nicio influenţă aici şi, în curând, toţi prietenii tăi vor fi pe lumea cealaltă. Nu va mai avea ce să-ţi distragă atenţia şi să te abată de pe calea care ţi-a fost hărăzită.

— Da' poate nu vreau eu, pişat băşinos ce eşti.

Britta se ridică în picioare, cu o expresie ucigătoare.

Seniorul Kadiri de-abia catadicseşte să-i arunce o privire.

— Şi ce ai de gând să faci, alaki? pufneşte, deloc impresionat.

— Uite asta.

La un gest al Brittei, podeaua se curbează, iar seniorul Kadiri şi cei de sub comanda lui zboară în aer. El se răsuceşte iute la jumătatea arcului şi aterizează în picioare, dar câţiva jatu se lasă moi pe lângă perete, zdrobiţi de impact. Alţii au membrele rupte. Mă mulţumesc să-i urmăresc cu o privire sumbră. Exact asta merită.

— Distrugeţi-o! Distrugeţi-o acum! rage un jatu în spatele seniorului Kadiri. Un comandant.

Jatu şi urlătorii-morţii care încă mai sunt în stare să se mişte dau năvală spre Britta, dar ea mişcă din mână din nou. Numai că de data asta podeaua de-abia dacă se clinteşte. Lrustrată, încearcă

din nou. Nimic.

Dau fuga lângă ea, panicată. Am uitat că nu s-a odihnit destul după ce şi-a manifestat puterea ultima dată.

Comandantul care a vorbit mai înainte observă.

— Rămâne fără putere – omorâţi-o! strigă.

Dând din cap, cel mai apropiat Lepădat se aruncă spre ea. Şi erupe într-un mănunchi de flăcări.

Când mă răsucesc pe călcâie, năucită, se întâmplă ceva ciudat: Keita se ridică de la pământ, cu flăcări ţâşnindu-i din ochi, fierbinţi precum cele care-i cuprind acum pe jatu din jurul meu. Parcă s-a prefăcut în Alagba, spiritul despre care se spune că-i pedepseşte pe cei răi pe Tărâmurile de Apoi. Cu cât mai mulţi jatu iau foc, cu atât mai multe flăcări se revarsă de sub pielea lui Keita, numai că pe el nu-l ard. Pielea nu i se scorojeşte; nu se simte deloc mirosul acela groaznic al arderilor de viu. E întreg – ba char mai bine de atât.

E plin de putere.

— Keita? şoptesc, incapabilă să cred ce văd.

Nu înţeleg cum e posibil. Acum era mort, acum e viu şi controlează focul? Ce se întâmplă? Se întâmplă ceva, dar eu tot nu pricep.

Nu sunt singura uluită.

— Ce înseamnă asta? răcneşte seniorul Kadiri. Ce se întâmplă?

— Un dar divin, răspunde Keita, a cărui voce parcă are acum mai multe nuanţe, ca a lui Idugu. Dar trebuie să ai binecuvântarea unei zeiţe ca să-l primeşti. Ai vrut ca Deka să ardă în focuri. Ai vrut să pierim toţi. Acum e rândul tău.

Face un gest. De data asta, fiecare jatu şi Lepădat din jurul nostru, până la ultimul, izbucnesc în flăcări, ţipând, în timp ce trupurile le clocotesc şi li se pârjolesc în armură. Se inteţeşte duhoarea de carne arsă, oroarea aceea veche, bine-cunoscută, dar nu mă sperie, nici măcar nu mă tulbură vreun pic. Au încercat să mi-l ia pe Keita. Au încercat să-mi ia toţi prietenii, pe oamenii care acum sunt singura mea familie adevărată. Asta e pedeapsa. Asta merită.

Mă împunge un nas rece. Deka?

Privesc în jos la Ixa. E timpul să plecăm. Hai să-i luăm şi pe ceilalţi.

Deka, aprobă Ixa şi se grăbeşte mai departe.

Când ajung la Britta, deja l-a ridicat în braţe pe Li. E palidă, obosită. Trebuie că e epuizată după ce şi-a folosit darul.

— Te simţi bine? o întreb, dar n-are ochi decât pentru Li.

— încă n-a ieşit din somnul aurit, spune, speriată. De ce n-a ieşit din somnul aurit, Deka?

— Stai să văd.

Mă opresc lângă ea şi intru din nou în starea de luptă, privindu-l pe Li. Mă încrunt când întrezăresc ce se întâmplă în corpul lui. I se schimbă însăşi esenţa, se înfăşoară în jurul ei fire de aur care, treptat, devin una cu ea. Deci asta am ratat când m-am uitat la Keita, asta n-am văzut fiindcă nu l-am privit suficient.

— Se va trezi curând, îi spun Brittei, făcând ochii roată prin sală, la ceilalţi uruni, cufundaţi şi ei în somnul aurit.

Şi ei trec printr-o prefacere, schimbaţi de aur dinăuntru.

— Toţi se vor trezi.

Acum văd totul şi starea de luptă îmi permite să înţeleg asta cu o certitudine liniştitoare.

Dar când mă întorc şi-mi readuc vederea la normal dintr-o clipire, observ ceva neobişnuit. Unul dintre jatu pârjoliţi se trage spre mine, târându-şi corpul înnegrit pe podea. înăuntru, sufletul i se stinge din auriu spre un alb-şters, dar forma i se schimbă, devine tot mai mare, semănând cu o siluetă pe care o cunosc bine. Un urlător-al-morţii, un Lepădat.

Deci aşa se întâmplă.

— Se transformă în urlători-ai-morţii, îmi anunţ prietenele, dar niciuna nu mă aude.

Toate sunt preocupate de partenerii lor, Belcalis de Acalan şi Adwapa de Kweku. Numai Lamin e pe jos, singur, fiindcă Asha s-a întors în munţi.

Mă întorc spre Ixa. Ia-l pe Lamin, îi spun calm.

Nu contează dacă jatu de aici devin urlători-ai-morţii; nu aici vor învia. Dacă e adevărat ce am văzut în kaduth, Lepădaţii se nasc undeva în măruntaiele pământului – probabil în munţi, fiindcă acolo sunt destul de izolaţi încât să nu-i vadă nimeni cum răsar din pământ. Aceşti urlători-ai-morţii nu vor fi problema mea deocamdată, ceea ce e foarte bine: mai am un singur lucru de făcut.

Merg până în capătul sălii, unde a mai rămas un ultim Lepădat care nu arde: seniorul Kadiri, cu trupul ghemuit în spatele unui mangal, ca un laş ce este. Keita mi l-a lăsat în viaţă special, dragul de el. Să nu uit să-l sărut mai târziu ca mulţumire.

Până să ridice ochii spre mine seniorul Kadiri, deja am săbiile atika în mână. Probabil că-mi vede hotărârea din priviri, pentru că scutură din cap cu disperare, făcând ochii mari.

— Deka, se roagă, gândeşte-te ce faci. Dacă mă omori, armatele mele nu se vor mai opri. Chiar acum se adună în N'Oyo, iar dacă nu primesc semn de la mine în două zile au să...

Tăişurile mele scânteiază şi capul îi cade la podea, într-un şuvoi

de sânge. Zâmbesc răutăcios.

— Ia mai învie acum, mârâi, mulţumită.

Apoi mă aplec şi-i smulg platoşa de pe piept, strâmbându-mă când semnul kaduth de pe ea clipeşte malefic.

Aerul din spatele meu se umple de o căldură înăbuşitoare. Mă întorc şi-l văd pe Keita cum se apropie, în timp ce flăcările de

mai devreme i se retrag în

piele şi dispar treptat.

— Keita!

Săbiile atika şi platoşa cad pe jos, zăngănind, când mă reped să-l îmbrăţişez. Nu-mi pasă că trupul lui încă arde ca focul, nu-mi pasă că în jurul nostru se desfăşoară simfonia măcelului, că pe jos sunt cadavre făcute cărbune. Nu-mi pasă decât că e aici, că e viu.

— Keita! Keita! suspin şi îl sărut până mai-mai să se sufoce.

Trăieşti!

Se uită în jos la propriul corp, gânditor.

— Aşa se pare.

— Şi eşti jatu adevărat! Nu numai atât, acum eşti

nemuritor!

Mă rog, aproape nemuritor. Dar nu contează, el şi ceilalţi uruni au acum vieţi la fel de lungi precum cele de alaki. Cât despre modul cum au căpătat darul acesta, mintea mea încă nu e în stare să accepte. Să accepte ce au spus Idugu şi seniorul Kadiri: că eu sunt angoro, tocmai puterea în căutarea căreia m-au trimis, chipurile, Auritele. Nici măcar nu ştiu cum să interpretez asta. în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat, a tuturor minunilor pe care le-am văzut, mi se pare... straniu.

— încă o surpriză.

Keita pare doar vag tulburat de situaţie. Aruncă o privire la măcel. Câteva cadavre de jatu tresar şi pe piele le apar semnele distinctive ale somnului aurit. Lepădaţii, bineînţeles, sunt nemişcaţi. Ei nu învie, la fel ca urlătoarele-morţii ale noastre.

— E cazul să plecăm. A răsărit de mult soarele.

Fac semn din cap că sunt de acord.

— Şi seniorul Kadiri spunea că are armate care se

îndreaptă spre Abeya chiar acum.

Gândul mă zguduie – îmi amintesc: indiferent ce cred eu despre Aurite, nu pot să-i abandonez pe oamenii din Abeya. Poate au fost avertizaţi de ameninţarea jatu, dar nu sunt pregătiţi pentru toate armatele lui Idugu laolaltă.

îl iau pe Keita de mână.

— Să mergem! strig, apoi îmi adun săbiile şi platoşa, după care trag de el să se grăbească. A zis că o să ajungă în două zile.

în timp ce alergăm spre uşă, mă întorc pentru ultima dată spre statuile-Idugu, cu chipurile nemişcate sub vălurile de aur. Şi-au cheltuit toată energia deschizând atâtea uşi pentru jatu, iar acum sunt într-un somn adânc. Iar dacă e după mine, nici că se vor mai trezi vreodată.

— Vin eu înapoi şi după voi.

Scuip pe jos ca să-mi întăresc promisiunea.

Apoi ies cu paşi apăsaţi.

Afară, le găsim pe Katya şi Nimita postate pe coridor, încordate. Pe scări se aud paşi care urcă şi comenzi. Mai sunt jatu. Cu sutele, dacă e să ne luăm după voci.

— Deka! răsuflă Katya, uşurată să mă vadă. Suntem înconjuraţi! Am baricadat coridorul de jos, dar...

Bufnitura grăitoare a unui berbec de asediu îi încheie fraza.

Când mormăi enervată, un cap solzos se împinge în degetele mele. Cobor privirea şi îl văd pe Ixa, în continuare în forma lui adevărată, cea masivă, cum se uită la mine cu o concentrare intensă. Eu... spune el simplu.

Mă încrunt. Tu? întreb, derutată, dar Ixa nu răspunde.

Doar păşeşte moale până lângă peretele coridorului şi începe să geamă. îl urmăresc, perplexă, până văd muşchi cum răsar, unduitor, şi ţepi cum îi erup

de-a lungul coloanei vertebrale şi pe frunte. Se transformă din nou, dar de data asta ceva e altfel. Nu devine altă creatură; pur şi simplu îi creşte corpul, se face tot mai mare şi mai mare. Parcă ar trece prin adolescenţă, trăsăturile îi devin mai clar dăltuite, mai definite, picioarele şi pieptul i-au ajuns atât de masive, încât se lovesc de perete.

Când nu mai are loc să crească într-acolo, încep să i se întindă labele din spate şi şoldurile, care avansează spre noi.

îi împing pe ceilalţi în spatele meu, alarmată.

— Lipiţi-vă de perete!

Ixa, e cazul să te opreşti, adaug în minte, dar el tot creşte şi creşte.

— Ixa? îl chem, panicată.

Scânceşte slab, dar nu răspunde. Parcă nu mai poate controla creşterea aceasta rapidă, doar că nu are loc să mai crească. Pereţii din jurul nostru sunt făcuţi din n'goro, cea mai dură rocă din Otera. Va dura ore întregi s-o spargem, or până atunci...

— Ixa, şoptesc, îngrozită. Ixa, trebuie să te opreşti acum, trebuie să...

— Mă ocup eu.

Britta îl lasă jos cu blândeţe pe Li, apoi se îndreaptă spre perete. Apasă palma acolo şi se concentrează. în câteva momente, venele mă furnică de la puterea ei, care izbucneşte la suprafaţă din nou, numai că, spre deosebire de dăţile trecute, e calmă –

controlată. Britta trage aer în piept o dată, îl dă afară, apoi împinge. Peretele explodează în afară.

Ixa trece drept prin el, mărimea lui o egalează, apoi o depăşeşte repede pe a unui mammut, o creatură din aceea colosală, cenuşie, cu ţepi. De-abia când i se desfăşoară din umeri aripi lungi, cu pene, creşterea îi încetineşte şi, în cele din urmă, i se opreşte.

Aerul de început de după-amiază năvăleşte înăuntru, iar Ixa se uită înapoi la

noi, mulţumit, dar obosit. Şi-a încheiat transformarea şi seamănă şi mai mult cu un drakos marin: are o coroană de ţepi care-i ies mândri din frunte şi pe toată spinarea, fiecare picior îi e atât de mare, încât un cal ar arăta pitic pe lângă el, iar ghearele îi sunt cât ciocanele. Am ştiut dintotdeauna că Ixa va mai creşte într-o bună zi, dar acum e cât un munte.

Sus, Deka? întreabă el, entuziast. Sus pe Ixa?

Aprob şi mă întorc scurt spre ceilalţi.

— Urcaţi – repede!

Prietenii mei se caţără iute pe el, apoi Ixa se avântă în aer. Dintr-o bătaie de aripi, deja ne înălţăm peste Marele Templu, lăsând în urmă locul acela groaznic şi toate ororile lui. De dedesubt, jatu ne pironesc cu privirile şi îşi scutură armele, dar îi ignorăm: ne îndreptăm spre destinaţia noastră finală, Abeya. Dar mai întâi trebuie să facem o scurtă oprire.

32

Celelalte căruţe au ajuns deja la tabăra armatei de alaki când coborâm vertiginos, iar Ixa se micşorează din nou la dimensiunea anterioară, cât un taur. După cum ne aşteptam, n‘goma nici măcar nu ne-a atins când am zburat de acolo; kaduth ne-a apărat de focul lui, ca pe toţi cei care l-au folosit până acum.

în câteva secunde suntem înconjuraţi, fiindcă alaki din tabără sunt toate în alertă, după luptele crâncene în care au fost încleştate în noaptea anterioară. Focurile ard în continuare pe ziduri, însoţite de strigătele îndepărtate ale trupelor jatu care încearcă să stingă vâlvătaia. Hemaira a avut parte de mari vărsări de sânge azi-noapte, dar zidurile acestea, ca întotdeauna, rămân în picioare.

— Cinstită Nuru.

Cuvintele reverberează prin tabără, se întind peste armata alaki, peste mulţimea de femei, copii şi chiar câţiva bărbaţi care stau ghemuiţi în spatele lor, încercând toţi să-şi revină după evadarea grăbită din cetate.

în timp ce-i salut din cap pe toţi cei care se apleacă respectuos în faţa mea, o siluetă familiară, cu muşchi zvelţi, îşi croieşte drum spre noi.

— Deka, Keita, sunteţi bine? întreabă Asha, cu Mehrut, Gazai şi Jeneba în spatele ei.

De Melanis nu se vede nici urmă, nu că m-aş fi aşteptat s-o găsesc aici. De-acum Prima născută înaripată trebuie să fi plecat de mult, ca să raporteze mamelor fiecare detaliu al presupusei mele trădări, deşi bănuiesc că deja au văzut totul prin ochii ei.

Confirm cu o mişcare obosită din cap.

— M-am oprit doar să transmit un mesaj. Armatele lui Idugu atacă Abeya. Toţi cei din tabără care mai sunt întregi şi vor să lupte trebuie să urce înapoi pe munte.

— Vin cu voi, spune ea imediat.

încuviinţez din cap şi flutur din mână epuizată spre ceilalţi, care s-au lăsat să cadă în spatele lui Ixa, storşi de puteri.

— Du-te la sora ta. Lamin tocmai s-a trezit din somnul aurit. Toţi urunii s-au trezit.

— Cum? exclamă Asha.

Când pleacă grăbită să-şi caute sora, cu Mehrut după ea, mulţimea se desparte dintr-odată în două şi lasă loc unei Prime născute cu aer sever, pe care o recunosc repede drept generalul Bussaba, cea care comandă asediul zidurilor Hemairei. Am luptat alături de ea de mai multe ori în primele câteva luni după ce am fost trimisă în acea misiune. E o femeie înaltă şi demnă, din Provinciile de răsărit, cu pielea de un cafeniu-deschis şi părul negru şi unduitor, care-i curge din vârful coifului într-o coadă lungă. Clipitul şi tresăririle rapide care-i domină postura nu-i reduc cu nimic autoritatea, cum nu i-o atenuează nici faţa plăcută, rotundă ca luna, şi gropiţele mari.

Pleacă genunchiul cu o smucitură în faţa mea, iar ochii i se măresc puţin când îmi observă starea.

— Cinstită Num, se vede că ai trecut printr-o grea încercare. îţi pot oferi hrană şi odihnă?

După ce termină de vorbit, capul îi tresare de două ori.

— Nu, îi răspund. M-am oprit doar să vă transmit un avertisment: armatele lui Idugu se îndreaptă spre Abeya, dacă nu sunt deja acolo. Seniorul Kadiri mi-a spus că va ajunge în două zile, dar nu sunt sigură că spunea adevărul. Luaţi cu voi pe toţi cei care vor să vină. Trebuie să ne apărăm casa.

Generalul primeşte veştile cu aceeaşi eficienţă calmă cu care

răspunde la

toate celelalte.

— Dar asediul?

Arunc o privire peste umăr la Hemaira, ale cărei ziduri cenuşii, binecunoscute, mă fermecau odinioară atât de mult.

— Le-am luat cu noi pe surorile noastre şi pe toţi cei care au vrut să plece. în Hemaira nu mai e nimic pentru noi. Asediul se poate încheia.

Generalul Bussaba se pleacă în faţa mea.

— Va fi precum doreşti, cinstită Nuru.

Se întoarce spre un ajutor din apropiere, iar capul îi tresare din nou.

— Cheamă comandantele. Ridicăm tabăra imediat.

Apoi înclină fruntea spre mine.

— Cinstită Nuru. îmi plec capul.

— General Bussaba.

După care mă întorc spre marginea mulţimii, de unde se apropie în grabă karmoko, Rustam, Rian şi domnul şi doamna de Kamanda. Scaunul aurit al domnului de Kamanda trece, zbârnâind la fel de uşor, peste pulberea şi pietrişul din tabără ca peste podelele cu dale elegante ale reşedinţei lui. Rian dă fuga la Katya imediat, iar silueta ei imensă o îmbrăţişează pe a lui, mai subţire.

— Deka, spune karmoko Thandiwe, înclinând uşor din cap când ajunge la mine. Săbiile noastre îţi aparţin, dacă le vrei. Vom merge la Abeya cu tine.

Generozitatea propunerii îmi încălzeşte inima peste poate, dar

oftez şi clatin din cap. Având în vedere primirea de care mă aştept să am parte în cetatea zeiţelor, probabil nu e o idee bună să-mi aduc vreunul dintre aliaţii umani în

apropierea imediată a mamelor.

— Aş vrea să vă accept propunerea, dar mă tem că nu vă pot lăsa să călătoriţi cu mine. Cu atât mai puţin pe dumneavoastră.

Privesc spre karmoko Huon, care clipeşte repede.

— Ştiai, spune ea încet.

Dau din cap, amintindu-mi prima lecţie cu ea şi cum l-a învins cu atâta uşurinţă pe jatu acela masiv, în ciuda siluetei ei delicate. Cred că ştiam de atunci. Cred că am ştiut dintotdeauna.

— Da, spun în cele din urmă.

— Sunt femeie, continuă ea, strângând din buze. înclin

din nou capul.

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

Oftează.

— Credeam că Abeya e un liman sigur pentru cei ca mine.

— Aşa credeam şi eu, pe vremuri.

Pe vremuri aş fi crezut că Abeya o va primi cu braţele deschise pe karmoko Huon, femeia care a ales să se accepte aşa cum e pe dinăuntru, care s-a luptat să-şi câştige statutul de femeie pe lumea aceasta, în locul corpului în care a făcut-o hazardul să se nască. Acum, însă, nu mai sunt atât de sigură.

— Cred că, deocamdată, completez eu cu diplomaţie, e mai bine să vă găsiţi o cale proprie.

— în viaţa mea n-am mai auzit o asemenea aiureală, pufneşte karmoko Calderis, de parcă nu i-ar veni să creadă. „O cale proprie”, ce tâmpenie.

Karmoko Thandiwe, din fericire, atunci când face un pas înainte,

tratează

situaţia cu mai mult tact.

— Ce nu ne spui, Deka? Aş înţelege de ce nu vrei să meargă Huon, dar eu? Dar Calderis?

îmi muşc buza, apoi oftez şi hotărăsc să-i spun adevărul.

— Mă tem, îi spun, că dacă mergeţi şi vă plecaţi în faţa mamelor, s-ar putea ca într-o zi să ne încrucişăm săbiile.

— Ah, răspunde karmoko. Mda, un motiv foarte bun.

— Mai e ceva, continui, făcând semn spre doamna de Kamanda. Partenera dumneavoastră va naşte de la o zi la alta.

Am privit-o în treacăt pe doamna de Kamanda când eram în starea de luptă. Copiii aceia sunt gata să iasă.

— Iar gemeni! declară aristocrata, cu un aer atât de încântat, încât mă prefac uimită de ştire. Mi-a spus o alaki, o femeie foarte sensibilă. Vom merge la reşedinţa mea de vară din Kambiada să nasc.

îi zâmbeşte cu drag domnului de Kamanda, apoi se întoarce spre karmoko Thandiwe, dintr-odată aproape şovăitoare.

— Vii, da, Thandiwe?

— Sigur că vin, răspunde karmoko de la înălţimea staturii sale. Sunt alături de tine, ştii asta.

Doamna de Kamanda zâmbeşte radios.

Zâmbesc şi eu, bucuroasă să văd o pereche atât de îndrăgostită.

— Prietenii tăi sunt bine-veniţi să mă însoţească dacă vor, adaugă ea, făcând un gest spre Rian şi Katya, care clatină din cap.

— Eu merg cu Deka, spune Katya, mârâind în limbajul urlătoarelor-morţii şi, în acelaşi timp, folosind limbajul de luptă al semnelor.

Rian îşi strecoară mâna într-a ei.

— Oriunde merge ea, merg şi eu, spune el încet.

Dau din cap şi îmi simt inima cuprinsă de şi mai multă căldură. în afară de uruni ai noştri, nu cred că am întâlnit vreun om loial şi sincer ca Rian şi nici nu cred să mai întâlnesc vreodată. Iubirea dintre el şi Katya chiar este aşa cum ne-o descria ea.

Mă uit la karmoko Huon, Thandiwe şi Calderis şi la doamna şi domnul de Kamanda şi pun genunchiul la pământ în faţa lor.

— Adânci mulţumiri pentru tot ce m-aţi învăţat şi tot ajutorul pe care mi l-aţi dat. Norocul să vă însoţească.

Trei perechi de mâini mă bat pe umeri: karmoko, care îmi zâmbesc.

— Şi pe tine să te însoţească, Deka din Irfut, spune

Thandiwe cu voce joasă.

— Ne vom revedea.

— Nu am nicio îndoială, spune karmoko Huon, întărind cu

un gest din cap.

Şi atât.

în câteva clipe, urc împreună cu prietenii mei pe spinarea lui Ixa şi ne înălţăm în văzduh, lăsând în urmă zidurile Hemairei pentru ultima dată, sper eu.

Ultimii tăciuni ai zilei se sting pe cerul de la apus când Ixa se lasă în sfârşit pe pământ, la marginea unei mici oaze din deşert, cu muşchii tremurând de epuizare. Zboară de atâta timp prin soarele arzător al deşertului şi e mai obosit şi mai însetat ca niciodată. în timp ce el se repede într-un ochi de apă mic din mijlocul oazei, noi, ceilalţi, ne pregătim, repede şi metodic, să

întindem tabăra pentru la noapte. Ştim cu toţii, fără să mai fie nevoie să întrebăm, că Ixa şi-a atins limita şi nu ne va mai putea purta mai devreme de câteva ore. E timpul să mâncăm şi să ne spălăm, să ne împrospătăm. E unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-am învăţat de la karmoko: să

avem grijă să profităm de fiecare ocazie ca să ne recuperăm.

Viaţa unei alaki – de fapt viaţa oricărui războinic – poate fi brutală şi scurtă. Aşa că trebuie să savurăm momentele atunci când putem, să găsim fericire în lucrurile mărunte şi simple. Nu putem ajunge mai repede la destinaţie, oricât de disperată ar fi dorinţa noastră: toată ziua m-am străduit să deschid o uşă, fără cea mai mică urmă de succes, ceea ce înseamnă că mai avem cel puţin două zile până la Abeya. Voi sosi imediat după armata lui Idugu, asta presupunând că încă mai suntem bine-veniţi în cetate. Având în vedere toate câte s-au întâmplat, se prea poate să nu mai fim.

E ciudat cum, în urmă cu nici măcar o lună, nu mi-aş fi închipuit să fie posibil aşa ceva.

în timp ce Adwapa şi Asha se adâncesc în întuneric ca să vâneze ceva pentru cină, eu şi Britta ne înţelegem din priviri să ne îndreptăm în linişte spre capătul cel mai îndepărtat al ochiului de apă ca să ne spălăm. Nu avem săpun, nici găleţi, de fapt nimic în afară de nisip şi apă, dar e mai mult decât suficient şi pentru mine, şi pentru ea. La drept vorbind, nici la atâta nu ne aşteptam, dată fiind rapiditatea cu care am călătorit.

Ne spălăm tăcute în liniştea din jur, întreruptă doar de câte o chemare sau ciripit de pasăre. S-au întâmplat atâtea în ultimele ore, în ultimele zile, încât cred că nu a mai rămas nimic de spus între noi.

La un moment dat, în timp ce ne frecăm părul una alteia, Britta se opreşte, îşi lasă capul în palme şi începe să suspine. O iau în braţe şi încep să plâng şi eu. Stăm acolo minute nesfârşite şi plângem, dând afară toată frica şi frustrarea din ultimele câteva zile.

Când ne seacă în sfârşit lacrimile, ne ridicăm, ne îmbrăcăm şi ne întoarcem în tăcere la focul dogoritor pe care l-au aprins ceilalţi. Keita înclină din cap în timp ce trece pe lângă noi; se duce şi el să facă o baie, acum că am plecat noi din apă. în spatele lui,

ceilalţi deja au terminat jumătate din carnea de pe cele două gazele rotofeie pe care le-au prins Adwapa şi Asha. Ixa ronţăie un femur întreg, nici măcar nu ridică ochii când ne apropiem. Numai Lamin şi Belcalis au bunul-simţ să arate vag că le pare rău, dar toţi ceilalţi sunt prea ocupaţi să se îndoape ca să le pese că au început fără noi. Kweku, Asha şi Li smulg

bucăţi zemoase de carne, iar Adwapa îi dă bucăţele lui Mehrut din vârful degetelor şi gângureşte fericită ceva despre cum trebuie „s-o pună la îngrăşat”.

— Nesătui ce sunteţi, nici n-oţi fost în stare să ne aşteptaţi, aşa e? face Britta, îndreptând un deget acuzator spre prietenii noştri.

Li zâmbeşte larg.

— Ce să-ţi zic, tocmai m-am întors de pe Tărâmurile de Apoi, la propriu, şi crede-mă pe mine că omului când vine înapoi de pe lumea cealaltă i se face foame rău.

Trage o pulpă de pe jăratic şi muşcă din ea cu încântare, savurând carnea zemoasă.

Britta dă să pornească spre el, apoi se opreşte, cu tot corpul tremurându-i de emoţie.

Li încremeneşte, pus în gardă imediat.

— Ce se întâmplă? De ce te uiţi aşa la mine?

Se întoarce şi mă întreabă:

— De ce se uită aşa?

— Gânsac tolomac ce eşti, credeam c-oi murit, spune ea, plesnindu-l peste umăr. Credeam c-oi murit!

Şi îl bate pe umăr iar şi iar.

El încearcă să se ferească.

— Păi, da, am... AU!... chiar am murit... AU! Şi acum sunt viu... AU!... şi probabil nemuritor, sau pe-aproape, ca voi, şi...

Nu apucă să termine propoziţia, pentru că Britta se năpusteşte spre el şi-l sărută atât de apăsat, că Li nu mai poate rosti niciun cuvânt.

Acalan scoate un oftat de om îndelung răbdător.

— Şi uite-aşa se strică încă o masă care era foarte bună.

Belcalis îl împunge cu cotul.

— Mai taci, gelosule.

— Pe ce să fiu gelos? pufneşte Acalan.

— Pe iubirea asta multă din aer, spune Adwapa, răsfăţând-o pe Mehrut cu încă un sărut, în timp ce Britta şi Li se desprind în sfârşit unul de celălalt.

Britta începe să suspine iar. Li o îmbrăţişează şi îşi apasă fruntea de a ei. Acum vocea îi e joasă şi liniştitoare.

— Ei, aici sunt, uită-te la mine, Britta, aici sunt.

Se întoarce spre noi.

— Ne scuzaţi, spune, apoi se ridică în picioare.

O conduce grăbit spre capătul îndepărtat al oazei.

— Ce romantic, spune Lamin, zâmbind fără niciun subînţeles. Mi-a umplut inima de fericire.

Adwapa, care acum îşi îngroapă bărbia în părul lui Mehrut, se uită spre noi, ceilalţi.

— Mai aveţi vreo manifestare bruscă de emoţie? Chiar vă rog, anunţaţi-mă de-acum ca să pot să plec.

Kweku se strâmbă văzând atâta făţărnicie.

— Mehrut e chiar la tine în poală. Tocmai ai sărutat-o!

— Dar noi avem nevoie, răspunde Adwapa cu năduf. Suntem nişte îndrăgostite, pe care soarta le-a despărţit. Nu-i aşa, iubire?

O sărută pe Mehrut pe urechi, iar Mehrut chicoteşte.

Kweku îşi dă ochii peste cap.

— Tu nu trebuia să faci o baie?

— Şi tu la fel, puturosule, duhneşti mai rău decât un burduf

de...

Kweku ridică un deget, iar chipul îi capătă o expresie severă.

— Nu. Azi nu, Adwapa. Să nu-ţi mai aud gura spurcată după câte am trăit azi. Tocmai m-am întors din morţi. Aş zice că merit măcar o zi să mă scuteşti de jignirile tale.

— Dar tocmai acum ajungeam la partea bună, se bosumflă Adwapa. Mă şi gândisem la o înjurătură nouă.

— Vreau eu să aud înjurătura nouă, chicoteşte Mehrut.

— Nu mai bine merge toată lumea să facă o baie? spune Belcalis, apoi i se adresează cu subînţeles Adwapei: Capătul îndepărtat al iazului e destul de izolat.

Mehrut zâmbeşte spre Adwapa.

— Putem să ne ducem noi două acolo, să stăm puţin împreună.

Adwapa aprobă din cap şi cele două se îndepărtează, cu Belcalis, Kweku şi Acalan după ei, probabil ca să-şi găsească fiecare colţişoare liniştite la apă.

Keita se întoarce imediat după ce pleacă ei, cu faţa încă lucind, udă după baie, pe care cred că a terminat-o în nici cinci minute. După regimul militar în care a trăit aproape toată viaţa, Keita e iute ca fulgerul când e vorba de mâncat, spălat, adormit – de toate necesităţile, de fapt.

Mă trage jos să mă aşez lângă el, apoi aruncă o privire spre Lamin şi Asha.

— Voi nu mergeţi la baie?

Lamin dă din umeri.

— Aştept să termine toată lumea.

— Şi eu la fel, adaugă Asha.

înclin din cap spre ei, mă întorc la Keita şi-mi împletesc degetele cu ale lui. îmi las capul pe umărul lui.

— Cum te simţi?

Ridică din umeri.

— Viu. E suficient, nu?

Are un ton aparte. Sunt atât de multe lucruri nespuse în vocea lui. Rămân nemişcată, neştiind ce să spun.

Asha şi Lamin se uită unul la celălalt, comunicând prin mesaje nerostite. Se ridică amândoi grăbiţi.

— Eu mă duc să găsesc un loc liniştit, spune Lamin.

Se îndreaptă spre altă parte a oazei; la fel şi Asha.

Acum am rămas doar eu şi Keita. Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet amar când se uită la mine şi spune:

— Ce frumos din partea lor. încuviinţez din cap.

— Cred că toată lumea are nevoie de nişte linişte acum.

Apoi îi cercetez îndelung ochii.

— Cum te simţi de fapt?

Ridică un deget şi deasupra vârfului se naşte o flacără. O plimbă de

pe un

deget pe altul, cu ochii concentraţi asupra ei ca să nu-mi întâlnească privirea. Dă din umeri.

— Nu sunt sigur. S-au întâmplat aşa de multe... Am fost ucis – acum sunt nemuritor. în fine, nemuritor condiţionat. Cine ştie care o să fie moartea mea finală. Sincer să fiu, tot aştept să simt ceva, orice: panică, îngrijorare, frică... Dar mă simt normal şi atât, iar asta mă sperie. Ar trebui să simt ceva mai profund, nu, Deka?

Mă încrunt la el.

— Chiar trebuie să simţi altceva?

Dă din umeri din nou.

— Majoritatea oamenilor aşa simt, cred eu. Majoritatea oamenilor probabil ar simţi.

— Tu nu eşti majoritatea oamenilor.

— Nu. Eu sunt un monstru, spune Keita încet.

Inima îmi stă în loc.

— Keita, eşti...

Ridică mâna să mă oprească.

— Nu vorbesc de foc, Deka. Vorbesc de cât am omorât, de

câte am făcut.

Ştiu că tu nu vezi, dar asta sunt. De-asta nu simt. încerc din răsputeri, dar nu simt şi gata. E ceva monstruos în asta, nu? Uneori parcă nu e real nimic şi eu plutesc aşa...

Mi se umplu ochii de lacrimi. Cuvintele lui. în ce spune e ascunsă atâta durere, atâta groază. Ba mai rău, se pare că încă n-a ajuns la stadiul în care să le poată face faţă. Aşa că se delimitează de ele.

îl înconjur cu braţele, îmi îngrop capul în pieptul lui ca pentru a încerca să-l ancorez de mine.

— Tu nu eşti monstru, Keita. Eşti doar un băiat din care au făcut un ucigaş. Eşti ce au făcut din tine. Aşa cum m-au făcut şi pe mine ce sunt. Dacă tu eşti monstru, sunt şi eu.

Keita se mulţumeşte să mă privească fix. în cele din urmă, după câteva clipe, dă din cap în semn de aprobare.

— în fine, cel puţin acum ştiu de ce tot aveam coşmaruri în care ardeam.

Se străduieşte din răsputeri să evite subiectul. Dar ştiu că nu e momentul să-l presez acum. Aşa că îmi trec degetul prin flacăra pe care încă o plimbă pe vârful degetelor şi-l trag înapoi când mă arde. Ridic ochii spre el, curioasă.

— Te doare?

Face semn din cap că nu.

— E doar o senzaţie ciudată. Ca un fel de furnicătură.

Zâmbesc.

— Ştiu cum e.

Apoi ridic din nou privirea spre el, de data asta serioasă.

— Keita, când te-am văzut întins pe jos mai devreme, era

să... îmi pune un deget pe buze. Clatină din cap.

— S-a terminat. Sunt în siguranţă. Toţi suntem în

siguranţă.

— Dar chiar suntem?

Cuvintele se revarsă din mine şi nu se mai opresc.

— Era să mori din cauza mea. Pentru că prin simpla mea existenţă îţi pun viaţa în pericol. Uite, puteai să te întorci acasă

la Gar Fatu, puteai să te duci oriunde şi să îmbătrâneşti şi să mori, iar acum eşti...

— Nemuritor. Ca tine, îmi aminteşte el.

îl privesc iar.

— Eu te-am făcut aşa, nu?

încă o şoaptă slabă. încă o mărturisire şovăitoare.

Keita aprobă din cap.

— Da, Deka.

Cuvintele mi se lasă pe umeri, grele ca nişte bolovani.

— Şi jatu de la Oyomosin şi de pe strada din oraş, tot eu? Altă întrebare – alt răspuns pe care n-am fost în stare să-l recunosc în sinea mea.

Aşa că-l las pe Keita să-l rostească.

— Da, spune el.

— De unde ştii sigur?

— Pentru că atunci când am murit, chipul tău a fost ultimul lucru pe care l-am văzut, iar când am fost chemat de pe Tărâmurile de Apoi, vocea ta mă striga, vocea ta îmi spunea să folosesc focul.

îmi ridică bărbia şi mă priveşte adânc în ochi.

— Poate e şi asta parte din motivul pentru care nu mă simt rău – pentru că ai fost tu. întotdeauna tu ai fost.

Dau din cap, neştiind cum să reacţionez. Dar mă forţez să înşir unul după altul cuvintele de care mi-e groază de atâta vreme, cuvintele pe care n-am vrut să le spun.

— Crezi că sunt zeu, Keita? şoptesc.

Keita clatină din cap.

— Nu.

Las aerul să-mi iasă din piept.

— Dar cred că s-ar putea să devii.

Orice urmă de uşurare pe care o simţeam se sfărâmă.

Cu mâini tremurătoare, îi arăt bucata din roba mea pe care m-am şters de sângele lui Idugu.

— Am nişte sânge de la idugu, mă grăbesc să-i spun.

— Poţi să cauţi răspunsuri în el mâine, cât suntem pe drum. Deocamdată, trebuie să ne concentrăm pe ce avem în faţă. Mănâncă. Revino-ţi.

Face semn spre mâncare.

Aprob din cap şi muşc, fără chef, dintr-o plantă suculentă adunată de Asha, rumenită la foc, dar pulpa zemoasă a fructului deşertic are gust de cenuşă. Mi-a pierit toată pofta de mâncare şi parcă aş avea în stomac o bucată de cărbune. De-abia mă abţin să nu plâng. Apoi observ cum Keita mă fixează cu privirea.

— Ce e?

— Liberul arbitru, spune el în cele din urmă.

Când îşi dă seama că nu înţeleg, explică:

— Mai înainte nu puteam alege, aveam doar diverse drumuri pe care să le urmez. Erau scrise dinainte, asta se aştepta de la mine. Apoi te-am cunoscut pe tine. Tot ce am făcut de atunci am făcut de bunăvoie. Nu eşti tu responsabilă pentru faptele mele, Deka, aşa cum nici eu nu sunt responsabil pentru ale tale. Când te-am auzit cum mă strigai, puteam să aleg să nu mă întorc. Dar m-am întors. Liberul arbitru. Sunt aici pentru că aici vreau să fiu, Deka, şi te iubesc pentru că vreau să te iubesc.

Nu mă obligă nimeni; e

alegerea mea.

Mărturisirea aceasta e aproape mai mult decât pot îndura. Nu mi-a explicat nimeni până acum atât de elocvent – şi când mă gândesc că vine de la Keita, băiatul care nu vorbeşte decât dacă i se pare necesar. Clipesc ca să-mi alung lacrimile. îi strâng mâna.

— Şi eu te iubesc.

E cea mai importantă declaraţie de dragoste pe care am făcut-o vreodată, având în vedere că în două zile vom fi din nou la Abeya, unde va trebui să dau ochii cu mamele şi în acelaşi timp să ţin piept armatei lui Idugu. Şi sper ca vorbele mele să fie suficiente ca să-l sprijine pe Keita chiar dacă totul merge prost.

33

Când ating pânza îmbibată cu sângele lui Idugu, a doua zi la prima oră a dimineţii, reuşesc să mă scufund în amintirile lor în câteva clipe. Sunt Okot, perechea lui Anok. Unul din Idugu.

Iar acum observ fisurile din asemănarea noastră.

încep firav, cum se întâmplă. O vorbă aici, o răbufnire de emoţie acolo, o furtună cu fulgere într-o zi altfel calmă. în vremurile dinainte de vreme, o înţelegeam perfect pe Anok. Ea era eu şi eu eram ea. Echivalentul meu. Egala mea perfectă. Dar au trecut milenii de când eu şi Anok eram unul şi aceeaşi. Acum suntem două entităţi diferite, cu asemănarea care ne leagă destrămată pe la margini. Anok şi Okot. Doi în loc de unul. Masculin şi feminin în loc de laolaltă.

înainte să ne împărţim, nu aveam nume. Nu aveam nevoie de ele. Eram şi atât. Apoi am devenit fiecare câte doi, iar cei desemnaţi să fie masculi şi-au luat nume care începeau cu aceeaşi literă ca ale perechilor noastre feminine. Numai eu nu. Eu am ales unul asemănător ca sunet, ritm şi înţeles cu al lui Anok. Ca să arate că vom fi mereu unul. Anok şi Okot. Două laturi ale aceleiaşi întunecimi.

Dar se întâmplă tot mai des să-mi ascundă lucruri. Văd asta în străfulgerări. Verde, gri, alb. înşelătorie, rea-voinţă, tulburare. Culori care odinioară nu existau în noi. Acum sunt în mine şi sunt în ea. Sunt în noi toţi, mai puţin...

— Creaţie..., şuieră Hyobe, iar frământarea îi reverberează prin asemănarea dintre noi. Nu simţi, Okot?

Privesc spre înăuntru şi observ: esenţa mea, a noastră, amestecându-se cu a altuia, a unei fiinţe umane. Eu şi Anok naştem. Deja am născut mulţimi întregi. Şi totuşi eu nu sunt prezent. Nici n-am fost întrebat.

FuRIe RoşiE, PoRTOcallu. Cerul se zguduie de forţa emoţiilor mele. Explodează vulcani şi întunecă aerul de cenuşă şi mânie.

— Anok! răcnesc. Ce faci?

Mă arunc spre văl, dar vălul nu cedează. Nu se deschide la porunca mea.

De-abia când se arată Etzli de partea cealaltă a prăpastiei celeste, cu ochii dispreţuitori, încep să înţeleg de ce. Acum pluteşte acolo, scânteind sub forma razelor de soare şi a materiei pe care ea şi celelalte au ales-o când au hotărât să se facă vizibile omenirii.

— Vălul nu vi se va mai deschide, rosteşte ea calm, de parcă ar da o sentinţă.

— Ce vrei să spui, Etzli? vibrează gândul lui Etal, perechea ei, care face ca un cutremur să despice pe din două o junglă din apropiere.

Etal se izbeşte de văl, dar bariera îl aruncă înapoi cu uşurinţă, iar nebuloasele din ea rezistă la forţa lui. Când încearcă din nou, rezultatul e acelaşi. în mine creşte o groază negru-verde. Etal e prizonier aici. Toţi suntem.

— Dreptate, răspunde Etzli, iar cuvântul e repetat de surorile noastre, care îşi fac apariţia alături de ea. Am fost trimise să le aducem oamenilor pace, dar voi aţi distrus-o. Aţi trimis armate unele împotriva altora, aţi despărţit familiile în duşmani.

Prin legătura dintre noi clipesc imagini: oştiri de oameni care se ciocnesc. Mii de cadavre risipite pe pământ.

— Toate doar în încercarea de a le deschide minţile! şuieră Etal.

— Aşa-i spui tu, Etal? întreabă Beda, fluturând blând din aripi. Să te întreb, atunci: ţi-a plăcut ce le-ai făcut oamenilor? Războaiele pe care le-ai pricinuit?

Etal tace; atunci văd fulgerele. Roşu, verde, alb: furie, minciună, răutate, una după alta. Emoţii pe care nu le poate ascunde, acum că sunt atent la legătura dintre noi.

— Dar tu, Hyobe? întreabă Anok.

Aceleaşi străfulgerări. Aceeaşi furie, răutate, nelinişte – şi toate mi-au fost tăinuite până acum. Se pare că obiceiul oamenilor de a se ascunde ne-a molipsit uniunea.

Mă întorc spre fraţii mei şi trădarea mă străpunge ca o ţepuşă albă de gheaţă.

— E adevărat? I-aţi împins pe oameni la război fără voia lor? I-aţi învrăjbit între ei? Nu aşa se numeşte tendinţa oamenilor de a împinge nişte piese pe o tablă de lemn?

înfloreşte tăcerea, cu margini ascuţite ca nişte cristale. Un aisberg care prinde formă.

Nu e nevoie să le cercetez emoţiile fraţilor mei; liniştea e mai mult decât suficientă. Au făcut întocmai lucrurile de care-i acuză perechile noastre, s-au jucat cu vieţi omeneşti ca să se amuze.

Nuanţe de albastru, adânci şi neîncetate, îmi exprimă durerea. Mă întorc spre surorile noastre.

— Daţi-mi drumul mie, le cer. Eu n-am provocat niciun război, n-am căutat niciodată decât să ridic omenirea mai sus.

— Dar eşti bărbat, spune Hui Li cu o voce în care musteşte dispreţul. însăşi denumirea pe care ai ales-o te condamnă la agresivitate, dominaţie, înşelătorie. Nu putem risca să cazi pradă imboldurilor tale celor mai josnice.

Furia mă arde cu un roşu copleşitor, viu. Acelaşi lucru îl spunem noi despre oameni. Dar eu nu sunt om şi, chiar dacă aş fi, simpla mea fiziologie nu m-ar condamna la lucrurile de care mă acuză Hui Li. Lovesc vălul.

— Nu mă puteţi ţine aici! strig.

De cum o fac, îmi dau seama că am greşit. Ochii lui Etzli capătă o expresie hotărâtă. Convingerea ei se propagă prin legătura dintre noi.

— Trebuie, decide ea.

— Pentru binele vostru şi al omenirii, confirmă Hui Li şi Beda.

— Anok?

Mă întorc spre perechea mea. Cealaltă jumătate a mea. Cea care-mi înţelege toate intenţiile.

Pluteşte înainte, dar apoi se opreşte, iar emoţiile i se colorează în nuanţe melancolice de purpuriu şi albastru. Tristeţe. Regret. Din jalea mea cresc tăişuri dure. Fulgerul loveşte şi mistuie un lac, lăsând doar cenuşă.

Mă părăseşte. însăşi perechea mea mă părăseşte.

— Anok! răcnesc, întinzându-mă spre ea prin legătura care ne uneşte. îţi cer să mă eliberezi, Anok!

Văzând-o că rămâne neclintită, chem din adâncul meu un vârtej de culori. O explozie de lumină, căldură, întuneric nesfârşit. Toate sunt faţete care cuprind strălucirea numelui ei, numele adevărat pe care l-a ascuns sub sunetele pe care le pronunţă acum oamenii. Singurul lucru care-mi dă puterea s-o constrâng la acţiune, aşa cum şi ea mă poate constrânge pe mine.

Alături de mine, ceilalţi aleşi să fie masculini fac la fel, chemându-şi perechile pe numele cele mai profunde, pe identităţile adevărate pe care le-au ţesut când s-au legat de noile lor creuzete de materie şi lumină solară. De creuzetele care le permit oamenilor să le privească.

Dar niciunul dintre nume nu are efect. Niciuna dintre culori. Niciuna dintre emoţii.

Perechile noastre se trag încet din faţa vălului, iar când cercetez asemănarea dintre noi, o găsesc tăiată dinspre partea lor; n-a mai rămas decât o umbră de legătură. Oroarea mă scaldă într-un alb fără sfârşit. Noi suntem cosmosul. Neamul nostru nu poate exista separat. Până şi separarea în perechi ne-a făcut mai slabi, mai vulnerabili.

— Anok! Anok! strig, dar fără folos.

A plecat. Mă întunec de furie şi derută. Anok a minţit. M-a

minţit. Nu mi-a spus niciodată numele adevărat pe care şi-l alesese. Numai că... la fel am

făcut şi eu cu ea. Jalea îmi împlântă în fiinţă nuanţe îngheţate de albastru şi purpuriu. Furtuni de iarnă biciuiesc coaste de uscat. Aşa e când eşti tăiat pe din două? Când eşti împărţit în două şi fiecare entitate se apără pe sine? Chiar eram ceva de care Anok avea nevoie să se apere? Chiar era Anok ceva de care aveam nevoie să mă despart?

Privesc către Singular – care nu s-a despărţit în două. A fost aici de la început şi ne urmăreşte. într-o tăcere îngândurată. Pentru că nu s-a împărţit, pentru că nici măcar nu s-a gândit la asta, nu poate înţelege complexitatea emoţiilor noastre de acum, aşa cum nici noi nu i le mai putem înţelege cu adevărat pe ale sale.

— Cum? întreb. Cum au obţinut destulă putere încât să facă asta?

Singular curge mai aproape şi mă priveşte fără tulburare. Spre deosebire de noi, nu şi-a ales niciun nume, nimic care să marcheze o separare de noi. De restul cosmosului.

Adoraţie, explică prin şoaptele de gheaţă ale spaţiului celui mai adânc şi mai întunecat. Celelalte sine ale voastre au descoperit puterea adoraţiei omeneşti.

— Ne poţi ajuta? întreb. Ne poţi elibera?

Nu... Vom rămâne în neutralitate, aşa cum am jurat. Aşa cum ne este ţelul. Nu putem face altceva decât să păstrăm echilibrul, acum că v-aţi separat.

Albastru vânăt negru. Disperare, durere, deznădejde. Acum emoţiile mele sunt pline de culorile acestea. Singular mă învăluie liniştitor, iar vastitatea sa o cuprinde cu uşurinţă pe a mea. Cât m-am micşorat cu trecerea mileniilor! Cât de mic sunt faţă de cât eram! Mă mângâie şi radiază nuanţe calde, alinătoare, de galben

şi portocaliu. Are o prezenţă atât de familiară. Fiinţa sa emană atâta siguranţă.

Nu cădea în disperare, Okot, spune prin vibraţii. Putem oferi puţin sprijin ca să înclinăm balanţa.

De ce ne-ai ajuta? întreb. Nu-i stă în fire să se amestece cu noi, ceilalţi.

Singular îşi freamătă esenţa. Acum că v-aţi separat, răspunde, trebuie să păstrăm echilibrul cu orice preţ.

— Ce poţi face?

Vă putem arăta cum să vă atrageţi adoraţia oamenilor de dincolo de văl…

Mă trezesc în poala caldă a cuiva; soarele a coborât pe cer, iar peste veşmintele mele unduieşte un vânt molcom de seară. Când mă ridic în capul oaselor, derutată, îi găsesc pe ceilalţi adunaţi în grupuri mici pe spatele lui Ixa. Keita e în dreptul ţepilor de pe capul tovarăşului meu şi vorbeşte cu Rian. Doar Britta observă că m-am trezit. Ce-i drept, în poala ei stau de atâta timp.

— Şi? întreabă, nerăbdătoare. Ce-oi văzut?

Mă străduiesc să mă îndrept şi să-mi pun gândurile în ordine.

Am văzut o mulţime de lucruri în timp ce pluteam prin mintea lui Okot şi multe n-au făcut decât să confirme ce ştiam deja. Dar cea mai importantă confirmare a venit din străfulgerările pe care le-am văzut în legătura dintre zei: armatele nenumărate care luptau, cadavrele semănate pe câmpuri. Mamele au avut toată dreptatea să-i închidă pe Idugu dincolo de văl. Odată ce zeii-bărbaţi au început să pornească războaie fără rost doar pentru propriul amuzament, să omoare milioane de oameni de dragul distracţiei, n-au mai meritat libertatea – deşi bietul Okot trebuia să fi fost scutit. El doar s-a întâmplat să fie acolo, un martor nevinovat măturat de tăvălugul faptelor fraţilor lui.

Nu că acum ar mai fi nevinovat.

Prezenţa lui a fost cea pe care am simţit-o în Zhushan, el se înfrupta pe

nesăturate din sacrificiul bietelor fete, vocea lui am auzit-o pe străduţă imediat după moartea tatei. Chiar şi când mi-au vorbit Idugu, vocea lui era cea mai distinctă. Neîndurătorul, aşa şi-a spus. Oricâtă milă aş fi simţit altfel pentru el, nu poate rezista în faţa atâtor atrocităţi pe care le-a comis, fără îndoială, în mileniile de când a devenit prizonier.

Iar acum înţeleg şi ce voia să spună Mâini-Albe când m-a îndemnat să verific numele lucrurilor. Numele divine conţin putere – îi leagă pe zeii înşişi. Păcat că nu le ştiu numele adevărate nici Auritelor, nici lui Idugu, ca să nu mai vorbesc de capacitatea de a le folosi. Ceea ce, fireşte, mă face să mă întreb de unde a ştiut Mâini-Albe să-mi dea indiciul, având în vedere că memoria o înşală mereu.

Mă întorc spre Britta şi iau o gură de apă din plosca pe care mi-o

întinde.

— Vă explic tot când revenim pe pământ, spun, obosită.

După mişcările greoaie ale lui Ixa, nu mai e mult.

— Ne-a vizitat cumva Mâini-Albe cât am dormit? întreb. Nu-i stă în obicei Primei născute viclene să dispară atât de mult timp, cu atât mai puţin în momente atât de importante.

Sunt uşurată când Britta scutură din cap.

— Nu. Nici urmă de ea.

— Dacă-i linişte, e bine, spun eu, optimistă. Mâini-Albe ne-ar informa imediat dacă armatele lui Idugu ar ataca deja Abeya. De asta nu mă îndoiesc nicio clipă.

Dar cum nu ne-a avertizat încă, înseamnă că mai avem timp.

Ixa scoate un sunet vibrant, semn că se pregăteşte să coboare, aşa că mă ţin bine şi privesc în jur, fascinată. Nu am mai venit

niciodată pe drumul acesta. Când eram în campanie, nu vedeam decât nisip şi dune care se unduiau în depărtare. Acum soarele luminează cu un portocaliu capricios pâlcuri imense

de baobabi, iar cerul care se întunecă rapid e pictat cu dâre de mov şi auriu. De cum Ixa atinge pământul, Keita sare de pe el şi vine repede la mine.

— Te simţi bine, Deka? întreabă, cu muşchii încordaţi.
Ori de câte ori are sentimente prea intense, Keita le ţine strâns înăuntrul lui, ca să nu se reverse. Trebuie să fie foarte îngrijorat, ceea ce înseamnă că toată lumea e extrem de tensionată, nu doar la gândul că armatele lui Idugu ar putea ataca Abeya chiar acum, ci şi fiindcă nu ştim cum vom fi primiţi acolo. Dar după tot ce am văzut, nu-mi mai fac atâtea griji pentru lucrurile acestea. Adevărata întrebare pe care cred că ar trebui să ne-o punem este dacă vrem să rămânem alături de mame. După atâta manipulare şi minciuni, eu, una, sunt aproape sigură că nu vreau, dar încă nu am toate răspunsurile. încă nu înţeleg ce era cu siluetele acelea pe care le-a văzut Anok căzând în prăpastie când mă uitam în amintirile ei, încă nu pricep ce legătură au cu cataclismul despre care mi-a spus Mâini-Albe. Poate dacă mă cufund din nou în amintirile lui Idugu, voi găsi explicaţii, dar având în vedere de cât timp am avut nevoie de data asta, aproape o zi întreagă, nu sunt sigură că ar fi bine să risc acum.

îmi reazem fruntea de a lui Keita şi dau din cap.

— Mă simt bine, îi spun şi îl îmbrăţişez.

Ne despărţim când coboară şi ceilalţi, apoi Ixa începe să se transforme, numai că acum, în loc de forma lui obişnuită de pisoi sau cea adevărată, de taur, e cât unul dintre leopardanii cu coarne şi pete albastre care stau la pândă prin jungle noaptea, numai forţă zveltă. Albastrul odinioară uniform al solzilor lui e brăzdat de dungi aurii, iar în jurul ochilor poartă noi semne de aur. Tot aur se vede şi în ţepii care-i erup în linie dreaptă de la cap până la coadă.

Mă holbez la el, plină de admiraţie. Ixa! spun, grăbindu-mă să mă apropii.
Eşti o frumuseţe!

Când îmi pune labele pe piept ca să mă lingă pe faţă cu o limbă aspră şi înţepătoare, mă clatin în spate de cât de greu e. Acum e practic enorm, dar se crede tot pui. Ixa drăguţ, aprobă el, deşi gândurile îi sună obosite.

Da, eşti un drăguţ, îi spun, sărutându-i urechile. Eşti cea mai drăguţă fiinţă din câte am văzut. Dar nu cred că o să mai fiu în stare să te car pe umeri.

încuviinţează şi se lasă jos. Ixa nu vrea cărat. Ixa obosit acum. Ixa doarme, spune, apoi se îndepărtează. Se trânteşte lângă trunchiul unui baobab masiv, apoi prin aer răsună sforăituri uşoare.

Când îmi întorc atenţia spre ceilalţi, îi văd că se adună în jurul meu, cu o mulţime de emoţii scânteindu-le în ochi: curiozitate, nelinişte, teamă.

— Haideţi, le spun, făcând un pas înainte. Am multe să vă spun.

îi conduc spre cel mai mare baobab, ale cărui frunze rare nu reuşesc să oprească lumina pe care o revarsă razele soarelui la apus. Astfel de baobabi servesc drept locuri de întâlnire nu pentru că ar da umbră, ci pentru că au rădăcini adânci. Sunt bătrâni de milenii, iar să stai sub unul dintre ei e ca şi cum te-ai afla în prezenţa unei bunici venerabile care este martoră la toate. Keita se aşază lângă trunchiul de un cenuşiu-argintiu şi bate cu palma locul de lângă el. Mă duc acolo şi-mi odihnesc capul pe umerii lui. Simpla atingere a pielii lui mă linişteşte. Ca atunci când sunt cu Britta. Şi ea e alături de mine, bătând din picior de nerăbdare, dar mai întârzii puţin în încercarea de a exprima în cuvinte ce am văzut.

— Alaki şi jatu se trag şi din Aurite, şi din Idugu, spun în cele din urmă. Auritele sunt mamele noastre, într-adevăr, dar Idugu sunt taţii noştri. Au avut un rol egal în crearea noastră.

în întuneric se lasă tăcerea, întreruptă doar de cârâitul broaştelor şi de cântecul greierilor. Cu toţii ne aşteptam să fie aşa, dar vestea e la fel de devastatoare pentru ceilalţi cum a fost şi pentru mine. Acalan vorbeşte primul.

— Deci mamele chiar au minţit în tot ce ne-au spus, rosteşte el cu voce înceată, iar pe faţa lui se vede cât de

trădat se simte.

Aprob.

— Se pare că îi uneşte pe unii de ceilalţi o afinitate, o legătură asemănătoare

cu cea dintre indolo, numai că acum e întinsă până la limită. Iar Idugu au de gând s-o rupă de tot.

Belcalis se încruntă la auzul cuvintelor mele.

— Dar asta n-ar însemna că s-ar omorî şi pe ei, şi pe mame? întreabă ea. Sunt la fel ca indolo, nu-i aşa?

Când confirm cu o înclinare din cap, le explică celorlalţi:

— Dacă omori o parte dintr-un indolo, o omori şi pe cealaltă. Deci dacă Auritele şi Idugu sunt legaţi, când mor unii, vor muri şi ceilalţi.

— Idugu au un plan pentru asta. Planul sunt eu.

Văzându-i pe ceilalţi cum se încruntă, nedumeriţi, continui:

— Mi-au spus că eu sunt angoro, sursa de putere despre care vorbeau Auritele.

— Stai aşa, ce? întreabă Britta, care pare năucită de idee. Cum adică tu eşti angoro?

— Idugu au spus că mamele m-au trimis să-i omor, vorbesc eu mai departe, că în colierul ansetha era ceva care m-ar fi făcut să nu ezit şi tocmai pentru asta aveau ei simboluri kaduth peste tot. Kaduth bloca puterea mamelor şi-mi dădea libertatea să gândesc şi să aleg, de-asta am reuşit să rezist la condiţionarea pe care mi-au impus-o ele. Mi-au mai spus şi că cele care au închis Hemaira faţă de exterior au fost mamele. N‘goma nu există. Puterea lor era cea care ne ardea, de la început.

Tăcerea e absolută acum; toată lumea cugetă la spusele mele. în

cele din urmă, vorbeşte Acalan.

— De ce? întreabă el, pierdut. De ce să facă aşa ceva?

— Nu e evident? spune Belcalis. Pentru control. De când au venit în Otera, zeii ne controlează. Mai întâi mamele au hotărât ca, pentru că ele aleseseră să

— fie partea feminină, să le pună pe o treaptă mai înaltă pe femei. Apoi Idugu au făcut la fel cu bărbaţii, după care au mers mai departe: au început să le omoare pe cele ca noi şi să oprime pe oricine nu era bărbat. Parcă s-ar aştepta să rămânem pentru totdeauna actori într-o mascaradă: jucăm rolurile care ni s-au dat şi le jucăm perfect, sau suntem pedepsiţi. De la început până la sfârşit, vieţile noastre nu sunt altceva decât divertisment pentru ei, hrană propriu-zisă pentru distracţia lor.

Dau din cap, confirmând tot ce a spus. Apoi mă mut de pe un picior pe altul.

— Mai e ceva.

— Acuma ce mai e? oftează Adwapa.

— Exista un al cincilea zeu, care nu s-a împărţit în două, precum ceilalţi, a rămas deoparte. Ceilalţi zei îi spuneau Singular.

La auzul veştii, toată lumea se îndreaptă de spate, cu atenţia încordată.

— Şi mai e aici? întreabă Li, având pe chip o expresie plină de speranţă.

— Mai sunt, îl corectez. Vorbim mai degrabă de o prezenţă decât de o entitate anume.

Apoi ridic din umeri.

— Şi habar n-am dacă mai sunt aici. Nu ştiu decât că au rămas în neutralitate şi au considerat că sarcina lor era să păstreze echilibrul în lume, aşa că au continuat să stea acolo, dincolo de văl.

— Deci ne sunt aliaţi.

Li pare uşurat. Eu dau din umeri din nou.

— Nu ştiu. Păreau să fie cumva mai presus de toate,de fapt.De parcă nu le păsa decât de echilibru, mai mult decât orice.

— Dar toţi facem parte din lume, spune Britta. Nu să nu conteze şi asta. Nu se poate.

Ridic iarăşi din umeri.

— Nu ştiu. în continuare nu înţeleg multe despre ei. Dar un lucru ştiu: de ce se luptă zeii pentru putere. Mamele i-au secătuit pe Idugu de ea când i-au închis dincolo de văl, aşa că, drept reacţie, Idugu l-au inventat pe Oyomo ca să se hrănească cu veneraţia oamenilor pentru el, doar că, nefiind numele lor adevărat, n-au obţinut câtă putere le trebuia.

Mă uit la ceilalţi, în încercarea de a le transmite cât e de important ceea ce urmează să spun.

— Pentru zei, numele adevărate sunt totul. Dacă le cunoşti numele, poţi chiar să le comanzi.

— Şi Idugu ştiu numele adevărate ale Auritelor?

întrebarea vine de la Belcalis.

Scutur din cap.

— Nu, niciuna din părţi nu ştie numele celeilalte.

— Dar tu le vezi amintirile, spune Britta, însufleţită de speranţă. Ai putea să le afli numele.

Dau din cap în semn că nu.

— Şi chiar dacă aş putea, numele lor nu sunt cuvinte. Sunt culori, emoţii – chiar nori. O fiinţă umană nu poate nici să viseze că le-ar putea exprima.

— Dar tu nu eşti fiinţă umană, Deka, spune Britta, încruntată. Şi nici alaki nu eşti, deşi îţi place să te prefaci.

— Eşti mai aproape de ele decât de noi, adaugă Belcalis. Tu i-ai făcut pe jatu nemuritori, pentru numele Nesfârşituluui. Ce alte puteri mai ai?

Să omor zei... Gândul îmi provoacă un fior de frică.

— Cred că întrebarea mai importantă e: acum unde mergem? întreabă Lamin

— cu voce joasă.

— Mai avem mai puţin de o zi până la Abeya. Ne trebuie un plan, adaugă Kweku.

Mă gândesc câteva clipe.

— înainte să plec, Anok a avut grijă să-mi spună despre esenţa divină din colierul ansetha, ca să-i văd amintirile. Cred că ea a vrut să aflu toate astea, a vrut să plec în călătoria asta. La fel şi Okot, echivalentul masculin al lui Anok – ale lui erau amintirile pe care le-am văzut acum. Chiar şi cu toată furia, a vrut să înţeleg ce l-a făcut să fie aşa. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva motivul e că cei doi vor un compromis. O reconciliere. Poate e singurul lucru pe care putem să-l facem: să ajutăm ambele tabere să se unească.

— Sau s-o ajutăm pe una s-o omoare pe cealaltă.

Cuvintele lui Keita mă străpung ca o suliţă prin inimă, fiindcă îmi amintesc ce a spus Mâini-Albe: Când zeii dansează, omenirea tremură. Iar dacă Auritele şi Idugu nu-şi pot domoli ranchiuna, au să danseze până distrug toată Otera cu furia lor.

— Se prea poate, spun în cele din urmă, deşi cuvintele mă umplu groază, dar eu un lucru ştiu: mamele probabil şi-au dat seama deja de tot ce am descoperit noi. S-ar putea să ne urmărească chiar acum.

Le-am văzut de nenumărate ori cum o fac, cum privesc în depărtare ca să vadă ce fac alţii. Le consumă enorm de mult din putere, aşa că nu încearcă prea des, dar o vor face dacă sunt suficient de îngrijorate.

— Eu zic să mergem să vorbim cu ele, să încercăm să găsim o soluţie.

— Şi crezi că o să asculte?

Dau din umeri, fiindcă n-am niciun răspuns pentru Britta. Cine ştie ce vor face mamele.

Acum le cunoaştem secretele, am înţeles că nu sunt atât de puternice pe cât

susţineau. Nimănui nu-i face plăcere să fie expus aşa – cu atât mai puţin zeilor. Cu atât mai puţin când eu nu mai port colierul ansetha prin care mă controlau. E ascuns şi acum într-un sac, sub roba mea, dar nu mă îndur să mi-l pun. Nu sunt în stare să-l port la gât cu mândrie, ca pe vremuri.

După câte am aflat, nu le voi mai lăsa niciodată pe mame să mă controleze. Dar asta nu înseamnă că nu voi mai trăi niciodată în pace cu ele. S-ar putea să reuşesc chiar să rămân alături de ele, asta dacă şi-au păstrat hotărârea de a construi o Otera mai bună. Dar dacă nu...

Următoarele câteva ore îmi vor spune pe ce cale să apuc, oricum. Sper doar să putem supravieţui şi eu, şi prietenii mei.

îi privesc în timp ce mă ridic, ca să pun capăt discuţiei.

— Mă duc să încerc să exersez deschisul uşilor, îi anunţ.

Cine ştie, poate chiar voi reuşi să deschid una înainte să ajungem la mame mâine.

34

A doua zi se ivesc munţii N'Oyo, cu piscurile împădurite înălţate în depărtare, iar în mijlocul lor Templul Auritelor, un grăunte minuscul de aur. îl văd de unde stau, pe ceafa lui Ixa, dar pentru prima oară din ziua când am fost adusă aici, făcută bucăţi, acum aproape o jumătate de an, apariţia lui numi umple inima de bucurie. Dimpotrivă, mă simt plină de îndoieli şi griji. Ce fac Idugu? Au atacat deja templele din Abeya? Şi mamele – cum vor reacţiona când mă voi înfăţişa din nou lor? Mă vor izgoni? Mă vor primi cu drag? Vor promite să se îndrepte? Prin minte îmi scânteiază un firicel firav de speranţă şi scot la lumină colierul ansetha, îi cântăresc în mână greutatea rece şi apăsătoare ca întotdeauna. Răceala puterii lui e subtilă în încercarea ei de a se strecura în mine. Dar îmi simt deja gândurile cum devin greoaie, la fel şi corpul. Prezenţa lui nu mă lasă să uit: speranţele mele pentru mame sunt ca ale unui copil care-şi doreşte cu înfrigurare să fie liniştit de părinţi. Realitatea e asta.

Britta aruncă o privire spre colier, tulburată.

— De ce te joci cu aia?

Mă uit în jos la el.

— Mă tot gândesc: de ce au minţit mamele? Dacă chiar sunt angoro, puterea care ucide zei, n-ar avea tot interesul să-mi spună adevărul, sau măcar o parte din el, ca să mă poată folosi împotriva lui Idugu? Doar le iubeam, aş fi făcut orice pentru ele, şi atunci de ce?

Belcalis continuă întrebarea mea cu una proprie.

— V-aţi întrebat vreodată de ce Melanis e singura alaki în afară de noi care şi-a recăpătat darurile?

— Nu, răspund, ridicând din umeri. Până la urmă şi le vor

primi înapoi toate. Cel puţin aşa mi-au spus mamele.

— Dar de ce a fost Melanis prima? întreabă ea apăsat. De ce nu Mâini-Albe, de exemplu? Ea e cea mai în vârstă alaki.

îmi dau seama din expresia lui Belcalis că încearcă să-mi sugereze ceva. Dar sunt prea obosită şi prea neliniştită să mă joc de-a ghicitorile. Oftez.

— Nu mai bine spui direct ce...

Mă opresc când suflă pe lângă mine o frântură de amintire. Prima oară când am atins-o pe Melanis am simţi ceva extrem de ciudat. Parcă m-a străbătut un fulger. Nu-mi vine să cred că aproape uitasem.

— Am atins-o, spun eu, uimită. Am atins-o când încă se vindeca.

Gândurile îmi sunt un iureş nebun, toate se aşază în sfârşit cap la cap. Credeam că senzaţia care m-a zguduit atunci a fost pentru că am plonjat în amintirile lui Melanis, dar dacă motivul a fost altul? Dacă era de fapt puterea mea care o trezea pe a ei? Puterea pe care mi-au spus Idugu că o am.

întotdeauna tu ai fost – aşa mi-au spus şi seniorul Kadiri, şi Keita.

Oare asta voiau să spună?

— De la început, de când ai văzut prima oară semnul kaduth în Oyomosin, ai început să te schimbi, spune Belcalis. I-ai înviat pe noii jatu. Eşti mai rapidă, mai puternică. Ai folosit chiar şi uşile puţin...

— Şi nici că am mai reuşit de atunci, spun cu amărăciune, gândindu-mă la noaptea trecută şi dimineaţa asta, când am încercat, din nou fără succes, să repet ce am făcut în Marele Templu şi la Warthu Bera.

— Iar de atunci devii tot mai puternică şi mai puternică,

mai ales de când ţi-ai scos colierul ansetha.

— Staţi aşa, suspină Britta şi face ochii mari, copleşită de intensitatea

revelaţiei. La fel şi noi! Până să-ţi scoţi tu ansetha, de-abia dacă eram în stare să modelez o pietricică. După aia...

— Ai creat adăposturile de parcă erau o nimica toată! exclam eu, amintindu-mi.

— Şi eu mi-am aurit tot corpul şi l-am folosit ca pe un scut când eram la Warthu Bera, adaugă Belcalis, apoi se gândeşte. Stai, ia să văd ceva.

îşi scoate pumnalul din teacă şi se taie în palmă.

— Uite, spune cu respiraţia întretăiată.

Sângele iese la iveală pe piele, ca şi mai înainte, dar mişcarea îi e mai lentă, chinuită. Se opreşte chiar înainte de încheietura mâinii.

Tremurând, înfăşor repede colierul ansetha în pânza lui, cum a stat şi până acum, ca să nu-mi atingă pielea.

— Mai încearcă, o îndemn.

Belcalis dă din cap, strânge pumnul ca să-i curgă iar sângele, apoi întinde braţul. Sângele se pune în mişcare imediat şi alunecă iute pe braţ în jos, până la umăr, întărindu-se în timp ce înaintează. De cum dezvelesc colierul ansetha şi apăs un deget pe el, însă, se poticneşte din nou.

— Stai să încerc şi eu, spune Britta, scoţând o pietricică din robă.

Cât timp ating eu colierul ansetha, de-abia dacă reuşeşte să-i schimbe forma, dar de îndată ce îmi iau degetele de pe el, îi apare în mâini un pumnal lucitor şi ascuţit de piatră.

Icneşte.

— Tu eşti, spune ea. Tu ne faci mai puternice. Tu ne dai puteri, nu ele.

— De-asta te-au minţit, spune Belcalis pe un ton hotărât. Pentru că la tine e puterea.

Ridică mâna, trage aer în piept şi sângele i se retrage înapoi în palmă, iar rana i se vindecă de parcă n-ar fi fost. Nici nu e nevoie să privesc în ea cu ajutorul stării de luptă ca să ştiu că acum îşi controlează perfect darul.

Mă uit în jos la colierul ansetha de parcă ar fi un şarpe gata să atace. Şi într-un fel şi este. Ce bucuroase au fost mamele când mi l-au dăruit, cât de mândre au fost când îl purtam de parcă era însăşi coroana Oterei. Şi în tot acest timp se foloseau de el ca să mă izoleze de puterile mele, ca să ascundă cine sunt de fapt.

Eu sunt Nuru, singurul copil născut din toate patru – aşa mi-au spus mamele dintotdeauna. Dar acum că mă gândesc, şi asta putea fi o minciună. N-am vrut să accept viziunea pe care mi-au înfăţişat-o Idugu, cu ploaia de aur care cădea din cer, nici măcar n-am înţeles ce vedeam, dacă e să fiu sinceră. Dar trebuie să încerc. Trebuie să răzbesc până la adevărul real despre cine şi ce sunt. Chiar când mă gândesc la asta, săgetează pe lângă mine altă amintire: privirea lipsită de emoţie cu care îl fixau Singular pe Okot. Nu-mi amintesc cum arăta al cincilea zeu oteran, nici măcar nu-mi pot imagina propriu-zis existenţa sa, dar un lucru ţin minte: dădea senzaţia de siguranţă. O senzaţie cumva familiară, oricât de îndepărtată de a mea i-ar fi existenţa.

Mă agăţ de sentimentul acesta. Nu cunosc adevărul despre ce pretind Idugu că aş fi. Nu ştiu nici măcar ce se va întâmpla când ajungem la mame. Dar atâta lucru ştiu: dacă ziua de azi nu merge bine, mai există o ultimă zeitate care se ascunde undeva în Otera. O fiinţă care poate înclina Balanţa. Singular. Iar dacă totul se năruie şi întregul imperiu arde din temelii, să sperăm că va vedea ce se întâmplă şi va acţiona pentru a restabili echilibrul în Otera.

35

Senzaţia că ceva e foarte greşit ne cuprinde de cum ajungem la dealurile de la poalele munţilor N'Oyo. Eu şi Keita stăm pe coada lui Ixa, ghemuiţi unul în braţele celuilalt, când o simt: forţa subită din aer, greutatea respingătoare pe care o recunosc imediat. Idugu. Nu ştiu cum, dar sunt aici, toţi patru, plutesc invizibili peste munte, o prezenţă uleioasă, întunecată, în aerul de seară târzie. Dar cum? îi credeam prizonieri în continuare în templul lor, încătuşaţi de aurul care le leagă trupurile de atâta vreme. Evident, nu e aşa, pentru că dintr-odată puterea lor e copleşitor de prezentă, o urâţenie care pângăreşte însuşi aerul pe care-l respir. Din ea radiază emoţii: ură, furie, invidie. Idugu sunt pregătiţi să-şi atace perechile. Bătălia de care mă temeam a şi sosit.

Mă smulg din braţele lui Keita, panicată, tot încercând să înţeleg cum e posibil aşa ceva, dar între timp îmi cad ochii pe ceva îngrozitor: o gaură enormă în râul de sticlă care înconjoară munţii. De când au creat mamele înflorirea, râul le-a stat pavăză, un semnal vizibil al creşterii puterii lor. Dar mare parte din el a fost aruncată în aer, iar acum prin locul unde odinioară şerpuiau pe sub nisipuri suliţe negre zimţuite sunt presărate aşchii de obsidian.

— Nu..., şoptesc, îngrozită.

— Ce e asta, Deka? întreabă Keita, alarmat de agitaţia mea

bruscă.

— Idugu! Au venit!

— Ce? Cum?

— Nu ştiu!

Chiar în timp ce rostesc cuvintele, mă străfulgera amintirile: mâna de aur gigantică a lui Idugu care se întindea spre mine în templu; prezenţa lui Okot,

care deja părea să apară ori de câte ori mă aflam în apropierea credincioşilor lui. înjur printre dinţi, blestemându-mi prostia. Toantă de Deka, credeai că Idugu au fost vreodată ferecaţi în aurul care-i îmbracă. De la început au fost liberi, descătuşaţi din clipa în care le-am eliberat eu pe Aurite din închisorile lor, pentru că de la bun început nu aurul i-a ţinut în loc... ci legătura care-i uneşte de mame. Iar eu i-am eliberat, aşa cum le-am eliberat pe mame. Cât trebuie să fi râs când am presupus că nu se puteau mişca din templul lor.

— Coboară, îi strig lui Ixa.

Tovarăşul meu uriaş se conformează repede şi aterizează pe nisip cu o bufnitură puternică. Toată lumea sare de pe el şi priveşte în jur, alarmată.
Râul de sticlă deja are o breşă.

— S-ar părea că a trecut pe-aici o armată, spune Lamin, îngustând ochii, când vine lângă mine şi Keita la malul râului.

Se pricepe să ia urma, e cel mai bun din grupul nostru. îngenunchează să cerceteze distrugerea, în întunericul care se îndeseşte cu repeziciune.

— Probabil l-au spart cu balistele. Avansează repede. După ritm, soldaţii ar fi trebuit să ajungă deja în munţi.

Britta ridică privirea şi se încruntă.

— N-are sens. Dacă urcă o armată într-acolo, de ce nu se-aud alarmele?

Mijesc ochii: are dreptate. Nu e nicio mişcare în frunzişul junglei, niciun zgomot. Dacă ar urca muntele o armată, ar fi mare tevatură printre vietăţile de acolo, păsările ar zburătăci, lemurii şi leopardanii ar fugi toţi să se pună la adăpost. Şi totuşi, la Templul Auritelor pare să domnească pacea: nici vorbă de tobe sau de lumini. E straniu: mamele au instalat mii de sisteme de avertizare şi alarme când au reconstruit baza din N'Oyo, dar nu simt nici măcar unul. Parcă cineva a amortizat totul pe munte. Ia stai... Mi se îngustează ochii când o observ: în jurul vârfurilor

munţilor N‘Oyo pluteşte o pâclă. Un ochi mai puţin antrenat ar lua-o drept ceaţa serii, dar eu ştiu ce ştiu.

— Idugu sunt!

Răspunsul mi se revarsă singur pe buze.

— Probabil ascund armata care urcă!

Deci de aceea au fost atât de zgârciţi cu puterea lor mai înainte şi n-au folosit decât minimumul necesar ca să-mi vorbească şi să deschidă uşi către templele lor. Nu era vorba că erau cu mult mai slabi decât zeiţele; doar că aveau răbdare. E nevoie de o cantitate imensă de energie ca să acoperi ce se întâmplă pe un munte întreg. Să disimulezi urcarea a armate întregi, fără să prindă de veste alaki şi fără să se trezească zeiţele, nu e puţin lucru. în mod sigur au plănuit toate astea cu foarte mare grijă de multă vreme.

Mă arunc grăbită în starea profundă de luptă şi-mi încordez simţurile cât pot, în încercarea de a răzbate prin pătura de linişte, prin iluzia creată de Idugu... până ce, în sfârşit, aud: ecou îndepărtat de paşi. Doar că nu vine de pe munte, cum mă aşteptam, ci de la poalele dealurilor de sub ei. Armata lui Idugu încă n-a înaintat prea mult pe muntele zeiţelor. Şi nici nu pare să aibă de gând. Paşii aceia nu sunt marşul uniform al unei armate care se îndreaptă spre destinaţie. Sunt mai şovăitori. Caută ceva.

Ce fac?

N-am timp să mă întreb prea mult. Dau fuga la Ixa.

— Trebuie să mergem, spun, făcându-le semn celorlalţi.

Ixa dă din cap. Deka, sus, acceptă el, îngenunchind ca să ne putem urca pe spinarea lui.

— Ce mai aşteptaţi? întreb când ceilalţi întârzie. Urcaţi-vă!

începe o agitaţie frenetică şi toată lumea se grăbeşte să se caţăre pe Ixa. Mă grăbesc şi eu să-mi iau locul în spatele ţepului care-i creşte din mijlocul capului.

— Toată lumea gata? întreb.

— Da, spune repede Britta.

Mă întorc spre Ixa. Hai.

Se ridică o coloană de praf când Ixa se împinge de la pământ şi se înalţă. Sunt suficiente câteva bătăi din aripi ca să zărim armata de pe dealuri. Simt o zvâcnire surdă în ceafă când văd miile şi miile de jatu adevăraţi şi de Lepădaţi în armura lor distinctivă, cu kaduth gravat pe platoşe, ca să nu-i atingă puterea mea. Sunt atât de mulţi încât mi se opreşte răsuflarea în piept şi fac ochii mari. De unde au venit atâţia jatu adevăraţi? Idugu trebuie să-i fi adunat de mult din rândurile armatelor pe care le-au format prin toată Otera, ca să-i ţină ascunşi pentru ziua de azi.

Mă forţez să înghit în sec, în ciuda uscăciunii din gură, şi estimez repede numărul şi armamentul trupelor – orice-mi poate da mai multe informaţii despre strategia de atac pe care au gândit-o Idugu. O armată atât de mare nu poate însemna decât un lucru: anihilare completă şi definitivă. Dar nu şi pentru mame. Mă copleşeşte o teroare pură când înţeleg: Idugu nu le pot omorî pe mame fără să se omoare pe ei înşişi, dar le pot ucide toţi copiii. Pot lua viaţa tuturor celor care le închină zeiţelor veneraţia de care au nevoie. Nu e necesar să ridice un deget împotriva mamelor; e suficient să le înfometeze până li se supun. Rămân cu ochii la armată, gândind cu frenezie, cu inima bătându-mi nebuneşte, până când, dintr-odată, observ ceva ciudat. Pe latura muntelui, un contingent de Lepădaţi e adunat în jurul unei gropi gigantice săpate în coasta lui.

Imaginea îmi e atât de cunoscută, încât îmi trebuie câteva clipe până să înţeleg ce fac: scot încă unul din neamul lor din măruntaiele muntelui. Cel puţin aşa arată silueta uriaşă, vineţie, care se conturează în pământ.

— CE FAC URLĂTORII-MORŢII DE COLO?

Keita e nevoit să strige ca să se facă auzit împotriva vântului, care ne biciuieşte agresiv feţele în zborul lui Ixa spre vârful muntelui.

încordez şi mai tare privirea, ca să mă asigur că am văzut bine.

— SCOT ALŢI LEPĂDAŢI DIN MUNTE!

Dar de ce? încearcă să ajungă în Abeya pe sub pământ? Prin groapa aceea vor

să intre pe sub munte fără să prindă de veste mamele? Din nu ştiu ce motiv, nu cred că e aşa. Un gând îmi dă ghes, ceva ce trebuie să-mi amintesc. încerc să mă uit din nou atent la urlătorii-morţii, dar se aud strigăte, urmate de bătăi de tobe frenetice. Ne-au observat comandanţii jatu şi întorc balistele spre noi.

Atenţie, Ixa! strig când un bolovan e aruncat în direcţia noastră.

Ixa se înclină imediat într-o parte şi corpul lui se fereşte cu uşurinţă, în ciuda mărimii lui. Săgetează şi fentează, urcând tot mai sus spre vârf, până când ieşim din raza proiectilelor. Deja mişcările i-au devenit mai greoaie, iar respiraţia îi e tot mai chinuită. A zburat toată ziua, aproape că şi-a atins limita.

Mai avem puţin, Ixa, îl încurajez. Poţi să faci asta.

Deka, răspunde el obosit, luptându-se să înainteze.

Trupele care păzesc perimetrul par şocate când Ixa se prăbuşeşte pe zona de aterizare de dincolo de lac, prea epuizat să meargă mai departe. Aici, pâcla e şi mai deasă decât la poalele muntelui, deci nu mă mir că nu l-au văzut.
Acum se învălătuceşte în jurul meu şi-mi amorţeşte simţurile. Numai Nesfârşitul ştie ce le face celorlalţi. Ce le face mamelor.

Dacă le amorţeşte şi lor simţurile, dacă le adoarme ca să nu-şi dea seama ce se întâmplă în jurul lor? Descalec repede, cu faţa întunecată.

— Pregătiţi-vă de luptă! comand. Jatu urcă muntele chiar acum şi aduc cu ei urlători-ai-morţii.

— Dar..., face o santinelă, cu gura căscată.

— Pregătiţi-vă de luptă. Vă comandă Num! ACUM! mă

răstesc.

Femeia o rupe la fugă imediat.

— DAŢI ALARMA! strigă ea. SUNTEM ATACAŢI! DAŢI

ALARMA!

în timp ce santinelele încep să alerge de colo-colo, eu mă întorc spre Ixa, care respiră atât de greoi, încât aproape i se zguduie coastele de forţa răsuflării. Te

simţi bine, Ixa? întreb.

Reuşeşte să dea din cap că da.

Treci în forma de pisoi şi ascunde-te până-ţi recapeţi puterile. Poţi ?

Dă din cap din nou, micşorându-se deja. De cum pleacă să se ascundă în frunziş, mă grăbesc să-mi ajung din urmă prietenii, ajunşi pe malul lacului, unde se formează podul de apă: deja i se conturează scândurile şi balustrada. Mă reped într-acolo, nerăbdătoare să ajung. Dar apoi se prăbuşeşte. Năucită, mă opresc, apoi mai fac un pas spre apă. Nimic. Suprafaţa nici măcar nu mişcă.

Mă trece un fior. Podul de apă se formează doar pentru cei loiali

zeiţelor. Britta se întoarce spre mine şi dă din cap.

— încerc eu, spune şi înaintează până la malul apei.

Podul începe să se construiască, dar apoi se prăbuşeşte la fel de repede cum a apărut. Parcă ar fi nesigur, parcă s-ar răzgândi în ultima clipă.

— Lăsaţi-mă pe mine, spune Adwapa, făcându-şi loc în faţă.

Merge în dreptul podului. Nimic. Podul nici măcar nu încearcă să se ridice.

Tăcerea a ajuns atât de încordată, încât nici nu suntem în stare să ne privim în ochi.

— Nu iese podul, şopteşte Britta, îngrozită. De ce nu iese

podul?

— Ştii şi tu de ce.

Ochii lui Belcalis rătăcesc spre ceilalţi din grup.

— Toţi ştim de ce.

Pentru că le-am pus la îndoială...

Simt privirile lungi ale santinelelor, sunt conştientă că toată lumea din jur ne fixează. Mă întorc sfidătoare spre ceilalţi.

— Eu, una, nu ştiu nimic. Doar că trebuie să ajung la mame.

Cu sau fără pod, trebuie să găsesc o cale să trec...

în mijlocul lacului se formează o undă care se întinde. Trag aer în piept, surprinsă. Ababa! Uitasem că e aici şi rătăceşte în tăcere prin adâncuri. Bat cu degetele în apă, imitând modelul pe care l-am văzut la Anok, şi mă cuprinde uşurarea când apa e străbătută de o undă care-mi răspunde. O privesc şi în mine prinde formă o bănuială bruscă. Oare de-asta mi-a arătat Anok cum să-l chem pe Ababa? Se aştepta la ce se întâmplă acum? Alung gândul acesta când prin aer trece o reverberaţie joasă, apa e despicată de solzi cenuşii ca fierul, iar din adâncuri se ridică un cap masiv, reptilian.

Ababa. Vine.

— Pe ouăle lui Baba Dorie, ce mai e şi aia? spune poticnit Li.

— Ababa, răspund şi zâmbesc când creatura gigantică îşi odihneşte capul pe mal.

Mă apropii şi mângâi vârful unei nări monstruoase.

— Bună, îl salut.

Ababa pufneşte, scăldându-mă într-un val de aer cald şi umed care miroase vag a peşte.

— Am nevoie să-ţi cer o favoare.

încă o pufnitură de aer cald. Se pare că Ababa ascultă.

— Mă poţi duce dincolo, cu prietenii mei? întreb, făcând semn spre ceilalţi. Doi ochi galbeni, de reptilă, clipesc alene a încuviinţare.

Mă întorc spre prietenii mei.

— Urcaţi-vă.

Toată lumea se apropie de vietate, mai puţin Britta, care s-a albit la faţă.

— Nu. Nu. Pân-aici.

Mă încrunt.

— Nu înţeleg. Tocmai ce l-ai călărit pe Ixa.

— Exact. Tocmai ce l-oi călărit pe Ixa. Te iubesc, Deka, dar asta nu fac. Deja oi fost tocma-n cer, ceea ce, apropo, nu e normal – nu e normal – şi acuma vrei să mă urc pe chestia aia care are nişte fălci de zece ori cât mine întreagă şi nici măcar n-oi schimbat o vorbă cu ea. Şi toţi ştim ce se-ntâmplă cu cine cade-n lacul ăsta – cu cine nu e primit de podul de apă. Nu, nu pot. Refuz.

— Britta..., încep eu, dar Li vine la ea şi-i întinde mâna.

— Sunt aici, spune el, pe un ton liniştitor. Am eu grijă să nu păţeşti nimic. Şi Deka la fel, doar ştii.

Mă cuprinde o senzaţie ciudată când Britta se uită în jos la mâna lui Li, apoi ridică privirea spre faţa lui. Când îl ia de mână, îmi dau seama în sfârşit ce simt: tristeţe. Nu mai sunt eu toată lumea Brittei.

De atâta vreme nu m-a avut decât pe mine. Şi pe Keita, bineînţeles. Dar acum mai e şi Li.

Văd asta în ochii ei, când îl fixează lung.

— Promiţi?

Li dă din cap.

— Promit.

îl lasă s-o tragă înainte.

Pe când cei doi se îndreaptă spre Ababa împreună, Keita trece în faţa mea.

— Hai mai repede, Deka, spune el. Trebuie să le trezim pe mame.

Indiferent ce simţim faţă de ele, nu le putem lăsa să doarmă în timp ce Idugu le distrug căminul şi pe toţi cei care locuiesc aici.

— Vin, îi spun.

Urcăm împreună pe spatele lui Ababa, apoi reptila colosală se împinge de la mal, făcând să răsune în aer o vibraţie joasă.

— Aoleu, mă ia burta, spune Britta, apucându-se de stomac, când Ababa se porneşte să înoate. Acuma nu cred că e momentul să vă zic că-s la ciclu iar, nu?

Când Belcalis se răsuceşte spre ea, indignată, Britta dă din umeri.

— Ce? E vina mea că e aşa regulat?

Clatin din cap, ceva mai puţin tensionată, dar nu cât să simt vreo diferenţă. Gândurile mă asaltează cu toată forţa, acum că Ababa lunecă pe apă. îmi răsar în minte simultan toate lucrurile cu care ne confruntăm.

Idugu au ajuns aici cu armata lor, dar mamele s-ar putea să doarmă prea adânc ca să observe. în plus, deşi scopul nostru e să avem grijă să fie treze, podul de apă nu s-a ridicat. Nu ne-a recunoscut ca fiind loiali mamelor. Şi doar pentru că ne-am îndoit – pentru că am pus mai multe întrebări despre mame decât au vrut ele să ştim. Iar acum mergem să le trezim, deşi s-ar putea să nu se bucure că noi suntem cei care o fac. Eu, mai precis.

Simplul gând mă îngrozeşte. Dar n-am de ales. Sunt o singură fată. Nu le pot ţine piept zeilor Idugu. Nu pot să apăr toată Abeya doar cu prietenii mei alături.

Ababa ne poartă peste lac în câteva minute. în tot acest timp, tobele nu încetează să bată şi apar tot mai multe alaki, care se grăbesc să-şi ocupe poziţiile de luptă, cum au fost instruite.

Odată ce ajungem la loc sigur, mă las să lunec de pe nasul lui Ababa, apoi privesc în sus la el.

— Mulţumesc că ne-ai ajutat, îi spun.

Fornăie din nou spre mine, trimiţând un jet de aer cald şi umed, apoi se lasă să lunece înapoi în apă şi dispare, aproape fără să facă vălurele. Mă întorc spre ceilalţi, cu corpul vibrând de încordare, şi comand:

— Keita, Adwapa şi Asha, mergeţi să informaţi generalii, apoi veniţi cu ele în Sala Zeiţelor.

Cei trei aprobă din cap. Keita mă strânge de mână înainte să plece.

— Ai grijă, Deka, da?

— întotdeauna, răspund şi-l sărut pe obraz, în clipa

următoare, a şi dispărut.

Mă întorc spre ceilalţi.

— Belcalis, tu şi băieţii treziţi pe toată lumea.

Dau fuga să îndeplinească ordinul.

De-acum nu le mai am lângă mine decât pe Britta, Katya şi celelalte urlătoare-ale-morţii; dau din cap spre ele.

— Britta, tu şi restul aveţi grijă de oameni şi copii. Nu vreau să se piardă sau să uităm de ei în haos.

Britta aprobă din cap.

— Sigur, ne ocupăm.

Dar apoi se opreşte.

— Deka, o să fii bine? Nu e nevoie să te duci singură.

Confirm dând din cap.

— Nu sunt singură. Ia inima mea cu tine, îi spun, ca un memento, înclină şi ea din cap.

— La fel şi tu, şopteşte, strângându-mă de mână. în clipa următoare, dispare şi ea.

Curtea centrală a templului e o învălmăşeală de larmă şi panică atunci când ajung acolo: alaki dau fuga de colo-colo, equus se echipează cu suliţele lungi assegai pe care le preferă în luptă, ca şi jatu. Chiar şi urlătoarele-morţii îşi pun platoşele, acoperindu-şi repede părţile mai moi ale trupurilor cu armură infernală făcută din sângele vărsat pentru ele de surorile lor alaki. Tobele sunt şi mai zgomotoase acum şi fiecare ritm e un ordin care le spune soldaţilor unde să se posteze. Toţi ceilalţi, mai ales civilii umani, se grăbesc să ajungă la adăposturile pe care le-am pregătit în caz de atac. Câteva sunt presărate prin munţi şi mai sunt şi altele, mai departe, în deşertul din jurul munţilor N'Oyo, tocmai pentru o situaţie precum cea de acum. Mâini-Albe a avut grijă de la început să avem planuri de rezervă peste planuri de rezervă pentru posibilitatea căderii Abeyei.

Două siluete albe binecunoscute vin spre mine în galop, lucind în întuneric: Braima şi Masaima, cu assegai şi scuturile în mâini.

— Num, se spune că ne atacă jatu adevăraţi, anunţă Masaima.

Tratele lui încuviinţează din cap, iar şuviţa neagră de pe frunte se scutură întărindu-i spusele.

— Se apropie o mulţime de soldaţi.

— Ştiu, le spun. Mă duc să le trezesc pe mame.

— Tocmai s-a dus şi doamna noastră să facă acelaşi lucru, spune Masaima, referindu-se la Mâini-Albe, cunoscută

odinioară drept Stăpâna peste Equus, care are obiceiul să-şi schimbe numele cu fiecare nouă epocă pe care o trăieşte. Poate o prinzi din urmă pe coridoare.

— Asta e bine, spun şi înclin fruntea către amândoi. Norocul să vă surâdă pe câmpul de luptă.

— La fel şi ţie, răspund ei la unison.

Apoi o mp la fugă să se alăture tovarăşilor lor. Eu merg mai departe, cu inima bătându-mi în piept ca un ciocan. Se întâmplă atâtea lucruri în acelaşi timp, avem atâtea de făcut. Dar dacă mamele nu mă lasă să intru? Uşile către sala lor nu se deschid decât pentru cei pe care-i privesc ele cu ochi buni. Dacă hotărăsc şi ele, ca şi podul de apă, că îndoielile mele mă fac neloială?

Mă uit repede în jos la buzunarul în care ţin colierul ansetha, învelit bine în pânză. Pentru o clipă, mă gândesc să mi-l pun din nou. Poate ar fi mai bine dacă l-aş purta, ca să-mi arăt credinţa şi supunerea. Dar nu; clatin din cap şi alung gândul care mă trădează pe mine însămi. Nu mă pot purta ca şi cum aş fi din nou în Irfut şi m-aş ruga de mai-marii satului să mă considere o fiinţă vie şi să nu mă rănească doar pentru că sunt altfel. Dacă Auritele chiar sunt mamele mele, mă vor accepta orice-ar fi.

în mintea mea domneşte un asemenea vârtej de emoţii şi temeri încât durează câteva momente până să observ mirosul care se răspândeşte pe coridor. La început e subtil, atât de slab, încât ajung aproape de Sala Zeiţelor până să simt: dulceaţa bolnăvicioasă acoperă duhoarea grea de putreziciune. Paşii îmi încetinesc. A ce miroase? Are ceva de... Când mă răsucesc pe călcâie în căutarea sursei, observ dintr-odată că, în mod inexplicabil, coridorul e complet pustiu. Lumea de afară era un furnicar, dar aici nu e decât întuneric, nemişcare şi mirosul acela. Unde e Mâini-Albe? Unde sunt toţi paznicii, toate urlătoarele-morţii care păzesc de obicei partea aceasta din templu? Parcă peste sală s-a lăsat aceeaşi greutate care s-a infiltrat în aerul de afară.

Dintr-un colţ îndepărtat vine un fel de târşâit şi mă întorc repede spre eh

— Mâini-Albe?

Singurul avertisment de care am parte e un zbieret asurzitor,

apoi se repede la mine un urlător-al-morţii mătăhălos. Mă eschivez iute într-o parte şi observ venele aurii care pulsează pe sub pielea de un mov intens. E un Lepădat. Şi a

ajuns deja aici, în mijlocul Templului Auritelor. Cum?

Se aruncă din nou spre mine, cu ghearele scânteind. Are o privire stranie, o nebunie de-abia stăpânită în ochi.

Mă trag fulgerător înapoi şi scot un pumnal din teacă. La urlătorii-morţii atât de mari, e mai bine să te apropii şi să-i înjunghii printre coaste drept în inimă. Şi totuşi... Mi se adânceşte cuta de pe frunte în timp ce-l evit din nou, ferindu-mă de încă o lovitură neîndemânatică. Mişcările urlătorului-morţii sunt ciudate: lipsite de graţie, de parcă încă nu-şi poate controla membrele. Arată ca un copil care se împiedică de propriile picioare. Oare să fie recent renăscut? Aşa pare. Am senzaţia că urlătorul-morţii din faţa mea tocmai a ieşit înot dintr-unul din ouăle din care eclozează urlătoarele-morţii ale noastre în lacurile de înmulţire. Mai precis, din gropile în care revin la viaţă urlătorii-morţii masculi.

Unde-i sunt tovarăşii? Să facă parte dintr-o avangardă? Dar nu, nu simt pe nimeni altcineva pe coridor, iar urlătorul-morţii din faţa mea e mult prea dezorientat ca să fi fost parte dintr-un plan atât de precis.

Când atacă din nou, îl răstorn cu uşurinţă pe spate, folosindu-mă chiar de greutatea şi inerţia lui. Apoi îi sar călare pe stomac, cu săbiile atika aţintite în arc spre jugulara lui, dar mă smucesc imediat înapoi când simt o mişcare ciudată prin coastele lui.

— Ce mai e şi...

Privesc în jos şi şocul mă amuţeşte.

Printre coastele urlătorului-morţii viermuieşte o formă neagră cunoscută: o singură mâncătoare-de-sânge, cu aur împletit în petale. Privesc înapoi la urlătorul-morţii şi ochii lui înnebuniţi se întâlnesc cu ai mei.

— împăratul Gezo?

Din gura urlătorului-morţii iese o înşiruire de şuierături. Cu cât le ascult mai mult, cu atât încep să aducă a cuvinte – cuvinte rostite de o voce aristocratică pe care o cunosc.

— .. .trebuie... înainte... să... mâncătoarele.

— Ce? întreb, ridicându-mă în picioare. Mai încet.

— Răul... trebuie oprit... răul.

— Nu te înţeleg, îi spun.

îngenunchez mai aproape de el, dar sar în spate imediat când ghearele ca nişte cuţite săgetează spre mine.

— N-am să stau deoparte! răcneşte fostul împărat, sărind spre mine. N-am să stau deoparte în timp ce ele înghit toţi copiii, fiică a Căzutelor!

în timp ce-l privesc fix, fără să înţeleg, împăratul îşi şfichiuieşte din nou ghearele spre mine, cu mişcări şi mai necontrolate.

— împărate Gezo! exclam, în speranţa de a-l convinge să-şi oprească atacul.

încă din viaţă începuse să înnebunească, dar acum că a înviat pare să-şi fi pierdut orice urmă de raţiune. Cuvintele mele nu ajung la el. Se repede din nou, dar apoi, spre surprinderea mea, îşi pierde interesul la jumătatea mişcării.

— Trebuie să le opresc, bolboroseşte el, întorcând ochii spre uşa de la capătul coridorului – cea care duce spre Sala Zeiţelor.

Nu încerc să-i ţin calea când se îndreaptă într-acolo, târându-şi picioarele. Mintea îmi e asaltată de gând după gând. Faptul că a devenit urlător-al-morţii nu e surprinzător; ştiu că există urlători-ai-morţii masculi, iar împăratul părea în pragul morţii ultima dată când l-am văzut. Dar mai e ceva, un gând care nu-mi dă pace, care mă îndeamnă să-mi amintesc. Mă străduiesc, însă e greu în mirosul acesta, în duhoarea oribilă care-mi întunecă minţile. împăratul Gezo a ajuns deja la uşile sălii şi le împunge neîndemânatic cu ghearele, neobişnuit să manipuleze încuietori cu ele. Trebuie că a murit recent, poate chiar în cursul zilei de azi. Aşa s-ar explica de ce e atât de dezorientat, atât de

înnebunit. Mă duc lângă el şi sar înapoi când repede de câteva ori ghearele spre mine.

în cele din urmă încetează să mai încerce să mă atace şi mă strecor pe sub braţele lui uriaşe ca să trag de uşă, care e extrem de grea. Se pare că mamele nu vor vizitatori. Sau poate doar pe mine nu mă vor. Chiar şi aşa, tot trebuie să vorbesc cu ele, să le trezesc din somn.

Cu gândul acesta, îmi adun toate puterile şi trag de uşă până se deschide. Apoi intru în Sala Zeiţelor.

Şi văd coşmarul care se întinde în faţa mea.

36

Primul lucru de care dau cu ochii când intru în sală sunt urlătorii-morţii, toţi vineţii, toţi căzuţi pe podea în faţa tronurilor mamelor, cu trupurile împânzite de liane. De la distanţă, aproape că i-ai crede adormiţi. Numai că din ei se ridică gemete. Suspine întretăiate. Ţipete de durere, de împotrivire. Iar ochii le tresar neîncetat pe sub pleoapele închise, ca reacţie la lianele care se târăsc peste ei şi din care deja ies din abundenţă flori de mâncătoare-de-sânge. Rădăcinile mici şi ascuţite se împlântă în carnea neajutorată a urlătorilor-morţii, petalele cărnoase le pulsează şi tresar în timp ce se înfruptă cu tot mai mult sânge albastru-închis. Pe carnea victimelor se întind plăgi cenuşii; fiecare e în putrefacţie şi din fiecare curge puroiul.

încep să-mi ţiuie urechile, apoi mă cuprinde o senzaţie oribilă de plutire.
Totul e ciudat acum, parcă îndepărtat: scâncetele urlătorilor-morţii, viermuiala mâncătoarelor-de-sânge, mirosul... Izul oribil, dulceag, care se agăţa de împăratul Gezo domneşte în aproape toate colţurile încăperii şi îmi dau seama dintr-odată de unde vine: lianele îl emană în timp ce mănâncă şi mănâncă şi tot mănâncă, drept sedativ, ca să-şi calmeze victimele îngrozite. Cu cât mai mult se îndoapă, cu atât mai mult aur le scânteiază pe trupurile verzi, şerpuitoare. Răsar tot mai multe flori de mâncătoare-de-sânge, fiecare stelată, neagră, cu vene aurii. Le urmăresc din priviri traseul încurcat, tot mai sus şi mai sus pe scări, până la piedestalul pe care dorm toate zeiţele – toate mai puţin una.

Etzli.

E cocoşată pe tron ca un broscoi, lăsată pe vine peste urlătorul-morţii din poala ei – o creatură mică, de un vineţiu-palid, cu ţepi de un auriu-albicios şi mâncătoare-de-sânge răsărite din tot corpul. Icnesc, arsă de groaza din mine, văzând scena. Ochii mari şi negri ai urlătorului-morţii sunt larg deschişi de agonie şi frică, iar pielea îi e brăzdată de plăgi cenuşii, care înfloresc peste tot

pe unde îi răsar din carne mâncătoare-de-sânge. Lianele îi sunt încolăcite pe întreg corpul şi îl leagă de Etzli. Liane divine, răuvoitoare, care împroaşcă în aer izul acela oribil, greu, în timp ce se hrănesc şi se tot hrănesc.

Stau pironită locului şi mintea mea încă nu e dispusă să înţeleagă ce vede, până când, brusc, de lângă mine izbucneşte un răget.

— Demon! strigă împăratul Gezo.

Se repede la Etzli, dar ea flutură alene din mână. Din podea ţâşnesc liane care-l înfăşoară, apoi florile de mâncătoare-de-sânge încep să se desfacă şi să-şi implânte rădăcinile ţepoase în pielea lui. Fostul împărat e imobilizat aproape instantaneu, cu trupul legat fedeleş de lianele care se zvârcolesc acum în jurul lui. Mirosul de putrefacţie umple aerul, adăugându-se la miasma deja otrăvitoare.

Parcă trec secole întregi până ce Etzli se îndreaptă de spate ca să mă privească, dar când o face, mişcarea e lentă, şerpuită.

— Deka..., spune ea, pe tonul acela leneş, şi surprinderea îi colorează trăsăturile.

Capul îi e încoronat de furtuni cu fulgere, semn de nemulţumire.

— Cum ai deschis uşa? Era încuiată.

— Nu ştiu, spun, cu o voce ciudat de îndepărtată, chiar şi pentru urechile mele. Pur şi simplu am deschis-o.

Gândurile îmi sunt împrăştiate, efemere. Mă lupt să le adun, dar sângele îmi urcă la cap atât de repede, încât cred că sunt gata să leşin.

— Ce se întâmplă? întreb şi arăt cu degetul, simţindu-mă aproape ca un copil derutat. Ce-i faci urlătorului-morţii?

Etzli se încruntă, o expresie omenească bizară pe faţa ei inumană. Ochii ei albi îmi întâlnesc privirea.

— Nu trebuia să vezi asta. îţi poruncesc să nu vezi asta.

Cuvintele îmi reverberează în craniu, un ordin care pătrunde atât de adânc, încât până şi inima mea bate în mine comanda: Să nu vezi, să nu vezi... întunericul din jurul meu se risipeşte; lianele se dezintegrează. Nu rămâne decât Sala Zeiţelor aşa cum li se înfăţişează ea mereu muritorilor: de un alb pur, cu tavanul care imită cerul. Vederea ei mi-ar înviora sufletul, numai că cerul reflectat de tavan e rău-prevestitor azi. întuneric – nici urmă de stele. Nu degeaba e aşa, dar am uitat de ce. Gândeşte, gândeşte, Deka. Mă agăţ de gânduri, dar ele se tot împrăştie, fluturaşi pe care nu reuşesc să-i prind orice aş face. Capul îmi zvâcneşte. Parcă e un fel de barieră acolo, o pânză care-mi înăbuşă creierul.

Dar am venit aici cu un scop, îmi amintesc eu, scuturând din cap în încercarea de a mă concentra. Am ştiri importante pe care trebuie să li le aduc la cunoştinţă zeiţelor. Arunc o privire spre piedestal, unde o văd pe Etzli privindu-mă cu o expresie ciudată. De ce mă fixează aşa?

— Te rog, ajută-mă! strigă o voce de bărbat tânăr.

Iar pânza care-mi înăbuşea mintea se risipeşte şi mă lasă iar în sala aceea întunecată, cu Etzli trează pe tron, sufocându-l cu liane pe urlătorul-morţii din poala ei. Creaturii îi curg lacrimi din ochii aprinşi de disperare şi frică. Arată foarte tânăr, foarte, foarte tânăr. Trebuie să fi fost cam de vârsta mea când a înviat.

Dar cum a ajuns aici? întrebarea îmi vine ca de la depărtare, fără îndoială ca reacţie la oroarea pe care o simt. Urlătorii-morţii învie în adâncul pământului, nu? Ideea îmi trezeşte amintirea acelui jatu cea pe care încă n-am reuşit s-o descifrez. Gonesc gândul.

— Te rog! strigă urlătorul-morţii. Ajută-mă!

Cuvintele mă trezesc violent din şoc. Alerg spre el, cu mâinile

întinse.

— Mamă Etzli, opreşte-te!

Dar buzele lui Etzli se curbează într-un rânjet nemulţumit, iar ochii îi coboară spre urlătorul-morţii.

— Taci, îi porunceşte, bătându-l cu un deget peste buze.

Ca răspuns, băiatul (pentru că asta e, un băiat) scoate un sunet oribil, înecat, apoi gura i se cască forţat, imposibil de larg. Din ea şerpuieşte afară o mâncătoare-de-sânge mică şi aurie, iar floarea desface petale de un aur scânteietor. Pe toată faţa băiatului se întind rădăcini aurii, care lasă în urmă putreziciune în timp ce planta se înfruptă, ca o lipitoare umflată, înfiptă în adâncul lui. în câteva secunde, corpul asaltat se face cenuşiu, apoi urlătorul-morţii dispare, dizolvat într-o mâzgă roşiatică sub ochii mei.

Totul se întâmplă atât de repede, încât nici nu apuc să mă mişc. Să-l salvez. Nici măcar nu am ocazia să înţeleg ce se întâmplă. Mă las să cad pe podeaua piedestalului, dintr-odată picioarele nu mai au putere să mă ţină. Chiar şi după câte am aflat despre mame, după tot ce am trăit, nici acum nu-mi pot imagina aşa ceva – nu pot nici măcar să încep să înţeleg.

— De ce? şoptesc, deşi durerea şi oroarea de-abia dacă mă mai lasă să vorbesc. De ce ai făcut asta?

Nimeni nu merită o asemenea moarte; nimeni. Nici măcar jatu.

— Pentru că trebuie să ne hrănim, trebuie să prindem puteri, răspunde Etzli, câtuşi de puţin tulburată. Pentru asta e făcut neamul lor. Pentru asta sunt toate. Ca să ne hrănească şi să ne dea puteri.

Face un semn şi toate lianele din sală încep să vibreze, generând din petale şi tulpini o muzică stranie, foşnitoare. Mă zgudui de groază la vederea florilor lor în formă de stea, cu petalele negre clămpănind înfometate. Aceleaşi petale acoperă tot muntele. în orice colţ, pe orice perete, oriunde ne-am întoarce, eu sau oricare dintre noi, se află o mâncătoare-de-sânge. Mereu se află undeva o mâncătoare-de-sânge. Iar Etzli le foloseşte ca să se hrănească pe ea şi pe celelalte zeiţe...

înţelegerea acestui lucru mă amuţeşte.

Nu e de mirare că Etzli nu pare îngrijorată că suntem atacaţi.

Nu e de mirare că n-au dat semn niciuna dintre alarmele naturale ale muntelui când armata lui Idugu a dat năvală. Etzli vrea să vină. Vrea ca jatu adevăraţi să-şi croiască

drum luptând prin jungle, unde aşteaptă hoarde întregi de liane de mâncătoare-de-sânge, în aşteptarea mesei următoare. Iar dacă ea vrea asta, înseamnă că la fel vor toate mamele. Privesc de la o zeiţă adormită la alta, dezgustată. Sunt legate toate, patru voinţe împletite într-una. Ceea ce înseamnă că tot ce se întâmplă aici e voinţa lor. Mă străbate un fior când înţeleg cât de îngrozitoare e de fapt situaţia: toate astea au fost plănuite.

Când mamele m-au trimis să găsesc presupusul angoro, de fapt au aruncat o momeală – una căreia ştiau că Idugu n-au să-i poată rezista. Ştiau că Idugu le va crede slăbite; ştiau că perechile lor vor încerca să mă atragă de partea lor sau chiar să mă răpească şi că eu mă voi împotrivi cât voi putea. în tot timpul acesta cât eu m-am jucat de-a v-aţi ascunselea cu Idugu, mamele au aşteptat tocmai asta: momentul în care zeii bărbaţi vor arunca prudenţa cât colo şi îşi vor trimite aici armata de fii. Momentul în care vor sosi mii de jatu adevăraţi, vite de măcelărit sub mâna mamelor.

A mamelor.

Ironia cuvântului mă arde ca fierul roşu. Auritele nu merită să fie numite mame; nu merită să fie numite nicicum. Nu le pasă că-i omoară pe copiii propriilor perechi, pe copiii cărora ele însele le-au dat naştere în bazinele aurii. Nu le pasă de altceva decât să-şi recapete puterea pierdută pe vremuri. Să urce tot mai sus, cum urcă de când le-am eliberat eu.

Acum îmi tremură tot corpul, atât de zguduită sunt.

— Aţi spus că aţi venit să ne eliberaţi, să ne conduceţi spre o formă de existenţă superioară, şoptesc, cu vocea la fel de frântă ca sufletul.

— Şi aşa vom şi face după ce ne înfrângem perechile. Dar pentru asta trebuie să ne hrănim. Trebuie să ne recăpătăm puterile.

Etzli rosteşte minciuna fără să clipească. Fără măcar să tresară. Ce-i drept, chiar o crede, nu-i aşa? Ca orice fiinţă căzută pradă nebuniei, crede definiţia proprie a realităţii, aşa cum o vede ea,

iar realitatea ei cere şi mai multă veneraţie, şi mai multe sacrificii – la fel ca a lui Idugu.

Zeii sunt falşi cu toţii, până la ultimul. Acum înţeleg ce voia să spună Sayuri.

Rămân pe loc, cu ochii la ea.

— Deci celelalte mame ştiu? întreb.

Am nevoie de confirmare, am nevoie să ştiu dacă şi celelalte Aurite au căzut pradă nebuniei care a infectat-o pe Etzli.

Spre oroarea mea, dă din cap că da.

— Se pregătesc pentru ziua aceasta încă de când ne-am trezit, spune ea amabil, de parcă nici măcar n-o mai deranjează că înţeleg ce se petrece.

Un instinct puternic îmi spune că motivul e că are un plan de a mă da la o parte, dar sunt atât de absorbită de ororile pe care le rosteşte, încât nici măcar nu mai ştiu ce să fac.

Continuă fără ezitare.

— Totuşi, partea aceasta din procesul nostru de hrănire celelalte o găsesc neplăcută. Dintotdeauna au fost delicate. Par să uite că moartea şi viaţa sunt un cerc, împletite inseparabil De aceea le-am făcut să doarmă până le dau eu destulă putere. Acesta este legământul dintre noi: eu mă hrănesc, ele absorb, un aranjament cum nu se poate mai mulţumitor.

Eu mă hrănesc, ele absorb. Cuvintele se infiltrează în mine şi-mi aştern peste ochi un alb groaznic, clocotitor. Bineînţeles că celelalte zeiţe ştiu ce face Etzli şi că şi-au dat aprobarea. Eu n-am fost decât pionul lor – o piesă mică şi mobilă într-un joc complex şi detestabil între zei.

Privesc în jur prin sală la mulţimea de urlători-ai-morţii care zac, îngropaţi în liane şi putreziciune. Văd unele corpuri cum încep să se topească pe la margini, ca băiatul pe care l-a ucis Etzli. Oare asta fac de atâta timp ca să-şi crească puterea – mănâncă urlători-ai-morţii dincolo de uşile sălii lor? Ce altceva au mai mâncat despre care nu ştim? Dintr-odată, mă potopesc toate poveştile pe care le-am auzit despre Auritele mâncătoare de copii şi, pentru prima oară, nu mă îndoiesc. Nu mă îndoiesc că zeiţele acestea, demonii aceştia ar mânca şi copii dacă ar putea.

Mă uit lung la Aurite, la siluetele lor masive, atât de distante şi de reci. Şi totuşi, stratul de aur pulsează în jurul lor. Aurul care le uneşte pe toate, aşa cum lianele o unesc pe Etzli de victimele ei. De victimele lor. Greaţa îmi urcă în gât, amestecându-se cu zvâcnirea dureroasă din craniu. O, Nesfârşire, ce rău îmi e. Parcă stă să erupă din mine tot ce am mâncat vreodată.

Etzli se ridică şi pluteşte în jos pe scări, iar în ochi îi scânteiază o expresie pe care nu reuşesc s-o recunosc.

— Nu trebuia să ai puterea de a ne străbate mantia. Am înfăşurat în ea toată sala şi totuşi ai reuşit s-o străpungi. Ai reuşit să aduci cu tine hidoşenia aceea.

Face un semn leneş din mână spre împăratul Gezo şi pe el înfloreşte încă un mănunchi de mâncătoare-de-sânge, care-şi ţes rădăcinile prin adâncul corpului lui. Fostul împărat lasă să-i scape un ţipăt îndurerat, iar lianele şerpuiesc şi pulsează ca nişte lipitori. în câteva minute începe să se topească şi el, carnea şi oasele i se dezintegrează până nu mai rămâne nimic în afară de o masă de liane care viermuiesc pe jos.

Nu fac altceva decât să privesc, neclintită. Nici măcar nu mai ştiu ce să fac, nu mai ştiu ce să simt. împăratul Gezo mi-a fost odinioară duşman, a fost omul care mi-a pricinuit atâta durere. Şi totuşi, dintr-odată, nu mai e din el nici praful pe podea, doar un firicel de lichid pe care lianele îl absorb repede.

Liane create de fiinţa demonică pe care pe vremuri o credeam una dintre mamele mele.

Ridic ochii spre Etzli.

— Nu era nevoie să-l omori. Nu aşa.

— Dintotdeauna a fost sortit morţii şi ştii asta, Deka.

Cu mâncătoarea-de-sânge între coaste. Simbolul nemulţumirii lui Etzli, al foamei ei... De când se hrănea din el sub ochii mei neştiutori? De când îl tot savurează cum îşi savurează Mâini-

Albe vinul de palmier?

— Există şi metode mai miloase de a ucide, îi răspund.

Dar nici nu ştiu de ce mai încerc. Creatura din faţa mea nu e ce credeam eu că e. Nu e un zeu; e un demon din cele mai adânci gropi ale Tărâmurilor de Apoi şi are neobrăzarea să se numească una dintre mamele mele. încerc să-i întorc spatele, să mă mişc, dar picioarele nu mă ascultă. Probabil sunt în stare de şoc. E singura explicaţie pentru faptul că încă stau aici, cu mintea încremenită de uluire.

Etzli se ridică în aer de pe tron şi-mi dă ocol. Trupul ei străbate aerul ca o rază de soare, dar toate instinctele îmi spun că nu e o fiinţă a luminii şi a văzduhului, ci un prădător care-şi pândeşte prada. Mi se ridică părul de pe braţe când se apropie de mine. Pare să observe, pentru că zâmbeşte.

— Avem treburi mai importante, Deka. Ai reuşit să-mi ignori porunca, s-o dai la o parte. Cum e cu putinţă?

Ţipetele tânărului urlător-al-morţii. Ele m-au trezit, ele m-au adus la realiate. Dar nu-i spun asta lui Etzli. Doar o privesc din nou, de data asta cu coada ochiului. Nu o pot privi din nou în ochi, nu-i pot da voie să mă prindă în altă iluzie.

— De câte ori mi-ai mai poruncit aşa?

Ştiu că s-a mai întâmplat cel puţin o dată sau de două ori. Un umăr zvelt, luminat de soare, se ridică nonşalant.

— Nu multe, răspunde Etzli, apoi gândeşte cu glas tare: Trebuie să se fi întâmplat fiindcă ţi-ai tot scos zgarda, copil neascultător.

Zgarda. Cuvântul mă arde. Nu colierul, nu darul. Zgarda. Exact ca pentru animalul care mă consideră.

— Nu contează, continuă Etzli, pe un ton dintr-odată hotărât. De data aceasta te vom lega mai tare.

întinde mâna spre mine şi gura începe să-i formeze cuvinte – noi comenzi cu care să mă stăpânească, în mod sigur, cu care să mă facă din nou instrumentul ei lipsit de raţiune. Dar n-o să permit

asta. Nu acum. Şi niciodată de-acum încolo.

Mă mişc atât de repede, că atika mea trece cu totul prin cutia toracică a lui Etzli înainte măcar să mă observe. De-abia dacă e cu puţin mai mare decât cel mai mic cuţit de bucătărie în comparaţie cu mărimea enormă a zeiţei, dar e suficient. Etzli ţipă când din ea ţâşneşte un alb scânteietor şi esenţa divină mă împroaşcă. în spatele ei, celelalte zeiţe tremură pe tronurile lor, străbătute şi ele de unde de durere.

— Ce-ai făcut, Deka? se vaită ea, dar de-abia o aud.

Mă străbate un fulger.

Apoi sunt altundeva.

Scânteiez.

Noi scânteiem, culorile ne lucesc atât de puternic, încât ne eclipsăm obştea, sau ce a mai rămas din ea. Cele care s-au numit pe sine femei au plecat de mult, s-au lăsat în voia lumii muritoare. Nici cei care s-au denumit bărbaţi nu sunt mai buni. Curg prin ei verdele şi albul: invidia şi ura. Emoţii ucigătoare. Emoţii omeneşti. Emoţii de care noi nu am fost niciodată capabili. Şi nu e totul. A mai răsărit ceva înăuntrul fraţilor şi surorilor noastre – o culoare nouă, îngrijorătoare. Se ciobeşte şi se crapă, un alb dezgustător, urlător, care se revarsă în valuri mari.

Nebunia... Ne-a infectat obştea.

Neliniştea şerpuieşte cu mov pârjolit prin noi în timp ce cugetăm la greşelile noastre. Am făcut o mulţime în ultima vreme. Le-am îngăduit celorlalţi din obştea noastră obsesia faţă de omenire, aceea a fost prima şi cea mai mare dintre greşelile noastre. Au căutat să-i plămădească pe oameni după chipul şi asemănarea noastră. Au căutat să-i îndrume spre o existenţă mai înaltă. Dar s-a întâmplat tocmai pe dos. Nu oamenii au devenit ca noi; ci noi am devenit ca ei. Deocamdată, fraţii şi surorile noastre, cum îşi spun, există numai în Otera, imperiul cu patru continente legate. Noi, unica fiinţă rămasă în obşte, protejăm de atunci ceilalţi oameni din lume, le păstrăm siguranţa, îi ţinem ascunşi de fraţii

şi surorile noastre. Aşa cum ne ascundem sub un văl chiar de

noi făurit, altul decât cel care-i desparte pe ei, am ascuns şi restul lumii de ochii lor. Dar în cele din urmă ceilalţi îşi vor întoarce privirile şi într-acolo. Vor merge mai departe, dincolo de Otera, iar nebunia aceea albă se va sparge în tot mai multe cioburi în ei, până când vor distruge toată lumea oamenilor.

Oftăm, o expresie foarte umană pe care am învăţat să ne-o permitem recent. Ne străbat valuri de nuanţe liniştitoare de verde şi auriu. Un curcubeu scânteiază peste un ocean de un albastru-viu, delfinii dansează într-un spectacol vesel.

Dincolo de celălalt văl, Okot se trage mai aproape, cu chipul gânditor, deşi răvăşit. Devine tot mai uman cu fiecare mileniu ce trece. Albul acela oribil sclipeşte înăuntrul lui, dar îl ţine în frâu mai mult decât ceilalţi numiţi bărbaţi.

— Văd în tine îngrijorare, Singular, îşi spune el părerea.

Acesta e numele pe care ni l-au dat. Şi e suficient ca să ne dea ghes încă un firicel de nelinişte. înainte nu aveam folos pentru nume. Eram toţi şi eram unul. Acum trebuie să fim numiţi, trebuie să ne însemnăm ca să arătăm că suntem separaţi.

Conflictul vostru cu cele numite femei va distruge lumea aceasta. Am văzut iţele sorţii cum se adună în cosmos.

Okot dă din cap, încă un obicei omenesc de-al lui.

— Şi noi am ajuns la aceeaşi concluzie. Creşte ceva în mine. Ceva ciudat.

Nebunia... Când cuvântul iese din noi ca o şoaptă, Okot oftează cu albastrul şi albul frământat al unei furtuni pe ocean. Acceptare. Resemnare.

— Ştim, spune el. Am simţit-o în noi şi în ceilalţi. Se

întinde ca o boală. Nu o vom mai putea îndura multă vreme.

Albastrul şi portocaliul nesiguranţei răsar, apoi se ofilesc în noi. Curcubeul moare de o moarte rapidă şi neobservată.

Neobservată de nimeni, mai precis, în afară de Okot. Vine mai aproape.

— Nu ştii ce măsuri să iei împotriva noastră. O emoţie cum nu se poate mai umană, Singular.

Am jurat să rămânem în neutralitate.

— Ai jurat să păstrezi echilibrul. Asta înseamnă să-i aperi pe oameni. Fie că-ţi place sau nu, ei sunt cele mai numeroase fiinţe inteligente din lume – un rău necesar.

Ne îngăduim încă un oftat. Câte jurăminte. Câte promisiuni. Dar ele ne dau formă – în fond, scopul este ceea ce ne defineşte... Nu ştim cum anume să reuşim un lucru fără să se ajungă la celălalt, spunem noi în cele din urmă.

— De ce să nu reuşeşti să le faci pe amândouă? întreabă Okot. Acum eşti mai puternic decât noi toţi laolaltă. Trimite-ne o soluţie. Trimite-ne un intermediar.

Adică să ne separăm, cum aţi făcut voi ? Un munte se despică drept reacţie la neplăcerea pe care ne-o provoacă ideea.

— Nu, Singular, spune Okot, privindu-ne lung cu ochii aceia tulburător de albi. Cazi pe Otera şi, odată ajuns, pune-ne capăt vieţilor. E singura cale de a împiedica să se adune iţele pe care le vezi. Suntem o plagă pe faţa lumii acesteia, iar tu trebuie să ne distrugi înainte s-o distrugem.

O picătură singuratică de aur cade... cade... Dar nu cade din ochii zeiţelor; cade din cer. Cade din cosmos.

Cazi pe Otera şi, odată ajuns, pune-ne capăt vieţilor. Trebuie să ne distrugi, Singular.

Mă trezesc cu o tresărire.

37

Când îmi revin cu totul în simţiri, o văd pe Etzli cum îşi scoate atika din corp. Pe podea e o crăpătură în locul unde a căzut şi deja curge din ea atâta esenţă divină, încât pielea i s-a făcut argintie. La fel şi a celorlalte zeiţe: argintul contaminează aurul care le acoperă. Sunt în continuare cufundate într-un somn adânc, dar nu am nicio îndoială că simt durerea şi frica lui Etzli. Ea încearcă să se mişte, dar corpul i se zbate ca un peşte rămas pe malul râului. Arunc o privire în jos, la atika mea de pe podea şi la esenţa divină care încă o pătează. Atâta distrugere de la o sabie atât de mică.

Numai zeii îi pot răni pe zei. Cuvintele îmi răsună în minte. Iar acum ştiu că în ele se află adevărul, pentru că am văzut picătura aceea aurie căzând, am auzit cuvintele, porunca din care s-a format fiinţa mea. Porunca înăbuşită fără îndoială de la început de mame.

Trebuie să ne distrugi.

Acum cunosc adevărul despre ceea ce sunt. Sunt Singular – cel puţin o parte din mine. Trebuie să existe un motiv pentru care n-am înţeles până acum ce sunt, pentru care n-am ştiut nici măcar de existenţa zeilor, iar având în vedere ce am aflat despre Aurite şi Idugu, ştiu că are legătură cu faptul că unele părţi din mine sunt încuiate într-un loc atât de adânc, încât nu pot ajunge la ele. Deocamdată nu ştiu decât un lucru: nu sunt fiica lui Etzli, de fapt nu sunt fiica niciunei Aurite. Sunt o fiinţă cu totul separată. Una care are puterea să le omoare pe toate. Iar Etzli ştie. îi văd expresia, una pe care nu i-am mai observat-o. Frică – o frică profundă şi copleşitoare.

Numai din cauza mea.

în tot acest timp, ea şi celelalte m-au controlat. M-au folosit ca pe un animal de companie. Dar ştiau că am putere, că sunt o fiinţă de care ele se tem.

Furia îmi explodează în toată fiinţa.

— Aţi minţit, spun, ridicându-mi atika şi aţintind-o din nou spre ea. De la început m-aţi tot minţit.

Mă reped spre ea, dar Etzli şi-a revenit în fire. Face un gest şi lianele se smucesc spre mine, şuierând şi scoţând note stridente, cu petalele cărnoase pulsând de vene aurii respingătoare. Sar din calea lor, scoţându-mi în acelaşi timp din teacă cealaltă atika, şi încep să le hăcuiesc, hotărâtă. Trebuie să distrug lianele, să le smulg din rădăcină înainte să mai rănească pe cineva.

Se aud ţipete ascuţite, neomeneşti, în timp ce secer tulpinile iar şi iar. în curând li se alătură ţipete de durere. De frică. Spre surprinderea mea, vin de la Etzli; de fiecare dată când tai cu sabia lianele, se trage înapoi de parcă ar fi fost înjunghiată chiar ea.

Când înţeleg, fac ochii mari: lianele sunt parte din ea, sunt o extensie a fiinţei ei.

— Ce faci, Deka? ţipă ea. Ne faci rău – nouă, mamelor tale!

— Nu sunteţi mamele mele! strig în timp ce tai fără milă altă liană. Niciodată să nu vă mai spuneţi aşa! Am văzut adevărul! Eu am ales să cad de dincolo de văl, eu am ales să vă opresc! Şi o să vă opresc!

Etzli scutură din cap frenetic.

— Ce ai văzut este o iluzie.

îmi întâlneşte privirea şi în ochi îi fulgeră albul.

— îţi poruncesc să mă crezi, să uiţi tot ce ai văzut. Dă-mi puterea ta!

închid repede pleoapele, în încercarea de a împiedica ordinul să treacă de ele, dar descopăr că de data asta nu spre ochii mei s-a îndreptat voinţa lui Etzli. Colierul ansetha, pe care îl am în continuare în buzunar, se zbate violent şi se strânge ca un şarpe în jurul abdomenului meu, în timp ce din verigi îi cresc rădăcini care-

mi străpung pielea, iar durerea e de un alb incandescent. Mă grăbesc să-l smulg, dar se prinde şi mai tare în mine şi începe să freamăte —

o senzaţie groaznic de familiară. Din stelele din colier răsar mâncătoare-de-sânge miniaturale. Sunt extensii ale lui Etzli, la fel ca lianele care viermuiesc prin sală, şi se hrănesc din mine aşa cum s-au hrănit celelalte din urlătorii-morţii.

Colierul mă strânge tot mai tare, florile se îngroapă tot mai adânc, până când, în cele din urmă, ceva se frânge înăuntrul meu şi îmi cedează genunchii. Cad la podea şi în faţa ochilor îmi dansează pete negre. E atâta durere – atâta durere. Parcă aerul s-a făcut din cale-afară de dens şi nu mai pot să respir. De pe buze îmi ies şuierături poticnite şi suspine întretăiate. Puncte de agonie explodează peste tot unde au prins rădăcini în corpul meu mâncătoarele-de-sânge. Şi sapă, sapă mereu, dislocă ceva dinăuntrul meu, ceva ce nici nu credeam că există. Acum îl simt, e un fel de putere în adâncul stomacului, iar mâncătoarele-de-sânge mişună spre ea.

Etzli se târăşte înapoi la tronul ei, în timp ce rana din coastă i se închide la loc cu repeziciune, deşi argintul încă îi acoperă pielea. Vocea îi sună triumfătoare când vorbeşte:

— Credeai că nu ne vom lua măsuri pentru posibilitatea aceasta? Te ştim, Deka. Mereu te-am ştiut, încă dinainte să adopţi forma aceasta. Nu eşti altceva decât un instrument, o sursă de hrană care să ne dea putere şi un receptacul pe care să-l folosim după bunul plac. De aceea am avut atâta grijă când te-am cultivat.

Etzli chicoteşte, un sunet atât de uman, că e malefic.

— Nuru, râde ea. Cât de uşor ne-ai crezut minciunile. Ştii ce înseamnă cuvântul în prima limbă a oamenilor? „Pion”, asta înseamnă.

Acum am dureri atât de mari, încât de-abia mă mai atinge cruzimea cuvintelor ei, dar într-un fel nu mă miră. Ultimele săptămâni m-au pregătit pentru asta, pentru trădarea pe care o trăiesc acum.

în aer se ridică un zgomot ca de plescăit: mâncătoarele-de-sânge

din colier care se ospătează din corpul meu.

— Da, aşa, pionule, gângureşte Etzli. Hrăneşte-ne, dă-ne puterea ta.

Face un semn şi ceva îmi tresare în stomac – încă o mâncătoare-de-sânge care capătă formă. Dezvoltă ţepi în mişcare şi rădăcinile se împletesc prin pieptul şi gâtul meu. De-acum mi-a blocat toate căile pe care puteam respira, gâfâitul răguşit îmi e inutil. Aşa s-a simţit băiatul acela, urlătorul-morţii, când a murit? A simţit frica, durerea aceasta? Mă îneacă disperarea. Dar şi ironia: mamele trebuiau să fie salvatoarele noastre, apărătoarele noastre, dar sunt mai rele decât Oyomo, mai rele până şi decât Idugu, care i-au creat mitologia. M-au numit fiica lor dar, de la bun început, m-au privit ca pe un pion, s-au hrănit din mine, m-au secătuit de puteri. încă de atunci, Auritele mă folosesc cum vor.

Din colţul ochiului mi se scurge o lacrimă. Ce proastă am fost! De ce nu le-am văzut pe Aurite cum erau cu adevărat atunci când au creat jungle întregi de liane însetate de sânge ca să-şi ucidă duşmanii, un lac plin de monştri ca să-i distrugă? De ce n-am bănuit nimic când mă trimiteau iar şi iar să le zdrobesc inamicii în timp ce ele rămâneau aici, în confortul templului lor? Tot timpul acesta cât le-am iubit, cât le-am venerat, au fost nişte prefăcute, nişte monştri, întocmai cum m-a prevenit împăratul Gezo, iar eu n-am văzut nimic. Nici prin gând nu mi-a trecut. Credeam că am învăţat din greşeli cu împăratul Gezo, dar n-am învăţat absolut nimic. Acum Auritele mă vor distruge aici, chiar în sala în care le-am eliberat. Eu voi muri aici, iar ele vor ucide alte mii de oameni. Poate chiar milioane.

Am văzut totul în ochii lui Etzli – nebunia, setea de răzbunare. Odată ce termină cu mine, îmi va urmări prietenii, toţi oamenii pe care-i iubesc. îi va omorî cu aceeaşi delectare cu care l-a zdrobit pe bietul băiat de mai devreme.

NUUUUU! urlu tăcut Refuz să mor aici aşa. Refuz s-o las pe Etzli să scape nepedepsită pentru ce a făcut şi ce are de gând să facă.

DEKA! Uşa se face ţăndări şi Ixa se năpusteşte în cameră, cu Keita şi Britta în spate, urmat îndeaproape de ceilalţi.

— Deka, ce s-a întâmplat? exclamă Britta, sărind de pe el şi

dând fuga la mine.

De sus cade o perdea de liane, unduitoare ca un cuib de şerpi, care se strânge în jurul ei şi al celorlalţi.

— Ce e asta? întreabă Keita, luptându-se furios cu noile cătuşe. Mamă Etzli, ce faci?

Trage aer în piept şi sângele mă furnică pe sub piele când îl simt cum încearcă să-şi invoce flăcările. Se sting înainte să-i ajungă la suprafaţa pielii, lăsând doar pete care luminează roşiatic.

— De ce nu pot să-mi folosesc focul?

Se zbate să se întoarcă cu faţa la mine, dar lianele care se târăsc pe el îl ţin în loc.

— Să crezi tu că-ţi voi permite să foloseşti aşa ceva în prezenţa mea, pufneşte Etzli. O maimuţăreală a darurilor pe care le-am încredinţat numai fiicelor noastre.

Se întoarce pre mine.

— Iar tu, copila noastră cea fără credinţă şi netrebnică, ai îndrăznit să-l dai şi fiilor noştri!

— Nu sunt copila voastră! răcnesc la ea.

îmi aruncă o privire atât de încărcată de ură, încât lianele din corpul meu sapă şi mai adânc, întinzând rădăcini care răspândesc şi mai mult putregaiul cenuşiu. Ţip, arsă de durerea incandescentă.

— Te rog, doare, doare!

Deka! strigă Ixa, explodând într-o formă mai mare şi rupând lianele care-l acoperă.

Se aruncă altele în direcţia lui, dar le evită în timp ce fuge spre mine şi se opreşte, alunecând, în faţa mea.

— Colierul, horcăi, cu lacrimi căzându-mi din ochi. Trebuie să-l smulgi din mine.

Spre uşurarea mea, nu ezită. Deka, mai spune, apoi muşcă din stomacul meu

şi trage.

în creier îmi explodează o durere albă ca inima focului; urlu şi Ixa trage şi mai tare de rădăcini, în timp ce mâncătoarele-de-sânge se luptă să reziste. Ca şi înainte, Etzli răcneşte, cu trupul îndurerat de rupturile pe care le face Ixa în colier. Este exact cum bănuiam: colierul însuşi e o extensie a ei, a tuturor Auritelor.

— Stai! strigă disperată.

La un gest al ei, o încâlceală de liane se târăsc în jurul gâtului lui Ixa şi îl strâng atât de tare, încât respiraţia îi şuieră.

Dar nici atunci nu cedează. Dimpotrivă, se înverşunează, trage mai tare, iar lianele ţipă în timp ce se smulg, zbătându-se, din pielea şi oasele mele.

— Ixa! gâfâi, cu boabe de sânge auriu în lacrimi, dar el mai trage o ultimă dată, cu toată puterea de care e în stare.

Colierul îmi e smuls din corp, cu tot cu hălci de carne. Se unduieşte imediat înapoi, ca un şarpe care încearcă să se târască înapoi la mine, dar mă rostogolesc din calea lui, iar puterea mi se întoarce în corp ca un torent. O putere pe care o las să-mi iasă odată cu respiraţia, aproape inconştient, în disperarea mea de a mă îndepărta de colierul respingător. Când se repede la mine, pocnind, prin el izbucnesc dintr-odată flăcări şi toate lianele din sală explodează: şi lui Keita i-a revenit puterea. în timp ce el şi ceilalţi se eliberează grăbiţi, eu mă forţez iute şi dureros să mă ridic în picioare şi să mă întorc spre colierul care, deşi în flăcări, continuă să şerpuiască hotărât către mine. în clipa în care se trage în sus, gata să mă cuprindă din nou, talpa mea cade peste el; mă copleşeşte uşurarea când florile mărunte de pe el explodează în picături mici de sânge alb-auriu.

Etzli răcneşte de durere, căzând moale pe tronul ei, iar prietenii mei se grăbesc să ajungă la mine, cu ochii măriţi de şoc şi îngrijorare. Keita aruncă o privire neliniştită spre zeiţă. Stă pe loc, inertă, cu ochii parcă înceţoşaţi şi absenţi. Dar nu mă

linişteşte tăcerea ei bruscă – de fapt mă tem de ea mai mult decât de ce face. Pentru că dacă tace înseamnă că pune ceva la cale, face ceva groaznic ce încă nu văd.

Keita îşi desprinde privirea de ea cu greutate.

— Totul e cum ne-am temut, aşa e? întreabă.

— Mai rău, îi spun. De multă vreme mănâncă urlători-ai-morţii masculi şi cine ştie pe cine altcineva au mai înghiţit ca să câştige putere. Vor să vină trupele lui Idugu ca să-i mănânce pe toţi şi să-şi recapete toată puterea. De-asta celelalte încă dorm. Aşteaptă să fie hrănite.

Ochii lui Keita par gata să-i iasă din orbite. în clipa următoare, se îngustează, hotărâţi. Keita cel de nădejde, mereu acceptă şi merge mai departe.

— Care e planul?

— Le împiedicăm să-şi ia toată puterea înapoi. Le

distrugem.

Mă uit de la Keita la Britta şi zâmbesc trist.

— Noi, cele ce sunt moarte, nu?

Britta zâmbeşte şi ea.

— Imediat s-ar putea chiar să fim moarte, dar eu tot aici cu tine sunt, Deka, spune ea şi mă strânge de mână.

— Şi eu, confirmă Keita, îmbrăţişându-mă.

în jur, ceilalţi aprobă dând din cap. Belcalis, Li, Acalan, gemenele, care s-au reîntâlnit, împreună cu Mehrut, Lamin, Kweku, Rian. Toată familia mea, casa mea. Pentru că toţi ştiu, cum ştiu şi eu, că s-ar putea să fie ultimele noastre clipe împreună, că s-ar putea să murim cu toţii aici, în sala aceasta, sau mai rău, să ajungem prizonieri cum a fost Melanis, într-o groapă uitată, unde să suferim pentru tot restul eternităţii, dar chiar şi aşa, sunt pregătiţi. Pregătiţi să moară sau să trăiască alături de mine, oricare ar fi urmările.

Şi tocmai de asta trebuie să-i apăr.

Le zâmbesc prietenilor mei. E un zâmbet dulce-amar, care-mi exprimă iubirea, recunoştinţa.

— Eliberaţi urlătorii-morţii din lianele lui Etzli, le comand poate pentru ultima oară. Eu mă duc să mă lupt cu zeii.

38

Când urc treptele spre piedestal, Etzli e în continuare argintie şi palidă. Chiar şi după toată puterea pe care a sorbit-o din mine, tot e slăbită. La fel şi celelalte zeiţe, când arunc o privire spre ele. Statuile lor sunt acoperite de aceeaşi peliculă argintie. Se pare că e adevărat, ce se întâmplă uneia se întâmplă tuturor. Nu pot să nu mă întreb cât de departe merge legătura. Dacă o omor pe Etzli, asta înseamnă că vor muri şi celelalte zeiţe – toate? Privesc spre Anok, care mi-a fost ca o bunică – ba chiar ca o prietenă dragă. Ea m-a îndrumat pe calea aceasta, ea mi-a arătat adevărul ascuns în colierul ansetha, deşi trebuie să fie ştiut că avea să se ajungă aici. Şi Beda – atât de blândă, încât e aproape de neimaginat că i s-ar alătura lui Etzli în nebunia ei. Chiar pot să le omor pe amândouă?

Cu cât mă apropii de tronul lui Etzli, cu atât îmi sporeşte nesiguranţa. Dacă le omor pe Aurite şi mor ca urmare şi Idugu, ce se va întâmpla cu Otera? îmi străfulgera prin minte viziuni despre cutremure, vulcani, o mie de flageluri, dar le izgonesc. Dacă nu fac nimic, urmările ar fi mult mai grave. Dacă nu ucid zeii acum, vor sfărâma tot imperiul în goana lor după putere. Am văzut deja la ce extreme sunt dispuse să ajungă Auritele şi Idugu în jocul lor de dominaţie reciprocă. Cine ştie ce ar fi în stare să facă dacă ar fi lăsaţi să prade după bunul plac cetăţenii neştiutori ai Oterei.

Trebuie să vorbesc cu Etzli acum, să am discuţia pe care ar fi trebuit s-o port cu luni de zile mai devreme – discuţia care-mi va determina următoarea mişcare împotriva creaturilor care odinioară s-au dat drept rudele mele de sânge.

Când ajung la tronul ei, zeiţa e încovoiată într-o postură înţepenită de durere. Probabil smulgerea colierului ansetha din corpul meu i-a făcut ceva, ceva profund şi visceral, care s-a adăugat durerii de când am înjunghiat-o. Nu pot să nu mă întreb dacă e prima oară când i-a făcut cineva un rău fizic. Ar avea

sens. Jatu au ţinut-o prizonieră ani şi ani, dar jatu n-au reuşit niciodată să le rănească pe zeiţe. Numai zeii pot răni alţi zei, poate de asta se apucă acum Etzli de coaste ca un animal rănit şi mă priveşte cu o expresie veninoasă când mă opresc în faţa ei.

— Deka, şuieră ea, îndrăzneşti să...

— M-aţi minţit, îi spun, tăindu-i vorba. Aţi minţit pe toată lumea. Aţi spus mereu că aveţi gânduri bune, că sunteţi mai bune decât Oyomo. Şi voi stăteaţi aici şi vă mâncaţi propriii copii!

Arăt spre podea, pe care cenuşa lianelor formează în continuare mormane care păstrează forma inconfundabilă a urlătorilor-morţii. Ceilalţi i-au eliberat pe supravieţuitori. De-acum probabil că-i duc la equus, care-i vor conduce la sanctuarele din afara muntelui. Dar Etzli n-a spus nimic despre asta. Faptul că n-a încercat să-i oprească şi că nu s-a mişcat şi n-a vorbit până acum, când am ajuns în faţa ei, mă îngrijorează. E aproape sigur că plănuieşte ceva. Trebuie să rămân cu ochii în patru, să aştept până-mi dezvăluie ce are de gând.

Zeiţa strânge din dinţi, cu o expresie răzvrătită foarte umană.

— Energia lor conţine esenţă divină, explică ea. Este cea mai puternică sursă de hrană.

Rosteşte cuvintele atât de firesc. De parcă eu sunt tâmpită, fiindcă nu sunt în stare să concep aşa ceva. Mă încrunt.

— Nu vezi nimic în neregulă cu asta? Cu faptul că-ţi omori copiii?

— Până la urmă tot ne-ar fi dat energia prin adoraţie. Eu doar am grăbit procesul.

— Sigur aşa ar fi făcut?

O privesc lung pe Etzli şi las să se vadă dezgustul pe care-l simt, aţintind ochii mereu şi cu atenţie oriunde, numai la ochii ei nu.

Enervată, încearcă alt argument.

— Toţi muritorii mor. Este o realitate a existenţei lor. Murind, pentru noi capătă un ţel mai înalt decât ar fi avut vreodată. Noi suntem zeii lor. Tu ar trebui să înţelegi asta mai bine ca oricine, Deka.

Scârba mă copleşeşte, un sentiment urât, cu gust de cenuşă.

— Nu înţeleg altceva decât că sunteţi monştri, declar cu voce joasă. Şi sunt aici să vă pun capăt.

îmi ridic săbiile atika, gata să lovesc, dar în cameră izbucneşte o tornadă de alb. Melanis, cu aripile deja pregătite.

— Sunt aici, Mamă Divină, spune ea, cu răsuflarea tăiată, de parcă Etzli tocmai ar fi chemat-o. Celelalte sunt şi ele pe drum.

Etzli rânjeşte, mulţumită. Deci asta făcea ea în timp ce stătea aici în tăcere. Chema întăriri. Dă din cap spre Melanis cu o expresie solemnă.

— Num s-a răzvrătit împotriva noastră, Fiică. Acum comploteazǎ să ne ia locul drept zeu al vostru. Ucideţi-o. Ucideţi-o pe Deka trădătoarea.

Buzele lui Melanis se deschid într-un zâmbet pios.

— Ar fi cea mai înaltă onoare a mea.

Prima născută se izbeşte de mine cu asemenea viteză încât capul mi se loveşte de trepte şi încep să văd stele. De-abia reuşesc să mă feresc de vârful ascuţit de aripă pe care-l repede spre mine cu doar câteva clipe mai târziu, dar îmi prinde armura pe margine şi o sfâşie ca pe hârtie. Alarmată, mă rostogolesc iute mai departe, apoi mă arunc în picioare, cu toate simţurile în alertă. De-abia sunt în stare să-i fac faţă lui Melanis singură. Dacă apar şi alte Prime născute, s-a zis cu mine.

Melanis pare aproape impresionată de agilitatea mea.

— Ai devenit mult mai rapidă în ultimele zile, Num, spune ea, dând din aripi ca să se ridice spre tavan.

Apoi plonjează din nou spre mine, cu aripile curbate.

Reuşesc să le blochez vârfurile cu săbiile, dar asta nu face decât să-i ofere deschiderea de care are nevoie. Cu mâinile libere, îşi scoate sabia din teacă şi mă înjunghie într-o parte, răsucind tăişul; durerea îmi reverberează în tot corpul. Mă smucesc de lângă ea şi mă reped spre capătul opus al sălii, dar Melanis mă urmează iute.

în timp ce alerg, încerc să-i explic totul raţional.

— Nu e bine ce faci, Melanis, gâfâi, evitându-i loviturile. Mamele te-au minţit, ne-au minţit pe toţi. Nu sunt doar ele părinţii noştri; există şi alţi zei, Idugu, perechile lor masculine. Auritele ne-au manipulat de la început, în lupta lor pentru putere împotriva zeilor bărbaţi. Chiar şi bătălia de acum o folosesc ca să se hrănească cu armata de jatu. Ca să-i înghită cu ajutorul mâncătoarelor-de-sânge.

— Minunat! cârâie Melanis. Sunt cu atât mai impresionată de mamele noastre.

Se repede spre mine, cu aripile scânteind, iar eu le blochez cu o singură atika, apoi îi dau la o parte sabia cu cealaltă. încep să mă obişnuiesc cu stilul ei de luptă. împunge şi parează cu o aripă, împunge şi parează cu o sabie. Mă feresc în jos şi în lateral cu uşurinţă şi săbiile mele gemene sclipesc atât de repede, încât sunt o ceaţă de vânt şi oţel. în tot acest timp, nu încetez să vorbesc cu ea.

— îşi mănâncă propriii copii, Melanis! Nu vezi nimic greşit în asta?

— Numai pe bărbaţi, răspunde Melanis, dând din umeri. Ceea ce nu pot pune despre ceilalţi zei ai tăi, care le vânează pe cele din neamul nostru.

Fac un pas dezechilibrat în spate, cu ochii măriţi.

— Ştii de Idugu?

Credeam că pierduse amintirile acelea.

Melanis şfichiuieşte cu o aripă spre mine.

— Mama Etzli a avut bunătatea să-mi redea amintirile. Ştiu totul despre

Idugu şi de ce s-au revoltat fraţii noştri.

— Şi eşti mulţumită cu toate astea? Că mamele ne-au minţit, că s-au hrănit cu noi? Că s-au hrănit cu fiinţe nevinovate?

O privesc adânc în ochi, în speranţa de a vedea acolo vreo urmă de emoţie sau compasiune.

A fost în Oyomosin atâţia ani, a murit şi a înviat în flăcări. Nu se poate să nu înţeleagă ce înseamnă să fii manipulat, abuzat... O emoţie iese la iveală în ochii lui Melanis şi mă aplec mai aproape, dar sunt uimită când descopăr ce se află în ei. în privirea sa nu e nici urmă de compasiune, cum speram; în locul ei sălăşluieşte altceva, ceva adânc, întunecat şi care exultă.

— Nici acum nu înţelegi, Num Deka? cârâie ea. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de fraţii noştri. Sunt vite, nici vite. Sunt mai prejos de noi. Eu caut o singură lume: o revenire la vremurile când stăpâneau mamele şi surorile noastre. O lume în care oamenii şi bărbaţii se întorc la locul lor cuvenit – sub călcâiele noastre.

Aripile lui Melanis se ridică din nou, iar faţa ei rânjeşte spre mine.

— Orice altă lume este inacceptabilă, cinstită Num.

Coboară în plonjon, dar de data asta sunt pregătită. Sabia mi se ridică exact când bate în jos aripa cea mai apropiată de mine, pe care o tai în jumătate, drept prin articulaţii. Cade la podea, urlând şi împroşcând cu valuri de vânt şi de sânge, zbătându-se inutil. Mişcările îi sunt atât de violente, încât aproape că nici nu-i observ pe ceilalţi revenind în fugă, după ce i-au îndrumat spre un loc ferit pe urlătorii-morţii răniţi.

Britta face ochii mari când o vede pe Melanis, dar aleargă spre mine, evitând cu grijă să intre în raza aripilor Primei născute.

— I-om dus afară pe urlători. Fug de pe munte chiar acum.

Dau din cap, apoi arăt spre Melanis, din a cărei aripă deja creşte

un os nou.

— Ţine-o ocupată, îi spun, cântărindu-mi în mâini săbiile atika. Eu mai am

— ceva de făcut.

îmi continui înaintarea spre Etzli, care a rămas pe tron, urmărindu-mă. Nu se mişcă nici când mă apropii, nu ridică un deget, iar un fior îmi cuprinde şira spinării. De ce nu se mişcă? La fel a făcut şi mai devreme când am atacat-o. Nu s-a îndepărtat prea mult de tron, sau deloc. Mă încrunt, tulburată. Dacă chiar reprezint o ameninţare pentru Etzli, de ce n-a dispărut pur şi simplu din sală şi nu le-a luat pe surorile ei într-un loc mai sigur? De ce nu s-a refugiat undeva? Acum că mă gândesc, probabil la fel s-a întâmplat şi când jatu le-au luat prizoniere pe toate patru. Auritele n-au fugit, nici măcar când le-ar fi fost uşor s-o facă.

Revelaţia aceasta îmi trezeşte alte amintiri – pâcla de pe coridor, surprinderea lui Etzli când am deschis uşa. Nu trebuia să ai puterea de a ne străbate mantia, a spus ea. Cum ai deschis uşa?

îmi vin în minte şi alte amintiri – toate dăţile când zeiţele au încuiat uşile şi ne-au interzis nouă, copiilor lor, să intrăm pe coridor, spunându-ne că se odihnesc şi nu vor să fie deranjate. Creşte în mine bănuiala: dacă e ceva în sala aceasta care le cere zeiţelor să rămână pe loc? Să se înrădăcineze aici atât de adânc, încât nici măcar nu se pot refugia când sunt ameninţate?

Idugu trebuie să fi ştiut, trebuie să fi observat şi ei tiparul. Aşa i-au ajutat pe jatu să le ia prizoniere aici... şi aşa le voi prinde şi eu.

Aţintesc vârful săbiilor atika spre Etzli.

— Ce e aici? o întreb. Ce se află aici de vă ţine pe tine şi pe celelalte legate de locul ăsta?

Un zâmbet sinistru îi deformează buzele lui Etzli.

— Deka cea isteaţă. Dintotdeauna ai fost un copil deştept. Eşti prima care observă, de un mileniu întreg.

Imediat mă pun în gardă.

— Ce să observ?

— Asta.

La un gest al ei, podeaua mi se sfărâmă sub picioare.

39

Lupta cu Melanis m-a pregătit pentru surprize, aşa că reacţionez imediat ce-mi fuge podeaua de sub picioare, sărind pe treptele care duc la piedestal. Exact la timp: tot pământul din centrul sălii se prăbuşeşte, atât de brusc încât Asha e gata-gata să cadă în prăpastie. Britta face un gest grăbit şi întinde sub ea o lespede de stâncă, dar, spre şocul meu, Asha ricoşează de pe ea, împinsă în sus de o pală de vânt din senin. Sare peste buza abisului, apoi pluteşte până la terenul ferm folosindu-se de acelaşi vânt, în timp ce Adwapa o aşteaptă, cu ochii îngustaţi de concentrare. Mi se ridică firele de păr de pe ceafă ca reacţie la această putere nouă pe care o manifestă gemenele. Trebuie să fie darul lor divin, cel despre care n-au vrut să ne spună prea multe. Şi nu e singurul activ. Singura aripă întreagă a lui Melanis fâlfâie grăbită când podeaua de sub ea se prăbuşeşte. O foloseşte ca să scape din abis în salturi, apoi se prăbuşeşte repede pe podeaua sălii, cu respiraţia tăiată de efort.

Mă întorc din nou spre centrul încăperii, tot mai neliniştită. Prăpastia se adânceşte până în inima muntelui, întunecată şi nesfârşită.

Dar nu şi goală.

în aer se înalţă un vacarm de şuierături şi mârâieli chinuite, sunete atât de nenorocite, încât îmi ajung câteva clipe ca să înţeleg ce sunt: vaietele damnaţilor. Privesc în jos, îngrozită, când văd că lianele lui Etzli leagă de pereţii abisului mii de siluete vineţii inconfundabile, iar peste ele se zbat urlători-ai-morţii şuierând. Corpul îmi e atât de slăbit, încât de-abia mă mai ţin pe picioare.

De câte ori m-am întrebat de ce nu existau urlători-ai-morţii masculi, de ce ieşeau numai femele din ouăle din lacurile de înmulţire? Chiar şi când i-am văzut pe Lepădaţi alături de jatu, m-am întrebat de ce erau atât de puţini, atât de rari.

Acum ştiu adevărul. Urlătorii-morţii nu sunt câtuşi de puţin rari, nu sunt vreo apariţie neobişnuită – sunt la fel de numeroşi ca femelele şi au existat de la început, prizonieri sub picioarele Auritelor.

Să înţeleg asta mă zdrobeşte. Nu e de mirare că zeiţele rareori îşi părăsesc sala, că rareori coboară de pe tronuri. Le hrăneşte, ce-i drept, adoraţia, dar ceea ce le dă cu adevărat putere e suferinţa. Suferinţa propriilor copii – cei pe care i-au condamnat la o eternitate de chin.

Tremur toată, fiecare părticică din mine vibrează de furie şi oroare.

Şuierăturile şi mârâielile urlătorilor-morţii se amestecă şi formează cuvinte – propoziţii. Rugăminţi.

— Dă-ne drumul... Omoară-ne...

Cuvintele se împletesc, un uragan de durere care-mi asaltează urechile. Cum au putut să îndure Auritele aşa ceva? Cum rămân neînduplecate la asemenea suferinţă? Nu e de mirare că s-au revoltat jatu. Nu e de mirare că au făcut tot ce le-a stat în puteri ca să le prindă în capcană pe zeiţe. Sunt ei Idugu răi şi uneltitori, dar perechile lor sunt exact ca ei. Ba chiar mai rău.

Mă uit în continuare în groapă, incapabilă să accept ce văd. Aceştia să fie zeii pe care i-am venerat de atâta timp? Pentru care am luptat atâta vreme?

Mă răsucesc spre Etzli, care stă locului în continuare, cu o expresie senină. în jur şerpuiesc şi mai multe liane de-ale ei, pulsând ca lipitorile în timp ce sug sânge din urlătorii-morţii din abis.

— Demon!

Cuvântul erupe din mine; fiecare răsuflare îmi e plină de ură.

— Sunteţi cei mai oribili demoni şi o să vă distrug!

Mă reped spre ea cu săbiile atika ridicate, dar Etzli se înalţă

dintr-o mişcare curgătoare şi mă aruncă până în capătul sălii cu o lovitură cu dosul palmei. Aterizez în mijlocul gropii şi lespedea de piatră pe care o creează pe loc Britta e singurul lucru care-mi opreşte corpul să se prăbuşească în abis. Aerul

trimis de Adwapa îmi atenuează căderea, aşa încât sar din nou în picioare, uşoară ca un nor.

— Avem noi grijă, Deka! anunţă Britta.

— Mulţumesc! spun în timp ce sar pe piedestal şi alerg înapoi spre Etzli.

Acum s-a ridicat în picioare şi lianele dezgustătoare i se târăsc în jos pe picioare ca nişte rădăcini, şerpuind în jos în abis. Mai rău, alături de ea au început să mişte şi celelalte zeiţe. Nu-mi dau seama dacă e pentru că au recăpătat suficientă putere sau pentru că le trezeşte Etzli. Nu contează; oricum, trebuie să le opresc, trebuie să le tai legătura cu lianele. Cu gândul acesta, mă reped spre Etzli, cu săbiile atika pregătite, dar prinde amândouă lamele cu o singură mână, fără măcar să tresară când i se înfig în carne. Fac un salt înapoi înainte să mă arunce din nou cu fluturarea aceea din mână, dar în timp ce iau poziţie pentru următorul atac, în sală răsună o voce familiară.

— Ce înseamnă asta? ne somează Mâini-Albe, intrând.

Ochii lui Etzli sclipesc victorioşi. Se întoarce spre Mâini-Albe cu un zâmbet de bun-venit.

— Iubită fiică, Nuru ne-a trădat şi ne atacă. Imobilizeaz-o.

încremenesc, cuprinsă de groază. A venit Mâini-Albe şi are o sabie la şold. Dacă există o fiinţă cu care nu vreau să-mi încrucişez tăişurile, ea e. Mi-a fost mentoră încă de când m-a salvat din pivniţa aceea – mi-a fost un fel de naşă, fie ea şi distantă şi uneori crudă. Nu vreau să mă lupt cu ea, dar orice ezitare din partea mea ar fi o greşeală fatală. Mâini-Albe are un singur scop în bătălie: să ucidă.

întotdeauna.

Lângă ea, Melanis se ridică în picioare, clătinându-se, cu aripa încă sângerând.

— Vino, Soră, spune. Te voi ajuta.

Când cele două se îndreaptă spre Etzli, ridic mâinile şi cuvintele se revarsă

din mine într-un asemenea torent încât nici nu sunt sigură că au sens.

— îi omoară pe urlătorii-morţii, Mâini-Albe. De la început mamele ne-au omorât fraţii exact ca monştrii care spunea lumea că sunt. De-asta s-au revoltat jatu, pentru că au aflat că aici există urlători masculi şi zeiţele îi mănâncă.

Arăt spre abis.

— Uite, vezi singură.

Mâini-Albe priveşte în jos, încreţindu-şi fruntea. Enervare? Furie? Nu-mi dau seama. Se întoarce spre Etzli.

— Aceia sunt jatu renăscuţi? întreabă ea nonşalant.

Etzli flutură din mână ca pentru a da la o parte întrebarea, deloc îngrijorată.

— Nu au nicio importanţă pentru noi. Nu ca voi şi surorile voastre. Voi ne-aţi jurat loialitate. Voi nu ne-aţi întors spatele, spre deosebire de ei. Ei ne-au luat prizoniere – ne-au închis. îşi merită soarta. Dar lasă asta – eşti fiica noastră, nu-i aşa?

întrebarea are în ea o implicaţie, una atât de subtilă, încât sunt sigură că numai eu o observ pe Mâini-Albe cum înţepeneşte.

Etzli nu vede.

— Tu eşti Prima noastră născută. Tu trebuie să sfârşeşti totul.

îmi stă inima în loc când Mâini-Albe aprobă cu un gest din cap şi scoate sabia din teacă. Urcă pe piedestal şi mă priveşte cu ochi severi.

— Mâini-Albe... spun eu rugător, cu ochii înlăcrimaţi. Te rog, te rog, te rog...

Dar Mâini-Albe se apropie tot mai mult, cu o expresie resemnată.

— Trebuie să fac asta, spune ea, apoi se repede la mine.

Mă încordez, pregătindu-mă pentru impact, dar apoi se răsuceşte la jumătatea saltului, întorcându-se spre Etzli.

— Erau fraţii noştri! răcneşte ea, atacând-o pe zeiţa uimită.

— îndrăzneşti?

Melanis se repede spre ea, dar Mâini-Albe parează atât de iute, încât a eviscerat-o pe cealaltă Primă născută înainte să apuce să ridice sabia.

— Cunoaşte-ţi locul! latră Mâini-Albe înainte să-şi întoarcă atenţia spre Etzli.

Recunoştinţa şi uşurarea explodează în mâine când începe s-o lovească pe zeiţă, iar şi iar.

— Ce faci? răcneşte Aurita, ridicându-se. Cum îndrăzneşti să mă ataci?

Mâini-Albe nu ia în seamă învinuirea, ci continuă s-o lovească. Aruncă o privire spre mine.

— Aştepţi invitaţie, Deka? Termin-o!

Ţâşnesc înainte s-o atac pe Etzli din partea cealaltă, dar zeiţa ne respinge cu uşurinţă. De-acum a absorbit atâta putere, încât mişcările ei nici nu mai seamănă cu ale unei fiinţe umane. Săbiile ne sunt aruncate în lături de mai multe braţe; pielea i se întăreşte până la duritatea metalului, apoi se încinge ca focul. în tot acest timp, eu şi Mâini-Albe ne continuăm atacul. Când se clatină una, preia cealaltă, hăcuind şi despicând. Ţintim spre lianele lui Etzli, în încercarea de a le separa de ea, dar efortul ne e zadarnic.

— Ajutaţi-le! se aude o voce din depărtare.

Belcalis.

Sare şi ea în luptă, cu tot corpul aurit, şi o atacă pe Etzli cu pumnalele. Zeiţa ţipă înfuriată şi mânia i se înteţeşte şi mai tare când lianele sunt mistuite de flăcări, mulţumită lui Keita. Face să răsară şi mai multe; toate ies din ea şi se târăsc pete urlătorii-morţi din abis, ca nişte şerpi negri înfrunziţi, ca să-i sporească

puterile, până când începe să lupte tot mai bine cu fiecare clipă.

Chiar şi atunci, rezistăm: ori de câte ori o aruncă pe una din noi spre abis, Britta e gata şi creează suprafeţe ca să ne prindă, în timp ce Adwapa şi Asha ne ajută să aterizăm lin cu vântul lor.

Suntem toate împotriva lui Etzli, dar zeiţa nu face altceva decât să mănânce tot mai mulţi urlători-ai-morţii, până când simt semnele: cumulul de putere tipic care apare înainte de trezirea zeiţelor. Anok deja se întinde, mişcând din umeri, în timp ce trupul i se schimbă din auriu în culoarea întunecată obişnuită. Privesc într-acolo, deznădăjduită. Dacă intră în luptă şi Anok, nu avem cum să-i rezistăm. Dar de-acum nu mai avem de ales. Se ridică în picioare, deja trează.

Anok întoarce ochii spre bătălia noastră şi în jurul frunţii i se adună nori de furtună la vederea haosului. Apoi, cu un gest, face să apară un perete de sticlă transparentă care ne desparte pe mine şi pe Mâini-Albe de Etzli.

— Ce înseamnă toate acestea? întreabă calm Anok, aruncând o privire la Etzli.

— Fiicele noastre s-au răsculat, răspunde Etzli, înfuriată. Caută să ne împiedice să înghiţim armata lui Idugu şi să căpătăm putere.

La cuvintele ei, mânia îmi explodează în toată fiinţa; îmi ies la iveală toată indignarea şi frustrarea.

— Eu nu sunt fiica voastră! strig. N-am fost niciodată şi ştii foarte bine!

Spre mine se întorc doi ochi în care zăresc întunecimea de nepătruns a măruntaielor pământului.

— Deci ştii adevărul, spune Anok încet.

— Pe tot! răcnesc. Ştiu că vin, cumva, din Singular, că voi vă mâncaţi fiii de secole şi secole. Ştiu că sunteţi monştri, la fel ca Idugu! Că toţi sunteţi putrezi pe dinăuntru!

Anok aprobă cu un gest solemn din cap.

— Atunci ştii îndeajuns încât să ne distrugi.

După care se întoarce spre Etzli.

— Soră, spune ea.

Etzli zâmbeşte.

— Da?

Anok ripostează apucându-o de gât şi pironind-o la podea. Sub privirea mea şocată, îmi face semn.

— Mergi, Deka, spune ea grăbită. Le voi reţine pe celelalte cât să-ţi dau timp să fugi de pe munte!

Mă holbez cu gura căscată.

— Nu înţeleg...

— în cele din urmă, nebunia care ne mistuie va distruge lumea aceasta, declară Anok. Găseşte-ţi restul puterii şi foloseşte-o ca să ne pui capăt. Te va îndruma mama ta muritoare.

— Mama?

Credeam că spusele tatei, cum că mama ar fi încă în viaţă şi i-ar fi spus să-mi transmită s-o caut, erau doar o amăgire. Ultimele năluciri ale unui om în pragul morţii.

Anok nu pare să fie de aceeaşi părere, pentru că spune:

— Ştii deja unde s-o găseşti.

Gar Nasim... Ultimele cuvinte ale tatei îmi revin în minte.

— Ţine minte, Deka, tu eşti cheia şi în curând puterea ta îi va trezi şi pe alţii în număr îndeajuns de mare încât să ne ţină piept. Nimiceşte-ne, copilă! strigă Anok. Eliberează-ne! Eliberează lumea de noi.

Etzli se zbate să scape din strânsoarea surorii ei.

— E o nebunie, Anok. Dă-mi drumul!

Dar zeiţa mai întunecată o ţine bine.

— Pleacă! îmi strigă ea tare. Fugi!

Mă răsucesc spre capătul opus al sălii.

— Ixa, transformă-te!

Deka! acceptă Ixa.

în timp ce eu traversez abisul în fugă, pe podul pe care mi-l creează repede Britta, ţipetele urlătorilor-morţii îmi curg în şuvoi pe lângă urechi, toate atât de încărcate de durere şi nenorocire încât mă doare sufletul. Paşii îmi şovăie. Chiar dacă scăpăm de aici, urlătorii vor rămâne prizonieri, trupurile lor vor fi hrană pentru zeiţe, care le vor folosi după bunul plac. Vor rămâne aici o eternitate, prinşi în ciclul acesta nesfârşit al suferinţei. Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva. Nu pot permite ca urlătorii-morţii de aici să sufere iar şi iar, în timp ce zeiţele se îndoapă şi se întremează tot mai mult.

Puterea ta îi va trezi şi pe alţii în număr îndeajuns de mare... Cuvintele lui Anok îmi răsună cântat în cap şi îmi amintesc că nu sunt complet neputincioasă.

Nu-i pot elibera de una singură pe urlătorii-morţii din groapă, dar pot trezi darurile altora care pot. Mă întorc spre Mâini-Albe, care se apropie în fugă din spatele meu. De câte ori nu am auzit despre puterea ei, despre prăpădul pe care-l făcea în vremea ei de glorie?

— Mâini-Albe, care era darul tău divin? întreb – iar întrebarea e, în sine, un pact.

Nu-i pot elibera puterea lui Mâini-Albe decât dacă acceptă de

bunăvoie. Liber arbitru, cum mi-a spus Keita.

Prima născută pare să înţeleagă, pentru că-şi scoate mănuşile de os în timp ce

înaintează. Sub ele, mâinile nu-i arată deloc ieşit din comun – sunt de acelaşi cafeniu-închis ca restul pielii, mai degrabă mici, aproape îndesate acum că nu mai are ghearele. Dar ştiu că au în ele putere, o putere care odinioară a ras la pământ oraşe întregi.

— Cenuşa, spune ea în cele din urmă, ridicând mâinile spre mine. Pe vremuri aveam puterea de a preface orice în cenuşă.

— Şi o vei avea din nou.

îmi pun mâinile pe ale ei şi mă cufund în starea de luptă; las aerul să-mi iasă din plămâni când simt darul ascuns în adâncul oaselor ei. Cel pe care sper să-l trezesc din nou la viaţă.

Respir din nou, mă concentrez şi în câteva momente parcă mă scufund în ea. Mâinile deja îi strălucesc mai tare decât restul corpului, fiindcă puterea ei se ridică în întâmpinarea alei mele. îmi trimit forţa înainte prin vârfurile degetelor; în jurul fiinţei ei se răsucesc şi se rotesc arcuri de lumină stelară; din adâncul meu se ridică o căldură. Asta înseamnă să trezeşti puterea; aşa te simţi când ajuţi un dar divin să revină la viaţă.

Nici nu clipesc când observ că în vârfurile degetelor mi se deschid răni, că pielea se umple de băşici şi plesneşte ca reacţie la puterea pe care am folosit-o. Nu simt altceva decât entuziasm. Acum mâinile lui Mâini-Albe strălucesc şi în fiecare vârf de deget are concentrată putere.

Zâmbesc, uşurată: am reuşit, i-am retrezit la viaţă darul.

Odată ce sunt convinsă că puterea i-a revenit complet, fac un pas înapoi şi mă întorc spre abis.

— Lianele, îi spun, arătând spre ele. Le poţi distruge?

Mâini-Albe aprobă din cap, apoi îngenunchează la buza abisului şi îşi pune mâinile pe o liană de mâncătoare-de-sânge. Mâinile par să-i scânteieze când din ele ţâşneşte în boltă puterea. Darul ei, care prinde formă.

— Ascultaţi-mi porunca, şopteşte ea. Fiţi cenuşă.

Aproape imediat, liana se dezintegrează, dar nu e singura. Sub ochii mei uimiţi, cenuşa lui Mâini-Albe se întinde de la o liană la alta, până când toate mâncătoarele-de-sânge din groapă se chircesc, cenuşii, şi sunt duse de vânt.

— Ce faci? rage Etzli de pe piedestal, luptându-se s-o dea la o parte pe Anok de pe ea. Nu se poate să faci asta! Nu! Nu!

Dar e prea târziu. Acum lianele mor toate, nu mai e una care să nu fie cenuşie, ceea ce înseamnă că nu-mi mai rămâne decât un lucru de făcut. în timp ce urc pe Ixa, mă întorc spre ceilalţi, ignorând sângele care-mi curge din vârfurile degetelor. Rănile formate când i-am trezit puterea lui Mâini-Albe nu s-au vindecat încă, dar nici nu mă aşteptam. Colierul ansetha a schimbat ceva în adâncul meu, o putere pe care nici nu ştiam că o am. Iar acum trebuie să mă descurc cu consecinţele. Sunt eu nemuritoare, dar s-ar putea ca acest corp să nu fie.

Asta dacă chiar e corpul meu adevărat. După câte am trăit, nu pot elimina posibilitatea ca acest trup să nu fie al meu, dar e o grijă pentru altă zi.

Respir adânc ca să gonesc durerea şi le vorbesc celorlalţi.

— Trebuie să distrugem templul Trebuie să-l doborâm la pământ, ca să nu-l mai folosească niciodată ca să se hrănească.

— Cum? întreabă Britta, privind în jur. Mamele...

— Nu le spune aşa, o întrerup, clătinând din cap. Nu mai sunt mamele noastre.

Cugetă la vorbele mele, apoi aprobă din cap.

— Auritele au ridicat templul direct din pământ. Cum îl

distrugem?

Nu-mi ia mai mult de câteva secunde să formulez un răspuns.

— O să-mi împart puterea cu voi, ca să vă sporesc darurile. Restul îl faceţi voi. Nu-i putem lăsa pe urlătorii-morţii aici să sufere. Nu putem lăsa pe nimeni aici să sufere.

Keita dă din cap şi ochii deja i se umplu de flăcări.

— îl ard din temelii, spune el.

Se întoarce spre Adwapa şi Asha.

— Puteţi să-mi înteţiţi flăcările?

Cele două fac semn că da.

Britta priveşte din nou în jur, gânditoare.

— Cred că aş putea să-l fac să se prăbuşească din interior, spune. Să am grijă să nu se mai ridice niciodată.

— Aşa să faci, spun, întinzând mâinile.

De îndată ce Britta, Keita, Belcalis şi gemenii îşi pun mâinile pe mine, mă cufund în starea de luptă şi îmi chem puterea la suprafaţă. Se ridică aceeaşi căldură, care scânteiază şi se amplifică în contact cu a lor. Cheamă darul ascuns în ei şi-l sporeşte până la potenţialul lui deplin.

— Deka, mâna ta! exclamă Britta când mi se deschid răni noi, dar scutur din cap.

— Nu contează, răspund. Doar puţin mai durează.

înteţesc puterea din adâncul lor iar şi iar, până când, în cele din urmă, îl simt. Potenţialul din ei. Capacitatea distrugătoare. îmi transfer răsuflarea în ea şi sunt încântată când devine o lumină albă nimicitoare.

Mă retrag un pas.

— Acum sunteţi gata, spun, după care mă duc la Ixa.

în timp ce Ixa se avântă în aer, cu noi pe spinare, Keita face un gest şi în abis se năpusteşte un stâlp de foc, care pârjoleşte urlătorii-morţii. E mânat de vântul Adwapei, atât de puternic încât izbeşte flăcările de pereţii prăpastiei şi transformă totul în cenuşă, aşa cum a făcut Mâini-Albe cu lianele. Strigătele

urlătorilor-morţii se ridică, dar pentru prima oară nu exprimă durere, ci recunoştinţă… uşurare.

— Mulţumesc, îl aud pe unul cum spune în timp ce flacăra îl carbonizează.

Zâmbeşte în timp ce corpul îi arde până se face pulbere.

îl privesc cu lacrimi curgându-mi pe obraji. Tristeţe, furie, o mie de emoţii frânte. Toată iubirea şi speranţa pe care le simţeam pe vremuri pentru Aurite, pentru Primele născute. Toată nădejdea că voi face din Otera un loc mai bun, un loc unde toată lumea să fie egală. Când trupul Brittei vibrează alături de mine şi pământul răspunde cu un huruit, continui să privesc, amorţită. Se adună puterea, solul se curbează şi se zbate, apoi se aruncă în sus ca un val, zdrobind Sala Zeiţelor şi aruncând-o pe Melanis, care zbiară, în abisul de dedesubt. Plouă peste noi cu bucăţi din tavan, ale cărui minuni s-au dus pentru totdeauna, dar nu-mi pasă de ele; ţâşnim în sus spre cer, unde pâcla a început să se risipească sub lumina stelelor din zori.

Sub noi, Abeya se întinde pustie, acum că oamenii şi copiii au plecat de mult, iar cele mai multe alaki şi equus i-au urmat. Singurele rămase sunt copilele cele mai loiale ale mamelor, cele care au încercat să vină când şi-a trimis Etzli chemarea. Ne privesc cu moartea în ochi, dar suntem prea sus să ne ajungă.

Cât despre Idugu şi armatele lor, au dispărut de mult, s-au retras spre templul lor, unde s-au refugiat, fără îndoială, din clipa când am înjunghiat-o pe Etzli şi deci pe ei toţi. Dar se vor întoarce curând. De asta sunt sigură. Zeii Oterei nu vor pune capăt războiului până când unul din grupuri nu va câştiga supremaţia, iar celălalt nu va fi nimicit, chiar dacă trebuie să distrugă pentru asta tot imperiul

Dar n-am de gând să-i las.

Hotărârea mă cuprinde cu totul, cu o tărie cenuşiu-oţelită. Nu voi mai sta deoparte să mă uit în timp ce zeii sfâşie Otera din temelii. Nu-i voi mai lăsa să se joace cu muritorii de parcă am fi piese de lemn într-un joc cosmic.

Anok a spus că am puterea să omor zeii şi ştiu că e adevărat.
Undeva în

adâncul meu se află jăratic din Singular şi am să-l caut, am să descopăr despre el cât să mă întregesc din nou; cât să apăr oamenii pe care-i iubesc şi pe cei fără putere, pe cei slabi. Zeii n-au să mai calce Otera în picioare. Eu n-am să mai stau deoparte, mulţumită să fiu doar emisarul lor – pionul lor. A venit timpul să-mi îndeplinesc promisiunea. A venit timpul să ucid zeii.

Şi pentru asta voi îndura orice e nevoie.

Mai târziu, în timp ce zburăm peste deşert, în prima etapă din călătoria spre Gar Nasim, care fără îndoială va dura luni întregi, acum că nu mai avem acces la uşi, îmi odihnesc capul pe umărul lui Keita. în jurul nostru se aud sforăituri; toată lumea e atât de obosită de evenimentele zilei, încât nu-şi mai poate ţine ochii deschişi. Numai Mâini-Albe, Britta, Keita şi eu mai suntem treji şi cercetăm orizontul în căutare de ameninţări. Templul Auritelor a rămas departe în urmă, dar cine ştie ce ne aşteaptă înainte? Cine ştie ce terori, ce minuni ne va aduce această nouă călătorie? Singura certitudine pe care o am este că undeva la capătul ei aşteaptă mama, cu răspunsuri. De-abia aştept s-o găsesc; de-abia aştept s-o revăd.

Keita îmi cuprinde bărbia în palmă.

— Te simţi bine, Deka? Cum îţi mai sunt mâinile?

Ridic din umeri şi mă uit în jos la vârfurile degetelor, pe care am răni la fel precum cele care acum îmi sunt presărate şi în sus pe braţe. Nu s-au vindecat, deşi au trecut ore bune de când am fugit, şi nici nu mă aştept să se închidă prea curând.

în ochii lui Keita se citeşte îngrijorarea.

— Nu se vindecă?

Clatin din cap; deja ştiu de ce. Când colierul ansetha şi-a înfipt rădăcinile în mine, a schimbat ceva acolo, ceva important. Iar eu, apoi, am agravat pierderea cedându-mi prea mult din putere celorlalţi. Prin faptul că i-am făcut mai puternici, m-am făcut pe

mine mai slabă. Mult, mult mai slabă. Dar a

meritat ca să-i eliberăm pe Lepădaţi şi să doborâm la pământ templul acela groaznic.

Mâini-Albe se apropie.

— Dă-mi să văd, cere cu mâinile întinse, acoperite din nou cu mănuşile, îi arăt şi nu mă mir prea tare când oftează cu o resemnare grea.

— Era de aşteptat, spun ea. Miezul e divin, dar receptaculul încă nu e.

— Asta ce înseamnă? întreabă Britta.

— Corpul Dekăi cedează, explică Mâini-Albe. Efortul de a ne da atâta putere a fost, probabil, prea mult. Acum e cu atât mai urgent să se reconecteze cu partea din ea care este divină.

Britta se încruntă la ea.

— Tot nu înţeleg ce zici.

— E simplu, spune Mâini-Albe. Ca să-şi îndeplinească sarcina şi să-şi oprească degenerarea corpului, Deka trebuie să se reacordeze la divinitatea ei. Cu alte cuvinte, trebuie să devină zeu.

Mă priveşte cu subînţeles.

— Cel mai nou zeu al Oterei.

Mă las moale lângă Keita; cuvintele ei m-au secătuit şi de puţina forţă pe care o mai aveam. Mă apasă cu greutatea lor, cu o presiune tot mai insistentă, în timp ce Ixa aterizează, într-un târziu, într-o mică oază de la marginea deşertului şi coborâm.

Trebuie să devin zeu. Gândul mi se învârte prin minte iar şi iar. Cum se face asta, mai precis? Şi dacă totuşi reuşesc, voi avea nevoie de adoraţie, ca Auritele şi Idugu, sau voi deveni o fiinţă îndepărtată şi străină, ca Singular?

Când mă duc la apă, adâncită în gânduri, în spatele meu se furişează două

umbre – Britta şi Keita.

— Zeu? pufneşte Britta, clătinând din cap. Nu puteai să ai şi tu parte de ceva uşor, nu, Deka?

— Nu, răspund.

— Dar pentru asta ne ai pe noi, spune Keita, luându-mă în braţe şi lăsându-şi capul pe al meu.

Zâmbesc recunoscătoare când Britta i se alătură, înconjurându-mă cu braţele.

— Orice s-ar întâmpla, suntem aici, Deka, până la capăt.

— La bine şi la greu, în lumea asta şi în următoarea, suntem aici pentru tine, adaugă Keita.

— întotdeauna, şopteşte Britta. *întotdeauna...* Cuvântul se revarsă peste mine, mă alină, îmi izgoneşte întrebările, grijile. Ştiu că viitorul va veni mai repede decât îmi imaginez şi îmi va aduce următoarea mea sarcină: să-mi recapăt divinitatea şi, cu ajutorul ei, să mă lupt cu zeii. Dar, deşi mă înspăimântă, nu sunt intimidată. Pentru că-i am pe prietenii mei şi acum toţi sunt puternici dincolo de orice închipuire. Când şovăi, vor fi acolo să mă susţină şi să mă îndrume. Când mă voi împiedica, vor fi acolo să facă pasul următor.

Şi chiar dacă nu sunt ei, mă am pe mine.

Dacă ultimele luni m-au învăţat ceva, asta e: că sunt mai puternică decât am crezut vreodată, că sunt mai mult decât fata naivă şi tăcută care eram în Irfut, pe când speram absurd să mă accepte alţii în timp ce eu nu mă puteam accepta singură. Am învins armate, m-am luptat cu zei – ştiu că pot face orice vreau. Iar ceea ce vreau acum e să devin eu însămi zeu, noul zeu al Oterei. Nu – gonesc gândul acesta. Vreau mai mult de atât, mai mult decât o simplă existenţă prădătoare, dependentă de veneraţie, de sacrificiu.

Ce-mi doresc cu adevărat e să fiu o sabie – sabia care doboară toţi zeii. Pe Aurite, pe Idugu – pe toate fiinţele care vor să-şi declare stăpânirea asupra oamenilor din Otera. Când privesc în sus la luna argintie, îmi răsună în minte cuvintele rostite de Mâini-Albe nu cu multă vreme în urmă: Numele dau lucrurilor putere... Dacă e adevărat, deja am un nou nume pentru mine, un nou titlu: Angoro, ucigătoarea zeilor.

Auritele şi Idugu ar face bine să se odihnească acum şi să-şi adune câtă putere pot pentru ce-i aşteaptă. Pentru că eu sunt Deka, Angoro. Şi vin să dobor zeii.

Mulţumiri

Mai întâi aş vrea să-i mulţumesc editoarei mele neînfricate, Kelsey Horton. îţi mulţumesc din suflet că ai crezut în povestea aceasta şi mi-ai dat timp şi spaţiu s-o spun aşa cum trebuia spusă.

Partenerului meu de critică, PJ: îţi mulţumesc că ai citit atâtea întrupări ale cărţii de faţă şi că m-ai suportat când vorbeam la nesfârşit despre cum nu ştiu cum s-o scriu etc. îţi mulţumesc că mi-ai ascultat toate tâmpeniile şi ai fost mereu cel mai înfocat membru al galeriei mele.

Lui Alice S-H: îţi mulţumesc că ai crezut în seria aceasta de la bun început şi că m-ai încurajat că e o poveste care merită spusă. Apreciez cât de mult te-ai străduit ca s-o faci cunoscută la nivel internaţional.

Lui Johnny TaraJosu: îţi mulţumesc pentru încă o copertă formidabilă. Eşti zeul copertelor care binecuvântează această serie.

Lui Ray Shappell: îţi mulţumesc din tot sufletul pentru că ai lucrat la coperta aceasta incredibilă. E superbă, e tot ce mi-aş fi dorit la treisprezece ani. îţi mulţumesc.

Lui Cait: îţi mulţumesc pentru eforturile continue şi curajoase cu care ai scos în lume cartea şi seria. înseamnă enorm pentru mine că Sânge auriu continuă să ajungă în locuri la care nici n-aş fi visat.

Joshua R, ce pot spune? îţi mulţumesc că m-ai suportat, cu tot cu e-mailurile mele, ba trimise în ultimul moment, ba lungi şi obositoare. îţi mulţumesc pentru tot ce faci. Eşti pur şi simplu

cel mai tare.

Shameizei Alley: ştiu că n-a fost uşor, cu termenele pe care le tot depăşeam şi toate cele, dar îţi mulţumesc că ai ţinut lucrurile în mişcare şi într-o zi, când te voi întâlni în persoană, trebuie neapărat să te invit să bem ceva.

Lui Kenneth Crossland: toată viaţa mi-am dorit să-mi văd cuvintele în paginile unei cărţi, iar tu le-ai adus la viaţă şi le-ai făcut să arate nemaipomenit, aşa că îţi mulţumesc, îţi mulţumesc.

Lui Adrienne Weintraub: îţi mulţumesc că ne-ai promovat, pe cartea mea şi pe mine, în faţa profesorilor şi librarilor din toate Statele Unite. înseamnă foarte mult faptul că seria aceasta ajunge la oamenii la care trebuie să ajungă.

întregii echipe de vânzări: Felicia Frazier, Becky Green, Enid Chaban, Kimberly Langus, vă mulţumesc că aţi dat avânt constant seriei. Vă admir şi vă mulţumesc pentru treaba grozavă pe care o faceţi.

Lui Coleen Fellingham şi Tamar Schwartz: vă mulţumesc pentru eforturile neobosite pe care le-aţi făcut ca să sprijiniţi această serie. Vă mulţumesc şi că m-aţi suportat când am depăşit termenele de predare, când am tot schimbat numele personajelor etc.

întregii echipe digitale: Kate Keating, Elizabeth Ward, Jenn Inzetta, Emma Benshoff, vă mulţumesc, oameni buni, pentru toate eforturile voastre şi pentru că mi-aţi dat ponturi pentru prezenţa în social media. Sper să vă fac mândri pe TikTok într-o bună zi.

Lui Beverly: îţi mulţumesc că m-ai susţinut mereu şi ai crezut în seria Sânge auriu. E esenţial pentru mine să ştiu că am parte de sprijinul tău.

Barbarei Marcus: îţi mulţumesc pentru încrederea în Sânge auriu şi pentru că promovezi seria în lume. Când eram mică, visam să văd pe piaţă o asemenea carte. Iar acum există.

Lui Melanie: îţi mulţumesc că mi-ai lărgit graniţele înţelegerii

despre ceea ce e posibil. îţi mulţumesc că ai fost mereu o deschizătoare de drumuri şi ai fost mereu tu, cea autentică. Prin simplul fapt că eşti tu însăţi, mă inspiri. Cartea aceasta conţine mult mai mult din personalitatea ta decât îţi dai seama.

Cuprins

1

7

1

8

1

9

17

2

1

2

2

2

3

2

4

2

5

2

6

2

7

2

8

2

9

3

0

3

1

3

2

3

3

3

4

3

5

3

6

37

38

39

Mulţumiri